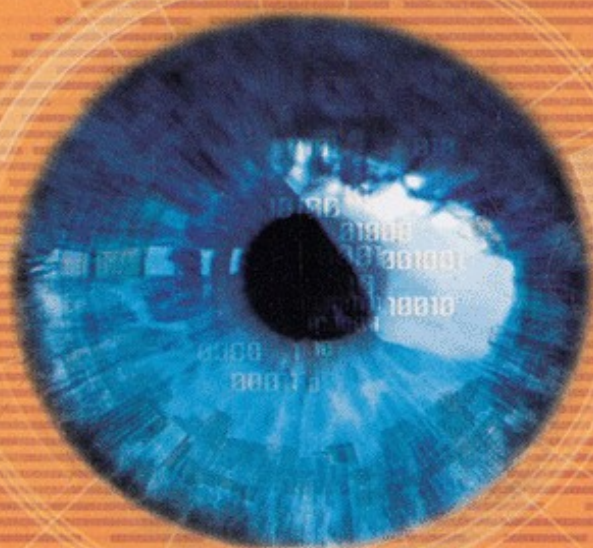

TỬ
KIM
TRẦN

Vũ Thị Hà dịch

Tiểu thuyết trinh thám

NGƯỜI TRUY TÌM DẤU VẾT

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

CO NGUYET BOOKS

NGƯỜI TRUY TÌM DẤU VẾT

Tác giả: Tử Kim Trần

Dịch Giả: Vũ Thị Hà

Công ty phát hành Cổ Nguyệt Books

NXB Văn học - 2018

ebook@vctvegroup

09/03/2020

LỜI DẪN

Mười năm trở lại đây, ngành dịch vụ thiết bị an ninh của Trung Quốc phát triển thần tốc, camera giám sát đã trở thành thiết bị tiêu chuẩn của các thành phố, việc sử dụng những kỹ thuật mới như theo dõi tín hiệu, giám sát qua mạng đã thay đổi triệt để cách phá án của cảnh sát.

Lịch sử phòng chống tội phạm của công an Trung Quốc đã bước vào thời đại điều tra hình sự điện tử một cách toàn diện.

Hàng Châu là kinh đô của ngành dịch vụ thiết bị an ninh Trung Quốc, mấy doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh lớn nhất trong nước đều có mặt tại đây. Thành phố này đứng đầu trong nước, cả về phần cứng thiết bị an ninh và trình độ điều tra điện tử của cảnh sát.

Năm 2016, Hàng Châu đăng cai tổ chức Hội nghị thượng đỉnh G20 - sự kiện hội tụ đông đảo lãnh đạo các nước. Nhưng ngay trước khi tổ chức Hội nghị thượng đỉnh nửa năm, đã xảy ra mấy vụ án khiến công tác đảm bảo an ninh của thành phố như thể có cũng như không.

Một nhóm tội phạm chuyên đột nhập vào nhà riêng liên tiếp gây án tại các khu chung cư cao cấp, nhưng mạng lưới camera giám sát dày đặc không hề ghi lại được bất cứ hình ảnh nào của bọn chúng.

Một chiếc ô tô có lắp đặt định vị vệ tinh biến mất khỏi khu vực nội thành, cuối cùng xuất hiện ở một vùng ngoại ô cách xa hơn 10km. Camera giám sát dọc đường hoàn toàn không chụp được hành tung của chiếc xe, còn định vị vệ tinh hiển thị, chiếc xe đã phóng điên cuồng đến đích với tốc độ gần 300km/giờ.

CHƯƠNG 1

8 giờ sáng, Thẩm Nghiêm ra khỏi nhà, lên ô tô, lái xe về phía thị trấn Lưu Hạ ở phía tây thành phố.

Ô tô rời khỏi tuyến đường cao tốc vòng quanh thành phố, tiếp tục đi về phía trước dọc theo con đường Thiên Mục Sơn. Chiếc cầu trên cao vắt qua đường cao tốc sừng sững phía trên chặn đứng luồng chiếu của ánh sáng mặt trời, cả khoảng bóng râm đổ xuống, bao trùm cả con đường và xe cộ.

Thẩm Nghiêm hai tay giữ vô lăng, đeo kính râm, nét âu lo hiển hiện dưới cặp mắt kính tối màu.

Trước đây anh ta từng làm việc tại công ty Đại Khang, đây là doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh lớn nhất Trung Quốc, là doanh nghiệp đã lên sàn cổ phiếu loại A, trị giá mấy trăm tỷ trên thị trường chứng khoán, anh ta là kỹ sư cao cấp chuyên nghiên cứu phát minh sản phẩm, sở hữu nhiều bản quyền phát minh. Bốn năm trước, anh ta từ bỏ mức thu nhập sáu trăm nghìn tệ một năm, mang theo số bản quyền phát minh để khởi nghiệp.

Vì giấc mộng khởi nghiệp, Thẩm Nghiêm gần như dốc toàn bộ tài sản trong nhà vào đó, đồng thời kêu gọi cả vốn đầu tư mạo hiểm. Sau hai năm nghiên cứu, đã cho ra đời sản phẩm thành công, nhưng điều đó không có nghĩa là việc bán sản phẩm sẽ thuận lợi.

Sản phẩm của anh ta chủ yếu phục vụ cho công tác phá án của

cảnh sát, không phải là sản phẩm dân dụng, đơn đặt hàng hoàn toàn trông chờ vào việc mời thầu của chính quyền. Hàng Châu là kinh đô của ngành dịch vụ thiết bị an ninh Trung Quốc, những doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh lớn nhất trong nước như Đại Khang, Hải Hoa... đều có mặt ở đây, những gói thầu của chính quyền ở toàn bộ khu vực Hoa Đông gần như đều được phân chia cho mấy doanh nghiệp sừng sỏ này, những công ty nhỏ như công ty của anh ta tiến bước vô cùng khó khăn.

Năm ngoái, mấy thành phố mời thầu, anh ta không hề giành được một đơn hàng nào, hiện tại tiền vốn của công ty đã ở mức báo động phá sản. Nếu mấy tháng này vẫn không có đơn đặt hàng, thì anh ta sẽ phải thể chấp số bản quyền phát minh của mình cho bên đầu tư, toàn bộ tâm huyết trong những năm vừa qua sẽ đều tan thành mây khói.

Nhiệm vụ nước sôi lửa bỏng trước mắt, là có thêm một khoản tiền, chỉ cần sau đó có đơn đặt hàng, công ty sẽ cải tử hoàn sinh.

Thế là, anh ta nghĩ đến bố vợ.

Bố mẹ vợ anh ta đều là phần tử trí thức, từng đi du học vào thập niên tám mươi thế kỷ trước, sau này về nước thành lập công ty ngoại thương, những năm đã qua tích lũy được không ít. Anh ta hy vọng có thể vay được ba mươi triệu tệ từ bố vợ, để vượt qua giai đoạn khó khăn. Có điều, tình hình không hề lạc quan, dù thế nào, con rể cũng là người ngoài, trong nhà còn có một cậu em trai. Ngay từ đầu bố vợ đã không ủng hộ anh ta khởi nghiệp, ông nói rằng tính cách anh ta chỉ phù hợp với việc làm một kĩ sư làm công ăn lương. Hồi đầu năm khi biết công ty anh ta gặp khó khăn về tiền vốn, ông

đã nói luôn là sớm vật lộn cho xong rồi quay về đi làm. Hơn nữa bố vợ đã từng thất bại trong việc đầu tư, mười năm trước khi khu đô thị mới Đại Giang Đông được đưa vào đầu tư phát triển, bố vợ đã mua một dãy ki ốt và một căn biệt thự độc lập. Không ngờ kế hoạch đầu tư phát triển của chính quyền mãi không thấy triển khai, cho đến nay khu vực đó vẫn để hoang. Thời đó việc in tiền của chính quyền không như bây giờ, đầu tư cả chục triệu là một khoản tiền khổng lồ. Từ đó trở đi, bố vợ vô cùng thận trọng trong chuyện đầu tư, hướng hồ lại là đầu tư cho Công ty sắp phá sản của anh ta.

Nhưng tình hình đi đến nước này, anh ta cũng chỉ còn cách dày mặt thử xem.

Hôm nay anh ta đến gặp bố vợ một mình, theo như cách nói của Hà Mộng Phi vợ anh ta thì anh ta đến nói chuyện trước, nếu bị từ chối, hai vợ chồng cùng về một chuyến nữa, dù sao cũng có thêm một cơ hội, bố vợ cũng không đến mức thấy chết mà không cứu, thế nào cũng có khả năng cho vay một ít tiền.

Thường buổi chiều bố vợ mới đến công ty, nên anh ta qua gặp buổi sáng, sẽ có thoải mái thời gian để thuyết phục ông.

Thẩm Nghiêm đánh vô lăng, chiếc xe ra khỏi con đường chính, rẽ vào một con đường nhánh, chẳng mấy chốc tiến vào một khu biệt thự, đến trước một căn biệt thự riêng biệt, cánh cổng cảm ứng bluetooth nhận tín hiệu trên xe, tự động mở, một tòa nhà mang phong cách kiến trúc của Pháp xuất hiện trước mắt.

Đây là một căn biệt thự có bốn tầng trên mặt đất và hai tầng hầm, tổng diện tích hơn 700 mét vuông, bên trong biệt thự có thang máy chuyên dụng, mấy năm gần đây rộ mốt lắp thang máy gia đình.

Chiếc ô tô vòng ra phía sau căn nhà, xuống nhà để xe ở tầng 2 tầng hầm, Thẩm Nghiêm vừa ra khỏi xe, liền dừng bước.

Không thấy ô tô của bố vợ, không lẽ ông đã đi ra ngoài?

Thẩm Nghiêm vẫn nuôi hy vọng, anh ta đi đến phía trước thang máy, lấy thẻ điều khiển cảm ứng, đưa qua thiết bị quét thẻ, bước vào thang máy, lên tầng 1, ra khỏi thang máy là phòng khách của căn biệt thự, lúc này, trong phòng khách cũng không có người, toàn bộ căn biệt thự tĩnh mịch như tờ.

“Bố ơ... Mẹ ơ?” Thẩm Nghiêm hướng về phía lối lên cầu thang gọi to mấy tiếng, không hề có tiếng trả lời.

Anh ta lấy điện thoại di động, gọi cho bố vợ, trong lúc chờ đợi, anh ta ôn lại trong đầu những lời đã chuẩn bị sẵn, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy tín hiệu báo điện thoại di động của bố vợ tắt máy, anh ta gọi lại lần nữa, kết quả vẫn thế.

Thẩm Nghiêm không cam tâm, lại gọi đến công ty của bố vợ. Trợ lý của bố vợ nghe điện thoại, nói là hôm nay chưa thấy sếp của anh ta đến công ty Thẩm Nghiêm đành gọi cho mẹ vợ, định bảo với bà là anh ta đến nhà, không ngờ điện thoại di động của mẹ vợ cũng tắt máy.

Xem ra hôm nay mất công đến mà không được gì, dững khí và những lời chuẩn bị từ lâu đều vô ích, Thẩm Nghiêm đành ra về. Anh ta xuyên qua phòng khách, đi về phía thang máy, đi được vài bước bỗng dừng lại, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác kì quặc.

Anh ta dừng lại mấy giây rồi quay người như thể hiểu ra điều gì đó, quan sát phòng khách một lần nữa, rất nhanh chóng, anh ta đã hiểu ra vấn đề nằm ở đâu. Trên mặt bàn uống nước còn để một

chiếc kính, đây là kính của bố vợ, bố vợ bị loạn thị, đeo kính quanh năm.

Thẩm Nghiêm cau mày, liên tưởng đến căn hầm để xe trống không, nhà không thuê lái xe, bố vợ tự lái, một người luôn phải đeo kính khi lái xe ra ngoài, làm sao có thể quên kính được?

Bố vợ không có ở công ty, hai chiếc điện thoại di động đều tắt máy, kính bỏ ở nhà, nhưng xe ô tô đã lái ra ngoài. Thẩm Nghiêm ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn thẳng về phía cầu thang, căn nhà mênh mông trống trải khiến anh ta có những dự cảm không lành, anh ta bước từng bước đi lên cầu thang.

Khi đến căn phòng ngủ của bố mẹ vợ ở tầng 3, chỉ nhìn một giây, anh ta lập tức nhận ra là đã có chuyện.

Một chiếc gối rơi trên sàn, ga trải giường xô lệch, cửa sổ mở toang, rèm cửa sổ đung đưa theo gió.

Tiếp đó, anh ta đưa mắt nhìn sang chiếc bàn trang điểm, chiếc gạt tàn thuốc lá ở đó chặn trên một mảnh giấy bằng lòng bàn tay.

Trong phòng chỉ huy đội Điều tra hình sự Công an thành phố, đại đội trưởng Lâm Kỳ liếc qua tám ảnh trên bàn, trong ảnh là một mảnh giấy, có dòng chữ: “NO.5, người đang ở trong tay tôi, nếu báo cảnh sát sẽ giết ngay con tin.”

Lâm Kỳ ngẩng đầu lên, hỏi cậu cảnh sát trẻ tuổi đứng phía đối diện: “Tình hình bây giờ là thế nào?”

“12 giờ đêm hôm qua, qua camera giám sát ở cổng khu chung cư thấy một chiếc xe Mercedes của chủ một căn hộ đi ra, lúc lái xe, tên tội phạm bắt cóc đeo khẩu trang và đội mũ, không thể nhận diện được. Chúng em đã lấy dữ liệu GPS của chiếc xe từ hãng xe, phát

hiện thấy chiếc xe đỗ ở một bãi đất trống cách đó 10 ki-lô-mét về phía bắc, đã tìm thấy chiếc xe, trong xe không có người, nhưng...” Cậu cảnh sát trẻ ngập ngừng.

“Nói luôn xem nào!” Lâm Kỳ bực mình gầm lên.

Cậu cảnh sát nuốt nước bọt, vì chính bản thân cậu cũng không tin nổi những lời tiếp theo: “GPS hiển thị, sau khi rời khỏi khu đô thị, chiếc ô tô phóng một mạch đến đích với tốc độ gần 300 ki-lô-mét một giờ.”

“300 ki-lô-mét một giờ? Tàu cao tốc à!” Lâm Kỳ cười nhạt một tiếng, giọng chắc nịch, “Ô tô có xịn đến mấy, đường trong thành phố, tốc độ cũng không thể lên đến 300 ki-lô-mét một giờ!”

Cậu cảnh sát lúng túng nói: “Hơn nữa, chiếc ô tô di chuyển theo đường thẳng.”

“Thế thì sao?” Lâm Kỳ chưa kịp phản ứng.

“Đường phố ngang dọc giao nhau, đi theo đường thẳng, có nghĩa là chiếc xe đã xuyên qua toàn bộ các công trình kiến trúc, phóng thẳng đến đích.”

“Chuyện này là không thể, dữ liệu GPS có vấn đề.” Lâm Kỳ kết luận chắc nịch, số liệu của máy vi tính bị sai cũng là chuyện thường xảy ra. Cũng giống như điện thoại di động chỉ đường, có lúc rõ ràng đang ở con phố này, nhưng lại bị định vị sang con phố khác.

“Nhưng... hãng xe đã kiểm tra, số liệu không sai.”

Lâm Kỳ không biết nói gì.

Tội phạm bắt cóc lái ô tô với tốc độ của tàu cao tốc, xuyên qua mọi công trình kiến trúc phóng thẳng đến đích?

Nếu chuyện này có thật, thì một đại đội trưởng quen như anh ta không thể phá nổi vụ án này, người ngoài hành tinh bắt cóc người trái đất, tính chất của vụ án hẳn phải phi thăng lên tổ chức Liên hợp quốc.

CHƯƠNG 2

Một tháng trước.

“Số mệnh của một con người ấy mà, tất nhiên phải phụ thuộc vào sự phấn đấu của bản thân, nhưng có phải tính đến nhịp điệu của thời đại. Một người, may mắn, kiểu gì cũng bước đúng nhịp, không như tôi.” Chu Bình tay cầm tờ báo, vừa đi lên phía trước vừa than vãn. “Năm ngoái thế chấp nhà mua cổ phiếu, kết quả là thị trường cổ phiếu sụp đổ. Sau đó định chăm chỉ làm việc tích tiền mua nhà, thì giá nhà lại tăng chóng mặt. Công sức phấn đấu bao nhiêu năm nay đều đổ sông đổ bể. Nếu không, tôi cũng chẳng vì mấy câu nói của sếp mà nhận việc mới này.”

Bây giờ là 1 giờ chiều, nắng rực rỡ. Tháng Ba ở Hàng Châu chính là mùa đẹp nhất.

Chỗ này là một khu biệt thự ở phía đông Hàng Châu có tên là Biệt thự Tiền Đường, phía nam gần sông Tiền Đường, không quá 5 ki-lô-mét về phía tây là trung tâm hành chính - khu đô thị mới Tiền Giang, xung quanh có núi, có sông, có trường học, nằm ở vị trí yên tĩnh một khu vực ồn ào, đặc điểm lớn nhất thấy rõ là giá nhà rất đắt.

Trên con đường nhỏ phía ngoài bức tường bao phía tây khu biệt thự, lúc này, có hai người đàn ông ăn mặc rất thời trang đang đi cạnh nhau. Họ đều đội mũ lưỡi trai, mặc bộ đồ thể thao, đeo kính râm, phía dưới kính râm là khẩu trang chống độc.

Người đàn ông mặc chiếc áo jacket màu vàng ở bên tay phải tên là Chu Bình, gã đang cầm một tờ báo trên tay. Người mặc chiếc áo jacket màu đỏ tươi, cao hơn gã nửa cái đầu ở bên tay trái tên là Lưu Tề.

Qua những hành vi cử chỉ của họ, có thể thấy, trong hai người, Chu Bình là kẻ chỉ huy.

Nhìn tiêu đề trên tờ báo, “Ngân hàng trung ương khuyến khích người dân vay tiền ngân hàng mua nhà để tích lũy”, nét mặt Chu Bình lộ rõ vẻ lo lắng cho việc quốc gia đại sự: “Xu thế hiện giờ rất có vấn đề, sao lại có chuyện khuyến khích người dân đi buôn nhà chứ? Cả thế giới không đâu có chuyện đó! Đầu cơ trục lợi mà dễ kiếm tiền như thế thì còn ai chịu khó làm việc nữa? Phương hướng chỉ đạo chính sách kiểu này, đã gây ra ảnh hưởng rất nghiêm trọng đối với những người làm việc thực sự như chúng ta, cậu nói xem có đúng không, Tề?”

Lưu Tề khẽ bữu môi vẻ không quan tâm, xem ra hẳn hoàn toàn không có hứng thú đối với chủ đề này.

Chu Bình cứ tự nói một mình: “Công việc của chúng ta, dựa vào trí tuệ, bản lĩnh và đôi bàn tay, kết quả thế nào chứ, cả năm trời, còn không kiếm được nhiều bằng người ta mua một căn hộ rồi nằm chờ, cái kiểu thời thế gì không biết! Động một cái là in tiền buôn đất, nếu chiều này mà dầu gió trị bách bệnh như thế, thì ai cũng làm lãnh đạo được.”

Lưu Tề lờm gã một cái, không lên tiếng nhưng vẻ mặt đã thể hiện rõ thái độ phản bác, một tên cướp như ông suốt ngày chỉ trích chính sách của nhà nước làm gì?

Đã rất hiểu nhau qua nhiều năm, Chu Bình nhìn một cái là hiểu ngay ý của Lưu Tề, lắc đầu cười: “Trộm cướp cũng sợ đồng Nhân dân tệ mất giá chứ! Tôi ăn cướp một cách quang minh chính đại đấy, nếu có ngày bị bắt, cũng sẽ tự nhận là số đen thôi. Tôi đâu có giống một số kẻ trên cao, rõ ràng là ngày nào cũng cướp bóc, nhưng luôn miệng nói những lời tử tế dàng hoàng. Đào, trong tù diễn đại chúng, có một sự hiểu nhầm rất lớn đối với định nghĩa về tội phạm trộm cướp như chúng ta, có phải cậu cũng có cùng suy nghĩ không?”

Lưu Tề quay đầu đi chỗ khác, tỏ thái độ hoàn toàn không có cùng suy nghĩ.

Nhưng Chu Bình không hề để tâm, từ trước đến giờ, mọi cuộc đối thoại giữa chúng luôn là một người nói một người nghe, đã thành thói quen từ lâu.

Chu Bình mỉm cười, chuyển sang chuyện khác: “Thằng thần mà nói, nhận công việc mới này, dù gì cũng mệt rồi. đang mạo hiểm. Làm liên tục mấy vụ liên, tôi cũng hơi mệt rồi.”

Gã vắn người vươn vai, làm ra vẻ “gần đây chẳng may trúng gió lạnh, ngọc thể bất an”, rồi nói tiếp, “Tôi còn có một đề nghị, hôm nay chúng ta làm xong vụ này thì nói với sếp, rửa tay gác kiếm không làm nữa. Ừm..., tạm thời rửa một tay đi, nghỉ ngơi con mẹ nó một đợt, xả hơi một tí, cậu thấy thế nào?”

Sau khi nghe xong ý tưởng đó, Lưu Tề dừng bước, lập tức gạt đầu tỏ ý tán thành, ngay sau đó hắn liền lắc đầu, đồng thời liên tục ra dấu hiệu bằng tay.

Chu Bình liếc mắt quan sát gã giây lát, rồi cau mày nói: “Tề, vấn

đề lớn nhất của cậu nằm ở chỗ, rõ ràng cậu là một thằng câm không biết ngôn ngữ ký hiệu bằng tay, nhưng lúc nào cũng thích ra dấu hiệu luyện thuyên, không phải là cậu gõ chữ cũng khá nhanh sao?”

Chu Bình lôi ra một chiếc điện thoại di động màu đen từ trong túi ở cổ chiếc áo jacket, đưa cho hắn. Lưu Tề đành cầm lấy điện thoại gõ chữ: “Liệu sếp có đồng ý không?”

“Mặc kệ anh ta có đồng ý hay không, một khi anh ta đã tìm đến chúng ta, thì phải biết chúng ta không phải là loại tội phạm trộm cướp bình thường. Đến cảnh sát tôi còn không sợ, lại sợ anh ta?”

Lúc này, một phần mềm video nào đó trong điện thoại di động sáng lên, Chu Bình mở cuộc gọi video, giọng nói nhẹ nhàng của một người đàn ông truyền đến tai gã: “Các anh đến chưa?”

“Vừa đến vị trí chỉ định.”

“Thế thì làm theo kế hoạch đi, mọi việc cẩn thận nhé.”

Trong khu đô thị, ngay sau bức tường, lúc này, giữa ban ngày, trong phòng đọc sách trên tầng 2 của một căn biệt thự có vườn hoa, một người đàn ông chừng 40 tuổi đang say sưa ôm ấp một cô gái trẻ xinh tươi nóng bỏng.

Hai người hình như đều đã uống phải rượu giả, hơi men bốc lên đầu, tâm trạng đầy hưng phấn, miệng liên tục gọi “chồng”, “vợ”, những người gọi nhau như thế, thường không phải là vợ chồng.

Loay hoay một hồi lâu, cả hai mới cởi hết quần áo, đang chuẩn bị làm tiếp gì đó hấp dẫn, thì có tiếng động cơ ô tô từ dưới nhà vọng lên.

Người đàn ông lập tức dừng tay, cảnh giác chạy ra cửa sổ, vén một góc rèm ra nhìn xuống, một chiếc Coupe màu đỏ đã tiến vào trong sân.

Đúng lúc người phụ nữ hơn 30 tuổi trong xe ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy tấm rèm cửa sổ ở tầng 2 buông xuống. Cô ta lập tức biến thành nữ hoàng đau khổ, giận dữ xuống xe, lấy chìa khóa mở cửa xông vào.

Câu chuyện rất đơn giản.

Ông chồng quen cô nhân tình ở công ty vợ. Ông chồng không định li dị, nhưng cô nhân tình lại muốn ép vợ cả nhường ngôi. Hôm nay hai người hẹn hò, cô nhân tình xin vị sếp nữ cho nghỉ làm, viện cớ là sức khỏe có vấn đề phải đi bệnh viện kiểm tra. Kết quả cô nàng cố tình đăng một tấm hình tự chụp chia sẻ cho bạn bè, vị sếp nữ vừa nhìn thấy lập tức nhận ra ngay nền của bức ảnh chính là nhà mình.

Cô ta vội lái xe về nhà, bắt quả tang tại trận hai người đang vội vàng mặc quần áo.

Tiếp đó, ba người cãi nhau, bà vợ ba máu sáu cơn, cô nhân tình tức tưởi đáng thương, ông chồng bất lực khó xử.

Chỉ có điều trong lúc cãi vã, không ai nhận ra cửa tầng 1 chưa đóng, hai vị khách không mời mà đến đã bước vào mà không mất tí công sức nào.

Khi ba người đang cãi vã, bỗng phát hiện ra hai người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang đứng ở cửa, ba người ngây ra, bà vợ còn hỏi một cách ngây ngô: “Các anh là ai?”

Không nhận được bất cứ câu trả lời nào, bộ mặt của hai gã đàn ông bị che kín sau lớp khẩu trang, sau mấy giây im lặng, ba người bỗng hiểu ra, hai kẻ này ắt có ý đồ xấu!

Ngay lập tức, bà vợ lao về phía cửa sổ, định hét lên kêu cứu, ông chồng cầm đại chiếc gạt tàn thuốc lá nặng trịch trên bàn lên để phòng vệ. Nhưng, trong chớp mắt, mọi động tác đều dừng lại, gã cầm đầu lôi ra một khẩu súng, chĩa thẳng vào ông chủ nhà.

Một động tác đơn giản khiến hiện trường tuyệt đối yên lặng.

Khẩu súng ngắn sáng bóng chất liệu bằng kim loại, một cảm giác nặng nề bao trùm lên căn phòng. Ông chủ nhà khẽ đặt chiếc gạt tàn xuống, bà vợ rón rén dừng động tác kéo rèm, cô nhân tình nép sát vào tường, tay bịt chặt khuôn miệng đang há hốc, như thể sợ rằng nếu không kìm được mà hét lên sẽ kích động đối phương giết người ngay tại chỗ.

Năm phút sau, Lưu Tề đóng chặt cổng và cửa căn biệt thự, ba con tin bị bẻ ngoặt hai tay ra sau lưng, khuỷu tay và cổ tay bị buộc chặt bởi sợi dây thừng bằng nilon chắc chắn chuyên dùng để đóng hàng, trông như ba khúc gỗ dằn hàng xếp trên mặt đất, chằm chằm nhìn vào tên tội phạm cầm súng một cách sợ hãi.

Chu Bình quan sát ba người nằm trên mặt đất, ông chủ nhà liếc gã một cái, không dám nhìn thẳng vào mắt gã, sợ hãi quay đầu đi, ngệt mặt nhìn về phía cô nhân tình.

Chu Bình tặc lưỡi, lắc đầu bật cười: “Này người anh em, như vậy là ông sai rồi, chơi gái, thì cũng không sao. nhưng ông không nên đưa gái bên ngoài về nhà. Hơn nữa vợ ông trẻ trung xinh đẹp thế này, mà ông lại đưa một bà thiếu phụ có tuổi về nhà, con mắt của

ông đúng là... hiểm đấy, ha ha.”

Thiếu phụ lạnh lùng sửa lời gã: “Tôi mới là vợ anh ta!”

Như thể có một cái bánh bao to bay thẳng vào cái mồm đang ngoác ra cười của Chu Bình, may sao chiếc khẩu trang đã giúp gã che đi vẻ sượng sùng, gã ho lên mấy tiếng, rồi đổi giọng chỉ trích: “Lương tâm của ông có còn không hả? Đã đến lúc này rồi mà còn nhìn con hồ ly tinh, không nhìn vợ ông sao! Ông có biết mạng sống của ông chỉ còn mấy phút cuối cùng không? Các cụ thường nói, lúc sắp chết con người ta muốn gặp nhất là người thân, không phải sao?”

Người đàn ông lập tức kinh sợ: “Các anh cần tiền phải không? Tôi đưa cho các anh, ví tiền, ngăn kéo bàn, cả phòng ngủ bên cạnh nữa, có tiền.”

Chu Bình liền giơ ngón tay cái lên: “Biết điều đấy, người tốt thì suốt đời bình yên mà.”

Gã đưa mắt ra hiệu, Lưu Tề chạy ra ngoài, một loáng sau liền tìm ra được một ít tiền mặt và mấy thứ đồ trang sức bằng vàng rất nhỏ, Chu Bình nhìn qua, ước chừng gộp cả vào mới được mười nghìn tệ, vô cùng thất vọng: “Cái sự biết điều của ông chỉ có thể thôi hả?”

Ông chồng van xin: “Tiền mặt trong nhà chỉ có bấy nhiêu.”

Bà vợ bên cạnh cũng van xin: “Bây giờ không ai cất tiền trong nhà, tiền của chúng tôi đều gửi cả vào tài khoản ngân hàng, tôi đưa các anh đi rút.”

Chu Bình cười nhạt: “Đi ngân hàng rút? Thôi khỏi, các vị không có tiền thì thế luôn mạng là xong.”

Gã ra lệnh một tiếng, Lưu Tề liền lôi ra một con dao găm sáng loáng xông thẳng đến chỗ ba người, cô nhân tình lập tức kinh sợ hét lên: “Đằng sau bức tranh trên tường có két an toàn, tiền của họ để cả trong đấy!”

Lưu Tề dừng bước, mặc dù Chu Bình đeo khẩu trang, nhưng nếp nhăn ở khóe mắt nhếch lên biểu lộ cảm xúc của gã.

Bà vợ tức điên trợn mắt nhìn chồng: “Sao nó lại biết két an toàn? Làm sao mà nó biết được? Anh nói cho con đĩ này biết cả két an toàn?”

Ông chồng trừng mắt nhìn ả nhân tình vẻ oán hận, quay đầu đi, mắt nhắm lại, mặt đầy hối hận và tuyệt vọng, dường như cả người anh ta đều đã khô héo.

Rất nhanh chóng, Lưu Tề mở chiếc két an toàn theo mật mã lấy được từ ông chủ nhà, Chu Bình đi tới cẩn thận kiểm tra một hồi, có đến năm sáu trăm nghìn tệ tiền, hai thỏi vàng 500 gam, và các loại hợp đồng, giấy tờ, sổ đỏ, ... Gã đưa tay lên tai ấn vào chiếc tai nghe không dây giây lát, sau khi nhận được chỉ thị của sếp, gã bảo Lưu Tề, chỉ lấy tiền và vàng, không động đến những thứ khác.

Gã rất hài lòng về thu hoạch lần này, thu hoạch trong vụ này nhiều hơn rất nhiều mấy vụ trước. Những người có tiền bây giờ vô cùng tuyệt tình, rất ít khi giữ nhiều tiền mặt trong nhà. Nhìn đồng hóa đơn hợp đồng, có thể đoán được chủ nhà chắc là làm chủ công trình, cho nên mới giữ nhiều tiền mặt như vậy.

Chu Bình lại đưa tay ấn vào tai, yên lặng lắng nghe sếp dặn dò một hồi, tiếp đó, gã quay lại bước đến trước mặt ba người, khom người thăm soi.

Ông chồng né tránh ánh mắt gã, van xin: “Các anh đã lấy hết tiền rồi, xin các anh tha cho chúng tôi.”

Chu Bình nhìn họ vẻ kì quái: “Mấy người có báo cảnh sát không?”

Ông chồng vội vàng lên tiếng đảm bảo: “Không! Người anh em, coi như là có thêm một người bạn, tôi thề là tuyệt đối không báo cảnh sát!”

“Thế à, nhưng dù sao các vị cũng có mất bao nhiêu tiền đâu cơ chứ?” Chu Bình giương khẩu súng lên hươ hươ, như thể đang chọn một trong ba người làm mục tiêu.

Khi khẩu súng nhắm vào ả nhân tình, cô ta hoảng sợ hét lên thất thanh: “Đừng giết tôi, tôi không phải là người nhà họ, tiền của họ không liên quan đến tôi, tôi sẽ không báo cảnh sát đâu!”

Chu Bình cười một tiếng giễu cợt, thu súng lại, nói: “Các cô em xinh đẹp luôn rất có tình có nghĩa. Cứ yên tâm, tôi sẽ không giết các vị đâu, lát nữa sẽ cho các vị ăn tí bánh quy, uống tí nước, vì sau đó các vị sẽ không được ăn, không được uống, cũng không động đậy được, cố gắng chịu đựng một vài ngày là công an sẽ đến cứu.”

Nhìn nét mặt ngờ ngác của ba người, gã lại tiếp lời: “Chắc các vị rất tò mò, tại sao một vài hôm nữa công an sẽ đến cứu, bởi vì đến lúc đó, tôi sẽ báo cảnh sát giúp các vị.”

Một ngày sau.

Giờ đi làm buổi sáng, đường đông đường tắc là chuyện thường tình, đã thế lại còn có những chiếc xe không văn minh luồn lách, thêm dầu vào lửa, thế là mỗi ngày trên đường lúc nào cũng liên tiếp

xảy ra các vụ tai nạn giao thông lớn nhỏ.

Anh cảnh sát giao thông vừa xử lý xong một vụ tai nạn giao thông phía trước, quay lại chỗ đỗ chiếc xe mô tô chuyên dụng của cảnh sát ở ven đường, đang định nhấc chân lên xe, đột nhiên nhìn thấy một hòn đá to bằng bao thuốc lá, đầu nhọn gồ lên phía dưới đệm ghế xe. Anh liền buột miệng chửi to, thằng khốn kiếp nào làm việc này, nếu không để ý, cứ thế đặt mông lên, lại chả chọc hồng cả tuyến tiền liệt? Anh cầm luôn hòn đá lên, phát hiện thấy một mảnh giấy to bằng lòng bàn tay có in chữ, anh tò mò cầm lên, trên mảnh giấy là dòng chữ: “NO.4, tòa nhà số 13 khu Biệt thự Tiền Đường bị đột nhập, con tin bị trói, đến cứu khẩn cấp!”

Anh chàng cảnh sát ngẩng đầu nghiêng ngó xung quanh, ô tô chạt đường, xe đạp điện và người đi đường qua lại như mắc cửi, hoàn toàn không thể nhận ra người nào đã để vào.

Anh suy nghĩ giây lát, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến chuyện kẻ nào định chơi đùa mình, anh cầm máy bộ đàm lên, nửa tin nửa ngờ: “A lô, trung tâm chỉ huy phải không, tôi phát hiện thấy một tờ giấy trên xe mô tô...”

CHƯƠNG 3

Sáng sớm, Hạ Minh kéo mở rèm cửa sổ, ô cửa kính hạ sát nền nhà phản chiếu toàn bộ gương mặt anh. Không biết từ khi nào, khóe mắt đã có thêm mấy nếp nhăn, loáng một cái đã hơn 30 tuổi.

Phía đối diện cửa sổ là một khu đô thị cũ thấp lè tè, lúc này, mặt trời buổi sớm đang lên, rắc ánh bình minh xuống khắp muôn nơi, khung cảnh cả khu phố thu gọn trong tầm mắt.

Thực ra chỉ cách một con đường, nhưng hai khu vực lại đối lập rõ rệt đến thế.

Phía bên anh ở, mấy năm trước còn là ruộng nông nghiệp, giờ đều đã biến thành những tòa chung cư mới đưa vào sử dụng, những căn nhà đẹp đẽ, cây cối mới trồng, quản lý quy phạm.

Phía bên kia đường là khu đô thị cũ, từ vị trí anh đứng phóng mắt nhìn sang, chỗ gần nhất là một ngân hàng Công thương hai tầng, thường ngày hội tụ đông kín các cụ ông cụ bà đủ phong cách. Tiếp đó là hai dãy cửa hàng ki ốt, bán quần áo, sửa đồ điện, bán vật tư kim loại, hoa quả, công ty thực phẩm chức năng đa cấp... Ở khu đô thị cũ, những cửa hàng chẳng liên quan gì đến nhau này luôn được đặt cạnh nhau một cách hài hòa. Phía đằng xa là chợ thực phẩm, con đường chỗ cổng chợ lúc nào cũng ảm ướt, bẩn thỉu, đông đúc, những chiếc xe ba gác nhỏ chở hàng bán rau chiếm một dọc, xe 9 chỗ, ô tô riêng, xe taxi màu đen lại chiếm một dọc, không gian pha tạp đủ loại tiếng rao, làm nên khung cảnh ồn ào lúc sáng sớm. Tiếp

nữa là trường tiểu học thị trấn, lúc này còn chưa đến giờ vào học, trên sân vận động đã thấy từng tốp hai, ba học sinh tiểu học dậy sớm hơn cả những người đến họp chợ, nô đùa vui vẻ. Xa hơn nữa, là những tòa chung cư cao thấp nhấp nhô xen lẫn với những cây cột điện, rất nhiều người ra sức xây trên phòng ốc trên tầng thượng nhà mình để có thể cho thuê vài phòng, hoặc để sau này khi phá dỡ sẽ được thêm một chút tiền đền bù. Phía sau mỗi tòa chung cư, đều có một khoảng đất trống chờ được đưa vào sử dụng những chiếc ô tô vượt quá sức chứa của khu đô thị cũ đổ kín khoảng trống đó, Hạ Minh thấp thoáng vẫn có thể nhận ra một chiếc xe Mercedes màu nâu trong số đó, đây là xe của anh.

Anh đã mua một chỗ đỗ ô tô trong khu của mình, có điều anh luôn có thói quen đỗ chiếc xe ở bãi đất trống cách đó một quãng đi bộ mất 8 phút.

Lúc này, một cậu bé gầy gò khoảng chừng 10 tuổi lao ra từ trong phòng vệ sinh ở góc ngoặt sau lưng anh. Cậu bé cầm vội chiếc bánh bao trên bàn, vớ lấy cặp sách, hướng về phía anh nói to: “Anh Minh ơi, em phải đến trường đây.”

“Ừm, anh đi cùng luôn.” Hạ Minh kéo rèm cửa sổ lại, mang theo vật bất ly thân là chiếc túi đựng máy vi tính làm việc, đi ra khỏi nhà cùng cậu bé.

Cậu bé tên là Giang Đông Đông, đang học lớp hai, là em trai một người bạn của Hạ Minh, thường xuyên ngủ lại nhà anh. Tất nhiên rồi, người bạn đó của anh là nữ, anh không có hứng thú với việc chăm sóc em trai của các anh bạn cùng giới.

Trên đường đến trường tiểu học, Giang Đông Đông vừa ăn bánh

bao, vừa nói: “Anh Minh này, sao mỗi lần em đến trường, anh đều muốn đưa em đi? Anh muốn cho chị em biết là anh rất biết cách chăm sóc em đúng không?”

Hạ Minh không tán thành, đáp: “Cũng không hẳn, anh vốn đã rất quan tâm đến em.”

Giang Đông Đông ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Em cười gì, điều anh nói là sự thực.”

Giang Đông Đông liếc mắt một cái: “Tại sao anh không đỗ xe ở khu nhà mình, mà lại đỗ ở phía sau nhà em, ngày nào cũng đi bộ một quãng đường dài như thế, anh không mệt à.”

“Anh cũng không còn cách nào khác, thiết bị cảm ứng bluetooth trên xe bị hỏng mất rồi, không vào được hầm gửi xe.”

“Không phải anh là đại chuyên gia điện tử gì đó đấy thôi, hỏng nửa năm rồi vẫn chưa sửa được à?” Giang Đông Đông không chút dè dặt, nói toạc ra luôn.

“Anh...”, Hạ Minh không biết đáp lời cậu bé thế nào, đành cười hì hì vỗ vào vai cậu bé, “Em biết thôi, đừng nói với chị em đấy.”

“Không nói cũng biết mà.” Giang Đông Đông lẩm bẩm.

“Làm sao chị ấy biết được?”

“Chị ấy có não mà.”

Hạ Minh đành nói: “Em nói đúng.”

Giang Đông Đông lại hỏi: “Lát nữa anh sẽ đến ăn sáng ở chỗ đối diện với nhà em chứ gì?”

Hạ Minh cảnh giác nhướn mày lên: “Sao em cũng biết?”

“Ông chủ quán bán đồ ăn sáng nói chứ sao! Ông ấy bảo ngày

nào anh cũng đi ăn sáng xa thế, là để đợi chị em từ trên tầng đi xuống, anh sẽ có cơ để lái xe đưa chị ấy đi làm.”

“Cái gì?” Hạ Minh giật mình, ngay cả chút tâm tư cất giấu trong lòng, cứ tưởng không ai hay biết, không ngờ đến ông chủ quán bán đồ ăn sáng cũng biết.

Hạ Minh cảm giác thật bất lực, giây lát sau, anh khẽ hỏi: “Chị em có nói gì không?”

“Chị ấy tất nhiên là không nói, anh không phát hiện ra à, gần đây chị em toàn tránh mặt anh?”

“Tránh mặt anh, tại sao?”

“Có một ông nhiều tuổi lái ô tô đến đón chị ấy đi làm, rồi lại đưa từ chỗ làm về nhà suốt mấy hôm liền, họ còn...”

“Còn thế nào?” Hạ Minh sốt ruột chờ câu trả lời, trong đầu hiện ra hàng loạt hình ảnh tồi tệ.

“Còn nói cười rôm rả!” Giang Đông Đông nghĩ ngợi hồi lâu mới nghĩ ra câu thành ngữ mới học được.

Vẫn may, cũng chỉ là nói cười rôm rả, chưa đến mức cấm trẻ em không được xem, Hạ Minh vội an ủi mình, anh trầm ngâm giây lát rồi lo lắng hỏi: “Họ... họ có quan hệ thế nào?”

“Ông nhiều tuổi đó đang theo đuổi chị em.”

“Ông ta theo đuổi thành công rồi à?” Lần nào Giang Đông Đông cũng chỉ nói một nửa, khiến huyết áp của Hạ Minh lại tăng cao lần nữa.

“Chắc là chưa đâu, em thấy chị em không thích ông ta, nhưng mà ông ấy rất xấu tính, toàn gọi điện thoại hẹn chị em ra ngoài vào

buổi tối, lần nào chị ấy cũng bảo phải hướng dẫn em làm bài tập, không đi được.” Giang Đông Đông vừa nhớ lại vừa kể, “Năm ngoái, lúc anh với chị ấy thân nhau, chị ấy không giống thế tí nào. Lúc đấy, tối nào anh chị cũng ra ngoài, để kệ em ở nhà chơi điện tử. Còn nữa, mấy hôm trước chị ấy bảo em đừng đến nhà anh nữa, cũng không được ở lại nhà anh.”

Hạ Minh hỏi: “Chị ấy còn bảo em không được đến nhà anh?”

“Vâng, chị ấy bảo em trả chìa khóa cho anh. Anh phải nhanh chóng cứu vãn tình thế đi, em kiên quyết đứng về phía anh đấy, nên hôm qua lúc gặp cái lão đó, em gọi luôn là chú.”

“Thế thì sao?” Hạ Minh không phản ứng kịp.

“Ông ta là chú, khoảng cách tuổi tác sẽ lớn hơn rất nhiều, làm sao mà làm anh rể em được?”

Hạ Minh bật cười, đưa tay xoa đầu cậu bé, cái đầu tròn vo, mái tóc êm mềm, cảm giác như một quả kiwi biết cử động.

Sau khi đưa Giang Đông Đông đến trường Hạ Minh tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau là đến quán bán đồ ăn sáng.

Quán nằm ở vị trí cách ngã tư không xa, phía đối diện là một tấm biển tuyên truyền bằng điện tử của khu đô thị, trên tấm biển là dòng chữ nổi đèn LED: “Chào mừng G20, còn cách Hội nghị thượng đỉnh G20 170 ngày.” Hội nghị thượng đỉnh G20 là sự kiện lớn hàng đầu của chính phủ trong những năm gần đây, khắp nơi đều thấy các loại bảng hiệu tuyên truyền. Phía sau tấm biển tuyên truyền là một tòa chung cư kiểu cũ được xây dựng từ thập niên 90, nhà Giang Đông Đông ở đó. - Hạ Minh gọi một bát mì mằn thắn, chậm rãi ăn, hôm nay anh ăn rất chậm, mắt dán chặt vào tòa chung cư. Lúc này, cửa

sổ căn phòng phía ngoài cùng bên tay phải trên tầng 3 đang kéo kín rèm, không thể biết được là trong phòng còn sáng đèn hay không.

Mấy phút sau, mục tiêu đã xuất hiện.

Một cô gái từ trong tòa nhà bước ra, cô mặc một đồ đồ vest công sở, ngực áo cài phù hiệu nhân viên, cô là nhân viên bán hàng của một công ty bảo hiểm, tên là Giang Văn Linh. Cô ít hơn Hạ Minh một tuổi, tóc cột đũa ngựa giản dị, trang điểm nhẹ, dáng người hơi gầy, khi cười đuôi mắt thường hướng lên trên khiến người ta nảy sinh cảm giác muốn che chở.

Nhìn thấy Giang Văn Linh, Hạ Minh bất giác nở nụ cười, anh vội bỏ đĩa xuống, rút một tờ giấy ăn lau miệng, định chạy tới bắt đầu đoạn đối thoại mà đến ông chủ quán cũng đã thuộc lòng, hôm nay lại tình cờ thật đấy, anh đang định đi làm, em đi xe anh luôn nhé, tiện đường mà. Nhưng anh vừa đứng dậy, nụ cười trên mặt liền đông cứng, anh nhìn thấy Giang Văn Linh đi thẳng về phía một chiếc ô tô con màu nâu ở bên đường.

Chắc là cô ấy đã gọi dịch vụ xe nhanh, người lái chiếc xe chỉ là một tài xế, không có bất cứ quan hệ gì với cô ấy. Anh tự an ủi mình như vậy.

Một giây sau, tình hình càng không ổn.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông chừng 37, 38 tuổi bước xuống từ ghế lái, hỏi han cô mấy câu, rồi đưa cho cô một phần quà sáng, cô bẽn lén nhận lấy.

Tài xế dịch vụ xe nhanh giờ còn ship đồ nữa cơ à? Cách giải thích này rất khó thuyết phục mình.

Thấy họ chuẩn bị lên xe, Hạ Minh không kìm được, vội gọi:

“Giang Văn Linh!”

Hai người phía đối diện nghe tiếng liền quay đầu lại, Hạ Minh chạy đến, vờ như không nhìn thấy người đàn ông, chỉ nói với Giang Văn Linh: “Thật trùng hợp, anh đang chuẩn bị đi làm, anh đưa em đi nhé.”

Người đàn ông nhìn Giang Văn Linh: “Cậu ấy là?”

Giang Văn Linh lúng túng giới thiệu: “Anh ấy chính là Hạ Minh, người mà em đã nói với anh.”

“Ồ...” Người đàn ông dài giọng, mặt thoáng hiện một nụ cười đầy ẩn ý, sau đó quay ra chào Hạ Minh, phong thái rất tự nhiên thoải mái, “Chào anh, Văn Linh có kể cho tôi nghe về anh.”

Câu nói bình thường đó tựa như một con dao găm đột ngột đâm vào lồng ngực Hạ Minh, cách anh ta gọi “Văn Linh” cho thấy quan hệ của họ rất thân mật, “có kể cho tôi nghe về anh” có nghĩa là giữa anh ta và Giang Văn Linh không có bí mật, Hạ Minh chỉ là người ngoài

Cái loại cáo già! Hạ Minh thầm chửi rủa đối phương, nhưng đành tiếp tục làm ra vẻ vờ như không nghe thấy, anh nhìn Giang Văn Linh chờ đợi: “Đi thôi, anh đưa em đi.”

Không đợi Giang Văn Linh lên tiếng, gã “cáo già” lại đáp lời: “Thôi, chúng tôi không phiền anh nữa, sau này tôi sẽ đưa đón cô ấy.”

Hạ Minh không thể tiếp tục coi anh ta là không khí được nữa, cơ hàm căng lên, trừng mắt nhìn anh ta một cái, rồi tiếp tục quay đầu lại mong Giang Văn Linh đổi ý.

Giang Văn Linh đứng yên tại chỗ nhìn Hạ Minh mấy giây, rồi quay đầu né tránh ánh mắt của anh, im lặng đi đến bên xe, chỗ ghế lái phụ, kéo cửa xe, ngồi vào trong.

Gã “cáo già” mỉm cười ngồi lên xe, nổ máy rời đi, anh ta nhìn Hạ Minh đứng thẫn thờ tại chỗ qua chiếc gương chiếu hậu, lắc đầu thốt ra một câu cảm thán, về vô can: “Xảy ra chuyện gì à? Sao cậu ta tự dưng lại nổi cáu thế, đúng là một người kì lạ.”

Chiếc ô tô phóng đi xa dần, cho đến khi mất hút trong tầm mắt.

Nếu vẫn không nhanh chóng giải quyết được vấn đề đó, e rằng không kịp nữa rồi! Hạ Minh không cam tâm, buông một tiếng thở dài náo nức, đi về phía bãi đỗ xe phía sau tòa chung cư.

Ô tô của anh là một chiếc Mercedes màu nâu, sau khi lên xe, anh thẫn thờ nổ máy, lái về phía nội thành. Vừa lên đường trên cao không lâu, kết nối bluetooth điện thoại trên xe đổ chuông, màn hình điều khiển hiển thị tên của đối phương là “Lâm Kỳ”, anh nhấn nút nghe điện thoại trên vô lăng, bực bội hỏi: “Có việc gì?”

Lâm Kỳ không để ý đến sự bực bội trong giọng nói của Hạ Minh, hỏi bằng giọng uể oải: “Cậu đang ở đâu đấy?”

“Trên đường.”

“Gần đây xảy ra một vụ án, tôi suy nghĩ cả đêm hôm qua, nhìn đi nhìn lại, cả thành phố Hàng Châu chỉ có cậu ra tay mới phá được.” Lâm Kỳ nói một cách thành khẩn.

Hạ Minh không chút cảm động trước lời khen của Lâm Kỳ, anh hiểu rõ lối cư xử của Lâm Kỳ, khi điều tra các vụ án, nếu cần đến anh, sẽ chụp lên đầu anh đủ các lời nói có cánh, hễ phá án xong, là

chả liên quan gì đến anh, mọi chiến công đều là nhờ vào sự chỉ huy tài tình của Lâm Kỳ và hướng chỉ đạo sáng suốt của lãnh đạo cấp trên.

Hạ Minh lạnh nhạt hỏi: “Vụ án gì?”

“Bọn tôi đang truy tìm hai tên tội phạm, không biết hai tên này đã sử dụng biện pháp gì, mấy lần phạm tội, đều không tìm được bất cứ dấu tích gì về hành tung của chúng, không một camera giám sát nào ở xung quanh nơi xảy ra vụ án ghi lại được hình ảnh của bọn chúng. Nói tóm lại, tình hình vụ án rất phức tạp, cậu mau đến đi.”

“Đến đâu?”

“Cứ đến chỗ phía dưới nhà tôi đón tôi trước, rồi đến hiện trường. À mà trên đường nhớ mua vài quả trứng gà nhé.”

“Mua trứng gà làm gì?”

“Tôi chưa ăn sáng.”

CHƯƠNG 4

Rất nhiều người bất mãn về công việc của mình, không muốn con cái lớn lên cũng làm công việc như vậy. Nông dân không muốn thế hệ sau làm ruộng, công nhân mỏ không muốn thế hệ sau xuống hầm lò; giáo viên không muốn con cái tiếp tục hít bụi phấn; nhân viên massage không muốn con cái cũng làm nghề xoa bóp.

Có điều cũng có một số trường hợp ngoại lệ, quan chức có lẽ luôn muốn con cái tiếp tục làm quan.

Trước khi lui về phía sau, bố Lâm Kỳ là bí thư chi bộ của một quận, nên Lâm Kỳ vừa vào ngành công an không lâu đã được làm trung đội trưởng, chỉ mấy năm đã được điều lên chi đội trinh sát hình sự của Công an thành phố làm đại đội trưởng. Tất nhiên, anh ta cũng phá được vài vụ án tầm tạm, điều này khiến mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Hạ Minh lái xe đến chỗ phía dưới nhà Lâm Kỳ, Lâm Kỳ thản nhiên ngồi lên xe, cắm chốt khóa đai an toàn ra đằng sau để xe không phát ra tiếng kêu cảnh báo, tiện tay cầm lấy quả trứng luộc để ở giữa, chỉ vào một góc trên bề mặt nội thất ô tô: “Không sao chứ?” Hạ Minh đang định bảo đây có phải là cái xe cảnh sát ghê của ông đâu, thì Lâm Kỳ đã gõ cho quả trứng nứt vỏ, đưa tay lau qua vệt nước để lại trên bề mặt xe, rồi giơ tay chỉ: “Lái thẳng về phía đông.”

Hạ Minh một tay điều khiển vô lăng, một tay rút khăn giấy lau đi

lau lại chỗ gõ trứng, hỏi giọng oán thán: “Lần này lại là vụ gì?”

“Đột nhập vào nhà riêng cướp tài sản.”

“Những vụ lật vật này không phải là của bên đồn công an địa phương à, chuyển sang chi đội trình sát hình sự từ bao giờ thế? Bố ông còn chưa về hưu, mà ông đã mất chỗ đứng trong cơ quan nhanh vậy sao?” Hạ Minh nói giễu như để trả đũa.

“Ha ha.” nhưng Lâm Kỳ hoàn toàn không để tâm, anh ta làm ra vẻ chịu được sự bôi nhọ đến mức độ nào thì cũng có khả năng nhận được sự ca ngợi ở mức độ ấy, lắc đầu, “Tất nhiên là không phải... Ồ, xin lỗi.” Khi nói chữ “không”, một miếng vụn lòng đỏ cùng nước bọt bắn ra, dính vào bề mặt sáng loáng sạch sẽ của ô tô.

Hạ Minh rất hối hận vì đã giễu cợt anh chàng này, vội rút khăn giấy cho anh ta, đồng thời xoa dịu tâm trạng đối phương: “Không phải cuống, cứ bình tĩnh nói.”

Lâm Kỳ lau bề mặt xe, rồi lại trưng ra bộ dạng khi nãy: “Tất nhiên không phải là một vụ cướp thông thường, vụ án này là do phó giám đốc Công an tỉnh Cao Đông yêu cầu Công an thành phố phải nhanh chóng điều tra làm rõ đây, lãnh đạo đã hạ quân lệnh, giao cho tôi toàn quyền phụ trách.” Mỗi lần nhắc đến một chức danh quan trọng, anh ta đều nhấn giọng để thể hiện vị trí vững chắc của mình trong cơ quan.

Mặc dù những lời nói của Lâm Kỳ có phần đề cao bản thân, nhưng Hạ Minh vẫn há mồm tỏ vẻ kinh ngạc. Anh không phải là công an, nhưng nghề nghiệp liên quan mật thiết đến việc phá án, nên anh hiểu rõ công việc trong ngành công an.

Sau khi tốt nghiệp khoa Công nghệ thông tin trường Đại học Triết

Giang, Hạ Minh lại ra nước ngoài học thạc sĩ ngành Công trình thiết bị an ninh điện tử, sau khi về nước, anh công tác tại công ty dịch vụ thiết bị an ninh đã lên sàn lớn nhất trong nước - Kỹ thuật quan sát Đại Khang. Công ty Đại Khang cung cấp thiết bị và hỗ trợ kỹ thuật lâu dài cho công an, do hầu hết cảnh sát đều tốt nghiệp từ các trường an ninh, mặc dù lúc ở trường, một số người cũng có học về tự động hóa thông tin, nhưng dù sao cũng không chuyên nghiệp, nên các công ty dịch vụ thiết bị an ninh đều cử kỹ thuật viên đóng ở trung tâm thông tin của Công an thành phố, giúp đỡ giải quyết những vấn đề kỹ thuật điện tử, nói trắng ra là sử dụng các biện pháp kỹ thuật để truy tìm dấu vết nghi phạm, hỗ trợ cảnh sát phá án.

Hạ Minh được công ty Đại Khang cử đến trung tâm thông tin của Công an phụ trách kỹ thuật, đã nhiều lần giúp cảnh sát xác định thành công đối tượng phạm tội bằng kỹ thuật điện tử, phá được những vụ án lớn.

Theo như anh biết, những vụ án như đột nhập vào nhà riêng trộm cướp tài sản, hầu hết đều do đồn công an địa phương điều tra, cho dù có người chết, cũng chỉ cần đến Công an quận tham gia là cùng. Chỉ có những vụ án xuyên khu vực hoặc những đại án nghiêm trọng chi đội trình sát hình sự thành phố mới đứng ra phá án, hơn nữa, một vụ án đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản mà động đến cả Công an tỉnh, đích thân phó giám đốc Công an tỉnh đưa ra chỉ thị.

Không lẽ là đột nhập vào nhà giám đốc Công an tỉnh?

Lâm Kỳ lắc lư cái đầu giải thích: “Tháng 9 này sẽ về chức Hội

ngị G20, trên tỉnh đã chuẩn bị từ lâu rồi, năm nay hình sự không có án nhỏ, phó giám đốc Cao là phó trưởng ban an ninh G20, chủ yếu phụ trách mảng hình sự, tất nhiên rồi, cho dù là năm G20, các vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản, cho dù có gây ra án mạng, cũng khó mà lọt vào mắt phó giám đốc Cao, nhưng vụ án này, vô cùng đặc biệt. Lần này, tội phạm muốn thách thức G20!”

Hạ Minh càng kinh ngạc hơn, mặc dù Hội nghị thượng đỉnh G20 chỉ diễn ra trong vài ngày, nhưng đây một hội nghị lớn được lãnh đạo từ trung ương đến địa phương vô cùng coi trọng, tổng bí thư đã nhiều lần đến Hàng Châu thị sát, đến lúc đó, Hàng Châu sẽ là tấm danh thiếp của Trung Quốc, lãnh đạo tỉnh đã chuẩn bị mấy năm cho sự kiện này, các công trình xử lý ô nhiễm được triển khai vô số lần, giá nhà tăng chóng mặt cũng cho thấy uy lực của hội nghị thượng đỉnh. Một vụ án thách thức G20 thì phải ở cấp bậc nào, không cần nói cũng rõ.

Có điều, một vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản vớ vẩn, thế nào mà lại thách thức cả G20? Anh không thể nào tìm ra được mối liên hệ trong đó.

Lâm Kỳ lấy điện thoại di động trong túi áo, nhấn vào một bức ảnh, ra ý đưa cho anh.

Trong bức ảnh là một mảnh giấy bằng lòng bàn tay trên mảnh giấy có in hai dòng chữ: “NO.4, tòa nhà số 13 khu Biệt thự Tiền Đường bị đột nhập, con tin bị trói, đến cứu khẩn cấp!”

Lâm Kỳ giải thích: “Sáng hôm qua, có một cảnh sát giao thông sau khi xử lý xong sự cố giao thông, vừa quay lại chỗ xe mô tô, thì nhìn thấy trên ghế xe có một hòn đá chặn lên mảnh giấy này, Công

an quận căn cứ vào nội dung mảnh giấy, nhanh chóng cứu được con tin. Mảnh giấy chính là của bọn tội phạm bắt cóc để lại. Tình hình vụ án nói ra cũng đơn giản, hai hôm trước, hai tên tội phạm đeo khẩu trang đột nhập vào nhà riêng trộm cướp tài sản, trói ba con tin trong nhà lại như gói bánh chưng, bọn chúng cho con tin ăn và uống nước, sau đó bịt miệng lại, bảo với con tin là chúng sẽ báo cảnh sát đến cứu họ. Sáng hôm qua, bọn chúng quả nhiên để lại mảnh giấy có tin nhắn báo cảnh sát.”

Hạ Minh liếc qua mảnh giấy một cái rồi hỏi: “NO.4 là gì?”

“Vụ án thứ tư rồi. Năm nay, bắt đầu từ sau Tết, mỗi tuần một vụ. Thủ đoạn thực hiện các vụ án hoàn toàn giống nhau, sau khi bắt cóc, hai ba hôm sau bọn tội phạm sẽ để lại tin nhắn bằng giấy cho cảnh sát giao thông, báo cho cảnh sát đến cứu người. Mảnh giấy thứ nhất ghi NO.1, lúc đó đồn công an cũng không lưu tâm lắm, cho đến vụ án thứ hai nhìn thấy NO.2, mới biết là bọn tội phạm tự đánh dấu số lần phạm tội.”

“Cái này thì liên quan gì đến thách thức G20?”

Lâm Kỳ đột nhiên hạ giọng: “Sau mỗi lần phạm tội, hai tên này đều biến con mẹ nó mất.”

“Biến mất, nghĩa là sao?”

“Hai tên này liên tiếp đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản bốn lần, lần nào thời gian, địa điểm, quá trình phạm tội cũng rất rõ ràng, nhưng bọn tôi đã kiểm tra toàn bộ camera giám sát xung quanh, chưa bao giờ ghi được hình của nghi phạm, cũng không phát hiện thấy xe của bọn chúng. Cho đến lúc này, bọn tôi còn không biết bọn chúng đến bằng cách nào, gây án xong thì đi đâu.”

“Địa điểm gây án đều ở ngoại ô, có rất ít camera giám sát ở gần đó?”

Lâm Kỳ lắc đầu nói: “Hoàn toàn ngược lại, đều là các khu đô thị cao cấp, mật độ camera giám sát ở bên ngoài và bên trong đều rất cao, hơn nữa hầu hết đều là tín hiệu số, độ phân giải rất tốt.”

Camera giám sát thông thường chia thành hai loại, tín hiệu tương tự và tín hiệu số, camera giám sát thời kỳ đầu sử dụng tín hiệu tương tự, độ phân giải hình ảnh thấp, nhất là với điều kiện ánh sáng buổi tối, hình ảnh lại càng tệ hại. Mấy năm trước Hàng Châu mời thầu đã sử dụng tín hiệu số có độ chính xác cao, đa số camera giám sát trên đường trong khu vực nội thành đều có độ phân giải rất tốt.

Hạ Minh hơi nhú mày, Hàng Châu là kinh đô của ngành dịch vụ thiết bị an ninh Trung Quốc, tất nhiên sẽ xây dựng hình ảnh là một thành phố kiểu mẫu về kỹ thuật an ninh, toàn bộ khu vực nội thành đều được lắp camera giám sát có độ chính xác cao, được mang danh là lưới trời bất khả xâm phạm. Hai tên tội phạm bốn lần phạm tội, bốn lần vào, bốn lần ra, nhưng không một camera giám sát nào ghi lại được, điều này rất khó lý giải.

Anh lắc đầu nói một mình: “Có lẽ nào bọn chúng không cánh mà bay, hệ thống thoát nước ngầm của nước ta cũng không thể đi được.”

Lâm Kỳ nói: “Lần này, hai tên tội phạm đến rồi đi cứ như không, không một camera giám sát nào ghi lại được, G20 sắp diễn ra đến nơi rồi, lãnh đạo cấp trên vô cùng sốt ruột muốn biết hệ thống thiết bị an ninh của chúng ta rốt cuộc có vấn đề gì, tình hình rất bức

bách.”

Lúc này, cuối cùng Hạ Minh đã hiểu vì sao Công an tỉnh lại coi trọng một vụ án đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản vớ vẩn đến như vậy. Trước thềm G20, hai tên tội phạm bắt cóc có thể đi lại tự do khi mạng lưới thiết bị an ninh giăng kín, đến lúc đó, nếu xuất hiện những phần tử khủng bố chuyên nghiệp thì phải làm thế nào?

CHƯƠNG 5

Hôm nay căn biệt thự vẫn bị công an phong tỏa để lấy chứng cứ, Lâm Kỳ dẫn Hạ Minh vào trong, đi một vòng, qua lời của nhân viên đội trinh sát kỹ thuật, họ biết được ngoài dấu chân ra, nghi phạm không để lại bất cứ manh mối nào. Điều này không có gì là lạ, bây giờ bọn trộm cắp thông thường cũng biết là lúc ăn trộm phải đeo găng tay, tránh không để lại dấu vân tay. Trong vụ án lần này, bọn tội phạm không làm hại con tin, cũng không xảy ra tình trạng vật lộn giằng co tại hiện trường, tất nhiên sẽ không thể tìm ra được những dấu tích khác.

Hạ Minh xem kĩ từng căn phòng, thỉnh thoảng lại chụp ảnh, vẽ lại một cách sơ lược phương hướng và trúc bên trong và bên ngoài của căn biệt thự, để tiện cho việc điều tra truy tìm hành tung của nghi phạm sau này, còn về những vết tích chi tiết ở hiện trường, anh không quan tâm. Nếu nhân viên đội trinh sát kỹ thuật còn không phát hiện ra được, thì càng không thể trông chờ gì ở một người ngoại đạo như anh. Dù gì thì lĩnh vực trinh sát hình sự cũng có đặc thù nghiên cứu riêng, anh chỉ có thể mạnh về truy tìm dấu vết điện tử, không giống như trong các tác phẩm điện ảnh, cả nghìn cảnh sát đều không phát hiện ra được, nhưng anh lại chú ý thấy manh mối.

Sau khi quan sát sơ qua một vòng, họ chuẩn bị rời đi, lúc đi qua phòng khách, anh tự nhiên chú ý đến chiếc túi đựng quà bằng giấy

trên giá để giày, vì logo trên chiếc túi là của công ty anh - Kỹ thuật quan sát Đại Khang.

Hạ Minh tò mò hỏi: “Đã có người khác bên công ty bọn tôi đến rồi à?”

“Không.” Lâm Kỳ nhìn theo ánh mắt Hạ Minh, thấy chiếc túi đựng quà, liền giải thích: “À, chủ căn biệt thự này làm công trình đường giao thông, những thứ như thiết bị đo tốc độ qua đèn tín hiệu, anh ta phải mua từ công ty dịch vụ thiết bị an ninh của các cậu, cũng coi như là đại lý của bên các cậu, chắc là quà tặng của bộ phận bán hàng bên công ty các cậu.”

Hạ Minh cầm chiếc túi giấy lên xem, đúng là loại túi đựng quà bộ phận bán hàng dùng để thăm hỏi khách hàng, nên cũng không để tâm...

Tiếp đó họ ra khu đô thị, Hạ Minh chụp ảnh một vài vị trí đường đi như thường lệ, rồi lấy một chiếc flycam từ trong cốp sau xe phóng lên không trung chụp một vòng, để thấy được rõ hơn cấu trúc không gian.

Diện tích toàn bộ khu đô thị rất rộng, căn biệt thự nơi xảy ra vụ án nằm ở phía tây khu đô thị, cách đó chưa đến một trăm mét là bức tường bao phía tây của khu đô thị, bức tường bao cao khoảng hai mét bảy, là loại tường bê tông thường gặp, cả phía trong và phía ngoài đều có một khoảng cây xanh, những cây bách và cây đồng thanh được trồng xen lẫn với nhau.

Hạ Minh nhìn bức tường bao, phân tích: “Ba vụ án trước đây, các ông đã điều tra hết toàn bộ xe cộ và người ra vào khu đô thị rồi chứ?”

“Tất nhiên rồi, nhưng đã điều tra rất lâu, mà không phát hiện thấy có xe và người khả nghi.”

“Nếu không điều tra ra, thì chỉ còn một nghi phạm trực tiếp ra vào khu đô thị bằng cách trèo tường.”

Lâm Kỳ cười to: “Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau!”

Hạ Minh cau mày, không muốn cùng tư tưởng với anh ta, lại hỏi: “Bọn tội phạm vượt tường ở hướng nào, đông, tây, nam, hay bắc, đã điều tra ra chưa?”

Lâm Kỳ lúng túng lắc đầu, anh ta cũng vừa mới có cùng tư tưởng lớn.

Mấy lần trước, sau khi nhận được thông tin, lúc đầu cảnh sát hoàn toàn không nghĩ đến khả năng nghi phạm ra vào khu đô thị bằng cách vượt tường. Mặc dù địa điểm xảy ra vụ án là một khu đô thị cao cấp, quản lý tương đối nghiêm ngặt, nhưng dù sao khu đô thị cũng không phải là địa phận của một cơ quan, nghi phạm chỉ cần ăn mặc lịch sự, kiếm một lý do bất kì nào đó để đối phó với nhân viên bảo vệ là có thể trà trộn vào bên trong, họ đâu có nghĩ đến chuyện tội phạm vượt tường ra vào khu đô thị giữa ban ngày, nhớ đâu đúng lúc leo qua tường thì phía trước có người, chẳng phải là rất dễ bị bắt ngay tại trận hay sao?

Cho đến khi điều tra liên tục, nhận diện tất cả người và xe mà camera giám sát ở cổng khu đô thị ghi lại hình ảnh trong thời gian xảy ra vụ án, một số người và xe khả nghi đều bị loại trừ, mới nghi ngờ không lẽ hai thằng khốn đó đã vượt tường chẳng? Nhưng bức tường bao dầm mưa dãi nắng hàng ngày, nếu không điều tra dấu vết vượt tường ngay sau khi vụ án xảy ra, đợi vài hôm sau, bức

tường bao quanh khu đô thị lại dài như vậy, hoàn toàn không thể điều tra được là chúng leo vào và leo ra ở chỗ nào. Huống hồ mỗi lần cảnh sát nhận được thông tin, nghi phạm đã rời đi mấy ngày rồi, dấu vết leo tường đã biến mất từ bao giờ rồi.

Hạ Minh thấy nan giải, nhíu mày: “Không có phương hướng rõ ràng, chỉ dựa vào camera giám sát để truy tìm dấu vết thì khó đấy.”

Vấn đề quan trọng nhất trong việc tìm nghi phạm qua hình ảnh camera giám sát, là phải biết được phương hướng, nói cho cùng công việc này chính là chiến thuật biển người, tìm ra đối tượng khả nghi trong khối lượng hình ảnh khổng lồ của camera giám sát bằng những đôi mắt thường. Nếu đến cả bọn chúng đi đến theo hướng nào, đông tây nam bắc cũng không rõ, thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, khối lượng công việc sẽ tăng lên theo cấp lũy thừa.

Cho nên, việc trước mắt trước hết vẫn là phải xác định phương hướng di chuyển của bọn tội phạm.

Khi phá án, cũng giống như lựa chọn đáp án cho câu hỏi điền vào ô trống để hoàn thành câu tiếng Anh, sự may rủi quyết định thành bại, may mà hôm nay vận may của họ không đến nỗi.

Hạ Minh bất ngờ phát hiện thấy trên bức tường ngoài một căn biệt thự ở tận cùng phía tây, có lắp một đầu camera giám sát dạng tròn, tạo hình của chiếc camera giám sát dạng tròn khiến một người trong ngành như anh chỉ nhìn một cái là biết đó là loại camera giám sát kỹ thuật có độ chính xác cao, giá không hề rẻ, trên đầu camera còn có một điểm sáng màu đỏ, đó là tia hồng ngoại, cho thấy chiếc camera giám sát này có chức năng quan sát vào ban đêm.

Anh đến gần cổng biệt thự, phán đoán điểm sáng tia hồng ngoại

đang hướng về phía mình, chắc là có thể ghi lại được vị trí mình đang đứng, biết đâu nghi phạm cũng đi qua chỗ này.

Cảnh sát gõ cửa ngôi nhà với thái độ cứ thử xem thế nào, may sao chủ nhà có nhà, sau khi copy lại được dữ liệu hình ảnh một cách thuận lợi, Hạ Minh quay về ô tô xem bằng máy tính xách tay.

Khu vực bao quát của chiếc camera giám sát là cổng căn biệt thự của gia đình đó, nhưng may là, do góc độ treo rất cao, nên có thể quay được cả hơn một nửa con đường ngoài cổng.

Hạ Minh căn cứ vào những điều Lâm Kỳ nói, tìm đến điểm thời gian áng chừng đã xảy ra vụ án, di chuyển thanh điều khiển nhanh chóng kiểm tra, lập tức nhìn thấy phía ngoài đường có hai người đi ngang qua, một người mặc chiếc áo jacket màu vàng tươi, một người mặc màu đỏ tươi, cả hai đều đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang và kính râm, chúng đi với tốc độ không nhanh, gã đàn ông lùn mặc chiếc áo jacket màu vàng tươi vừa đi vừa quay người thăm dò hai bên, đồng thời còn liên tục làm động tác nắm tay lại đưa lên sát miệng.

Lâm Kỳ nhìn thấy trang phục rực rỡ của hai người này, lập tức nhận ra ngay: “Chính là bọn chúng! Quần áo giống hệt như lời miêu tả của con tin!”

Lông mày Hạ Minh khẽ giật, anh thoáng có cảm giác bất ổn: “Hai tên này đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản, mà lại mặc quần áo màu chói như thế?”

“Cả bốn lần phạm tội, bọn chúng đều ăn mặc giống nhau.”

“Cả bốn lần đều mặc bộ này?” Hạ Minh càng ngạc nhiên, tất nhiên, điều khiến anh ngạc nhiên không phải là nghi phạm mặc bộ

đồ đó suốt cả tháng không thay giặt, mà là màu sắc của bộ đồ.

Tất cả mọi người đều biết, màu vàng và màu đỏ là loại màu dùng để cảnh báo, được sử dụng cho đèn giao thông, trong hình ảnh camera giám sát ghi lại, hai màu này có độ tương phản rất lớn, khi kiểm tra camera giám sát, nếu xuất hiện, thì đúng là rõ mồn một.

Hạ Minh suy ngẫm giây lát rồi nói ra điều anh nghi ngờ: “Ông đã bao giờ nghĩ xem tại sao trang phục của bọn chúng dễ nhận diện như vậy, mà các ông kiểm tra camera giám sát lại không hề thấy bọn chúng?”

“Ngụy trang!” Lâm Kỳ nắm chặt nắm đấm, đưa ra kết luận, “Tôi dám chắc rằng, bọn chúng cố ý mặc bộ quần áo này đến trước mặt con tin, để khi cảnh sát kiểm tra camera giám sát, chỉ nhằm vào những người mặc quần áo màu vàng và màu đỏ để kiểm tra. Thực ra, sau khi ra khỏi cửa, bọn chúng sẽ trốn vào một góc nào đó thay quần áo màu khác. Trong hai vụ án lần trước, cảnh sát còn chưa nghĩ đến chi tiết này, đúng là đã căn cứ vào màu quần áo để kiểm tra. Nhưng bắt đầu từ vụ án thứ ba, sau khi tôi tiếp nhận, nhìn một cái là bắt được bài của bọn chúng ngay, nên tôi bảo quân của mình, khi kiểm tra camera giám sát thì đừng có để ý con mẹ nó đến màu sắc quần áo, cứ căn cứ vào chiều cao, hình thể, tìm hết những người có bề ngoài gần giống như vậy ra cho tôi!”

“Suy nghĩ khá hay, nhưng vẫn không tìm thấy, nếu không ông gọi tôi đến làm gì?” Hạ Minh không chút nể nang, thẳng thắn vạch trần con mắt tinh tường của Lâm Kỳ.

Lâm Kỳ khinh khỉnh hứ một tiếng, rồi nói vẻ nghiêm túc: “Chắc là kiểm tra sót, dù sao cảnh sát bọn tôi cũng chỉ là người trần mắt thịt,

có phải mất thần mất thánh gì đâu, thay đổi quần áo giữa chừng cũng làm ảnh hưởng đến việc kiểm tra camera giám sát của bọn tôi.”

Hạ Minh lắc đầu không tán đồng: “Còn một vấn đề nữa, tại sao trong bốn vụ án, bọn chúng đều đột nhập nhà riêng bắt cóc con tin rồi cướp tài sản, mà không chọn những hộ không có người ở nhà để đột nhập vào trộm cướp. Nếu vậy, đến hình dạng bọn chúng thế nào, cảnh sát cũng không biết, bọn chúng cần gì còn phải thay đổi trang phục để đối phó với việc kiểm tra camera giám sát của các ông?”

Lâm Kỳ lại khinh khỉnh hứ một tiếng nữa, rồi im bặt, câu hỏi này anh ta từ chối không trả lời.

Nghĩ cũng lạ, nếu chỉ đơn thuần vì tiền, thì nghi phạm chỉ cần bấm chuông cửa, sau khi chắc chắn là trong nhà không có người, mới đột nhập vào ăn trộm, chẳng tốt hơn hay sao? Như vậy, vụ án sẽ chỉ là một vụ trộm đơn giản bình thường, người ta chỉ báo án ở đồn công an. cảnh sát cũng không cần bố trí quá nhiều người tập trung điều tra, càng không đến mức phải giao cho ban chuyên của Công an thành phố. Nhưng lần nào bọn chúng cũng bắt cóc con tin, thậm chí, trong hai vụ án, khi con tin đi vắng, bọn chúng đã đột nhập vào trong nhà, nhưng không hề lục lọi hòm tủ, mà đợi cho đến khi con tin về nhà, mới trối lại tra hỏi cướp tiền.

Dường như bọn chúng cố tình làm cho vụ án trở nên nghiêm trọng hơn, nhưng nguyên nhân vì sao?

Hạ Minh tiếp tục lướt xem băng ghi hình, hơn nửa tiếng sau, hai tên nghi phạm một lần nữa xuất hiện, lần này bọn chúng đã gây án

xong, đang rời đi, gã đàn ông thấp mặc chiếc áo jacket màu vàng tươi một lần nữa lại làm động tác nắm tay thành nắm đấm đưa lên sát miệng.

Hạ Minh phóng to hình ảnh, điều chỉnh cho tốc độ chậm lại, quan sát đi quan sát lại vài lần, chỉ vào gã đàn ông thấp: “Khi tên này đưa tay lên trước miệng, miệng hắn bắt đầu cử động, hơn nữa nhiều lần xuất hiện động tác này.”

Lâm Kỳ chữi: “Đúng là cái loại mặt hạng lại cứ tưởng mình giỏi, trên đường gây án mà còn có tâm trí ăn uống!”

“Ồ...” Hạ Minh ngớ người, “Ý tôi là... hắn đang che trước miệng bằng nắm tay, để lên nói chuyện.”

“Tôi cũng thấy không thể nào lại vừa phạm tội vừa ăn được! Hóa ra là đang nói chuyện.” Lâm Kỳ nói một cách thản nhiên, “Những kẻ lén lén lút lút thường thích che miệng khi nói. Ừm, điều này cũng là một manh mối có giá trị đấy, chúng ta có thể kiểm tra riêng toàn bộ những người dùng nắm đấm tay che miệng khi nói chuyện xuất hiện trong camera giám sát.”

Hạ Minh cảm thấy Lâm Kỳ chạy quá nhanh, anh không sao theo nổi tiết tấu của anh ta: “Vấn đề trọng điểm tôi muốn nói đến không phải là phương diện này.”

“Còn gì nữa?”

“Tôi có một phỏng đoán, cần phải nói chuyện trực tiếp với những nhân chứng đã được giải cứu.”

“Đúng là rách việc!” Lâm Kỳ cảm râm, mặc dù anh ta không hài lòng về việc Hạ Minh đã có một phỏng đoán gì đó mà không báo cáo ngay cho anh ta biết. Nhưng Hạ Minh là người của công ty dịch

vụ thiết bị an ninh, không phải là nhân viên cấp dưới của anh ta, nên anh ta không thể nổi cáu. Nếu trực tiếp hỏi luôn xem Hạ Minh đã đoán ra điều gì, thì có vẻ như vai trò tổng chỉ huy của anh ta không được chuyên nghiệp lắm, đành cố nén sự tò mò, gọi điện cho cấp dưới, sắp xếp để buổi chiều ba con tin đã được giải cứu đến chi đội một lần nữa.

Đồng thời, họ nhìn thấy cả lúc đi và lúc đến nghi phạm đều đi qua cổng căn biệt thự ở tận cùng phía tây này, ngờ rằng nghi phạm đã vượt tường bao ở gần đó, lập tức cho nhân viên trinh sát kỹ thuật đến xem thế nào.

Hôm nay quả nhiên vận may đứng về phía họ, rất nhanh chóng có tin báo về, kĩ thuật viên phát hiện thấy vết leo tường ở một chỗ trên bức tường bao cách đó không xa, trên tường có vết chân giẫm lên, mặc dù rất mờ, nhưng may mà mấy hôm nay không mưa nên vết tích vẫn còn lưu lại. Trên mặt đất ở khoảng cây xanh phía dưới cũng có mấy vết chân rất sâu, giống hệt như vết chân để lại trong phòng của nghi phạm, đây là chứng cứ không thể chối cãi về việc leo tường ra vào.

Nhân viên trinh sát kỹ thuật dày dặn kinh nghiệm phán đoán đầu tiên bọn tội phạm dùng móc vượt tường treo trên tường, rồi leo lên, sau khi leo qua thì nhảy luôn xuống bãi cây xanh, cho nên vết chân để lại trên mặt đất rất sâu. Phía ngoài tường cũng có phát hiện giống như vậy.

Sau khi biết nghi phạm ra vào bằng cách vượt tường bao ở phía tây, rất nhanh chóng, Hạ Minh phát hiện ra một vấn đề khác nghiêm trọng hơn.

Phía ngoài bức tường bao phía tây là một con đường nhỏ, mặt kia của con đường là con sông Thị Chính, cả hai đầu con đường nhỏ này đều nối với đường lớn, các ngã tư đều có lắp camera giám sát. Cũng có nghĩa là, nghi phạm tẩu thoát qua con đường nhỏ, tất nhiên phải đi qua một trong hai ngã tư, ắt phải bị camera giám sát ghi lại, đây là một con đường khép kín hai đầu, đều bị bao vây bởi camera giám sát.

Nhưng Lâm Kỳ nói với anh, tối hôm qua đã kiểm tra kĩ lưỡng cả hai chiếc camera giám sát giám sát ở ngã tư, tạm thời không phát hiện thấy tung tích của nghi phạm.

Có lẽ bọn chúng đã ra vào bằng ô tô, nhưng cũng đã điều tra sàng lọc sơ bộ những chiếc xe khả nghi.

Không lẽ có sơ xuất trong công tác điều tra?

CHƯƠNG 6

Sau khi rời khỏi căn biệt thự xảy ra vụ án quay về, Lâm Kỳ lập tức bố trí nhân viên kiểm tra lại camera giám sát ở hai đầu con đường nhỏ, bao gồm toàn bộ người và xe cộ ra vào con đường, thời gian đi qua, để đảm bảo không bỏ sót bất cứ khả năng nào.

Buổi chiều, ba nhân chứng đến ghi lời khai đúng hẹn, nhưng việc ghi lời khai còn chưa bắt đầu, ba nhân chứng đã xông vào đánh nhau.

Trong phòng họp, mấy cảnh sát hình sự tạo thành bức tường người chắn giữa họ.

Vụ xung đột xảy ra giữa một bên là cô nhân tình được giải cứu, mặt cô nàng ửng đỏ, hằn vết ngón tay, đầu tóc rối tung như tổ quạ, nước mắt lưng tròng, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa tức giận, một bên là hai vợ chồng nhà kia, lúc này ông chồng và bà vợ đứng cùng một chiến tuyến, cùng chung một kẻ thù, chỉ muốn xé xác cô nhân tình.

Đúng lúc Lâm Kỳ đưa Hạ Minh đến cửa phòng họp thì trông thấy cảnh tượng đó, anh ta không phải là ông cậu em mẹ, chẳng hơi đâu mà quan tâm đến mâu thuẫn tình cảm rối rắm của các gia đình, liền bảo cấp dưới là trung đội trưởng Lý Chấn Uy mau chóng khuyên giải, còn anh ta dẫn Hạ Minh qua một bên nói rõ toàn bộ sự việc.

Vụ bắt cóc xảy ra đúng lúc bà vợ vừa bắt quả tang ông chồng ngoại tình tại nhà, ông chồng còn bênh vực ả nhân tình, không ngờ

sau khi bị bắt cóc, bọn tội phạm bắt cóc tra hỏi tiền bạc trong nhà để ở đâu, hai vợ chồng rất hiểu ý nhau, cùng nói là trong nhà không có tiền, không ngờ cô nhân tình thấy bị đe dọa, liền nói luôn ra trong nhà họ có một chiếc két an toàn được giấu kín, thế là số tiền cả trăm triệu tệ bị cuỗm sạch.

Thậm chí ả nhân tình còn cổ vũ bọn bắt cóc nếu muốn giết thì hãy giết họ, đừng giết cô ta.

Gian nan hoạn nạn mới biết được lòng người, sau khi ba người được giải cứu, hai vợ chồng làm lành, cứ nghĩ đến chuyện không ngờ cô ả nhân tình bảo bọn bắt cóc giết họ, trong lòng lại bốc lửa hận thù.

“Đúng là gian nan hoạn nạn mới biết được lòng người...” Hạ Minh lẩm bẩm trong mồm, bất giác nghĩ đến chuyện của mình và Giang Văn Linh.

Nhưng bây giờ không có thời gian để anh cảm thán về đường tình trắc trở. Chưa đầy ba phút sau, Lý Chấn Uy đã đến nói với họ, nhân chứng đã được hòa giải, muốn hỏi thế nào thì hỏi, đảm bảo họ sẽ không còn lãng phí thời gian của cảnh sát.

Họ vào phòng nhìn thấy ba người khi nãy còn đang hùng hùng hổ hổ quả nhiên đã ngồi trật tự ở hai bên bàn không khí rất hài hòa.

Đó là nhờ vào Lý Chấn Uy, khi khuyên đánh cãi nhau, anh ta không bao giờ chú ý đến cách thức phương pháp. Anh ta là cảnh sát hình sự cấp cơ sở, hằng ngày phải tiếp xúc với những tội phạm hình sự nghiêm trọng phạm tội giết người, không được nên tính lắm, thấy ba người cãi nhau kịch liệt, anh ta liền gầm lên bảo mẹ kiếp, còn chưa bắt được tội phạm bắt cóc, mấy người mà còn cãi

lộn nữa, vụ án này cảnh sát sẽ mặc kệ con mẹ nó! Chưa biết chừng bọn tội phạm bắt cóc nghĩ lại thấy vụ này nhẹ nhàng không tốn sức, kiếm được tiền nhanh, quay lại tìm mấy người làm vụ nữa. Ba người sợ quá không dám lao vào nhau nữa, van xin cảnh sát nhất định phải bảo vệ họ, cả ba người tự nhiên rất hợp tác trong quá trình cảnh sát ghi lời khai.

Hạ Minh không nói nhiều, chỉ hỏi han qua loa một vài câu rồi đi vào chủ đề chính luôn.

Anh mở máy vi tính, tìm ra hình ảnh nghi phạm do camera giám sát của căn biệt thự gần đó ghi lại, để họ kiểm chứng. Trong hình, gã đàn ông thấp mặc áo vàng không có gì trong tay, gã đàn ông cao mặc áo đỏ đeo một chiếc ba lô màu đen, Hạ Minh chỉ vào chiếc ba lô hỏi: “Cuối cùng bọn bắt cóc đã cho toàn bộ tiền vàng trong nhà anh chị vào chiếc ba lô này rồi mang đi, đúng không?”

“Đúng.” Ba người đều nói như vậy.

“Tôi phán đoán dựa trên hình ảnh, lúc bọn chúng đến, chiếc ba lô này cũng không phải là rỗng không, mà có đựng một ít đồ. Khi bọn chúng mở chiếc ba lô ra, các anh chị có trông thấy bên trong đựng...”

“Có!” Để lấy lòng cảnh sát, ông chồng còn biết tranh trả lời trước, anh ta ngẩng đầu nhớ lại, “Có dây thừng, các loại tuốc nơ vít, ừm... mấy chiếc đinh vít hình chữ L, tôi biết những thứ đó, trước đây khi nhà tôi bị hỏng khóa cửa, gọi công ty mở khóa, họ mang theo những loại dụng cụ này.”

“Tôi còn nhớ có một bộ vuốt bằng thép.” Bà vợ tích cực bổ sung.

Lâm Kỳ hỏi: “Có phải loại vuốt bằng thép dùng để leo tường

không?”

“Đúng thế!” Ông chồng gật đầu, anh ta kinh doanh công trình, có vốn kiến thức rộng về các loại dụng cụ.

“Chỉ có những thứ đó thôi à?” Hạ Minh hơi thất vọng.

“Còn có một cái gây tự sướng” Lần này, cô nàng nhân tình đã nhớ ra.

“Gây tự sướng?” Nét mặt toàn bộ cảnh sát, bao gồm cả Hạ Minh, đều lộ vẻ nghi ngờ, hai gã đàn ông đi ăn trộm còn mang theo gây tự sướng để làm gì? Bây giờ đám giang hồ cũng có một gửi ảnh chia sẻ cho bạn bè khi phạm tội?

“Vâng, đúng là gây tự sướng của điện thoại di động.” Cô nàng nhân tình khẳng định một cách chắc chắn.

Bà vợ hứ một tiếng coi thường, phản bác lại lời của cô nàng nhân tình: “Gây tự sướng cái gì, lấy đâu ra loại gây tự sướng như vậy? Đây là kính viễn vọng dùng trong thiên văn học!”

“Kính viễn vọng dùng trong thiên văn học?” Cảnh sát càng ngạc nhiên hơn.

Ông chồng suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu, tổng hợp ý kiến của hai phụ nữ, đưa ra nhận xét khách quan: “Không phải là gây tự sướng, cũng không phải là kính viễn vọng dùng trong thiên văn học, cái gây đó dài hơn gây tự sướng, mảnh hơn kính viễn vọng.”

Cảnh sát ngơ ngác nhìn ba người, mọi người đều có gắng miêu tả rõ hình dạng của vật đó bằng các loại động tác. Nói tóm lại, đó là một cái ống dài bằng nhựa, độ dài xấp xỉ bằng chiếc ba lô, lúc đó cả ba người đều nằm trên sàn, không thể nhìn rõ ở khoảng cách gần

xem chiếc gậy không to không nhỏ, rắn danh đó rốt cuộc là cái gì.

Toàn bộ cảnh sát đều nhíu mày, trong những đồ vật phạm tội thường gặp, chưa bao giờ thấy vật gì tương tự như vậy. Nếu không liên quan đến việc phạm tội, chắc chắn bọn tội phạm sẽ không cất công cho vào ba lô. Lúc này, Hạ Minh liên tưởng đến một khả năng, liền bảo cảnh sát đến kho trang thiết bị lấy một thứ gọi là “kính tiềm vọng điện tử”, kết quả cả ba người vừa nhìn thấy chiếc kính tiềm vọng điện tử liền đồng thanh nói chính là cái này.

Kết quả này khiến Hạ Minh vô cùng ngạc nhiên, anh tạm gác nỗi ngạc nhiên lại, tiếp tục hỏi: “Lúc đó các anh chị có để ý, bọn chúng có để điện thoại di động trong túi quần hay không?”

Chỉ có hai đoạn băng ghi hình giám sát, không thể nhận ra là trong túi quần có điện thoại di động hay không, nhưng có thể nhận ra là bọn chúng đều mặc quần thể thao chất liệu cotton, nếu trong túi quần có để điện thoại di động, thì lúc đối diện ở khoảng cách gần tại hiện trường, chắc có thể nhận ra hình dáng của điện thoại di động. Chỉ có điều không biết lúc đó ba nhân chứng có chú ý đến túi quần của bọn tội phạm hay không.

Cả ba người đều cố gắng nhớ lại, mấy giây sau, hai vợ chồng lắc đầu, nhưng cô nhân tình đã nhanh nhẹn quan sát kĩ, cô nàng nói: “Trong túi quần của chúng không có điện thoại di động, nhưng trong túi cổ áo của gã đàn ông thấp có điện thoại di động.”

Nghe cô ta nói vậy, hai vợ chồng nhà kia cũng nhớ ra, tranh nhau miêu tả, gã đàn ông thấp nhét điện thoại di động trong túi ở cổ áo, đồng thời che đi bằng nắp túi có cúc, đầu này của nắp túi che điện thoại di động, góc kia cuộn gấp ra phía sau, để lộ đầu camera. Cô

nàng nhân tình còn nhớ rõ, khi nắp chiếc túi lật ra che mất đầu camera, gã đàn ông thấp còn gấp cái nắp túi lại, để đầu camera lộ ra.

Cô nhân tình còn nhắc đến một điểm, bên tai phải của gã đàn ông thấp có nhét một chiếc tai nghe không dây. Mặc dù tóc hấn đã che kín tai, nhưng trong quá trình gây án, hấn có đưa tay vuốt qua tai, lúc đó cô ta đã nhìn thấy chiếc tai nghe.

Hạ Minh gật đầu, tất cả dần dần chứng minh phỏng đoán của anh là đúng, anh lại hỏi: “Hấn có đưa nắm đấm che trước miệng khi nói không?” Anh bắt chước động tác của tên tội phạm.

Lần này, cả ba người đều khẳng định là có. Nhưng đối phương nói gì, họ đều nói là giọng quá nhỏ, không nghe thấy, đại loại là hai tên tội phạm bắt cóc bàn bạc với nhau.

Sau khi ba nhân chứng ra về, Hạ Minh ngồi ở ghế, tay chống cằm, người cúi về phía trước, mắt chăm chú xem đoạn băng ghi lại hình ảnh hai tên tội phạm đi qua trên máy vi tính, bật đi bật lại nhiều lần.

Lâm Kỳ lật xem lời khai vừa ghi, rồi vút sang một bên, bất mãn nói: “Hỏi đi hỏi lại, chỉ biết chiều cao, thể hình, quần áo, chiếc ba lô đen, một khẩu súng không rõ thật giả của hai tên đó, kết quả điều tra ba vụ án lần trước cũng chỉ có bấy nhiêu.”

Hạ Minh khẽ lắc đầu: “Bên tai phải của gã đàn ông thấp còn đeo tai nghe không dây.”

“Thế thì sao?”

“Anh đoán xem tại sao hấn phải đeo tai nghe?”

Lâm Kỳ nhìn sang bên cạnh, cấp dưới của anh ta ngồi rất đông xung quanh, anh ta thầm căn nhắc, tôi là lãnh đạo hà có gì phải đoán câu trả lời, cậu nói thẳng ra luôn không được à! Thấy Hạ Minh mãi không lên tiếng, anh ta quay sang Lý Chấn Uy, như thể muốn thử tài Lý Chấn Uy: “Cậu nói xem!”

Lý Chấn Uy ngờ ngác không hiểu tại sao lại bị hỏi đến, đành cẩn trọng đoán: “Đeo tai nghe ấy à... Nghe nhạc? Những phần tử phạm tội có tâm lý biến thái vừa nghe nhạc, vừa tận hưởng sự tàn nhẫn trong quá trình phạm tội, điều này tôi từng nghe nói đến, nhưng trông bọn chúng không giống kiểu tâm lý biến thái, hơn nữa thủ đoạn phạm tội cũng có tàn nhẫn đâu.”

Hạ Minh lắc đầu: “Tôi có thể khẳng định, hai người này đều là những tên tội phạm rất tinh táo, chuyên nghiệp, hoàn toàn không liên quan đến tâm lý biến thái.”

“Thế thì là... ừm.” Lâm Kỳ đập mạnh xuống bàn, chột vớ lẽ, “Nếu tội phạm đã tinh táo, lại còn chuyên nghiệp, thì lúc phạm tội làm gì có tâm trí nghe nhạc? Cho nên, thứ mà hán đeo trên tai, tuyệt đối không phải là tai nghe!”

Mọi người tò mò hỏi: “Thế là cái gì?”

“Nếu không phải là tai nghe, thì chỉ còn lại một khả năng thôi.” anh ta chăm chú nhìn vào ánh mắt ngóng đợi của đám nhân viên cấp dưới xung quanh, chậm rãi nói ra câu trả lời, “Là máy trợ thính! Điểm này cho thấy điều gì? Cho thấy thính lực của gã đàn ông thấp có vấn đề. Các cậu thấy đấy, qua lời khai của nhân chứng trong cả bốn vụ phạm tội, chưa bao giờ thấy gã đàn ông cao lên tiếng nói gì, cho thấy gã đàn ông cao bị câm. Gã thấp sử dụng máy trợ thính, bị

điếc. Như vậy, mọi việc đều có thể giải thích được, người điếc sánh với người câm, thảo nào mà phối hợp với nhau gây án. Trong thực tế cuộc sống, người tàn tật bị mọi người xung quanh kỳ thị, cho nên bọn chúng mới mặc trang phục có màu sắc là loại màu dùng để cảnh báo, cố ý bắt cóc con tin rồi cướp tài sản, thách thức cảnh sát, để nhận được sự trọng thị của xã hội, tìm kiếm giá trị của bản thân qua hành vi phạm tội. Cho nên hướng điều tra tiếp theo của chúng ta là tập trung vào những người câm điếc để triển khai điều tra!”

Hóa ra là như vậy! Cảnh sát hình sự cấp dưới đều gật đầu đồng tình, xác định được manh mối những người câm điếc, là công tác trinh sát phá án tiến được một bước lớn.

Lâm Kỳ cũng bất giác cười vang, cứ như đang cười trên chín tầng mây. Anh ta tươi tỉnh quay đầu về phía Hạ Minh, không ngờ lại thấy vẻ mặt Hạ Minh đầy ngạc nhiên.

“Cậu có ý kiến gì khác à?” Lâm Kỳ hỏi.

Hạ Minh ho một tiếng, định thần lại: “Ừm... quan điểm của tôi có hơi khác với anh.”

Lâm Kỳ lên giọng vẻ không hài lòng: “Thế thì nói ra cao kiến của cậu đi.”

Hạ Minh quay màn hình máy vi tính về phía cảnh sát hình sự, máy vi tính vẫn đang phát đi phát lại hai đoạn băng ghi hình, anh chỉ tay vào gã đàn ông thấp trong đó: “Một chiếc điện thoại di động lộ ra đầu quay camera, một chiếc tai nghe, lúc đi trên đường liên tục quay người từ phía này sang phía kia, đưa nắm đấm tay che miệng khi nói, tổng hợp những manh mối đó lại, thì cách giải thích hợp lý nhất là có người ở phía sau chỉ huy toàn bộ hành động phạm tội

của bọn chúng.”

“Có người chỉ huy toàn bộ hành động phạm tội?” Một người kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế, có người quan sát trực tiếp mọi việc ở hiện trường gây án qua camera của chiếc điện thoại di động, đồng thời ra lệnh điều khiển bọn chúng qua chiếc tai nghe. Rất ít người nhét điện thoại di động vào túi ở cổ áo, để ở đó là để tiện cho kẻ đóng vai trò chính quan sát hiện trường, khi đi trên đường, muốn quan sát xung quanh, người bình thường chỉ quay đầu, nhưng gã đàn ông thấp lại quay cả người, mục đích để người chỉ huy ở hậu trường nhìn rõ được quang cảnh hiện trường qua điện thoại di động. Chiếc điện thoại di động để ở trong túi cổ áo, dùng nắp túi cài cúc che đi, cho thấy bọn chúng không muốn cho con tin biết còn có người chỉ huy ở phía sau. Nhưng gã đó lại gấp một đầu nắp túi ra đằng sau, để camera lộ ra, theo như lời miêu tả của nhân chứng, trong quá trình gây án, khi nắp túi áo lật ra, gã còn gấp lại như cũ, để đầu camera lộ ra. Ngoài ra, gã thường xuyên đưa nắm đấm lên miệng khi nói, tôi đoán, gã nắm trong tay một chiếc micro không dây để trao đổi với người chỉ huy phía sau.”

Toàn bộ cảnh sát hình sự xung quanh đều im lặng, một loạt tình tiết kết hợp lại, đã hướng về khả năng này, không còn nghi ngờ gì nữa. Trong quá trình điều tra mấy lần phạm tội trước đây, họ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phía sau còn có người trực tiếp chỉ huy toàn bộ hành động phạm tội qua hình ảnh ghi lại từ camera.

Chưa bao giờ xảy ra một vụ án như vậy.

Một lúc lâu sau, Lâm Kỳ chậm rãi gạt đầu, mặc dù không muốn,

nhưng so với suy luận về người điếc và người câm, hiển nhiên phân tích của Hạ Minh logic hơn. Tất nhiên nhân viên cấp dưới của anh ta cũng rất hợp tác, coi như lúc này anh ta chỉ là đùa chút cho vui.

Anh ta lại hỏi: “Chỉ là đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản thôi mà, tại sao còn phải chỉ huy trực tiếp qua hình ảnh ghi lại từ camera của điện thoại di động?”

“Có thể chỉ là một tên đồng phạm khác, sợ hai tên này giấu đi số tài sản cướp được, nên giám sát thu hoạch tại hiện trường. Cũng có thể, tên ở phía sau mới là kẻ chủ mưu toàn bộ hành động phạm tội, chuyên nghiệp hơn hai gã kia.”

Hạ Minh dừng lại giây lát, rồi nói thêm. “Vẫn còn một điểm, tần suất phạm tội của bọn chúng là mỗi tuần một vụ, chỗ này có một việc rất phiền phức.”

Lâm Kỳ muốn phát điên lên vì Hạ Minh không nói liền một mạch cho xong, cứ phải đợi lãnh đạo hạ mình đưa ra câu hỏi. Anh ta cố tình không lên tiếng, liếc mắt nhìn Lý Chấn Uy, Lý Chấn Uy vội hỏi Hạ Minh: “Phiền phức gì?”

“Nếu trước khi phạm tội, bọn chúng không tiến hành thăm dò hiện trường, thì không thể có chuyện không một camera giám sát nào ghi lại được hình ảnh của bọn chúng. Bọn chúng chắc chắn đã thăm dò hiện trường, hơn nữa cần phải thăm dò nhiều lần. Với tần suất mỗi tuần một vụ phạm tội, đáng lý ra, sẽ không đủ thời gian chuẩn bị.”

Lý Chấn Uy nói: “Đáng lý ra, nếu thăm dò nhiều lần liên tục mấy hôm liền đều đi qua chỗ camera giám sát rất dễ bị chúng ta phát

hiện ra mới phải. Nhưng chúng ta đã điều tra lại camera giám sát trước đó, cũng chưa bao giờ phát hiện thấy hai tên này.”

“Bọn tội phạm tiến hành việc chuẩn bị trước khi phạm tội cụ thể như thế nào, tôi không biết, có điều những vụ phạm tội như thế này buộc phải thăm dò hiện trường, nếu đã điều tra ngược trở lại mà không thấy hai tên này, thì rất có khả năng là tên chỉ huy ở phía sau đã tiến hành thăm dò, thiết kế lộ trình phạm tội. Tôi đoán chắc chắn tên đó rất am tường cách phản trình sát điện tử, bao gồm làm thế nào tránh được camera giám sát.” Hạ Minh vừa nói vừa giơ chiếc “kính tiềm vọng điện tử” ở trước mặt lên.

Một đầu của chiếc kính tiềm vọng điện tử là loại camera ống kính góc rộng nhỏ xinh, ở giữa là phần ống có thể kéo dài hoặc rút ngắn lại, tương tự như chiếc gậy tự sướng, bên trong nối với dây dẫn, đầu kia dùng dây điện nối với một màn hình hiển thị to bằng lòng bàn tay. Thiết bị này chủ yếu được sử dụng để phục vụ cho công tác bắt tội phạm của cảnh sát.

Ví dụ như khi cảnh sát phải bắt tội phạm trong nhà, nhưng không biết tình hình trong nhà thế nào, thì có thể nấp ở nhà bên cạnh hoặc trên nóc nhà, kéo dài cán gậy kính tiềm vọng điện tử, lòi sợi dây điện ở bên trong ra, lén cho đầu camera thò xuống phía ngoài cửa sổ bên có tội phạm, cảnh sát có thể quan sát rõ tình hình trong nhà qua màn hình ở đầu kia, sau đó lên phương án tấn công. Việc này cũng giống như làm nội soi dạ dày ở bệnh viện.

Hạ Minh cầm chiếc kính tiềm vọng điện tử, nói: “Thiết bị này, tôi nghĩ đội cảnh sát các ông cũng không sử dụng nhiều lắm, đúng không?”

“Không nhiều.” Lâm Kỳ đáp. Thực ra, anh ta cũng chỉ biết là có thiết bị này, trong những lần làm nhiệm vụ bắt giữ tội phạm thực tế, anh ta chưa bao giờ sử dụng. Vì tác dụng của kính tiềm vọng điện tử không phổ biến. Đối với việc bắt giữ những băng nhóm tội phạm lớn, mấy năm nay thường sử dụng những thiết bị như máy bay không người lái. Đối với việc bắt giữ tội phạm thông thường, hầu hết là cử cảnh sát mai phục ở gần sào huyệt của bọn tội phạm, khi có thời cơ, lập tức tấn công từ bốn phía.

Kính tiềm vọng điện tử gần như chỉ sử dụng tình huống tội phạm ẩn nấp trong phòng, có súng, hoặc có con tin, đồng thời yêu cầu cảnh sát không được làm kinh động đến tội phạm, cảnh sát có thể dễ dàng nấp vào trong nhà bên cạnh hoặc trên nóc nhà, khoảng cách cũng không được quá xa, nếu không dây dẫn sẽ không đủ dài, rất khó có thể đáp ứng được những điều kiện như vậy, cho nên thiết bị này đa số chỉ để làm vật trang trí.

“Tôi nghĩ trong ba lô của bọn tội phạm có kính tiềm vọng điện tử, chắc là dùng để vượt tường, bọn chúng sử dụng kính tiềm vọng điện tử để kiểm tra xem sau khi vượt tường xong liệu có người đi qua không, chắc chắn là tình hình an toàn rồi mới vượt tường. Nếu không ra vào khu đô thị giữa ban ngày ban mặt, nếu vượt qua tường đúng lúc có người ở phía trước, thì rất khó xử. Có điều, kính tiềm vọng điện tử là loại thiết bị rất ít người biết, trên thực tế mới được sử dụng mấy năm gần đây, cả nước chỉ có hai doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh sản xuất, là Đại Khang của chúng tôi và Hải Hoa. Sản lượng bên Công ty chúng tôi cũng rất ít, thậm chí còn không đưa hình ảnh lên website chính thức, gần như chỉ cung cấp

cho ngành công an diễn tập chống khủng bố, rất nhiều cơ quan công an địa phương không có thiết bị này trong kho trang thiết bị. Tôi nghĩ, bọn tội phạm thông thường chắc chắn không biết đến kính tiềm vọng điện tử, cho dù có biết, cũng không biết mua ở đâu, chợ đen không có những món đồ ít người biết như thế này. Nhưng bọn tội phạm bắt cóc không những biết, mà còn sử dụng. Xem ra, băng nhóm tội phạm này rất am hiểu về các loại sản phẩm của công ty dịch vụ thiết bị an ninh chúng tôi.”

Lâm Kỳ nghe Hạ Minh nói vậy, nét mặt dần nghiêm lại. Lúc này, anh ta nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nghe điện thoại xong, anh ta cau mày: “Phòng Trinh sát hình sự của Công an thành phố vừa kiểm tra hồ sơ phát hiện, hai tên tội phạm này không phải là lần đầu phạm tội, bốn năm trước, hai tên này đã cướp tiệm vàng, nổ súng làm bị thương cảnh sát bao vây, gây chấn động dư luận, lúc đó bộ phận phụ trách việc truy tìm dấu vết của hai tên này cũng là nhóm kĩ thuật của công ty Đại Khang các anh.”

CHƯƠNG 7

Một tòa nhà có vẻ ngoài rất giản dị ở phía nam khu đô thị mới Tiền Giang của thành phố Hàng Châu, bên ngoài tòa nhà trông rất bình thường không có gì đặc biệt, nhưng phía dưới tòa nhà ô tô luôn đỗ kín, liên tục có người qua lại. Nhất là vào buổi tối, khi đô thị ồn ào đã yên tĩnh trở lại, tòa nhà này lại sáng đèn rực rỡ, suốt đêm đều có tiếng người, mỗi cánh cửa đều phải quẹt thẻ khi ra vào, nhân viên bên trong đều mặc đồng phục, lúc nào cũng giữ sự cảnh giác chuyên nghiệp, chỗ này nghiêm cấm những người không phận sự bước vào, tràn ngập một cảm giác bí ẩn.

Tất nhiên, nếu bạn cho rằng đây là một trung tâm giải trí đặc biệt nào đó ẩn mình trong đô thị phồn hoa, thì bạn nhầm rồi. Đây là Trung tâm thông tin điện tử của cục khoa học kĩ thuật trực thuộc Công an thành phố Hàng Châu, cũng là nơi tổng chỉ huy những vụ việc quan trọng của ngành công an toàn thành phố, toàn bộ dữ liệu an ninh của thành phố đều tập trung về đây.

Rất ít thành phố đặt một đơn vị trực thuộc cấp bậc cao như cục Khoa học kĩ thuật dưới quyền quản lý của Công an thành phố, điều này cho thấy mức độ trọng thị của đô thị an ninh này đối với lĩnh vực trinh sát hình sự điện tử.

Tầng 2 là trung tâm chỉ huy, chia thành mấy khu vực, Bộ phận chỉ huy của các đơn vị khác nhau như giao thông, 110... đều làm việc tại đây. Khu vực trinh sát phá án đặt ở tầng 3, có phòng chỉ huy,

cũng có văn phòng của ban chuyên án, đều được ngăn thành ô bằng vách thủy tinh, phong cách khá giống với các công ty internet, chỉ có một điểm khác là, vách thủy tinh ở đây đều được dán màng một chiều, người bên ngoài không thể quan sát thấy tình hình trong phòng.

Lúc này, trong một phòng họp nhỏ của ban chuyên án, Hạ Minh cùng Lâm Kỳ và một loạt cảnh sát hình sự ngồi một bên chiếc bàn dài, phía đối diện là ba người đàn ông sắc mặt khác nhau.

Người ngồi giữa mặc quân phục cảnh sát, người hơi gầy, trạc 35, 36 tuổi, tên là Trương Cường, là một trưởng phòng của cục Khoa học kĩ thuật Công an thành phố, phụ trách công tác trinh sát hình sự điện tử. Hạ Minh đã tiếp xúc với anh ta vài lần, biết rằng anh ta là một trong số ít những nhân vật rất hiểu biết về kĩ thuật điện tử trong đội ngũ cảnh sát. Có điều bình thường anh ta cư xử vừa quan liêu, vừa khó chịu, hầu hết mọi người đều không thích tiếp xúc với anh ta. Anh ta ngồi ngay ngắn nghiêm túc trên ghế, khẽ nheo mắt quan sát những người ở phía đối diện, cuối cùng ánh mắt hướng về phía Hạ Minh.

Phía bên tay phải Trương Cường là một người béo khoảng hơn 40 tuổi, tên là Lý Trung Hậu, người giống hệt như tên, trông mặt anh ta rất tốt bụng chất phác. Hạ Minh quen thân với người này hơn nhiều, cả hai đều ở Công ty Đại Khang, cùng làm việc cho trung tâm thông tin, trước đây công việc của anh ta cũng giống như Hạ Minh, được công ty cử đến cơ quan công an phụ trách kĩ thuật, sau này không biết vì sao, bị điều sang phụ trách phần cứng. Quan hệ phân công công việc ở trung tâm thông tin giữa anh ta và Hạ Minh kiểu

như là máy vi tính hỏng thì anh ta sửa sử dụng phần mềm thế nào thì thuộc về trách nhiệm của Hạ Minh.

Bên tay trái Trương Cường là một người đàn ông chừng 37, 38 tuổi, thoáng nhìn đã thấy khôn ngoan ghê gớm tên là Ứng Văn Bác. Trước đây anh ta cũng làm việc ở công ty Đại Khang, là cấp dưới của Lý Trung Hậu, sau này nhảy việc sang công ty Hải Hoa, đối thủ cạnh tranh của Đại Khang, bây giờ là phụ trách kĩ thuật của công ty Hải Hoa tại trung tâm thông tin. Là người của công ty đối thủ, lại cùng phụ trách kĩ thuật giúp cảnh sát truy tìm dấu vết tội phạm, cho dù ở phương diện nào, anh ta và Hạ Minh đều là đối thủ cạnh tranh trực tiếp. Từ trước tới giờ luôn bất hòa, nếu không phải vì lần này Công an thành phố yêu cầu toàn bộ thành viên trong ban truy tìm dấu vết tội phạm trong vụ án cướp tiệm vàng năm đó thuật lại tình hình vụ án với ban chuyên án, anh ta tuyệt đối không muốn ngồi đây nghe những câu hỏi của Hạ Minh,

Ba người này là thành viên chủ yếu của ban truy tìm dấu vết tội phạm trong vụ cướp tiệm vàng bốn năm trước, khi đó Trương Cường là người phụ trách của cảnh sát, Lý Trung Hậu là phụ trách kĩ thuật của Công ty Đại Khang, Ứng Văn Bác là kĩ thuật viên cốt cán.

Sau khi vụ án liên tiếp đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản gần đây xảy ra, do mãi vẫn không điều tra rõ được danh tính của tội phạm, Công an thành phố bắt đầu cử người điều tra hồ sơ, bao gồm toàn bộ những vụ án tương tự xảy ra ở thành phố Hàng Châu và các tỉnh, thành phố lân cận, xem hai tên tội phạm này liệu có tiền án hay không, kết quả nhanh chóng phát hiện ra hai tên này không

những có tiền án, mà còn là vụ án lớn năm nào cũng bị lục lại hồ sơ để theo dõi.

Bốn năm trước, trong vòng vài tháng, hai tên tội phạm này liên tiếp trộm cướp tài sản của ba tiệm vàng. Hai lần đầu đều là những tiệm vàng nhỏ của tư nhân, trị giá tài sản bị mất mỗi lần cũng lên đến cả triệu tệ. Lần thứ ba, hai tên này chọn một tiệm vàng thuộc hệ thống chuỗi tiệm vàng lớn có thương hiệu trên toàn quốc để ra tay, số lượng vàng bị mất gần 25 ki-lô-gam, ngoài ra còn bạch kim, bạc trắng và các loại đồ quý khác, tổng giá trị hơn chục triệu tệ, trở thành vụ trộm cướp lớn nhất trong lịch sử nhiều năm ở Hàng Châu.

Cảnh sát điều tra hồ sơ phát hiện hai tên trong vụ án lần này gần giống với vụ án năm đó, sau khi đối chiếu với nội dung ghi chép trong hồ sơ vụ án thì thấy kích cỡ vết chân gần như trùng khớp, vì vậy Công an thành phố quyết định kết hợp hai vụ án để tiến hành điều tra phá án.

Trong ba vụ cướp tiệm vàng 4 năm trước, hai lần đầu bọn tội phạm đều tẩu thoát an toàn. Lần cuối cùng xảy ra vào một giờ đêm, hai tên này vẫn đeo khẩu trang như trước, đến cửa tiệm vàng, gã đàn ông thấp đứng một bên nghe ngóng, gã cao chỉ mất hai phút đã mở được cửa cuốn và cửa bảo hiểm. Sau khi vào trong tiệm, bọn chúng cắt đứt đường dây báo cảnh sát kết nối giữa tiệm vàng và đồn Công an một cách rất chuyên nghiệp, rồi lại cắt đứt hệ thống Camera giám sát trong tiệm vàng, tiếp đó mở cánh cửa chống trộm hai lớp của gian chứa đồ, rồi tiếp tục mở liền ba chiếc két an toàn, cuồn sạch số tài sản trong đó. Camera giám sát trên đường phía ngoài cửa tiệm vàng và một Camera giun sát hồng ngoại ban đêm ở

chỗ khuất trong gian chứa đồ không bị phát hiện ra đã ghi lại được toàn bộ quá trình.

Sau đó cảnh sát điều tra phát hiện, trình độ mở khóa gã đàn ông cao cực kỳ cao siêu, nhất là mở két an toàn, chưa đầy 5 phút một cái.

Chỉ có điều, lần này bọn chúng không được may mắn lắm, khi rời đi, đúng lúc bọn chúng vừa kéo cửa cuốn lên thì một chiếc xe tuần tra vòng qua chỗ rẽ phóng đến, thấy hai gã đàn ông mang khẩu trang, đeo ba lô nặng trĩu đi ra khỏi tiệm vàng vào lúc nửa đêm, cảnh sát tuần tra lập tức hiểu ngay là đã xảy ra chuyện gì. Hai tên vừa thấy xe cảnh sát liền vắt chân lên chạy, xe tuần tra bám sát phía sau đuổi theo. Sau khi bọn chúng trốn vào trong một khu nhà ổ chuột gần đó, cảnh sát xuống xe đuổi theo, đó là thời cũng đã kịp thời thông báo cho đồn công an và lực lượng cảnh sát trực ban của phân cục đến bắt chúng

Mấy nhóm cảnh sát bao vây tấn công từ mọi hướng quanh khu nhà ổ chuột, tốc độ chạy trốn của hai tên tội phạm không nhanh do mỗi tên đều đeo hơn 25 kí- lô- gam vàng bạc đá quý các loại, lúc sắp chuồn ra khỏi khu nhà đó thì bị bốn cảnh sát chặn đứng hai đầu vây cứng.

Khi đó cảnh sát tại hiện trường cho rằng chỉ cần tạm thời khống chế được bọn chúng lực lượng, cảnh sát ở gần đó nghe thấy động tĩnh qua máy bộ đàm có thể đến chi viện ngay, không ngờ cả hai tên này đều rất liều lĩnh, hoàn toàn không có ý định khoan tay chờ bị bắt, gã cao nhìn thấy cảnh sát liền xông thẳng tới, đập một người lăn ra đất, tiếp đó bẻ rời khớp vai một cảnh sát khác, muốn bẻ rời

khớp vai của người khác cần có kĩ thuật và phải rất khỏe. Người cảnh sát thứ ba vừa định rút súng, thì gã thấp đã hành động trước, hấn rút ra một khẩu súng, bắn trúng vùng bụng của đối phương, trong chớp mắt, bọn chúng đã xử lý xong ba người, cảnh sát hoàn toàn không ngờ rằng trong tay chúng có súng, thừa lúc người cảnh sát thứ tư còn đang ngớ ra, hai tên tội phạm đã trốn thoát khỏi hiện trường.

Chưa đầy mấy phút sau, toàn bộ lực lượng cảnh sát ở phía sau đã có mặt tại hiện trường, tiếp tục truy đuổi theo tuyến đường bọn chúng chạy trốn, đồng thời, rất đông cảnh sát được đơn vị cấp trên cử đến cũng đã có mặt, đón lỏng dọc đường, lục soát cả đêm, nhưng cuối cùng vẫn để sống hai tên tội phạm.

Lúc đó, hai tên tội phạm đeo đồ nặng, đáng lý ra không thể chạy được xa, nhưng không biết bọn chúng làm thế nào mà trốn thoát khỏi mạng lưới phong tỏa thiên la địa võng. Sau đó, cảnh sát liên tục cử người canh gác nhiều ngày, điều tra khu vực xung quanh, nhưng không hề phát hiện ra tung tích của hai tên này.

Sau này cảnh sát cũng đã nghĩ các biện pháp khác, căn cứ vào khả năng chế ngự đối phương chỉ bằng một chiêu và mức độ bắn súng chính xác của bọn chúng, nghi ngờ chúng là quân nhân đã giải ngũ. Nhưng số lượng quân nhân đã giải ngũ thực sự quá nhiều, không biết chúng vốn thuộc quân khu nào. Công an địa phương lại không có quyền yêu cầu quân khu phối hợp điều tra, chỉ biết chiều cao, thể hình đại khái của chúng, cảnh sát đành bó tay. Theo hình ảnh camera giám sát ghi lại được, gã cao rất giỏi mở khóa, nhất là mở két an toàn, hấn mở khóa bằng cách phán đoán tiếng xoay dựa

vào ống nghe, điều này đòi hỏi có kĩ thuật cao siêu. Tốc độ của hắn rất nhanh, cho thấy khả năng mở khóa vô cùng chuyên nghiệp, nghi ngờ hắn đã từng làm việc cho công ty mở khóa, nhưng điều tra rất lâu vẫn không có kết quả.

Sau hôm vụ án xảy ra, cục Khoa học kĩ thuật công an và nhóm truy tìm dấu vết của công ty Đại Khang đã lấy hình ảnh từ camera giám sát trên đường để điều tra truy tìm hành tung của hai gã tội phạm, lúc đầu lộ trình di chuyển buổi tối hôm đó của hai tên tội phạm rất rõ ràng, nhưng khi kiểm tra đến đoạn gần khu vực ngoại ô, vì mấy camera giám sát trên cùng một đoạn đường đều bị lỗi, nên không thể tiếp tục điều tra dấu vết của bọn chúng.

Đây chính là toàn bộ diễn biến vụ án cướp tiệm vàng năm đó theo lời Trương Cường thuật lại với họ.

Hạ Minh suy nghĩ giây lát rồi hỏi Lý Trung Hậu: “Khi bọn chúng chạy trốn, cuối cùng do camera giám sát bị lỗi, không điều tra được tiếp, thế còn lúc bọn chúng đến thì sao?”

“Hai tên đó đến và đi theo cùng một hướng, chỉ vì camera giám sát ở khu vực cuối cùng đều bị lỗi nên không biết hướng bắt đầu của bọn chúng, cũng không thể điều tra được sào huyệt của bọn chúng ở khu vực nào.”

“Tại sao camera giám sát lại bị hỏng, buổi tối hôm đó mất điện à?” Hạ Minh phỏng đoán, bây giờ hầu hết camera giám sát đều có nguồn điện nhưng mấy năm trước rất nhiều thiết bị còn chưa hoàn thiện.

Không ngờ, nghe thấy câu hỏi đó, mặt Trương Cường biến sắc, anh ta hơi quay đầu sang một bên, nheo mắt, như thể đang nhớ lại

tình hình năm đó, nét mặt lộ vẻ giận dữ.

Lý Trung Hậu ho một tiếng, lắc đầu, giọng hơi khàn đi: “Không phải.”

“Thế là bị lỗi gì?”

Lúc này, Ứng Văn Bác đang ngồi yên lặng bỗng khinh khỉnh cười nhạt: “Thiết bị điện tử mà, luôn dễ xảy ra các loại hỏng hóc. Cũng giống như có lúc điện thoại di động hỏng, đưa cho đơn vị cung cấp, họ cũng không tìm ra được nguyên nhân ở đâu. Có thể là vấn đề phần cứng, cũng có thể là các phần mềm ứng dụng không tương thích, ngành của chúng ta, cho dù là video, hình ảnh hay là các thứ khác, nói cho cùng, đều là dữ liệu máy vi tính, dữ liệu đã bị mất thì những công việc phía sau tất nhiên không thể tiếp tục được.”

Hạ Minh không hiểu tại sao đột nhiên anh ta lại có thái độ như vậy, chỉ nghĩ là cách nói của đối thủ cạnh tranh thường khó chịu, nên không suy nghĩ gì, đưa luôn đề xuất: “Nếu không phải là vấn đề của hệ thống điện, hầu hết các tình huống, đều có thể sử dụng những biện pháp kĩ thuật để khôi phục dữ liệu, lúc đó các anh...”

Trương Cường lạnh lùng ngắt lời anh: “Không phải nhắc chúng tôi những kiến thức phổ biến đó, chúng tôi không đến nỗi nghiệp dư như vậy!”

Hạ Minh nhận ra lỗi liền im luôn, người trong ngành bàn luận về những vấn đề chuyên nghiệp, kị nhất là những chủ đề không chuyên nghiệp.

Ứng Văn Bác nói giọng lạnh băng: “Những gì anh có thể nghĩ đến, chúng tôi chắc chắn đều đã làm lâu rồi, bàn về kĩ thuật và kinh nghiệm, anh vẫn còn hơi trẻ.”

Mặc dù khá thân tình với Hạ Minh, nhưng trước cảnh đó, Lâm Kỳ cũng không tiện bên anh, đây là địa bàn của cục Khoa học kĩ thuật, đội Trinh sát hình sự vẫn phải dựa vào nguồn lực của cục Khoa học kĩ thuật để phá án, ở đây, lời nói của Trương Cường có giá trị hơn Lâm Kỳ. Một nửa lực lượng cảnh sát điều tra camera giám sát của ban chuyên án là do Trương Cường bố trí. Tuy nhiên, Lâm Kỳ cũng không đồng ý trước thái độ hiềm khích của họ đối với Hạ Minh, các ngành nghề đều có thói quen nhìn vào tuổi nghề, kinh nghiệm để đánh giá năng lực, từ ngành trinh sát hình sự, đến trinh sát kĩ thuật, trinh sát điện tử đều như vậy.

Trương Cường đã công tác lâu năm trong ngành cũng tự cho là mình hơn người, ngoài công việc, không thân thiết với Lâm Kỳ, cho dù lần này Công an thành phố yêu cầu trung tâm thông tin hỗ trợ ban chuyên án, nhưng vì cấp bậc của Trương Cường và Lâm Kỳ như nhau, anh ta cũng chỉ làm việc theo đúng quy trình.

Công tác phá án của cảnh sát hình sự cũng giống như công ty làm dự án, nhiều lúc mất rất nhiều thời gian và sức lực để xin các nguồn lực, cùng một đơn vị, anh em thân quen dễ nói chuyện, các đại đội khác nhau điều động nhân sự mượn người của nhau, làm thêm ngoài giờ vài ngày là chuyện thường tình. Nhưng nếu anh muốn xin các đơn vị khác phối hợp, yêu cầu người của đơn vị khác làm thêm cả đêm để phá án giúp anh, sẽ không ai muốn, vì phá án thành công, thì người khác cũng chỉ là hỗ trợ, công lao chủ yếu vẫn là của anh.

Những lúc ấy, phải xem cấp bậc trong vụ án, với những vụ án vô cùng quan trọng được lãnh đạo cấp trên trọng thị, ra lệnh yêu cầu

mọi nguồn lực của các đơn vị đều phải tuân theo sự chỉ huy của ban chuyên án, thì hiệu suất phá án tất nhiên sẽ cao. Nếu không, một vụ án nhỏ, lãnh đạo chỉ bố trí vài cảnh sát, thậm chí cảnh sát hỗ trợ của đơn vị chỉ xem giúp khi có thời gian, tất nhiên sẽ khó triển khai. Đây chính là lí do tại sao những vụ án trộm cắp thông thường chỉ cần kiểm tra kĩ lưỡng camera giám sát là xong, lại thường xuyên không phá án được. Hễ xảy ra đại án giết người, thì tỉ lệ phá án thành công lại cao.

Trưởng một ban chuyên án, cũng giống như giám đốc dự án trong công ty, chưa chắc đã tinh thông các hạng mục kĩ thuật, nhưng cần có năng lực tổ chức điều phối.

Có những vụ án lớn mang tính toàn quốc, bộ Công an cử lãnh đạo hoặc trưởng đơn vị công an địa phương đích thân chỉ huy, không phải là vì họ có khả năng phá án, thông thường phó các đơn vị mới tinh thông các công việc thực tế, nhưng chỉ cần có cái danh của lãnh đạo cấp bậc cao, thì việc điều phối các nguồn lực chỉ cần một câu nói.

Trung tâm thông tin là kho dữ liệu do Công an thành phố thành lập, các phân cục nếu cần, đều có thể xin nguồn lực ở đây, nhưng hầu hết đều là người của các phân cục mượn dữ liệu của trung tâm, tự điều tra. Gặp những vụ án phức tạp, mới xin cảnh sát kĩ thuật của trung tâm giúp đỡ.

Khi cần nhờ vả người ta, tất nhiên Lâm Kỳ không dám gây ra mâu thuẫn với Trương Cường, còn cái tay Ứng Văn Bác ngồi bên cạnh dường như có mối quan hệ thân thiết với Trương Cường, anh ta cũng không tiện nói thêm điều gì.

Không khí trong phòng họp bỗng trở nên gượng gạo.

Lúc này, có người gõ cửa, phăm phăm bước vào: “Xin lỗi, tôi có tí việc nên đến muộn, Đại đội trưởng Lâm Kỳ, Hạ Minh, các anh tìm hiểu thế nào rồi? Hồi đó, trưởng phòng Trương là người phụ trách nhóm điều tra, tôi thường liên lạc với đơn vị cung cấp, những việc cụ thể, tôi không thể so được với trình độ chuyên nghiệp của trưởng phòng Trương”

Người vừa đến cũng mặc quân phục cảnh sát, mắt to, lông mày rậm, anh ta tự kéo một chiếc ghế đầu ngồi vuông bên cạnh, khoanh hai tay trước ngực, tươi cười nhìn tất cả mọi người. Máy nhân viên của đơn vị cung cấp bao gồm cả Hạ Minh, đều lịch sự chào anh ta, anh ta xua tay, ra ý không cần khách khí.

Anh ta tên là Vạn Tranh, là phó cục trưởng Cục Khoa học kỹ thuật công an, cấp bậc hành chính mặc dù không cao lắm, nhưng quyền hạn rất lớn, phụ trách toàn bộ mảng công việc liên quan đến các đơn vị cung cấp thiết bị an ninh, bản thân anh ta lại là trưởng ban thư ký ủy ban mời thầu thiết bị an ninh của chính quyền thành phố, có sức ảnh hưởng rất lớn trong công tác mời thầu thiết bị an ninh trị giá hơn một tỉ hàng năm, là đối tượng các đơn vị cung cấp đều muốn lấy lòng. Mặc dù đảm nhiệm chức vụ quan trọng, nhưng bình thường Vạn Tranh rất bình dị dễ gần, không bao giờ nổi nóng với ai, đồng thời lại tinh thông nghiệp vụ, hiểu biết về kỹ thuật, thái độ khiêm tốn, cho nên cho dù là người trong ngành công an hay người của đơn vị cung cấp, đều rất nể phục anh ta.

Thấy Vạn Tranh, sắc mặt Trương Cường dường như có gì đó khác lạ, anh ta ho một tiếng, lấy lại vẻ tự nhiên nói: “Cục phó Vạn,

chúng tôi đang giới thiệu với đại đội trưởng Lâm về tình hình năm đó.”

“Nhất định phải nói thật tỉ mỉ nhé, chúng ta bắt buộc phải phá được vụ án này, cần cố gắng hết sức giúp đại đội trưởng Lâm.”

Lâm Kỳ vội cảm ơn anh ta.

Vạn Tranh xuất hiện khiến không khí trở nên hài hòa, Hạ Minh lại tiếp tục công việc: “Lúc đó hai tên tội phạm mặc quần áo như thế nào?”

“Là loại quần áo màu đen bình thường.” Trương Cường không còn thái độ hiềm khích, trả lời Hạ Minh đúng như tình hình thực tế.

“Ừm... Lúc đó camera giám sát dọc đường đều ghi được hình của hai tên đó, có nghĩa là trong quá trình chạy trốn, bọn chúng không tránh camera giám sát đúng không?”

“Đúng thế, camera giám sát quay được rất rõ ràng.”

Trương Cường nheo mắt, “Tôi nghe nói lần này các anh. không tìm thấy người trong camera giám sát, ít nhất lúc đó không phải là như vậy. Có thể lần này bọn tội phạm đã thăm dò hiện trường rất kĩ, chủ yếu nhằm mục đích tránh camera giám sát trên đường”

Ứng Văn Bác nhìn Vạn Tranh một cái rồi thận trọng nói: “Còn một khả năng nữa, liệu có phải là hệ thống thiết bị an ninh của chúng ta có lỗi gì đó không?”

Vạn Tranh ngẩng đầu nhìn anh ta, gật đầu về phía ả ý, nói: “Cậu cứ nói quan điểm của mình xem thế nào, vụ án lần này không điều tra ra đối tượng khả nghi trong camera giám sát cấp trên cũng nghi ngờ hệ thống thiết bị an ninh của chúng ta có vấn đề.”

Ứng Văn Bác rướn thẳng người lên, đồng dục nói: “Hơn một nửa số camera giám sát của Hàng Châu đều do công ty Đại Khang lắp đặt, thẳng thắn mà nói, chất lượng phần cứng của Đại Khang là được, có điều về phần mềm, bao gồm cả bố cục hệ thống, tôi nghĩ sẽ có một vài kẽ hở, nếu không, không thể có chuyện trong khu vực nội thành của thành phố, mà không một chiếc camera giám sát nào ghi được hình của phần tử phạm tội. Hệ thống thiết bị an ninh thông minh đời thứ ba của Đại Khang, nghe nói rất mạnh, lẽ ra phải phát huy được tác dụng rất lớn mới phải chứ. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, công trình hệ thống thiết bị an ninh lớn như vậy do một công ty xây dựng lắp đặt ý tưởng thiết kế thế nào cũng sẽ có những hạn chế nhất định.”

Anh ta ám chỉ rất rõ ràng, hệ thống của Đại Khang không ổn, thì để các đơn vị khác làm. Lúc này Hạ Minh cũng không có bất cứ lý do thực tế nào để phản bác, đành cười gượng.

Lâm Kỳ tò mò hỏi: “Hệ thống thiết bị an ninh thông minh đời thứ ba là gì?”

Ứng Văn Bác cười nhìn về phía Hạ Minh: “Cậu còn chưa giới thiệu với đại đội trưởng Lâm về hệ thống thần kỳ này của bên cậu à? Khi quảng cáo với bên ngoài, các cậu miêu tả hệ thống này rất đặc biệt, nghe nói hệ thống đã bước vào giai đoạn thử nghiệm thực tế hậu kỳ rồi, hi vọng có thể phát huy hiệu quả, thật sự giúp ích được cho công tác phá án, đồng thời có thể cho những công ty bạn hữu như công ty chúng tôi học tập kinh nghiệm của Đại Khang.”

Hạ Minh đành nói: “Tôi vừa mới tiếp cận vụ án này, công việc tiếp theo sẽ sử dụng đến hệ thống đó, tôi tin là sẽ có tác dụng.”

“Tất nhiên rồi, đầu tư một nguồn lực lớn như vậy để xây dựng hệ thống, tất nhiên là phải có tác dụng, nếu không thì quá lãng phí.” Ứng Văn Bác cười giả lả.

Đã quen với cảnh các đơn vị cung cấp đấu đá lẫn nhau, Vạn Tranh thấy vậy cũng không có ý kiến gì, tới lúc hội nghị kết thúc, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Hạ Minh, cả bốn nạn nhân trong vụ án lần này đều là khách hàng của công ty cậu, cậu phải nhanh chóng phá án, cũng chính là bảo vệ khách hàng đấy.”

“Cái gì?” Lâm Kỳ mở to mắt về cảnh giác. “Cả bốn đối tượng bị hại đều là khách hàng của công ty Đại Khang?”

“Ừm... Nói một cách chính xác, họ đều là đại lý của các đơn vị cung cấp thiết bị an ninh, không hoàn toàn là của Công ty Đại Khang, cũng làm đại lý sản phẩm của các doanh nghiệp khác nữa.” Vạn Tranh gãi đầu, tiện thể nói luôn, “Tôi đã xem nội dung ghi chép điều tra của các cậu, hai người phía trước lại đúng là người quen của tôi, hai hộ còn lại tôi đã hỏi, đại loại cũng làm về mời thầu đường giao thông, tất nhiên cũng có quan hệ với các doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh.”

Lâm Kỳ bỗng nhớ đến chiếc túi đựng quà của công ty Đại Khang mà anh ta nhìn thấy trong căn biệt thự xảy ra vụ án, có điều anh ta không ngờ bốn hộ đó đều là khách hàng của các công ty dịch vụ thiết bị an ninh. Mặc dù khi điều tra vụ án, anh ta có ghi chép lại tình hình nghề nghiệp của cả bốn hộ gia đình, nhưng chỉ nhìn người khác điền đơn vị công tác thì không thể nhận ra họ đều từng làm đại lý cho các công ty cung cấp thiết bị an ninh, cũng giống như hộ gia đình trong vụ thứ tư, nghề nghiệp là thi công đường giao thông, sản

phẩm an ninh chỉ là một mảnh nhỏ trong công việc của anh ta. Vạn Tranh biết nhiều người trong ngành này, cùng một thành phố, quen hai người trong số đó cũng không có gì là lạ.

Nhưng cả bốn hộ đều liên quan đến công ty dịch vụ thiết bị an ninh, mặc dù cũng chỉ là quan hệ gián tiếp, điều này là trùng hợp ngẫu nhiên hay là có ý đồ nhằm vào họ? Lâm Kỳ không thể đưa ra kết luận.

Sau khi cuộc họp tìm hiểu về tình hình vụ án kết thúc, ban chuyên án tiễn khách ra ngoài, Lý Trung Hậu nhân lúc mọi người không để ý, lảng lạng ra cạnh Hạ Minh, nói về có lỗi: “Ứng Văn Bác vốn là người như vậy, cậu đừng để ý đến anh ta, anh ta có lập trường khác với chúng ta. Về những tình tiết cụ thể trong vụ cướp tiệm vàng, mặc dù lúc đó tôi phụ trách kỹ thuật, nhưng thực ra về kỹ thuật liên quan đến việc truy tìm dấu vết, cũng không chuyên nghiệp lắm, cho nên về sau mới chuyển sang bộ phận phụ trách phần cứng, tình hình cụ thể thế nào, cậu có thể hỏi Thẩm Nghiêm, anh rể cậu.”

“Lúc đó, Thẩm Nghiêm cũng thuộc nhóm truy tìm dấu vết tội phạm?”

“Anh ấy làm công tác truy tìm dấu vết tội phạm cũng không lâu, anh ấy có mặt đúng vào thời điểm đó, anh ấy là một người rất có tài trong lĩnh vực kỹ thuật, có điều hơi thật thà.” Lý Trung Hậu mỉm cười, mọi người thường có cảm tình với người thật thà, hầu hết kỹ thuật viên làm việc thực ra đều là những người thật thà.

Hạ Minh khẽ gật đầu, cảm ơn anh ta. Lý Trung Hậu lại im lặng hồi lâu rồi thận trọng nói: “Nếu anh ấy nói với cậu một số chuyện, tôi

mong cậu, ừm... tốt nhất đừng nói với nhiều người. Những chuyện trước đây, nếu không liên quan đến vụ án, người khác biết cũng không có ý nghĩa gì.”

Sau khi Lý Trung Hậu ra về, Hạ Minh nghĩ lại những lời của anh ta, đằng sau việc điều tra năm đó chắc chắn là có những uẩn khúc, lúc ấy cũng không hỏi thêm được, đành đợi khi nào có thời gian gặp anh rồi tìm hiểu vậy.

Sau khi tiễn họ ra về, Lâm Kỳ vừa quay lại văn phòng, liền chửi Trương Cường và Ứng Văn Bác: “Hai tay đó là cái thá gì, cậu cũng chỉ nhân tiện nói một câu, mà cũng nổi nóng với cậu! Cái thằng dốt nát Ứng Văn Bác, chẳng qua là thấy công ty cậu lấy hết dự án, không phục chứ gì. Lại còn cái tay cảnh sát bàn giấy Trương Cường, cả đời không biết đã sờ vào khẩu súng bao giờ chưa? Cứ làm như mình là cảnh sát thật, mẹ kiếp, xem cái thái độ đối với cậu, tôi suýt nữa thì hất đổ bàn!”

“Không ngờ anh nghĩa khí thế.” Hạ Minh lắc đầu cười, “Hình như vừa nãy từ đầu đến cuối anh tươi cười đôn đả với họ suốt mà.”

“Đấy là tôi nể mặt phó cục trưởng Vạn Tranh!”

“Được rồi, tôi tin anh. Bàn chuyện công việc đi, vụ án này tôi thấy hơi kì quặc.”

Lâm Kỳ ngắt lời anh: “Tất nhiên rồi, cả bốn lần người bị hại đều là khách hàng của doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh, đúng là bất thường, hơn nữa lần này thiết bị an ninh lại bó tay trước nghi phạm, tôi e là bọn chúng có mục đích khác.”

“Điểm này không có căn cứ, tạm gác sang một bên. Ý tôi muốn nói, vụ cướp tiệm vàng năm đó, lần thứ ba bọn chúng cuỗm đi cả

chục triệu, đáng lý ra cướp được nhiều như vậy, thông thường bọn chúng sẽ rửa tay gác kiếm từ đó, sống an nhàn cả cuộc đời. Tại sao hai gã này lại quay lại đường cũ?”

“Chắc là loại không sợ chết, coi phạm tội là sự nghiệp của mình.”

“Nếu là loại không sợ chết thì bốn năm vừa rồi bọn chúng làm gì?”

Lâm Kỳ không tán đồng, nói: “Chắc là mấy năm vừa rồi phung phí hết sạch tiền rồi.”

“Cả chục triệu mà cũng tiêu hết được?”

“Hỏi vợ hỏi vấn, bọn con nhà giàu tiêu một ngày là hết, mà nếu cậu là con nhà giàu, cậu đưa tôi chục triệu, tôi cũng có thể tiêu hết trong một ngày. Còn nữa, cậu quan tâm đến chuyện tại sao bọn chúng phạm tội làm cái gì, tóm được là xong! Nhớ lấy, cậu không phải là cảnh sát, công việc của cậu là truy tìm dấu vết, việc cậu cần làm là tìm tội phạm, chuyên phân tích vụ án thì cậu không phải mulla riu qua mắt thợ, hôm nay cậu phân tích đủ rồi đấy! Dẹp bớt trí não của cậu vào đi!” Lâm Kỳ nói liền một mạch, xả hết mọi sự bất mãn chất chứa trong ngày!

CHƯƠNG 8

Công việc ngày đầu tiên đi vào quỹ đạo trong sự hối hả bận rộn, sự góp mặt của Hạ Minh khiến mảng công việc trinh sát điện tử trở nên trật tự mạch lạc.

Cảnh sát hình sự của chi đội, cảnh sát kĩ thuật của trung tâm, cảnh sát hỗ trợ điều động từ đồn công an và kĩ thuật viên của công ty dịch vụ thiết bị an ninh hợp thành đội ngũ truy tìm dấu vết tội phạm khổng lồ, chia thành ba ca sáng chiều tối, làm việc liên tục 24 tiếng, Hạ Minh là người phân công công việc, có nhóm chuyên điều tra xe, có nhóm chuyên điều tra người, còn có nhóm ghi lại những số liệu như tốc độ di chuyển của xe và người, thời gian đi qua các đoạn đường, sau khi tìm thấy đối tượng khả nghi, sẽ có lực lượng cảnh sát khác xác thực từng trường hợp.

Công việc phá án là như vậy, phức tạp và vụn vặt nhất là những vụ án kiểu này, không có mục tiêu nghi ngờ trực tiếp, không có bất cứ thông tin gì về nghi phạm, cảnh sát phụ trách chính có thông minh đến mấy, năng lực tốt đến mấy cũng không có tác dụng, cuối cùng vẫn phải dựa vào chiến thuật biến người, tìm ra toàn bộ những khả năng tiềm tàng, rồi lần lượt loại trừ.

Mặc dù hôm nay hầu hết cảnh sát đều biết cách kiểm tra camera giám sát, nhưng từ “biết” đến chuyên nghiệp vẫn là một khoảng cách lớn. Lâm Kỳ và cảnh sát của anh ta đều là cảnh sát hình sự, từng tiếp xúc với nhiều đại án giết người, nhưng trong lĩnh vực trinh

sát điện tử, về cơ bản vẫn là những người nghiệp dư. Kể cả là những cảnh sát nghe nói là giỏi về kỹ thuật nhất trong trung tâm như Trương Cường, so với người xuất thân từ công ty dịch vụ thiết bị an ninh như Hạ Minh, cũng vẫn còn nhiều mặt kém hơn khá nhiều.

Về phần cứng, phần mềm của công ty dịch vụ thiết bị an ninh, tất nhiên Hạ Minh hiểu rõ như lòng bàn tay, thêm vào đó, mấy năm nay đều làm công việc thực tế về trình sát điện tử, năng lực nghiệp vụ của anh tuyệt nhiên không phải là danh bất hư truyền. Như trong vụ án lần này, nghi phạm có khả năng đã ngụy trang, có khả năng đã di chuyển bằng những phương tiện giao thông khác, hình ảnh camera giám sát cần phân loại theo độ phân giải, khu vực, phải kiểm tra những chỗ nào, kiểm tra thế nào, chỉ có giao cho Hạ Minh sắp xếp, mới đạt hiệu suất cao nhất.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, 9 giờ tối, Hạ Minh rời khỏi trung tâm, lên ô tô, lái về nhà.

Đầu óc căng thẳng suốt cả ngày, hẳn được nói lỏng là anh lại nhớ đến Giang Văn Linh.

Đến giờ anh vẫn nhớ buổi chiều lần đầu tiên gặp Giang Văn Linh, đó là một buổi chiều tháng Chín năm 2006 mười năm trước, Hạ Minh còn là sinh viên năm thứ ba khoa máy tính trường đại học Triết Giang, dự tính cho tương lai rất giản đơn, vào một công ty phần mềm, trở thành lập trình viên.

Bố anh đang mở một công ty ngoại thương quy mô khá lớn, thời đó, phần mềm ngoại thương không hoàn thiện như bây giờ, nên Hạ Chính gọi con trai đến công ty nhà mình, giúp thiết kế phần mềm

ng nghiệp vụ. Những buổi chiều không phải lên lớp, anh thường mang máy tính xách tay đến công ty viết code.

Một hôm lúc chiều tối, anh đang chăm chú gõ Code, bỗng có giọng con gái vang lên phía sau lưng, làm anh giật nảy mình: “Anh đang viết chương trình à?”

Tất cả lập trình viên trên thế giới đều có một điểm chung, ghét nhất là lúc viết code bị bọn ngốc làm phiền.

Anh không buồn ngẩng đầu lên, đáp một câu: “Đúng thế.”

“Phần mềm này để làm gì?”

“Phần mềm nghiệp vụ.”

“Không phải là công ty đã có phần mềm này rồi hay sao?”

“Phần mềm cũ không tốt lắm.”

“Anh thấy chương trình anh viết có khả năng tốt hơn không?”

“Chắc thế.” Hạ Minh không muốn mất thời gian với cô gái.

“Nhưng anh chỉ là lính mới vừa vào nghề thôi mà.”

Hạ Minh thở hắt ra, ngón tay đang gõ trên bàn phím dừng lại, anh bực mình cau mày quay lại, một giây sau, sự bực bội trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nụ cười tươi tỉnh. Bởi vì kẻ ngốc này trông khá xinh, người hơi gầy, áo phông trắng, quần bò màu xanh nhạt, tóc dài cột đuôi ngựa gọn gàng chuyên nghiệp.

Những cô gái đẹp có mắc lỗi cũng thường dễ dàng được tha thứ.

“Sao cô nhận ra tôi là lính mới?” Hạ Minh ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô gái, đúng lúc đó ánh nắng chiều ngoài cửa sổ chiếu lên mặt Giang Văn Linh, gương mặt trắng ngần ánh lên một lớp ánh sáng màu đỏ vàng ấm áp, trong vô cùng xinh đẹp.

“Bởi vì anh đang chiếm mất cái bàn của tôi.”

Lúc đó cả hai người cùng bật cười, mỗi lần Giang Văn Linh cười, đuôi mắt đều hướng lên trên.

Hạ Minh tin rằng từ giây phút nhìn thấy ánh sáng trên gương mặt Giang Văn Linh hôm đó, anh đã thích cô, sau này nói chuyện mới biết Giang Văn Linh kém anh một tuổi, là sinh viên năm thứ hai khoa Thương mại quốc tế trường đại học Tài chính Triết Giang, đến công ty làm thêm để có tiền học đại học, vì chênh lệch múi giờ với khách hàng nước ngoài, rất nhiều việc của công ty ngoại thương phải làm vào buổi tối, nên hàng ngày cô đến công ty vào lúc chiều tối để làm việc, rất muộn mới về trường.

Thời gian đó, Hạ Minh cũng đến viết code vào buổi tối, hai người ngày càng thân thiết, nhanh chóng bị người kia hấp dẫn, nhanh chóng yêu nhau. Nhưng sau này đã xảy ra một chuyện, khiến họ không còn cách nào khác, anh phải chia tay, cho đến tận ba năm trước mới gặp lại.

Lúc này, có tiếng chuông điện thoại di động vọng tới từ thiết bị âm thanh của ô tô, màn hình của bộ phận điều khiển ở giữa xe sáng lên tên của Giang Văn Linh, Hạ Minh vội nghe máy.

“Hạ Minh, anh có nhà không?”

“Vừa hết giờ làm việc, vẫn đang trên đường, sao thế?”

Giang Văn Linh ngáp ngừng giây lát, có vẻ hơi do dự “Em không biết hôm nay anh bận thế, nếu có thể bây giờ anh bớt chút thời gian qua nhà em được không?”

“Ồ...” Hạ Minh kéo dài âm cuối, suy nghĩ xem đã xảy ra chuyện

gì, vì sao bây giờ lại bảo anh đến nhà, cứ hỏi một câu thăm dò xem thế nào, “Đông Đông đâu?”

“Nó sang nhà anh chơi điện tử rồi, tối nay chắc sẽ ngủ lại nhà anh không về.”

“Anh qua luôn đây!” Không đợi cô nói hết, Hạ Minh liền nói to đồng ý luôn.

Sau khi ngắt điện thoại, anh đã hiểu rõ tình hình, Đông Đông không có nhà, vào khoảng thời gian này Giang Văn Linh dịu dàng gọi anh đến, trai đơn gái chiếc còn có thể là việc gì được cơ chứ!

Xem ra mọi người đều có nhu cầu mà, anh mỉm cười phấn khích, nhấn ga tăng tốc, chiếc xe như thể cất cánh bay.

Anh hớn hờ phóng đến nhà cô, không ngờ vừa bước vào cửa, niềm vui đã tắt ngấm. Trong nhà, ngoài Giang Văn Linh, còn có Chu Linh Chi đang ngồi ở bàn, Chu Linh Chi là bạn thân nhiều năm của Giang Văn Linh, nhỏ nhắn hơn cô một chút, bình thường rất sôi nổi hoạt bát, lúc này trên mặt cô còn vương nước mắt, tay cầm khăn giấy, khẽ thổn thức.

Có chuyện gì đây, có thêm một cô nàng Chu Linh Chi khóc lóc nghĩa là sao!

Hạ Minh thực sự chỉ muốn đưa cho Chu Linh Chi một trăm tệ để có nhanh chóng gọi taxi về nhà.

“Ừm... xảy ra chuyện gì vậy?” Tình hình đã như vậy, cũng không còn cách nào khác, anh đành giội gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa nhiệt tình trong tim, nghiêm nghị hỏi họ.

Chu Linh Chi nhìn thấy anh, vội đứng dậy, lo lắng nói loạn xạ:

“Anh Minh, người yêu em bị cảnh sát bắt đi rồi, anh có thể nghĩ cách giúp anh ấy....”

Không đợi cô nói hết, Giang Văn Linh liền ngắt lời, hỏi Hạ Minh: “Anh đã về qua nhà chưa?”

“Chưa, nhận được điện thoại của em là anh đến đây luôn mà.”

“Hôm nay Đông Đông chơi điện tử lâu quá rồi, phải gọi nó về.”

Hạ Minh đang định phàn nàn sao lúc gọi điện thoại không nói, bỗng thấy ánh mắt Giang Văn Linh có vẻ khác, liền hiểu ngay, cũng nói: “Đúng rồi, em đi gọi nó với anh, nó không nghe lời anh đâu.”

Sau khi an ủi Chu Linh Chi một hồi, hai người đi ra con đường bên ngoài, đi được một quãng xa, Hạ Minh mới hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Sao lại gọi riêng anh ra?”

“Người yêu cô ấy bị cảnh sát bắt rồi.”

“Chơi gái à?” Hạ Minh nghĩ ngay đến nguyên nhân này một cách bản năng.

Giang Văn Linh ngó ra: “Hả... không phải.”

“Thế thì là chuyện gì, à mà, cô ấy có người yêu từ lúc nào vậy?”

“Em cũng không rõ, nghe cô ấy nói là mấy tháng trước. Người yêu cô ấy là diễn viên, đồng thời làm thêm việc tìm khách hàng cho một công ty quản lý tài chính gì đó để kiếm phần trăm, kết quả hôm nay bị cảnh sát quản lý những vụ việc lừa đảo kinh tế, gọi là đội gì...”

“Đội trình sát kinh tế.”

“Đội trình sát kinh tế bắt, nói là lừa đảo mấy trăm nghìn liền, cậu ta cũng hỏi vay Chu Linh Chi cả trăm nghìn, em nghĩ cậu ta là một

kẻ lừa đảo. Chu Linh Chi còn muốn cứu cậu ta ra, lát nữa lúc về anh đừng vội nhận lời giúp cô ấy cứu cậu ta, trước hết phải tìm hiểu rõ người này có phải là kẻ lừa đảo không đã. Nếu đúng là lừa đảo, anh đừng có giúp cô ấy, ít nhất phải đòi lại một trăm nghìn của cô ấy.”

“Em tìm anh chỉ vì chuyện này thôi à?” Hạ Minh không nén được sự thất vọng.

“Vâng.”

“Ồ, anh không quen người bên đội trinh sát kinh tế, ngày mai anh sẽ nhờ bạn tìm hiểu xem vậy.”

“Cảm ơn anh.”

Nghe thấy câu “cảm ơn anh”, Hạ Minh lắc đầu đặng chát, anh dừng lại mấy giây rồi thở dài, nói: “Em trở nên khách sáo với anh như vậy từ bao giờ thế?”

Giang Văn Linh cúi đầu, chậm chậm bước về phía trước, quay đầu cười: “Ba năm rồi, chúng ta vẫn không có hi vọng gì, anh có cuộc sống của anh, em cũng muốn có cuộc sống của em.”

“Anh vẫn luôn cố gắng giải quyết vấn đề.”

Giang Văn Linh khẽ mỉm cười: “Nếu giải quyết được, ba năm rồi, cũng đã giải quyết được từ lâu rồi, chúng ta đều biết, vấn đề này không thể giải quyết được.”

Bỗng chốc, sự im lặng bao trùm lấy hai người.

Hai người cứ như thế, không biết nói gì, đi qua hai ngã rẽ Hạ Minh chuyển sang chủ đề khác, lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Cáo già... Ủm, người đàn ông đó gần đây đang theo đuổi em à?”

“Vâng.”

“Quen nhau thế nào?”

“Một khách hàng đến gặp em để mua bảo hiểm.”

“Em có thích anh ta không?”

“Nói thế nào nhỉ...”

“Thế có nghĩa là không thích, cho dù từ góc độ nào, anh ta cũng kém xa anh.”

Giang Văn Linh mỉm cười.

“Thế thì.” Hạ Minh do dự mãi mới lên tiếng, “Anh ta và em đã... đã...”

“Đã quan hệ chưa?” Giang Văn Linh lườm anh một cái, “Đây là điều hôm nay anh muốn hỏi nhất chứ gì?”

“Cũng không phải, tiện thì anh hỏi thế thôi.” Hạ Minh cười to, nỗi âu lo sốt ruột đè nặng trong lòng, còn gấp hơn cả việc phòng chống bom nguyên tử.

Giang Văn Linh đi guốc trong bụng anh: “Chưa, em vẫn chưa thích anh ta.”

Hạ Minh khẽ vỗ lên ngực như trút được hòn đá tảng trong lòng, lại hỏi: “Nếu thêm một thời gian nữa, liệu em có...”

“Theo anh thì sao?” Giang Văn Linh quay đầu lại như thể lơ đãng nói một câu, “Anh và em không thể cứ như thế này mãi phải không?”

Hạ Minh chậm chậm gật đầu, anh biết, thời gian không còn nhiều nữa, buộc phải nhanh chóng nghĩ ra cách thực sự có thể giải quyết được vấn đề.

CHƯƠNG 9

Hai người quay đầu đi về chỗ ở của Giang Văn Linh, nói dối là Đông Đông đã ngủ rồi. Hạ Minh làm theo lời dặn của Giang Văn Linh, hỏi Chu Linh Chi tìm hiểu tường tận về toàn bộ sự việc.

Bạn trai của Chu Linh Chi không phải tên là Nhân Sâm, mà là Nhâm Viễn, hai người đã yêu nhau được nửa năm.

Chu Linh Chi là một cô gái thông minh chăm chỉ, thu nhập chủ yếu là từ công việc chữa bệnh, nhưng không có bằng cấp, cô xăm lông mày, tiêm hyaluronic acid, hút tiêm đa kim, khách hàng chủ yếu là những cô gái thích làm đẹp nhưng nghèo và liều. Mặc dù, khách hàng không đông, nhưng may là lợi nhuận của ngành thẩm mỹ tiểu phẫu cực kì lớn, nên cuộc sống của cô cũng dư giả.

Nhâm Viễn là một diễn viên, ngoại hình cũng khá, được làm diễn viên khách mời. Cái gọi là diễn viên khách mới đại để là hơn diễn viên quần chúng một bậc, thù lao đóng phim tính theo ngày, khoảng từ vài trăm đến mức nghìn, nếu là diễn viên nữ, thỉnh thoảng nhận được vai đóng thể cảnh khỏa thân, một lần có thể kiếm được hơn năm nghìn, diễn viên nam thì không có đất kiếm khoản đó. Bình thường, anh ta nhận vai diễn chủ yếu bằng cách gửi hồ sơ cho các đoàn làm phim qua app ứng dụng di động để chọn vai. Nghề diễn viên không được ổn định lắm, anh ta mới vào nghề, tình hình nhận được vai diễn rất bấp bênh, nên anh ta còn làm thêm một nghề, là tìm khách hàng cho một công ty quản lý tài chính để kiếm phần

trăm.

Hai người quen nhau rất đơn giản, Nhâm Viễn là một diễn viên tất nhiên phải đầu tư cho gương mặt của mình, thế là anh ta tìm đến Chu Linh Chi để tiêm hyaluronic acid, chẳng may tiêm quá nhiều, trông rất già. Nhâm Viễn đòi bồi thường. Chu Linh Chi nhất mực nói chẳng có vấn đề gì, quan điểm thẩm mỹ của mỗi cá nhân không giống nhau, hai người tranh luận một hồi, quyết định đi ăn cơm cái đã, rồi xem một bộ phim, sau đó không bao lâu thì trở thành người yêu.

Nghe xong chuyện, Hạ Minh không ngờ lại có người yêu nhau theo cách ấy, lắc đầu hỏi Chu Linh Chi: “Tại sao đội trình sát kinh tế lại bắt anh ta?”

“Cảnh sát nói là tội lừa đảo.”

“Em cũng cho anh ta vay tiền à?”

“Em cho vay một trăm nghìn.”

Giang Văn Linh đang ở bên cạnh, phần nộ nói thêm: “Đó là toàn bộ số tiền tích lũy của Linh Chi, thế mà cũng lừa được!”

Chu Linh Chi lập tức phủ nhận: “Không phải là anh ấy lừa đảo, anh ấy tiêu tiền rất tiết kiệm, tiết kiệm hơn tớ nhiều, trong chuyện này chắc chắn có sự hiểu lầm.”

“Thế à!” Hạ Minh lắc đầu không đồng tình, “Cậu ấy hỏi vay tiền em để làm gì?”

“Giúp em mua sản phẩm quản lý tài chính để đầu tư.”

“Em có nhìn thấy chứng cứ về việc mua sản phẩm quản lý tài chính không?”

“Những cái này em đều không hiểu, anh ấy là người thao tác.”

Hạ Minh khinh khỉnh hừ một tiếng, trong lòng đã hiểu rõ sự việc, anh quyết định nói luôn sự thật tàn nhẫn cho Chu Linh Chi biết: “Theo anh biết, đội trinh sát kinh tế rất ít khi bắt người, cho nên, về cơ bản không bắt nhằm người.”

Giang Văn Linh cũng nói: “Anh ta đúng là một diễn viên xuất sắc, cậu với anh ta quen nhau được nửa năm rồi mà còn bị anh ta lừa, chưa biết chừng anh ta còn ti tỉ những cô người yêu như cậu ở bên ngoài. Hạ Minh, anh nhất định phải giúp Linh Chi đòi lại một trăm nghìn.”

Việc này...” Hạ Minh vừa định nói anh có phải là cảnh sát đâu, những việc trong các vụ án cụ thể, anh không có quyền quyết, nhưng khi quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết của Giang Văn Linh, Hạ Minh lập tức hóa thân thành đội trưởng đội trinh sát kinh tế, “Em yên tâm, bọn anh nhất định sẽ trừng trị nghiêm cái loại lừa đảo này, chắc chắn sẽ đòi lại được số tiền đã mất của Linh Chi.”

Chu Linh Chi nhìn họ, muốn lên tiếng nhưng cứ do dự mãi, cuối cùng cô nhìn Hạ Minh vẻ khó xử: “Không phải là em muốn đòi tiền, ngày mai anh... anh có thể cách bảo lãnh cho anh ấy về được không?”

“Cái gì! Cậu còn muốn bảo lãnh!” Cả Giang Văn Linh và Hạ Minh đều ngạc nhiên trước sự ngoan cố mù quáng của Chu Linh Chi.

Hạ Minh thở hắt ra: “Anh biết em rất khó chấp nhận chuyện anh ta là một gã lừa đảo, em đã bỏ ra cả tình cảm và tiền bạc, nếu anh ta là một gã lừa đảo, thì toàn bộ những gì em đã bỏ ra đều vô ích, cho nên trong lòng em không muốn thừa nhận sự thật này. Người bị

hại thường có tâm lý như vậy, chuyện này rất bình thường, cũng giống như đàn ông ở khách sạn, nhìn thấy phía dưới cửa có tấm thiệp nhỏ, sau khi gọi cho số điện thoại trên tấm thiệp, đối phương nói nếu muốn có em út, thì phải chuyển mấy trăm tệ tiền đặt trước đã, anh ta thấy số tiền ít liền chuyển luôn, một lát sau, đối phương nói là có nàng đã đến trước cửa khách sạn, phải nộp một khoảng tiền đặt cọc, anh ta lại nộp tiền, một lúc sau đối phương lại bảo còn phải nộp phí phục vụ, lúc này trong lòng anh ta đã thấy nghi ngờ, nhưng đã nộp tiền hai lần rồi, anh ta không muốn tin rằng đối phương là một kẻ lừa đảo, thế là lại nộp tiền thêm một lần nữa. Nói cho cùng người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo.”

Giang Văn Linh nhìn anh, ý tứ sâu xa: “Ví dụ này cũng sinh động như thật ấy nhỉ.”

“À... gần đây vừa bắt một nhóm tội phạm, anh nghe cảnh sát hình sự nói bừa thôi.”

Nhưng Chu Linh Chi không hề lay chuyển trước lời khuyên của họ, cho dù họ có nói thế nào, cô vẫn một mực tin rằng, qua từng chi tiết nhỏ trong khoảng thời gian nửa năm bên nhau, có thể thấy Nhâm Viễn không phải là một kẻ lừa đảo, cô khẩn cầu Hạ Minh cứu anh ta ra. Cuối cùng, không ai thuyết phục được cô, Hạ Minh đành nhận lời ngày mai sẽ đi tìm hiểu tình hình cho xong chuyện.

CHƯƠNG 10

Sáng sớm hôm sau, Hạ Minh đến công ty của anh rể mình là Thẩm Nghiêm, điều tra nội tình vụ cướp tiệm vàng bốn năm trước. Anh đã quên bồng chuyện bảo lãnh cho Nhâm Viễn, anh hoàn toàn không có một chút thương cảm nào đối với những kẻ lừa đảo.

Nhắc đến Thẩm Nghiêm, mấy năm trước, Hạ Chính, bố vợ anh ta, đã nói một câu rất đúng với số mệnh của anh ta, anh ta không phù hợp với việc kinh doanh.

Trước khi khởi nghiệp, Thẩm Nghiêm cũng làm việc ở công ty Đại Khang, là đồng nghiệp của Hạ Minh, cũng quen chị của anh là Hạ Mộng Phi bởi một cơ duyên tình cờ, từ đồng nghiệp trở thành anh rể.

Không thể không thừa nhận, Thẩm Nghiêm là một kĩ sư nghiên cứu phát minh rất xuất sắc, anh ta có sự say mê vô tận đối với sản phẩm, có những lúc còn làm việc liên tục mấy chục tiếng đồng hồ để giải quyết các vấn đề kỹ thuật.

Trước đây khi còn đi làm, anh ta đã phát minh ra một loại kỹ thuật xử lý hình ảnh camera giám sát hình mắt cá, có điều công ty không đánh giá cao tiềm năng của loại kỹ thuật này, anh ta liền tự đăng ký bản quyền, sau này anh ta thôi việc và khởi nghiệp chuyên làm sản phẩm này.

Hiện giờ Công ty của anh ta nằm ở một khu kinh tế khởi nghiệp

có giá thuê ưu đãi quy mô không lớn, hơn ba mươi người, sau vài năm phát triển, sản phẩm đã có thể ứng dụng rất tốt, do kỹ thuật này quá mới, không có các công ty khác nghiên cứu sâu, khi mời thầu thiết bị an ninh, chính quyền không dám duyệt sản phẩm độc quyền riêng của một công ty nhỏ, vì vậy cho đến nay vẫn không có được đơn hàng nào.

Mặc dù sự nghiệp không thuận buồm xuôi gió, nhưng trong gia đình Thẩm Nghiêm là một người đàn ông tốt, mẫu mực một lòng một dạ chung thủy với Hạ Mộng Phi, chị gái Hạ Minh, hai người có một cậu con trai, tình cảm hai vợ chồng rất thắm thiết.

Quan hệ giữa Hạ Minh và Thẩm Nghiêm tốt hơn nhiều so với chị gái, vì Hạ Mộng Phi phản đối gay gắt việc Hạ Minh cưới Giang Văn Linh, thậm chí còn thường xuyên bày mưu hiến kế để anh tuyệt đối không qua lại với Giang Văn Linh nữa, hai chị em đã rất lâu không nói chuyện với nhau, nhưng khi gặp Thẩm Nghiêm, vì hai người đều có hứng thú với chủ đề kỹ thuật, nên vẫn tương đối thân mật.

Hôm nay, lúc Hạ Minh vừa đến công ty Thẩm Nghiêm đang ở bên cạnh một lập trình viên, trao đổi phương án kỹ thuật, thấy Hạ Minh, anh ta không hỏi anh đến làm gì, lập tức nhiệt tình mời anh cùng xem sản phẩm: “Đầu quay camera giám sát toàn cảnh đường kính lớn mới nhất, bao quát một cách hiệu quả trong phạm vi đường kính 500 mét, hình ảnh ở khoảng cách xa có thể điều chỉnh bằng phần mềm, hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu trong công tác phá án của cảnh sát, cậu thấy thế nào?” Hễ nói đến chủ đề sản phẩm là kỹ sư Thẩm Nghiêm lập tức có thể hóa thân thành Phật, gương mặt ngời sáng.

Hạ Minh biết đây là sản phẩm mấu chốt của công ty họ, camera giám sát toàn cảnh, suốt mấy năm nay Thẩm Nghiêm dốc hết tâm trí vào sản phẩm này.

Hiện tại các loại đầu camera giám sát trên thị trường đều tồn tại một nhược điểm, góc độ quay nhỏ, có điểm mù. Thường xuyên dễ xảy ra chuyện diu người già lại bị oan, hai bên mỗi người nói một đằng, có lúc sự việc rõ ràng xảy ra ngay phía dưới camera giám sát, nhưng lại nằm trong khu vực điểm mù nên không ghi lại được.

Camera giám sát toàn cảnh mô phỏng mắt cá, quay được hình ảnh ba trăm sáu mươi độ, dưới đầu camera không có điểm mù, đây là một ưu điểm mang tính cách mạng. Nhược điểm nằm ở chỗ hình ảnh sẽ biến dạng, hơn nữa những chỗ cách trung tâm hình ảnh càng xa, độ méo mó biến dạng càng khủng, hiệu quả hình ảnh giống như quan sát sự vật bằng kính phóng đại.

Thẩm Nghiêm nghĩ đến một biện pháp giải quyết, anh ta căn cứ vào chiều cao, góc độ, khu vực bao quát của đầu camera, sử dụng các thủ thuật phần mềm, chuyển hình ảnh toàn cảnh méo mó thành hình phẳng, giống như đập vỡ vỏ trứng rồi ghép rộng ra thành mặt phẳng, camera giám sát toàn cảnh của anh ta vừa không có điểm mù, đồng thời lại đảm bảo được chất lượng hình ảnh

Nói một cách thẳng thắn, đây đúng là một tiến bộ cực lớn.

Sản phẩm tốt hay không, người có tiếng nói quyết định cuối cùng vẫn là người có nhu cầu sử dụng.

Vì Hạ Minh làm công việc liên quan, cho nên nếu nhận được sự khẳng định của anh, có nghĩa là sản phẩm thực sự đáp ứng được nhu cầu phá án thực tế của cảnh sát.

Hạ Minh xem qua hiệu quả hình ảnh, sản phẩm đã rất hoàn thiện, nên mỗi lần cải tiến đều không có thay đổi lớn, hôm nay anh không quan tâm đến điều này, liền khen đại khái một hồi cho qua chuyện để Thẩm Nghiêm không nói nhiều, rồi hỏi thẳng về vụ trộm tiệm vàng năm xưa.

Vừa nghe đến chủ đề này, mặt Thẩm Nghiêm chợt biến sắc, tạm gác công việc lại, đứng lên dẫn Hạ Minh vào văn phòng, đóng cửa lại, vừa rót trà cho anh, vừa nhìn anh đầy ẩn ý: “Tại sao bỗng nhiên lại hỏi về việc này?”

Hạ Minh nhìn cử chỉ của anh ta là biết phía sau vụ cướp tiệm vàng chắc chắn còn có uẩn khúc, liền thành thật nói cho anh ta biết tình hình hôm qua.

Thẩm Nghiêm đưa trà cho anh, cau mày trở về bàn làm việc, hai bàn tay đan chéo vào nhau, chậm rãi lên tiếng: “Bốn năm trước, tôi có tham gia vào công việc truy tìm dấu vết tội phạm trong vụ án này, hoàn toàn là ngẫu nhiên. Cậu biết đấy, công việc của tôi vốn là nghiên cứu phát minh sản phẩm, sau này lãnh đạo công ty nói công việc nghiên cứu phát minh cần phải sát với thực tế, nên những nhân viên nghiên cứu phát minh chủ chốt như chúng tôi cũng phải luân phiên đến trung tâm thông tin tiếp xúc với việc truy tìm dấu vết tội phạm vài tháng, tôi và đồng nghiệp Tiêu Quốc Đống đều được phân vào nhóm của Ứng Văn Bắc, vì vậy mới dẫn đến những sự việc sau này. Những gì Lý Trung Hậu nói với cậu hôm qua, về cơ bản đều là sự thật, việc truy tìm dấu vết không thể làm tiếp được, đúng là do camera giám sát ở khu vực cuối cùng có vấn đề, nhưng không phải là bị hỏng, mà là bị mất hình ảnh.”

“Là do vấn đề phần mềm, hình ảnh không khôi phục được à?”

“Không phải.” Thẩm Nghiêm nghiêm nghị lắc đầu, “Có người đã xóa dữ liệu, rồi tắt camera giám sát.”

“Do có người tác động? Đa số các trường hợp dữ liệu bị xóa đều có thể khôi phục được.”

“Có người cố ý format toàn bộ dữ liệu bằng lệnh cưỡng chế ở giai đoạn xử lý cuối cùng, xóa bỏ hoàn toàn, không thể khôi phục được.”

Hạ Minh hỏi về nghi ngờ: “Ai làm, sau khi sự việc xảy ra đã điều tra chưa?”

Thẩm Nghiêm ngẩng đầu lên, vẻ như đang nhớ lại: “Lúc đầu, mọi người đều cho rằng phần mềm có vấn đề. Sau này, Vạn Tranh điều tra nội dung ghi chép hàng ngày, không ngờ phát hiện ra có người đã thay đổi, hơn nữa còn format cưỡng chế, như vậy thì không thể là thao tác nhầm. Sự cố lớn như vậy đã gây ra dư luận ầm ĩ vào thời gian đó. Đó là vụ án lớn nhất trong lịch sử Hàng Châu, Công an thành phố đặc biệt trọng thị, ngày hôm sau lập tức thành lập ban chuyên án. Vì tài khoản của trung tâm thông tin lúc đó được sử dụng chung, không thể điều tra ra là ai làm. Ban chuyên án liền hẹn gặp nói chuyện riêng với tất cả những người tham gia vào công tác truy tìm dấu vết lần đó, bao gồm cả công ty Đại Khang chúng ta và cảnh sát kỹ thuật, không ai thừa nhận là mình làm. Kết quả Tiêu Quốc Đống đã biến mất trong thời gian điều tra. Khi đó, anh ta phối hợp với tôi, cùng phụ trách việc phân tích lộ trình di chuyển của tội phạm. Cảnh sát đã điều tra rất lâu, cho đến giờ vẫn không xác định được vì sao anh ta lại mất tích, đã đi đâu.”

Hạ Minh suy nghĩ giây lát rồi nói: “Không lẽ là Tiêu Quốc Đồng cầu kết với tội phạm, xóa sạch dữ liệu của camera giám sát, giúp tội phạm chạy trốn?”

“Ban chuyên án cũng nghi ngờ như vậy, nhưng cũng có ý kiến không tán thành, nếu Tiêu Quốc Đồng cầu kết với tội phạm, thì trước đó phải thiết kế lộ trình hoàn hảo, chỉ cần bọn tội phạm tránh được camera giám sát là xong, hoàn toàn không cần phải xóa sạch dữ liệu của trung tâm thông tin, gây ra sự việc nghiêm trọng như vậy. Nhưng nếu anh ta không liên quan đến bọn tội phạm, thì ai đã xóa dữ liệu, tại sao lại xóa, anh ta mất tích là đi đâu? Nói tóm lại, sự thật thế nào, không ai biết. Sau khi Tiêu Quốc Đồng mất tích, việc điều tra cũng dừng lại, có điều toàn bộ nhóm truy tìm dấu vết đều rất khốn đốn, đều bị kỷ luật. Bên công an nghiêm khắc yêu cầu công ty Đại Khang phối hợp giải quyết vấn đề, đồng thời hủy bỏ toàn bộ máy dự án mua hàng lớn trong năm đó, Lý Trung Hậu bị điều chuyển công tác, Ứng Văn Bác với tư cách là người phụ trách kĩ thuật bị đình chỉ công tác, anh ta bực mình liền nhảy việc, sang làm cho công ty Hải Hoa, tôi thì đỡ hơn, vốn chỉ là luân phiên công tác, lại quay về tiếp tục nghiên cứu phát minh sản phẩm. Còn người bên công an, hầu hết đều bị truy cứu trách nhiệm, trưởng phòng Trương Cường bị điều chuyển công tác, hạ cấp bậc, lúc đó Vạn Tranh, phó cục trưởng bây giờ, là cấp dưới của anh ta, vì kịp thời phát hiện ra vấn đề, tố giác lập công, đã tiếp quản vị trí của Trương Cường, sau này được thăng chức lên làm phó cục trưởng, mới điều chuyển Trương Cường trở lại.”

Hạ Minh đã hiểu ra tại sao hôm qua khi nói về chuyện này,

Trương Cường cứ như một cái bật lửa, bật cái cháy luôn, thảo nào thái độ của anh ta đối với Vạn Tranh luôn có gì đó khác lạ.

Nhưng anh vẫn không hiểu, tại sao năm đó có người muốn xóa sạch dữ liệu camera giám sát, để tội phạm tẩu thoát? Nếu trung tâm thông tin có người cấu kết với tội phạm, chắc chắn là đã lên kế hoạch đâu vào đấy trước khi phạm tội, chứ không phải là xóa dữ liệu ở trung tâm thông tin sau khi phạm tội. Sự mất tích của Tiêu Quốc Đống và toàn bộ sự việc liệu có liên quan không?

Anh lắc đầu, từ bỏ ý định truy tìm sự thật, bốn năm trôi qua rồi, những người đích thân kinh qua sự việc năm đó còn không biết câu trả lời, thì anh càng không thể nào nghĩ ra được nguyên do

Sau khi tìm hiểu tình hình xong, Hạ Minh đứng dậy cáo biệt ra về, Thẩm Nghiêm lại nói: “Vụ án liên tiếp đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản mà cậu tiếp nhận, mấy hôm trước tôi đến trung tâm cũng biết đôi chút, nghe nói không thấy nghi phạm trong camera giám sát?”

Hạ Minh gật đầu: “Đúng thế, còn chưa tìm thấy, em cũng thấy rất kì lạ.”

“Xem ra khả năng phản trình sát của hai tên này rất tốt.” Thẩm Nghiêm chống cằm ngẫm nghĩ, “Nhưng nói cho cùng, vẫn là do những hạn chế của thiết bị an ninh hiện có.”

“Hạn chế gì?” Hạ Minh vừa đặt câu hỏi liền hối hận, vì anh đã biết tiếp đó Thẩm Nghiêm sẽ nói gì.

Quả nhiên, Thẩm Nghiêm lập tức đứng dậy, thao thao bất tuyệt so sánh ưu nhược điểm của loại camera giám sát truyền thống hiện có và camera giám sát toàn cảnh của anh ta, các loại camera giám

sát truyền thống đều có điểm mù, khi các cậu phá án sẽ thường xuyên đau đầu về vấn đề này - Tất nhiên, anh ta không quan tâm đến chuyện bây giờ ông cậu em vợ của mình đang đau đầu vì sự lảm lòi của anh ta. Còn camera giám sát toàn cảnh của anh ta thì khác, đã giải quyết được nhược điểm nghiêm trọng là vấn đề điểm mù, còn chuyện giá cả đất đỏ, mưu cầu sự an toàn cho người dân, sao có thể đo đếm được bằng tiền. Còn vấn đề lắp đặt gỡ lỗi phức tạp, sẽ được không ngừng cải tiến song song với kỹ thuật. Bây giờ tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu đơn đặt hàng của chính quyền.

Những lời đó Hạ Minh đã thuộc lòng từ lâu, hễ nói đến những vấn đề xảy ra trong quá trình điều tra vụ án, Thẩm Nghiêm luôn quy kết nguyên nhân là do “hạn chế của thiết bị hiện có”, Hạ Minh đành bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc, Thẩm Nghiêm mới thôi.

CHƯƠNG 11

Sau khi rời khỏi công ty của Thẩm Nghiêm, Hạ Minh liền đến trung tâm thông tin, Lâm Kỳ thấy anh như thể phạm nhân hình sự ra tù thấy người thân, vội kéo anh vào văn phòng, nói cho anh biết một thông tin bất ngờ.

Sau khi kiểm tra camera giám sát suốt đêm, tuyệt nhiên không thấy có nghi phạm ra vào hai đầu con đường nhỏ phía ngoài bức tường bao ở phía tây khu đô thị.

Một bên của con đường là sông, bên kia là bức tường bao, ở giữa không có bất cứ lối ra nào khác, cả hai đầu đều có camera giám sát, hơn nữa con đường này vốn ít người qua lại, chiều cao thể hình của nghi phạm rất rõ ràng, cho dù có cải trang thế nào đi nữa, cũng sẽ không thể bị nhân viên trong nhóm công tác bỏ qua. Tất nhiên, theo yêu cầu của Hạ Minh, họ đã điều tra toàn bộ xe cộ ra vào con đường, thời gian mỗi chiếc xe đi qua, có dừng lại trên đường hay không, nhưng cũng không có thu hoạch gì. Đầu tiên họ điều tra khoảng thời gian trước và sau thời điểm xảy ra vụ án ba tiếng đồng hồ, sau đó thậm chí mở rộng ra cả ngày.

Về kết quả này, Hạ Minh cũng cảm thấy thật khó hiểu.

Có cảnh sát hình sự đưa ra một khả năng, nghi phạm không hề ra vào từ con đường ở phía tây, mà trèo tường vào từ phía khác, cố ý leo ra leo vào một lần ở bức tường phía tây, lưu lại dấu chân, để đánh lạc hướng truy tìm dấu vết của cảnh sát. Khả năng này lập tức

bị Lâm Kỳ phủ định, vì việc cảnh sát phát hiện ra vết chân ở phía dưới bức tường bao cũng hoàn toàn ngẫu nhiên, xác xuất may mắn chiếm phần nhiều, hoàn toàn không phải là do bị tội phạm đánh lạc hướng.

Hạ Minh cẩn thận xem toàn bộ nội dung điều tra, quyết định đến hiện trường một lần nữa xem thế nào, dù sao ngồi trước máy vi tính xem camera giám sát có phần lý thuyết suông, trong hoàn cảnh thực vẫn còn rất nhiều biến số.

Không thể chậm trễ, anh và Lâm Kỳ lên ô tô, đi thẳng đến hiện trường. Tới con đường nhỏ ở phía tây, Hạ Minh đỗ xe ở một bên, mở máy tính xách tay, kích vào một phần mềm.

Đây là một phần mềm an ninh, bên trên chằng chịt các loại ký hiệu và đường vạch đủ màu sắc, nhìn hoa mắt chóng mặt, Lâm Kỳ thấy phần mềm này rất khác với phần mềm mà nhân viên của trung tâm thông tin sử dụng, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Hệ thống an ninh thông minh đời thứ ba mà hôm qua nhắc đến, đã bước vào giai đoạn thử nghiệm cuối vánh, nếu không có vấn đề gì, sẽ đưa vào sử dụng chính thức trước cuối tháng sáu.” Hạ Minh vừa nói, vừa thành thực thao tác phần mềm. Ở đây không có mạng, anh chỉ dùng phần mềm đó để kiểm tra dữ liệu bản đồ kèm theo, toàn bộ những dữ liệu này đều được lưu giữ trong phần mềm.

Lâm Kỳ chống cằm, nhìn Hạ Minh thay đổi các hình ảnh khác nhau, vờ như rất hiểu, miệng còn giễu cợt: “Cái phần mềm này nhìn cũng có chỉ có thế, Ứng Văn Bác lúc nào cũng có thái độ hiềm khích với nó để làm gì?”

Hạ Minh cười ranh mãnh: “Không chỉ một mình anh ta, e là hầu

hết các doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh đều không muốn nhìn thấy phần mềm này được đưa vào sử dụng.”

“Tại sao?”

“Trong hệ thống camera giám sát hiện tại của trung tâm thông tin, những đầu camera giám sát có thể điều tra được đều là của công an, camera giám sát của rất nhiều khu dân cư, cửa hàng, ngân hàng, cây xăng, bãi đỗ xe đều không nổi mạng, khi điều tra các vụ án, nếu không tìm được manh mối trong hệ thống, thì các anh làm thế nào?”

“Ra đường tìm xem chỗ nào còn camera giám sát có thể lấy được hình ảnh.”

“Cho nên khối lượng công việc rất lớn, các thủ tục kết nối phiền phức, hiệu suất rất thấp. Hệ thống đời thứ ba đưa vào toàn bộ camera giám sát ở các vị trí, bao gồm tham số mã hiệu của hầu hết các loại đầu camera và khu vực bao quát, hơn nữa còn thiết kế chức năng tự động điều tra vụ án bằng trí tuệ nhân tạo, có thể căn cứ vào yêu cầu, nhắc cảnh sát cần phải xem những camera giám sát nào, những khu vực nào là khu vực điểm mù của camera giám sát, những khu vực nào cần điều tra trọng điểm, đều rất rõ ràng.”

Lâm Kỳ không hiểu, hỏi: “Hầu hết camera giám sát dân dụng đều không kết nối với mạng lưới của công an, các cậu làm thế nào mà biết được những dữ liệu đó?”

“Số lượng cửa hàng và các công trình kiến trúc trên bản đồ của Baidu nhiều như thế, công ty bản đồ làm thế nào mà biết được?”

Lâm Kỳ lắc đầu, anh ta hoàn toàn không hiểu những điều này.

Hạ Minh giải thích: “Baidu cử rất nhiều người ra đường đánh dấu

từng căn nhà một. Chúng tôi cũng vậy, phải cho người đến từng con phố, từng tòa kiến trúc trọng điểm thăm dò tìm ra. Chỉ riêng thành phố Hàng Châu, đã phải mất cả trăm triệu tiền vốn. Có điều đây là khoản đầu tư một lần, sau này cảnh sát chỉ cần ngồi trong văn phòng xem máy vi tính, là biết cần phải điều tra những camera giám sát nào.”

“Đầu một khoản lớn như vậy, giá bán cho Công an thành phố chắc chắn là không rẻ, lại còn tiền bảo trì mỗi năm nữa. Các công ty khác sợ Công an thành phố bỏ quá nhiều tiền vào mạng này, sẽ giảm bớt ngân sách các dự án an ninh khác, cho nên mới phản đối chứ gì?”

“Không phải.” Hạ Minh cười về bí ẩn, “Hệ thống miễn phí, tiền bảo trì hàng năm cũng do công ty chúng tôi tự giải quyết.”

Miễn phí?” Lâm Kỳ ngạc nhiên, “Công ty các cậu cần gì phải bỏ ra một khoản tiền khổng lồ như vậy để lấy lòng chính quyền?”

“Đó là tư duy internet, hệ thống miễn phí, nhưng những thiết bị kết nối vào hệ thống đều phải đáp ứng được tiêu chuẩn của công ty Đại Khang, cho nên một khi hệ thống này đưa vào sử dụng, sẽ có một tham số liên kết thống nhất cho toàn bộ mạng lưới rộng lớn của cả thành phố, mặc dù thiết bị của các công ty khác có thể sửa tham số, nhưng mỗi lần nâng cấp hệ thống, thiết bị của các Công ty khác có thể sẽ xảy ra tình trạng không tương thích, nên sau này chính quyền mời thầu, chắc chắn sẽ nghiêng về phương án sử dụng thiết bị của Đại Khang.”

Lâm Kỳ hiểu ra, tròn tròn mắt: “Các cậu định thống lĩnh giang hồ đấy à, đầu tiên là cung cấp hệ thống miễn phí cho Công an thành

phố, đến lúc công an đã quen sử dụng hệ thống của các cậu phá án, khi mời thầu, công ty các cậu sẽ là người có quyền quyết định, các cậu làm như thế là định triệt đường sống của cả ngành đây.”

“Cũng không thể nói là triệt đường sống, về mặt danh nghĩa thì không thể lũng đoạn thị trường, có điều sau này mời thầu, để đảm bảo độ tin cậy của phần mềm, chính quyền chắc chắn sẽ nghiêng về phía công ty chúng tôi. Điều này cũng giống như Alipay, Wechat, đầu tiên cung cấp không gian miễn phí, đến lúc mọi người đều đã sử dụng, tất nhiên sẽ có cách kiếm tiền.”

Lâm Kỳ lườm Hạ Minh một cái: “Mục tiêu của các cậu không chỉ là Hàng Châu đâu nhỉ?”

“Chúng tôi lên kế hoạch tháng Sáu sẽ đưa vào sử dụng, đến tháng Chín, mượn danh tiếng của hội nghị thượng đỉnh G20, sử dụng hệ thống này cung cấp dịch vụ an ninh, như vậy, sau đó quảng bá ra các thành phố khác sẽ rất thuận lợi.”

Lâm Kỳ chỉ là cảnh sát, không quan tâm đến chuyện cạnh tranh giữa các doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh, đối với anh ta, quan trọng nhất là phá án. Hạ Minh nói cho anh ta biết mô hình thương mại này một cách thoải mái như vậy, hẳn cũng không phải là điều gì cơ mật, không lẽ lãnh đạo Công an thành phố đều không nhìn ra tham vọng phía sau của công ty Đại Khang?

Hạ Minh giải thích: “Điều này lãnh đạo Công an thành phố và các đơn vị cung cấp khác đều biết, có điều đứng từ góc độ Công an thành phố, mỗi năm hệ thống hiện có đều tiêu tốn mấy chục triệu cho phí vận hành, bảo trì, nếu có hệ thống miễn phí, lại thông minh hơn, tất nhiên sẽ đồng ý. Đối với cảnh sát các anh, chỉ cần phá

được án, quan tâm gì đến mấy chuyện vớ vẩn như đầu camera giám sát do công ty nào cung cấp, đúng không?”

“Đúng vậy.” Lâm Kỳ gật đầu, bỗng trợn mắt nhìn về phía trước, “Họ đến làm gì?”

Hạ Minh ngẩng đầu lên, nhìn qua cửa kính ô tô, thấy ngã tư đầu phía bắc con đường nhỏ, Ứng Văn Bác và Trương Cường đứng ở góc phố, ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Lâm Kỳ lập tức bảo anh xuống xe, hai người đi thẳng về phía trước.

Trương Cường nhìn thấy Lâm Kỳ và Hạ Minh đi tới, cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên, chỉ thủng thẳng nói một câu: “Các anh đến rồi à.”

“Trưởng phòng Trương, sao anh lại ở đây?” Lâm Kỳ cười chào, rồi nhìn về phía Ứng Văn Bác, “Sao anh...?”

Trương Cường lạnh lùng liếc Hạ Minh một cái đáp: “Tôi thấy người của công ty Đại Khang không điều tra ra kết quả, nên gọi người của Hải Hoa đến điều tra cùng, cũng là để nâng cao hiệu suất làm việc của ban chuyên án.”

Lý do này rất hợp lý, không thể nói là anh ta sai được.

Ứng Văn Bác cười nhạt nhìn Hạ Minh, nói: “Nghe nói camera giám sát ở hai đầu con đường này đều không thấy có nghi phạm ra vào, hệ thống an ninh đời thứ ba của công ty Đại Khang có tính năng mạnh như thế, các anh hẳn phải điều tra ra nguyên nhân rồi đúng không?”

Hạ Minh thấy đối phương có ác ý, nhưng đúng là anh vẫn chưa

điều tra ra nguyên nhân, đành thành thật đáp: “Tạm thời vẫn chưa biết.”

Trương Cường lạnh lùng nói một câu: “Cậu nên biết đấy.”

Hạ Minh lúng túng hỏi: “Là gì?”

“Xem trong máy vi tính, toàn bộ hai đầu con đường này đều được camera giám sát bao quát, nhưng thực ra không phải, đầu phía nam được bao quát hết, nhưng nút giao đầu đường phía bắc có điểm mù.” Anh ta chỉ về bức tường bao của khu đô thị bên cạnh, bên ngoài bức là một hàng cây xanh, “Tầm nhìn của camera giám sát chỗ này chỉ quay được đám cây xanh, nếu nghi phạm đi ra từ phía sau đám cây, đúng vào điểm mù của camera giám sát, không quay được. Bản đồ hệ thống đời thứ ba của các anh làm tỉ mỉ như vậy, đáng lý phải phát hiện ra điểm này từ lâu rồi mới phải.”

Ứng Văn Bác khinh khỉnh hứ một tiếng: “Cho nên hệ thống đời thứ ba chưa chắc đã có tác dụng.”

Dứt lời, Trương Cường chào Lâm Kỳ một tiếng, rồi cùng Ứng Văn Bác lên một chiếc ô tô ở bên đường rời đi.

Hạ Minh mở bản đồ hệ thống đời thứ ba, đúng như Trương Cường nói, khu vực cách bức tường bao chưa đến một mét ở nút giao đầu đường, là điểm mù của camera giám sát, đã bị bỏ qua trên máy vi tính, điều tra quan sát thực tế tại hiện trường thì thấy rõ.

Hạ Minh đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn góc tường, trong trí tưởng tượng dường như xuất hiện hai tên tội phạm một trước một sau, đi ra từ phía sau đám cây xanh, bám sát bức tường vòng qua nút giao đầu đường, đây là nguyên nhân duy nhất có thể giải thích tại sao camera giám sát ở cả hai đầu con đường đều không quay được

chúng. Có điều, bọn chúng đi ra khỏi chỗ đầu đường bằng cách này, có phải chỉ là do ăn may không? Hay là bọn chúng biết đây chính là khu vực điểm mù của camera giám sát? Anh lắc đầu, nghĩ bụng chắc là do ăn may thôi, nếu bọn tội phạm biết vị trí điểm mù của camera giám sát, thì sự việc sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Anh lại nhìn bản đồ một lần nữa, nếu nghi phạm vòng qua camera giám sát theo cách đó, biến số về phương hướng hành động sau đó sẽ rất lớn, bọn chúng có thể lên luôn một chiếc ô tô ở bên đường, việc điều tra truy tìm tiếp theo sẽ vô cùng phiền phức.

Lâm Kỳ thấy sắc mặt ảm đạm của Hạ Minh, đoán là gặp vấn đề khó, nhưng anh ta không hiểu gì về mảng trinh sát điện tử, nên đành hai tay chống nạnh, nhìn về cột đèn giao thông ở nút giao đầu đường phía tây, chửi. “Mẹ kiếp, đầu camera giám sát này của thằng ngu nào, mà lại còn có tí điểm mù phía sau đám cây xanh, hướng quay chỉ cần dịch về phía này thêm một mét là phá được vụ án, đúng là loại ngu!”

Hạ Minh liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Đầu camera giám sát ở phía đông, anh chửi nhầm rồi, phía tây chỉ là một cái đèn tín hiệu.”

Lâm Kỳ khinh khỉnh hừm một tiếng, hết sức bất mãn: “Thế cái quả cầu tròn to tướng kia là cái gì?”

“Quả cầu tròn to tướng?” Hạ Minh quay người, nhìn thấy một quả cầu tròn to, đen sì treo trên cột đèn giao thông phía tây, như thể một con mắt khổng lồ chăm chú quan sát người và xe cộ đi lại từ trên cao, mấy giây sau, mắt anh chợt sáng lên, Camera giám sát toàn cảnh!”

“Camera giám sát toàn cảnh gì?”

Đúng là dày công tìm kiếm thì chẳng có thu hoạch gì tình cờ lại xuất hiện hướng giải quyết! Giờ thì bí mật của bọn tội phạm không còn che giấu được nữa.

Hạ Minh không còn tâm trí nào mà trả lời Lâm Kỳ anh lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi cho Thẩm Nghiêm: “Nút giao đầu đường phía tây bắc khu Biệt thự Tiền Đường, có lắp camera giám sát toàn cảnh của anh phải không?”

“Đúng thế, sao cậu biết?” Thẩm Nghiêm ngừng giây lát, giọng thoáng chút lo lắng, “Không phải là bị rơi xuống đập vào ai đó đấy chứ?”

“Ừm... không, cái đầu camera giám sát có mở suốt không?”

“Có, tôi phải gặp cục phó Vạn rất nhiều lần, anh ta mới cho tôi thử lắp đặt ở mấy đoạn đường xem thế nào, nên thiết bị của tôi đã lắp lên chỗ đó, Công an thành phố không phải bỏ ra đồng nào, còn nói đồng ý cho tôi thử nghiệm miễn phí ở hiện trường là tốt lắm rồi.” Thẩm Nghiêm phàn nàn về sự tàn nhẫn của Công an thành phố đối với công ty nhỏ của anh ta.

Hạ Minh không còn tâm trí đầu mà nghe anh ta ca thán, liền hỏi: “Dữ liệu kết nối vào đâu?”

“Đều ở trung tâm thông tin.”

“Anh nhanh chóng đến trung tâm thông tin đi.” Hạ Minh cười vẻ bí ẩn, “Biết đâu cục phó Vạn lại đồng ý đặt hàng.”

CHƯƠNG 12

Trong phòng chỉ huy của trung tâm thông tin, mọi người vây xung quanh Thẩm Nghiêm như đón chào một

minh tinh, khiến anh ta cảm thấy áp lực tăng lên bội phần.

Phía sau anh ta không chỉ có người của ban chuyên án, mà còn có Vạn Tranh và Trương Cường, họ nghe nói camera giám sát toàn cảnh lắp đặt thí điểm của Thẩm Nghiêm rất có khả năng quay được nghi phạm, tất nhiên phải đến xem thế nào, theo chỉ định của Trương Cường hiện giờ Ứng Văn Bác trở thành trưởng nhóm truy tìm dấu vết thứ hai, lúc này anh ta cũng ngồi một bên quan sát.

Thẩm Nghiêm ngồi trước máy vi tính, trông có vẻ khá căng thẳng, là người phụ trách một doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh loại nhỏ chưa bao giờ được trọng thị, hàng ngày phải theo đuôi lãnh đạo trung tâm mãi mới có cơ hội nói vài câu, lần đầu tiên có cơ hội trình bày ứng dụng thực tế của loại camera giám sát toàn cảnh trước mặt lãnh đạo, đây quả là cơ hội hiếm có.

Nếu lần này sản phẩm của anh ta không làm mọi người thất vọng, thì camera giám sát toàn cảnh tất nhiên sẽ được Công an thành phố trong thị, sau này chính quyền mời thầu có hi vọng sẽ tăng thêm hạng mục camera giám sát toàn cảnh. Tất nhiên rồi, nếu không có thu hoạch gì, thì kỹ thuật khoa học không phổ biến mới tinh này của một công ty nhỏ sẽ lại chìm ngấm không sủi tăm.

Camera giám sát toàn cảnh xuất hiện ở hiện trường xảy ra vụ án, kể ra cũng là một sự tình cờ.

Thẩm Nghiêm đến trung tâm thông tin rất nhiều lần, hi vọng có thể lắp đặt thí điểm camera giám sát toàn cảnh, nhưng lãnh đạo Công an thành phố không hề cho rằng sản phẩm mới của công ty nhỏ này có thể giúp đỡ gì cho công tác phá án, cuối cùng đành miễn cưỡng đồng ý cho lắp đặt bốn cái. Thẩm Nghiêm muốn lắp đặt ở những khu vực nhiều người qua lại, phức tạp, tỉ lệ phạm tội cao, sẽ thể hiện được ưu thế không có điểm mù, nhưng lãnh đạo Công an thành phố biết việc lắp đặt camera giám sát và gỡ lỗi ít nhất cũng phải mất vài ngày, cảm thấy việc lắp đặt ở những đoạn đường đông người qua lại sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình hình giao thông trong những ngày đó, công ty nhỏ hoàn toàn không có tiếng nói, cuối cùng Vạn Tranh phê duyệt cho lắp đặt ở khu dân cư cao cấp tương đối ít người qua lại này, hơn nữa chỉ cấp một nửa số kinh phí. Hai trong số camera giám sát toàn cảnh đó tình cờ được lắp trên con đường phía bắc khu Biệt thự Tiền Đường.

Cả hai tiếng đồng hồ đã trôi qua, sắc mặt căng thẳng của Thẩm Nghiêm dần tan biến, một cảm giác nhẹ nhõm thoáng hiện.

Hai đầu camera giám sát toàn cảnh liên tiếp quay được rất rõ toàn bộ quá trình hai tên tội phạm đến rồi đi

Khi bọn chúng rời đi, bọn chúng men theo con đường nhỏ ở phía tây, di chuyển về hướng bắc, lúc sắp đến nút giao đầu đường, quả nhiên bọn chúng xuyên qua phía sau khoảng cây xanh, rồi từ khu vực điểm mù của camera giám sát, rẽ phải đi vào con đường ở phía bắc, sau khi đi được một đoạn, bọn chúng băng qua đường đi sang

phía đối diện, rồi lại đi qua một nút giao đầu đường nữa, cuối cùng vẫy một chiếc taxi, lên xe đi mất. Lộ trình khi đến y hệt như vậy.

Việc điều tra thời gian trước hoàn toàn không phát hiện thấy nghi phạm là vì mấy lần đi qua nút giao đầu đường, chúng đều đi vào khu vực điểm mù của camera giám sát.

Hạ Minh im lặng chăm chú quan sát toàn bộ quá trình nghi phạm đến và đi trên máy vi tính, từ từ nhú mào, anh thoáng có cảm giác vụ án này rất không đơn giản. Lúc này, anh nhận thấy có ánh mắt đang nhìn về phía mình, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Trương Cường đang chăm chú nhìn anh, gương mặt không cảm xúc phía sau sự lạnh lùng đó, dường như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi, mấy giây sau, Trương Cường quay người đi ra.

Ứng Văn Bác ở bên cạnh khẽ nheo mắt lại, rồi cũng đi ra theo.

Vạn Tranh nhìn theo hai người, rồi quay đầu lại cười, nói: “Cả lúc đến và lúc đi, hai tên tội phạm đều đi taxi, lúc đi bộ thì lại đứng vào khu vực điểm mù, thảo nào không thể điều tra ra. Trước đây, chúng ta còn đưa ra giả thiết là bọn chúng đã cải trang giữa chừng, hoặc là sử dụng các biện pháp ngụy trang khác để tránh bị điều tra, chúng ta đã đánh giá cao bọn chúng, chẳng qua là ăn may mà thôi. Đại đội trưởng Lâm Kỳ, tiếp theo, các cậu điều tra hai chiếc xe taxi chở bọn chúng đến và đi, chắc là sẽ nhanh chóng bắt được bọn chúng. Nhắc đến kết quả thu được lần này, đúng là nhờ vào camera giám sát toàn cảnh. Ủm... 360 độ không có góc chết, thú vị đấy. Thẩm Nghiêm, anh qua văn phòng tôi một lát, giới thiệu kỹ về sản phẩm này của các anh xem nào.”

Thẩm Nghiêm chỉ chờ câu nói đó, vội đứng dậy, sốt sắng đi theo

anh ta ra khỏi cửa.

Tiếp đó, tất nhiên là Lâm Kỳ phân công cấp dưới đi điều tra thông tin về hai chiếc xe taxi. Hai chiếc xe taxi lúc đến và lúc đi trong hình ảnh camera đều rất xa, không thể nhìn rõ biển số, nhưng những điều này đều là chuyện nhỏ, việc điều tra xe dễ dàng hơn điều tra người rất nhiều, chỉ cần điều tra mấy chiếc camera giám sát giao thông dọc đường, sẽ nhanh chóng tìm ra.

Sau khi bố trí xong công việc, anh ta quay đầu nhìn Hạ Minh, thấy anh ngồi vào vị trí vừa nãy của Thẩm Nghiêm, tay chống cằm, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh đang được phát đi phát lại.

“Giờ cậu còn vấn đề gì nữa?” Lâm Kỳ hát hàm hỏi, vẻ mặt rất đắc ý, như thể việc phát hiện ra hành tung của bọn tội phạm không phải là nhờ vào camera giám sát toàn cảnh, mà là do anh ta điều tra ra bằng một cách khác biệt.

“Ừm... tôi đang nghĩ, cả lúc đi và lúc đến, bọn chúng hai lần đi qua hai nút giao đầu đường, tất cả là bốn lần đi qua nút giao đầu đường, tại sao đều di chuyển đúng vào khu vực điểm mù của camera giám sát.”

“Ăn may.” Lâm Kỳ không coi đó là thông tin đáng chú ý, nói một câu cho qua chuyện, tâm trạng anh ta rất thoải mái, chỉ cần điều tra ra thông tin về chiếc xe taxi, là coi như phá được vụ án.

Cảnh sát đã phá được vô số những vụ án như vậy, rất nhiều tội phạm trộm cắp, ăn cướp, bắt cóc trẻ em đều biết cách nguy trang, tránh bị truy tìm điều tra, nhưng một khi đã điều tra ra là bọn chúng lên chiếc xe nào, thì cho dù sau đó bọn chúng có sử dụng chứng minh thư giả lên xe buýt, đi tàu hỏa, đào tẩu đến một nơi xa đến

mấy đi nữa, về cơ bản cảnh sát đều có thể bắt được chúng.

Khi chưa xác định được mục tiêu, việc phá án rất khó khăn. Nhưng một khi đã xác định được mục tiêu, thì trong thời đại ngày nay, khi mạng lưới mắt điện tử giăng kín khắp mọi nơi, trừ phi tội phạm trốn lên núi cao rừng sâu, nếu không, cho dù trà trộn ở bất cứ thành phố nào cũng đều khó mà thoát được.

Hạ Minh thận trọng hỏi một câu: “Thế ba vụ án trước đây thì thế nào?”

“Tất nhiên cũng không khác là mấy, chúng đến và đi đều bằng taxi, chúng ta không biết bọn chúng đi chiếc xe nào, tất nhiên là điều tra camera giám sát sẽ không thấy

“Nhưng sau khi xuống xe, thế nào cũng phải đi bộ một đoạn, trước đó camera giám sát ở bên trong và bên ngoài khu đô thị cũng vẫn không phát hiện thấy nghi phạm.”

“Cũng giống như lần này, ăn may thôi.” Lâm Kỳ vỗ vào vai Hạ Minh,

“Cả bốn lần phạm tội liên tiếp đều may mắn thế?”

Lâm Kỳ cười: “Cậu có biết hiệu ứng thiên lệch kẻ sống sót không?”

Hạ Minh không hiểu: “Nghĩa là gì?”

Lâm Kỳ giải thích về rất trịnh trọng: “Hầu hết các vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản đều bị bắt ngay từ lần đầu tiên, rất ít kẻ may mắn, thoát được một lần, hai lần, lần thứ ba cũng sẽ bị bắt, cậu tất nhiên sẽ không chú ý quan sát bọn chúng. Chỉ có nhóm tội phạm này liên tiếp ăn may cả bốn lần, cho nên tính chất vụ án mới lên

cấp, dẫn đến việc thành lập ban chuyên án có quy mô lớn như thế. Nói từ phương diện xác suất, con số phạm tội lớn, thì tất nhiên sẽ có những trường hợp ăn may, chính vì có những trường hợp ăn may, mới gặp phải ban chuyên án cấp thành phố của chúng ta. Đó chính là hiệu ứng thiên lệch kẻ sống sót.”

Anh ta ngừng lại một lát, rồi lại khuyên Hạ Minh: “Thôi, cậu không phải là cảnh sát, những chuyện liên quan đến logic tình hình vụ án, cậu không hiểu đâu, công việc của cậu là tìm tội phạm, bây giờ mau chóng tìm ra chiếc xe đi.”

Tôi ...” Hạ Minh vẫn muốn lên tiếng phản bác, nhưng mấy giây sau, rốt cuộc anh đành bực bội im lặng, không nói ra điều mình nghi ngờ.

Lần nào bọn tội phạm cũng đi được vào khu vực điểm mù của camera giám sát, không bị ghi lại, nếu không phải là nhờ vào may mắn thì sao?

Có nghĩa là bọn chúng biết những khu vực nào là khu vực điểm mù camera giám sát không quay được.

Vấn đề này rất nghiêm trọng!

Bởi vì cho dù thăm dò hiện trường như thế nào, quan sát camera giám sát như thế nào, bọn phạm tội cũng chỉ có thể biết được camera giám sát quay về hướng nào để ghi hình, không thể biết được phạm vi ghi hình. Cũng giống như anh nhìn thấy có người cầm máy quay hướng về phía mình, trước khi nhìn thấy hình ảnh, anh không thể biết được mình có bị quay hay không.

Bọn tội phạm có khả năng biết được khu vực điểm mù của camera giám sát, chỉ có một cách, đó là trong trung tâm thông tin có

đồng bọn của chúng. Cũng có nghĩa là, một cảnh sát trong trung tâm thông tin hoặc người của công ty dịch vụ thiết bị an ninh mới là kẻ chủ mưu đứng đằng sau vụ án này.

Những điều nghi ngờ này không thể tùy tiện nói ra được, Hạ Minh không có bất cứ bằng chứng thực chất nào, nếu nghi ngờ sai, thì sau này không chỉ ban chuyên án, mà thậm chí cả công ty Đại Khang của họ, đều sẽ rơi vào tình trạng rất khó xử khi ở trung tâm thông tin, anh không thể gánh vác được trách nhiệm này.

CHƯƠNG 13

“Năm em 9 tuổi, học lớp ba, một lần, huyện chúng em tổ chức cuộc thi khoa học kĩ thuật dành cho học sinh tiểu học, em đã làm một chiếc bình sinh thái, kể ra thì cũng đơn giản, một chiếc bình thủy tinh, bên trong đựng đầy nước, cho tép và một lượng tảo vừa phải vào, lấy sáp ong bịt miệng bình lại, dưới tác dụng quang hợp, tảo hấp thụ khí CO_2 , sinh ra khí O_2 và chất hữu cơ, tép ăn chất hữu cơ bài tiết ra khí CO_2 , cứ xoay vòng tuần hoàn như vậy, anh có biết nguyên lý đó không? Chiếc bình sinh thái rất đẹp, trước cuộc thi, em chỉ cho cậu bạn học thân thiết nhất xem, cậu ấy rất thích, muốn dùng cái mô hình máy bay cậu ấy làm để đổi cho em. Em không đồng ý. Sau đó, cậu ấy lấy ra một con siêu nhân đồ chơi, em không cưỡng lại được sức hấp dẫn của con siêu nhân, liền đổi cho cậu ấy. Cuối cùng, em không còn chiếc bình sinh thái, tất nhiên cũng từ bỏ không tham dự cuộc thi nữa, vì thế mà cậu ấy được giải nhất toàn huyện. Sau khi được giải nhất, nhà trường thưởng cho cậu ấy rất nhiều sách về sinh vật học, cậu ấy bắt đầu say mê lĩnh vực sinh học. Sau này khi thi đại học, cậu ấy cũng đăng ký khoa sinh học, sau khi tốt nghiệp cậu ấy bắt đầu khởi nghiệp, làm chất thử chẩn đoán tế bào, bây giờ cậu ấy đã trở thành tỷ phú sở hữu khối tài sản mấy chục triệu tệ Nói cho cùng, một con siêu nhân đồ chơi đã hoán đổi số mệnh của hai người. Nhiều năm sau, chúng em gặp lại nhau trong cuộc họp lớp, bây giờ cậu ấy đã có rất nhiều tiền, còn em có

rất nhiều cơ hội đầu tư, cho nên hai chúng em lập tức tìm được tiếng nói chung, cậu ấy bỏ ra ba trăm nghìn để em giúp đỡ đầu tư. Anh Minh, đó chính là toàn bộ diễn biến sự việc.”

“Tôi quan tâm gì đến cái bình sinh thái sinh thiếc của cậu! Vấn đề bây giờ là cậu đã đem ba trăm nghìn đó đi đâu?” Trong một góc của một nhà hàng, Hạ Minh sôi tiết trừng mắt nhìn cái thằng ngu tên là Nhâm Viễn.

Nói thẳng ra, anh hoàn toàn không muốn bảo lãnh cho Nhâm Viễn, nhưng sáng sớm nay, Chu Linh Chi liên tục gọi điện thoại cho anh, không khác gì những thành phần lừa đảo, anh một mực thoái thác là công việc quá bận, không đi được, sau rồi không nghe điện thoại nữa. Đến chiều, Chu Linh Chi hỏi ra là hôm nay anh ở trung tâm thông tin Công an thành phố, liền chạy thẳng đến cổng Cơ quan chờ anh.

Anh hết đường tránh, đành xin Lâm Kỳ giúp, cứ nghĩ Lâm Kỳ sẽ quát vạ án quan trọng thế này còn chưa phá được, hơi sức đâu mà giúp anh bảo lãnh tội phạm lừa đảo. Không ngờ, vì đã điều tra ra chiếc xe taxi, sắp phá được vụ án, tâm trạng Lâm Kỳ rất thoải mái, vừa may anh ta lại có quan hệ rất thân thiết với một lãnh đạo của đội trinh sát kinh tế, liền vui vẻ giúp anh gọi điện thoại cho đội trinh sát kinh tế luôn. Anh đành đưa Chu Linh Chi đến chỗ đội trinh sát kinh tế, vì nể mặt Lâm Kỳ, lãnh đạo đã có lời, Hạ Minh không bị làm khó, nộp giúp năm mươi nghìn tệ tiền bảo lãnh xong là được đưa Nhâm Viễn ra.

Qua đội trinh sát kinh tế, anh được biết, Nhâm Viễn bị bắt vì nói dối là mua giúp sản phẩm quản lý tài chính để thực hiện vụ lừa đảo,

anh ta nhận của bạn ba trăm nghìn, nhưng một tháng trôi qua mà mãi vẫn không thấy anh ta đưa hóa đơn mua bán, người bạn gọi điện cho công ty quản lý tài chính, thì bên công ty nói chưa nhận được tiền, người bạn lại gọi điện thoại cho anh ta, lúc đầu anh ta viện đủ lý do để thoái thác, sau đó còn không nghe điện thoại, cuối cùng người bạn và công ty quản lý tài chính báo cảnh sát. Vì địa chỉ Nhâm Viễn lưu ở công ty quản lý tài chính chính là căn hộ độc thân mà Chu Linh Chi thuê, cảnh sát đến tận nơi bắt sống luôn.

Hôm nay khi thả anh ta ra, đội trình sát kinh tế cũng đưa thêm một điều kiện, nếu trong vòng một tháng, anh ta trả lại số tiền, thì đối phương sẽ rút đơn khởi kiện, như vậy sẽ chỉ là mâu thuẫn cá nhân về kinh tế, không cấu thành tội lừa đảo. Nếu không trả được, cảnh sát sẽ báo cho viện kiểm sát chính thức bắt giữ. Một khi cấp trên đã ra lệnh bắt giữ, thì chắc chắn sẽ không thể rút đơn khởi kiện được nữa.

Sau khi bảo lãnh cho Nhâm Viễn, Hạ Minh nể mặt Chu Linh Chi, không nổi nóng ngay lúc đó, anh chọn một nhà hàng, gọi vài món, Hạ Minh muốn Chu Linh Chi tránh mặt một lúc liền bảo cô ra ngoài đi dạo, Chu Linh Chi cũng hiểu ý, thế là cuộc nói nói chuyện phía dưới bắt đầu.

Bị anh chất vấn, có tật giật mình, Nhâm Viễn cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Rốt cuộc cậu đã đem tiền đi đâu rồi? Còn một trăm nghìn tệ của Chu Linh Chi nữa!”

“Em... em đã dùng vào chỗ khác rồi.”

“Đánh bạc?” Hạ Minh khinh khỉnh hừ một tiếng, chăm chăm nhìn

anh ta với thái độ ghê tởm, những loại người rác rưởi như thế này trong xã hội đa phần đều liên quan đến cờ bạc.

“Không phải, em không đánh bạc.” Nhâm Viễn lí nhí giải thích.

“Thế thì làm gì?”

“Em...” Nhâm Viễn đàn hai bàn tay vào nhau, một lúc lâu sau, ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn Chu Linh Chi vẫn chưa quay lại, mới sợ sệt nói thật với Hạ Minh, “Chị em bị bệnh, là bệnh uremia, trước đây phải chạy thận nhân tạo suốt, mỗi tháng đều phải chi rất nhiều tiền, hai tháng trước, mãi mới có nguồn thận, thay thận là cách chữa tận gốc, nhưng chi phí phẫu thuật phải gần ba trăm nghìn, gia đình người hiến thận đòi thêm một trăm năm mươi nghìn nữa, mấy năm nay vì phải chữa bệnh cho chị, em cũng không tiết kiệm được bao nhiêu tiền, nên em đã vay Chu Linh Chi một trăm nghìn, lại nghĩ đến trước đó cậu bạn nói là nếu có sản phẩm quản lý tài chính tốt thì mua giúp cậu ấy, nên đã lừa cậu ấy...”

“Cậu sử dụng toàn bộ số tiền lớn như vậy đó là phẫu thuật cho chị gái?” Hạ Minh khinh khỉnh hừ một tiếng, vẻ nghi ngờ.

“Bây giờ chị ấy vẫn đang phục hồi sau phẫu thuật, toàn bộ hóa đơn của bệnh viện em đều giữ lại, em không tiêu lung tung một đồng nào.”

“Cứ cho là câu nói thật đi, thế chuyện tiền nong thì giải quyết thế nào bây giờ? Lúc nhận tiền, cậu không nghĩ đến chuyện trả thế nào à? Cứ tưởng bạn cậu có tiền sẽ không tính toán chuyện cậu lừa anh ta ba trăm nghìn?”

“Em không còn lựa chọn nào khác, Nhâm Viễn lại cúi đầu xuống,

nói lí nhí, “xếp hàng chờ nguồn thận rất lâu rồi, nếu không lo được tiền kịp thời, người ta sẽ cho người khác mất. Lúc đó em nghĩ, cứ làm phẫu thuật trước đã, rồi vay tiền của công ty tài chính vi mô bù vào, sau này mới biết vì em không có chứng từ tiền lương ở ngân hàng, công ty tài chính vi mô chỉ cho em vay với mức rất thấp, em lại tìm thêm mấy công ty nữa, chỉ vay được năm mươi nghìn. Lãi suất của họ đều rất cao, nếu tháng sau em không trả đúng hạn, tiền vi phạm hợp đồng còn tăng lên gấp bội.”

“Cậu còn dám động vào cả bọn cho vay nặng lãi?” Hạ Minh lắc đầu cười nhạt, “Tôi không quan tâm đến chuyện cậu nợ bên ngoài bao nhiêu tiền, tôi hỏi cậu, Chu Linh Chi có phải là người yêu cậu không?”

“Phải.”

“Cậu có mấy cô người yêu ở bên ngoài?”

Nhâm Viễn vội đáp: “Không có, chỉ có một mình cô ấy.”

“Thế tại sao cậu phải giấu cô ấy chuyện chị cậu bị bệnh còn lừa lấy một trăm nghìn tệ tiền tiết kiệm của cô ấy?”

Nhâm Viễn khẽ nói: “Em không muốn cô ấy biết em có một người chị bị bệnh phải chăm sóc, em vốn đã chẳng có gì, nếu cô ấy biết em còn có gánh nặng khác, chắc cô ấy sẽ chia tay em.”

“Cậu cũng ích kỷ thật đấy, lừa tiền của cô ấy, còn giấu giếm cô ấy, chỉ vì sợ cô ấy chia tay cậu?”

Nhâm Viễn chậm rãi gật đầu: “Anh nói đúng, em đã quá ích kỷ, lẽ ra em phải nói thật với cô ấy.”

“Rất tốt, chuyện của cậu tôi không quan tâm, lát nữa cậu kể lại

chi tiết toàn bộ sự thật cho cô ấy biết. Số tiền cậu nợ cô ấy, bao gồm cả ba trăm nghìn của Công an thành phố và một trăm nghìn của cô ấy, bằng mọi cách, phải trả lại trong vòng một tháng, điểm này cảnh sát đã nói rất rõ với cậu rồi. Còn nữa, cậu có biết tôi làm nghề gì không?”

“Linh Chi có nói.”

“Thế thì càng tốt, cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, trừ phi cậu trốn lên núi cao rừng sâu, ở tít trong đó không gặp ai cả, nếu không, cho dù trốn đi đâu, tôi cũng tìm ra.” Dứt lời, Hạ Minh đi thẳng.

CHƯƠNG 14

Sau khi về đến trung tâm thông tin, Hạ Minh được biết cảnh sát đã điều tra ra biển số xe taxi chở bọn tội phạm hai lần đến và đi, cảnh sát đã cử người đến công ty taxi tiến hành xác thực. Không khí nặng nề căng thẳng trong phòng chỉ huy tan biến, hầu hết mọi người đều tin rằng đã điều tra ra xe taxi thì công việc điều tra tiếp theo sẽ nhàn hơn rất nhiều, sẽ nhanh chóng điều tra ra chỗ trú ẩn của bọn tội phạm, công việc truy tìm dấu vết cũng sắp đi đến hồi kết, chỉ còn giao cho đội cảnh sát hình sự bố trí bắt tội phạm là xong. Sau nhiều ngày liên tục nỗ lực làm việc, mọi người đều đã mệt rũ, đêm nay chỉ giữ lại một số ít nhân viên tiếp tục công việc, mọi người hầu hết đều về nhà dưỡng sức, đợi thông tin rõ hơn vào ngày mai.

Nhưng Hạ Minh không hề lạc quan, nếu đúng như anh nghi ngờ, kẻ chủ mưu phía sau bọn tội phạm là người của trung tâm thông tin, thì cho dù bọn chúng có lên xe taxi, thì sau đó chắc chắn sẽ có những thủ đoạn tinh vi khác để che giấu hành tung.

Một người trong ngành ở trung tâm thông tin thiết kế hành động phạm tội, tất sẽ có đủ các loại thủ đoạn chuyên chống lại trình sát điện tử.

Có điều, lúc này, tất cả đều là phỏng đoán, anh cũng không có biện pháp khả thi nào, đành đợi kết quả điều tra xe taxi vào ngày mai.

Không bao lâu, anh nhận được điện thoại của Lý Trung Hậu, giọng Lý Trung Hậu trong điện thoại có gì đó khác lạ, đầu tiên anh ta hỏi anh đang ở đâu, sau khi biết anh vẫn đang ở trung tâm thông tin, anh ta liền hẹn gặp anh ở đại sảnh tầng 1 có chuyện cần bàn, thái độ đầy bí ẩn.

Mấy phút sau, Hạ Minh xuống đại sảnh tầng 1, Lý Trung Hậu gọi anh ra một góc khuất ở phía ngoài sảnh, thận trọng quan sát xung quanh rồi hỏi: “Hạ này, có phải cậu đã làm gì đó đắc tội với Trương Cường?”

“Đắc tội với Trương Cường?” Hạ Minh nhớ lại, “Anh muốn nói đến chuyện hôm qua tôi hỏi về nội tình vụ cướp tiệm vàng?”

“Cậu đã gặp Thẩm Nghiêm chưa? Chuyện đó không sao, cậu không biết nên không có tội.”

“Thế thì không còn chuyện gì khác.” Anh lật lại kí ức mấy hôm nay tất cả anh cũng chỉ nói với Trương Cường có mấy câu, lấy đâu ra chuyện đắc tội.

“Thế thì lạ thật đấy” Lý Trung Hậu nheo mắt, “Lúc chiều Trương Cường bỗng nhiên đến gặp tôi, đưa ra một số yêu cầu mà tôi không có quyền quyết định.”

“Anh ta nói gì?”

“Anh ta yêu cầu tôi cung cấp danh sách toàn bộ những người tham gia vào quá trình thiết kế, khai thác và thí nghiệm hệ thống an ninh đời thứ ba trong công ty chúng ta, dự án này liên quan đến nhiều người như vậy, tôi lại không phải là quản lý, tôi làm sao mà biết được?”

Lý Trung Hậu bật cười về giễu cợt, “Kể cả là tôi có danh cách, đó cũng là bí mật kinh doanh của công ty, tôi làm sao mà cung cấp cho anh ta được?”

“Thế anh nói thế nào?”

“Tôi nói thật thôi, tôi chỉ phụ trách kết nối thiết bị phần cứng của Công an, mọi việc liên quan đến hệ thống đời thứ ba không thuộc phạm vi quản lý của tôi, tất nhiên là tôi không có danh sách. Không chỉ thế, anh ta còn đưa ra một yêu cầu rất buồn cười, anh ta muốn chúng ta tạm dừng mọi việc liên quan đến hệ thống đời thứ ba, tạm thời niêm phong toàn bộ kho dữ liệu.”

Hạ Minh cũng ngạc nhiên: “Làm sao có thể làm thế được?”

“Đúng thế, làm gì có chuyện đấy, đúng là nực cười!” Đến cả một người thật thà như Lý Trung Hậu mà giọng cũng đầy vẻ coi thường và bất mãn, “Tôi nói thẳng luôn với anh ta, trong những người được công ty cử đến trung tâm, tôi phụ trách phần cứng, cậu phụ trách phần mềm, những việc bình thường tôi và cậu có quyền quyết định, nhưng nếu liên quan đến hệ thống đời thứ ba, tôi với cậu không quyết được. Nếu muốn tạm ngừng hệ thống, niêm phong kho dữ liệu, cả công ty chỉ có sếp lớn của chúng tôi mới có quyền quyết. Trương Cường nghe tôi nói thế, Cũng không nói gì được nữa.”

Ấn ý của Lý Trung Hậu rất rõ ràng, đối với công ty Đại Khang, Trương Cường chỉ có thể chỉ huy được những người cử đến trung tâm, còn đối với sếp lớn của công ty Đại Khang, cấp bậc như Trương Cường hoàn toàn không đủ tư cách đưa ra yêu cầu. Điều này hoàn toàn không phải là nói quá, là một doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh lớn nhất Trung Quốc, gã khổng lồ có cổ phiếu loại A

trị giá mấy trăm tỉ nhân dân tệ, những lĩnh vực kinh doanh chủ yếu đều có mối quan hệ với chính quyền các cấp, thậm chí tổng bí thư cũng từng đến công ty thị sát, một trưởng phòng quen như Trương Cường, đến công ty Đại Khang cũng chỉ được cán bộ quản lý ở cấp bậc giám đốc bộ phận đón tiếp, lãnh đạo cấp cao còn không ra mặt, huống hồ là sếp lớn.

Hạ Minh cau mày không hiểu được tại sao Trương Cường, một người được coi là hiểu rộng biết nhiều, tính cách cũng cẩn trọng lại đột nhiên đưa ra một yêu cầu bất khả thi như vậy?

Lý Trung Hậu vỗ vào vai anh, nói về đầy ẩn ý “Hạ à, chuyện này tôi cũng chỉ hỏi vậy thôi, cậu cũng không cần quan tâm quá. Mọi người đều biết Trương Cường thân với Hải Hoa, nếu anh ta cố ý gây khó dễ, thật sự quá đáng quá, chúng ta cũng không cần có nhin cho hài hòa, cứ đến gặp thẳng phó Cục trưởng Vạn, ông ấy chắc chắn sẽ giúp chúng ta.”

Lúc này Ứng Văn Bác đi qua ở đằng xa, cả hai người đều dừng lại không nói nữa, Ứng Văn Bác nhìn họ một cái làm như không thấy đi luôn,

CHƯƠNG 15

Chỗ ngồi của Hạ Minh nằm ở vị trí cách cửa ra vào của phòng chỉ huy không xa, lúc này đã là tám giờ tối, trong phòng chỉ huy chỉ còn lác đác vài người vẫn đang làm thêm giờ, nhân lúc xung quanh không có ai, Hạ Minh lén mở máy vi tính, nhập tài khoản của mình, đăng nhập vào hệ thống an ninh của trung tâm thông tin.

Anh thành thực tìm ra mấy mã hiệu camera giám sát, cài đặt tham số khoảng thời gian, lấy ra file dữ liệu camera giám sát, tiếp đó nhanh chóng dịch chuyển thành điều khiển tìm thông tin mình cần.

Không phải là anh đang điều tra vụ án, mà đang tranh thủ quan sát cuộc sống của Giang Văn Linh. Tất nhiên, ai cũng biết sử dụng mạng lưới của công an để giám sát riêng tư là hành vi vi phạm quy định nghiêm trọng, nhẹ sẽ bị đuổi việc, nặng thì bị bắt giữ, cho nên anh luôn rất cẩn thận.

Trung tâm thông tin có những quy định nghiêm ngặt về việc xem thông tin trong file dữ liệu camera giám sát.

Bắt đầu từ vụ án trộm tiệm vàng 4 năm trước, có người trong trung tâm tùy tiện xóa file dữ liệu quan trọng nhất, dẫn đến hậu quả không thể tiếp tục điều tra vụ án, trung tâm không sử dụng tài khoản công cộng nữa, mà mỗi người một tài khoản, đồng thời cài đặt quyền hạn đối với toàn bộ tài khoản. Lấy đơn vị là đồn công an, đồn công an có thể tự do xem camera giám sát trong khu vực mình phụ

trách, vượt ra khỏi phạm vi đó, phân cục công an quận và trung tâm chịu trách nhiệm bố trí. Giống như việc điều tra vụ án của ban chuyên án lần này, cũng không phải là tất cả mọi người đều có thể xem các loại camera giám sát.

Hạ Minh là trường hợp đặc biệt, anh thường xuyên phải hỗ trợ các ban chuyên án khác nhau điều tra phá án. tài khoản của anh giống như của Vạn Tranh, Trương Cường, là một trong số ít tài khoản có toàn bộ quyền hạn, không chỉ về hệ thống camera giám sát, mà còn bao gồm hệ thống điện thoại di động, hệ thống biển hiệu xe, dò tìm gateway...

Lúc này, hình ảnh trên máy vi tính đang hướng về cửa một tòa nhà văn phòng, hoàng hôn buông xuống, những người đi làm lục tục rời khỏi công ty, hoặc là ba bốn người nối đuôi nhau đi ra; hoặc đã có người yêu, nắm tay hẹn hò, hoặc là những thanh niên độc thân đơn chiếc lẻ bóng, lặng lẽ rời khỏi tòa nhà, hòa vào màn đêm nơi đô thị phồn hoa náo nhiệt.

Mỗi ngày hình ảnh vội vã đi về của những người làm đều được ghi lại trong camera giám sát không có tiếng.

Không lâu sau, một cô gái mặc đồ công sở đi ra từ tòa nhà văn phòng, mặc dù đầu camera giám sát này không phải là loại kỹ thuật số có độ phân giải cao, hơn nữa điều kiện ánh sáng vào buổi đêm không tốt, góc độ quay từ trên xuống, không nhìn rõ chính diện khuôn mặt, nhưng cho dù thế nào, dầu là người đó có hóa thành tro bụi, Hạ Minh vẫn lập tức nhận ra ngay Giang Văn Linh. Ánh mắt anh dán chặt vào bóng hình cô gái, dịch chuyển theo cô, cứ nghĩ là cô sẽ nhanh chóng đi ra khỏi khung hình như bình thường, anh đột

nhien phát hiện cô dừng bước ở bên lề khung hình. Chiếc xe ô tô của gã “cáo già” đang đỗ ở bên đường, Giang Văn Linh lên xe ngồi vào ghế lái phụ rời đi.

Hạ Minh giận dữ nghiêng chặt răng, vội tìm camera giám sát ven tuyến đường tiếp theo đó.

Chiếc xe phóng trên đường, giờ tan tầm lúc chiều tối luôn ùn tắc, ở trước một cột đèn giao thông, gã “cáo già” có lẽ đã kể một câu chuyện cười chắc chắn là không buồn cười, nhưng Giang Văn Linh lại cười tươi như hoa. Chiếc xe tiếp tục đi về phía bắc, tiến vào thị trấn Sùng Hiền, dừng lại ở cổng trường tiểu học, đón Giang Đông Đông lên xe, Giang Đông Đông ngồi vào ghế sau, tiếp đó chiếc xe lại quay đầu phóng về một tòa nhà thương mại hỗn hợp ở nội thành để ăn cơm.

Gã “cáo già” cười nói suốt dọc đường, thậm chí cả Giang Đông Đông, người bạn đồng minh nói là sẽ ủng hộ Hạ Minh, cũng liên tục thò đầu vào giữa hai ghế trước, cười theo rất vui vẻ.

Trông họ thật giống một gia đình!

Hạ Minh ngả người ra phía sau, nhìn lên trần nhà, tâm trí quay về mười năm trước.

Đúng lúc tình cảm giữa anh và Giang Văn Linh vô cùng thâm thiết, thì công ty ngoại thương của Hạ Chính xảy ra chuyện.

Mấy năm đó là khoảng thời gian tốt nhất để làm ngoại thương, Hạ Chính vừa vay một số tiền lớn từ ngân hàng, chuẩn bị một lượng hàng lớn trữ trong kho, nhưng chỉ trong vòng hơn một tuần, rất nhiều khách hàng của ông bỗng đột ngột chấm dứt hợp tác, hàng trong kho không bán được, không thu hồi được tiền vốn,

khoản vay từ ngân hàng có thời hạn, việc quay vòng vốn của công ty rơi vào tình trạng vô cùng khốn khó, có nguy cơ đứt đoạn. Chó cắn áo rách, đúng lúc đó cơ quan thuế đến tận nơi, nói là công ty của Hạ Chính khai man trốn thuế, yêu cầu truy thu tiền thuế và nộp tiền phạt, tổng số tiền lên tới cả chục triệu. Nếu không nộp bổ sung tiền thuế đúng thời hạn quy định, cơ quan thuế sẽ sử dụng biện pháp cưỡng chế đối với công ty của Hạ Chính.

Đó là thời gian áp lực lớn nhất đối với gia đình anh, suýt nữa vì vậy mà phá sản, Hạ Chính thế chấp toàn bộ tài sản, nghĩ hết cách để gom tiền, nửa năm sau, dòng tiền mới hồi phục.

Sau này Hạ Chính điều tra và biết được, thủ phạm gây ra tất cả những hậu quả này là Giang Văn Linh, lấy trộm tài liệu quan trọng nhất của công ty, bán cho người khác.

Kể từ sau khi sự việc xảy ra, Hạ Minh và Giang Văn Linh chia tay, cho đến tận ba năm trước mới gặp lại, anh mới biết có uẩn khúc đằng sau sự việc đó. Nhưng chuyện đã xảy ra, Giang Văn Linh suýt nữa khiến nhà họ phá sản, vì vậy cho dù thế nào đi nữa, vợ chồng Hạ Chính và cô con gái họ cũng kiên quyết phản đối con trai họ yêu Giang Văn Linh.

Hạ Minh thở dài một tiếng, anh biết có những vấn đề có thể trao đổi bằng lời nói, nhưng có những vấn đề không thể.

Đúng lúc đó, bóng đèn trên trần nhà phía sau lưng anh hắt xuống mặt bàn một bóng người mờ ảo, anh ngửa đầu ra nhìn ra phía sau, lập tức giật nảy mình, Lâm Kỳ đang tròn đôi mắt to như lồng đèn nhìn vào màn hình máy vi tính của anh.

Một giây sau, Hạ Minh lập tức nhấn nút tắt nguồn trên thùng máy.

“Mẹ kiếp!” Mấy giây sau, Lâm Kỳ mới rời mắt khỏi cái màn hình đã tắt, ngoác miệng, “Cậu không muốn làm việc nữa hả? Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người sử dụng mạng lưới của công an làm việc riêng trong phòng chỉ huy!”

“Ồ... là thế này, tôi...” Hạ Minh lên tiếng nhưng không bịa ra được chuyện gì, chứng cứ rõ ràng, có giải thích thế nào cũng vô ích.

“Cậu ra ngoài ngay cho tôi!” Lâm Kỳ khinh khỉnh quát một tiếng, mặt hầm hầm đi ra khỏi phòng.

Hạ Minh cúi đầu, rón rén bước theo anh ta, ra đến một góc ở đại sảnh hành lang bên ngoài

Lâm Kỳ đứng sát cửa sổ, chăm thuốc, cảnh giác quan một vòng xung quanh, hạ giọng hỏi: “Cô gái đó là ai?”

“Giang Văn Linh.”

“Chính là cô gái già mà cậu nói với tôi?” “Ờ... tôi không nói cô ấy già.”

“Không phải là cô ta chỉ kém cậu một tuổi à?”

“Phải.”

“Thế còn không phải là gái già?”

“Nếu anh nhất định nói thế thì cũng đúng.” Hạ Minh không dám đòi co, anh ta nói thế nào là thế ấy.

“Cậu quan sát cô ta làm gì?”

“Gần đây có một gã theo đuổi cô ấy, em thấy gã đó hơi kì quặc.”

“Thôi.” Lâm Kỳ không có tâm trí đầu mà nghe chuyện đường tình của Hạ Minh, hỏi luôn: “Cậu sử dụng mạng lưới của công an làm việc này mấy lần rồi?”

“Hôm nay là lần đầu tiên thì bị anh phát hiện ra luôn.”

“Mẹ kiếp, cậu còn lảm lời!” Lâm Kỳ hoàn toàn không tin.

Hạ Minh lúng túng, chuyện này cũng giống như lúc gặp mặt đối tượng mai mối, hỏi người ta đã yêu mấy là rồi, đành trình trọng trả lời: “Tất cả chỉ có ba lần.” Anh liếc thấy ánh mắt trừng trừng cău tiết của Lâm Kỳ, mấy giây sau bèn sửa lại, “Bốn năm lần... Ừm, đúng là chỉ có sáu lần thôi.”

“Đã sáu lần rồi!” Lâm Kỳ lắc đầu, vừa ngạc nhiên vừa cău tiết.

Hạ Minh cảm thấy thật may mắn, nếu anh ta mà biết anh thường xuyên làm như vậy, anh ta chắc sẽ phát điên.

Lâm Kỳ phà mạnh một hơi thuốc lá, nói: “Có người khác biết cậu làm như vậy không?”

“Không, tôi thường xuyên điều tra vụ án, phải kiểm tra các loại camera giám sát khác nhau, người bình thường có nhìn thấy cũng không biết.” Thấy thái độ của Lâm Kỳ coi mình là bạn, tất nhiên sẽ không nói lộ ra, Hạ Minh cố nhịn cười.

“Sau này tuyệt đối đừng làm vậy nữa, xảy ra chuyện, tôi không giúp được cậu đâu.” Anh ta là cảnh sát hình sự, cũng không để tâm lắm đến những hành vi vi phạm kỷ luật không liên quan đến công việc chính của anh ta, chỉ khuyên một câu đầy ẩn ý từ góc độ một người bạn: “Môi trường ở trung tâm thông tin này mà, phức tạp vô cùng.” Anh ta dập tắt điếu thuốc lá, quay đầu rời đi.

Hạ Minh thở phào nhẹ nhõm, lúc này, điện thoại di động đổ chuông, anh lấy ra xem, không ngờ là Trương Cường.

Anh lưỡng lự giây lát rồi bắt máy, trong điện thoại vọng ra giọng

điều lúc nào cũng lạnh như tiền của Trương Cường: “Cậu đang ở đâu?”

“Vẫn ở trung tâm.”

“Bây giờ có tiện nói chuyện không?”

Hạ Minh cảm thấy kì quặc, anh nhìn một vòng xung quanh rồi đáp lời: “Có một mình tôi.”

“Tốt.” Trương Cường không vòng vo, hỏi thẳng luôn: Chuyện ngày hôm nay, cậu nghĩ thế nào?”

“Chuyện gì?”

“Kết quả điều tra qua camera giám sát toàn cảnh.”

“Tôi... tôi không hiểu ý anh lắm.”

“Không cần giả vờ với tôi, tôi biết cậu rất thông minh, tôi cũng đã chú ý thấy vẻ mặt của cậu lúc đó, chắc cậu chưa nói với đại đội trưởng Lâm Kỳ về điều cậu nghi ngờ đúng không?”

Hạ Minh do dự giây lát rồi chậm rãi nói: “Chưa.”

Anh nghe thấy Trương Cường cười nhạt một tiếng: “Cậu định mai sẽ đến khu Biệt thự Tiền Đường một lần nữa đúng không?”

Hạ Minh ngó ra, đúng là anh định đến khu Biệt thự Tiền Đường một lần nữa để kiểm tra tình hình hiện trường, không ngờ Trương Cường lại đoán được ý tưởng đó, anh không biết mục đích thực sự của Trương Cường đành nói theo kiểu nửa thật nửa vờ để đối phó: “Nếu mai có thể điều tra tội phạm qua manh mối xe taxi, thì không cần đi nữa.”

“Không lẽ cậu thực sự cảm thấy có thể bắt được tội phạm dựa vào xe taxi?”

“Có khả năng.”

“Cậu không cần thăm dò tôi, chuyện này, tôi tin rằng nếu là người trong ngành sẽ nhìn ra ngay, chỉ là không có ai nói ra điều nghi ngờ đó. Mười giờ sáng mai, chỗ cũ khu Biệt thự Tiền Đường, tôi đợi cậu.”

Hạ Minh suy nghĩ một giây rồi đáp: “Vâng.”

CHƯƠNG 16

Đêm khuya vắng lặng, ở giữa một con đường cao tốc phía đông thành phố Hàng Châu, xuất hiện hai người đi bộ. Tất nhiên, không phải là bọn chúng lừa đảo trộm cướp gì trên đường cao tốc, đây là con đường cao tốc chưa làm xong.

Không biết vì chính quyền đã thay đổi quy hoạch, hay là vì vấn đề gì, đoạn đường cao tốc này đã dừng thi công hơn nửa năm nay, đội ngũ và thiết bị thi công đã rút đi từ lâu, xem chừng trong một thời gian ngắn sẽ không tiếp tục thi công lại.

Những trụ cầu to đùng nâng đường cao tốc trên không, cao tới hai ba chục mét, xung quanh đều là đồng ruộng hoặc đất bỏ hoang, những ánh đèn thừa thớt cách đó mấy ki-lô-mét, trong phạm vi tầm mắt là một vùng tối đen.

Trong bóng tối, thấp thoáng thấy một điểm sáng màu đỏ lúc tỏ lúc mờ, Chu Bình ngậm điều thuốc lá ở miệng, đi trên đường cao tốc, vừa quan sát xung quanh qua ánh sao đêm tối mờ, vừa nói với Lưu Tề đang đi bên cạnh: “Lưu, cậu có biết vì sao mỗi lần hẹn gặp chúng ta, sếp đều chọn những chỗ tối tăm mù như thế này không?”

Lưu Tề lắc đầu, tay hẩn cầm một chiếc túi đan, mắt ánh lên sự cảnh giác, vô cùng thận trọng

“Anh ta không muốn lộ diện!” Chu Bình búng tàn thuốc lá, nói,

“Sếp biết rõ như lòng bàn tay toàn bộ mọi việc của chúng ta, nhưng chúng ta gần như không biết gì về anh ta. Mặc dù mỗi lần hành động, đều là anh ta thiết kế chỉ huy, nhưng người ra tay thật sự lại là chúng ta, đối tượng truy nã của cảnh sát cũng là chúng ta. Đối với sếp, chúng ta có bị bắt anh ta vẫn an toàn, ngay cả hình dạng anh ta thế nào chúng ta cũng không biết. Có điều, tôi đại khai cũng đoán được anh ta là ai.”

Nói đến đó thì gã dừng lại, quay đầu liếc Lưu Tề một cái thấy Lưu Tề dường như không hề quan tâm, gã nhú mày lại vẻ không vui. Lưu Tề đành mở to mắt một cách khoa trương bày tỏ sự tò mò đối với vấn đề này, mau nói cho tôi biết đi. Gã mới mỉm cười hài lòng, tiếp tục nói: “Tại sao sếp lại biết rõ mồn một về những gì chúng ta đã trải qua, tại sao anh ta lại nắm rõ như lòng bàn tay về hành động của cảnh sát, tại sao anh ta biết điểm mù của từng đầu camera giám sát, nói cho chúng ta biết phải đi thế nào mới không bị camera giám sát ghi lại, bởi vì - anh ta chính là cảnh sát!”

Lưu Tề mở to mắt, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, lần này là ngạc nhiên thật sự.

“Theo như những gì anh ta biết về chúng ta, tôi rằng anh ta chính là người cảnh sát năm đó đã điều chúng ta nhưng không bắt. Nhưng có một điểm tôi nghĩ mãi không hiểu, nếu bốn năm trước anh ta đã điều tra ra chúng ta, tại sao lúc đó lại không bắt, mà đợi đến bây giờ đột nhiên đến tìm chúng ta để hợp tác?”

Chu Bình ngẩng đầu lên, mắt hướng về khoảng trời tối mịt mù nơi xa, tâm trí bất giác hiện ra hình ảnh hôm sếp đến gặp gã lần đầu tiên.

Đó là một buổi chiều cuối tháng Mười hai năm ngoái, gã đang chơi trò “Thế lưỡng nan của người tù” trong tình huống thông tin không đối xứng với người khác ở một quán cờ, chính là chơi mạt chược, bỗng nhận được điện thoại từ một người lạ, người đó vừa lên tiếng đã gọi tên gã, sau đó hỏi gã một câu: “Có muốn làm nghề cũ không, hợp tác làm vài vụ?” Chu Bình vờ như không hiểu ý anh ta. Nhưng người đó nói: “Không biết anh đã bao giờ xem tin thời sự về hai kẻ liên tiếp thực hiện các vụ trộm, thậm chí còn nổ súng làm cảnh sát bị thương 4 năm trước?” Chu Bình lập tức cảnh giác hỏi anh ta là ai, nhưng đối phương lờ đi không trả lời, anh ta hẹn gặp gã vào buổi tối hôm ấy ở một cây cầu trên cao chưa thi công xong.

Về vụ cướp tiệm vàng trước đây, Chu Bình không bao giờ hé một lời, Lưu Tề bị cầm, cũng không cần lo chuyện hấn sẽ phun ra sự thật khi say rượu, bọn chúng cũng không bao giờ tiếp xúc với người trong giới giang hồ, thậm chí người nhà bọn chúng cũng không biết chúng đã gây ra vụ trọng án, nhưng đối phương lại biết rõ mồn một về vụ án mà chúng đã gây ra, điều này khiến Chu Bình vô cùng lo lắng.

Đến tối, Chu Bình y hẹn đến một cây cầu cao tốc chưa thi công xong, đi một mạch về phía trước theo chỉ dẫn của đối phương, cho tới khi đến tận cùng của cây cầu. Bề mặt cầu ở đó còn chưa nối liền, ở phía đối diện cách một khoảng không năm sáu mét, sắp đeo chiếc mặt nạ miệng cười bằng gỗ xuất hiện ở đó.

Trước khi đến, Chu Bình đã đưa ra rất nhiều giả thiết gã đã giắt súng vào thắt lưng, là một tên tội phạm không sợ chết, dám trực tiếp nổ súng vào cảnh sát, gã không chấp nhận chuyện bị kẻ khác

uy hiếp, cho dù đối phương biết chuyện của bọn chúng bằng cách nào, chỉ cần dám lấy đó ra để uy hiếp gã, gã sẽ giết người diệt khẩu luôn sau khi hỏi rõ con át chủ bài của đối phương.

Không ngờ, thái độ của sếp hoàn toàn khác với dự kiến của gã, không hề giương cung tuốt kiếm dọa dẫm.

Sếp nói ra những việc chúng làm năm đó với giọng điệu rất nhẹ nhàng, như thể rất tình cờ, bao gồm cả ba lần cướp tiệm vàng, biết thân thủ của chúng rất tốt, biết Lưu Tề rất giỏi mở khóa, nhất là tốc độ mở két an toàn lại càng hiếm có đáng nể, thậm chí còn biết chúng đã đấu súng với hai cảnh sát, suýt nữa thì bị bắt. Nói hết chuyện quá khứ, lại nói sang hiện tại, sếp biết hiện tại bọn chúng không có việc làm ổn định, tình hình kinh tế khá khó khăn, hỏi gã có đồng ý hợp tác làm vài vụ không, anh ta có mấy vụ làm ăn rất tốt, với khả năng của gã và Lưu Tề hợp tác thực hiện kế hoạch của anh ta thì cảnh sát tuyệt đối không thể điều tra ra được.

Về việc này, Chu Bình cũng có chút động lòng, áp lực kinh tế mấy năm nay ngày một lớn, gã đã muốn quay lại nghề cũ từ lâu, có điều gã vẫn nhớ như in lần đấu súng với cảnh sát, hấn sợ bị bắt, một khi phải vào tù sẽ không bao giờ ra được.

Sếp nói sơ bộ về kế hoạch phạm tội của anh ta, tự nhận là biết vị trí và khu vực điểm mù của toàn bộ camera giám sát trong toàn thành phố, chỉ cần làm theo kế hoạch của anh ta, đi vào khu vực điểm mù, thì sẽ không bị con mắt điện tử ghi hình. Với khả năng của chúng, chỉ cần không bị bắt sống tại hiện trường, sếp có thể bảo đảm sau khi xong việc, cảnh sát sẽ không thể điều tra ra bọn chúng.

Thái độ của sếp rất có thành ý, nói rằng đây là hợp tác, cần hai bên đều thực sự có nguyện vọng, anh ta không hề có ý lấy thông tin về vụ án để uy hiếp bọn chúng, vì nếu hợp tác một cách ép buộc vì bị uy hiếp sẽ luôn tiềm ẩn những rủi ro không thể lường trước. Nếu không muốn làm, anh ta cũng không ép, cũng sẽ không nhắc đến vụ cướp tiệm vàng với người khác, bọn chúng vẫn có thể sống cuộc sống như bây giờ. Còn anh ta là ai, tại sao lại biết những thông tin này, Chu Bình cũng đừng hỏi, giữ một khoảng cách phù hợp sẽ tốt cho cả hai bên.

Ngay hôm đó Chu Bình đã bị sếp thuyết phục, còn về Lưu Tề, gã không hề lo lắng, Lưu Tề bị cầm, đã từng làm vài công việc chân tay, nhưng đều không ổn. Lưu Tề đã nhiều lần gặp gã bàn chuyện quay lại nghiệp cũ từ lâu. Gã vẫn kiên dè vì vụ cướp tiệm vàng năm đó đã xôn xao khắp thành phố, vì vậy mãi không gặt đầu. Bây giờ, sếp đến tận nơi thuyết phục bọn chúng hợp tác, không còn lý do gì để từ chối nữa.

Sau đó, gã dẫn Lưu Tề đến gặp sếp một lần nữa để trao đổi chi tiết cụ thể.

Lần nào sếp cũng chọn những nơi có thể nhìn thấy nhưng không chạm được tới nhau, như loại cầu cao tốc chưa nối liền kiểu này hoặc hai bên bờ một con sông nhỏ, hai bên có thể nói chuyện với nhau nhưng không thể tiếp xúc thật sự, hơn nữa luôn đeo mặt nạ khi xuất hiện, cho nên bọn chúng chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt thật của sếp.

Dòng suy nghĩ quay trở về hiện tại, Chu Bình vút đầu thuốc lá đi, đưa tay lên nhìn chiếc đồng hồ có dạ quang ban đêm, vừa đúng 9

giờ, đó là thời gian hẹn gặp.

Gã lấy một chiếc điện thoại di động màu đen trong túi áo ra, nhấn nút nguồn, chiếc điện thoại di động từ từ khởi động, một lúc sau, gã mở một phần mềm nói chuyện video trong điện thoại.

Chuông vừa đổ được vài giây, đối phương đã nghe máy, giống như trước đây, màn hình video ở đầu kia tối đen.

“Chúng tôi đã ở trên cầu.”

“Lưu Tề có ở bên cạnh anh không?” Giọng của sếp vẫn nhẹ nhàng như thường lệ.

Chu Bình hướng đầu camera về phía Lưu Tề.

Đối phương “ừ” một tiếng, rồi hỏi: “Cái điện thoại di động này bật máy từ lúc nào?”

“Vừa bật.”

“Các anh có mang theo điện thoại di động của mình không?”

“Không mang.”

“Các anh đi gì đến đây?”

“Đi xe đạp điện.”

“Trên đường có xảy ra chuyện gì không?”

“Không.”

Khúc đối thoại mở màn lần nào cũng là những câu hỏi lời đáp lặp đi lặp lại đó, có điều Chu Bình không hề phàn nàn về phương diện tránh cảnh sát hình sự truy tìm điều tra, sếp rất chuyên nghiệp, mặc dù gã là loại liều mạng, nhưng cũng trân quý mạng sống, phiền phức một chút cũng không hề gì.

Sếp im lặng vài giây rồi nói: “Các anh tiếp tục đi về phía trước,

khi thấy giữa đường có một dãy thùng chống đâm màu xanh thì dừng lại.”

Hai người làm theo lời chỉ dẫn của anh ta, không lâu sau, quả nhiên nhìn thấy một dãy thùng chống đâm màu xanh chặn ở giữa đường.

Lúc này, sắp lại chỉ thị: “Sang bên tay trái của các anh, nhìn xuống phía dưới cầu cao tốc.”

Chu Bình đến chỗ lan can bên tay trái của con đường, nhìn xuống phía dưới nghiêng ngó, chỗ này rất cao so với mặt đất, bên dưới là một vùng tối đen như mực, thoáng trông thấy một đồng rác thải xây dựng dưới ánh sáng phản chiếu.

“Bên dưới làm gì có gì đâu.”

“Bảo Lưu Tề vứt cái túi xuống.”

Chu Bình không hỏi thêm, quay đầu ra hiệu cho Lưu Tề, Lưu Tề vứt chiếc túi xuống, toàn bộ số tài sản kiếm được từ vụ trước đều ở trong chiếc túi.

Một lúc sau, một người đàn ông tay cầm điện thoại di động đi ra từ bóng tối dưới cây cầu, người đó nhặt chiếc túi lên, quay đầu và lại đi vào trong bóng tối.

“Các anh đi sang bên tay phải, cách chỗ anh khoảng 500 mét, có một con sông.” Lời chỉ dẫn lại vọng ra từ chiếc điện thoại di động.

Chúng lại chạy sang phía tay phải của con đường, nhìn về phía xa, cách đó 500 mét có một con sông hẹp tưới tiêu cho cánh đồng, mờ mờ sáng trong ánh đêm.

“Thấy chưa?”

“Bên bờ sông có một cái cây rất cao, cái cây cao nhất ấy.”

Bên bờ sông có một vài thửa ruộng, vốn chỉ có vài cái cây, cây cao nhất rất nổi bật.

“Vâng.” Chu Bình đáp.

“Phần chia của lần trước và kế hoạch hành động lần tiếp theo, đều ở chỗ dưới sông cạnh cái cây, mấy hôm nay chịu khó học thuộc kế hoạch.”

“Ở dưới sông, thì chúng tôi lấy thế nào?” “Cứ qua đó là sẽ biết. Được rồi, chào các anh.”

“Đợi một chút...” Chu Bình vội gọi. Giọng sếp thoáng chút cảnh giác: “Sao thế?”

Chu Bình nhìn Lưu Tề một cái, chần chừ lên tiếng: “Sếp ạ, chúng tôi muốn... chúng tôi cảm thấy gần đây làm bốn vụ liên tiếp, có nên... có nên nghỉ một thời gian?”

“Nghỉ một thời gian? Làm xong mấy vụ vừa rồi kiếm được cũng không nhiều lắm, các anh dễ hài lòng, thế sao? Không muốn làm lớn hơn?”

“Hả, lớn hơn...” Chu Bình do dự, kể từ khi hợp tác đến giờ, lần nào cũng rất thuận lợi, cho đến bây giờ chưa lần nào gặp cảnh sát, an toàn hơn nhiều so với bọn chúng làm riêng.

Sau bốn lần, mỗi tên đều được chia gần hai triệu một cách nhẹ nhàng, tiền dễ kiếm như vậy, nếu từ bỏ, thực sự đáng tiếc. Nhưng nếu tiếp tục làm, khó mà biết được một ngày nào đó không may sẽ toi. Bèn nói, “Chúng tôi muốn tạm thời rửa tay gác kiếm, chủ yếu là gần đây quá thường xuyên, tôi sợ ...”

“Không phải sợ, cho đến giờ, cảnh sát còn chưa biết mặt mũi các anh thế nào.”

“Nhưng liên tục như vậy, có phải là hơi...”

“Trước đây khi các anh tự làm, rủi ro lớn hơn rất nhiều so với bây giờ.”

“Trước đây chúng tôi làm xong một vụ là nghỉ mấy tháng, không giống như bây giờ, một tuần một lần, Ừm...” Chu Bình nói cho qua, không muốn bị chế giễu là nhát gan, cố tỏ ra hài hước, nói một câu: “Đàn ông mà, quá thường xuyên, thế nào mà chẳng hết tiền.”

Sếp không tỏ thái độ gì, im lặng mấy giây rồi nói: Thế này nhé, làm xong vụ tiếp theo, thì tạm dừng, anh thấy thế nào? Vụ tiếp theo là một hộ giàu, các anh mỗi người ít nhất cũng có thể kiếm được một triệu.”

Một triệu! Chu Bình lập tức mở to đôi mắt tham lam, quay lại nhìn Lưu Tề, Lưu Tề gật đầu luôn không hề do dự. Chu Bình nói luôn: “Nhất trí!” Một lát sau, gã lại hỏi,

“Lần nào anh cũng cho chúng tôi toàn bộ số tài sản thu được, anh vì mục đích gì...”

“Câu hỏi này, trước đây chúng ta đã thống nhất với nhau rồi, các anh đừng hỏi. Tôi không quan tâm đến của cải cướp được, tôi có lợi ích của tôi, giữ một khoảng cách vừa phải sẽ có lợi cho việc hợp tác của chúng ta.”

Chu Bình ngậm miệng lại, không hỏi thêm. Trước lần hành động đầu tiên, gã đã hỏi sếp, tại sao không đột nhập luôn vào nhà để ăn trộm, mà cứ phải trói con tin vào để cướp, còn phải đọc vài câu

thoại khiêu khích cảnh sát trước mặt con tin, cố tình tạo thành đại án. Lúc đó, sếp cũng trả lời như vậy, giữa hai bên là quan hệ hợp tác, mỗi bên lấy thứ mình cần, bọn chúng giúp anh ta thực hiện việc phạm tội, anh ta đảm bảo sự an toàn cho bọn chúng, còn về mục đích của anh ta là gì, không liên quan đến việc hợp tác.

Sau khi tắt điện thoại di động, hai tên quay người đi ngược trở lại, rời khỏi đường cao tốc, đến chỗ dưới gốc cây bên bờ sông cách đó không xa, Chu Bình lấy đèn pin soi xuống lòng sông một hồi, đang nghĩ ngợi xem sếp bỏ đồ xuống sông phải lấy thế nào, thì nhìn thấy một viên gạch buộc dây thừng, một đầu sợi dây thừng cắm xuống lòng sông. Chu Bình kéo sợi dây thừng, lôi từ dưới nước lên một chiếc túi nilon, mở chiếc túi sũng nước ra, bên trong là rất nhiều tập một trăm tệ tiền mặt và một chiếc túi đựng tài liệu gói trong màng bọc thực phẩm.

Số tiền mặt là thu hoạch của bọn chúng trong vụ trước, theo thỏa thuận, thu hoạch của mỗi lần đều cho vào trong túi, nộp cho sếp bằng cách vứt xuống dưới cầu như hôm nay, sau khi sếp xử lý sạch sẽ xong sẽ quy ra thành tiền mặt, trả lại toàn bộ cho chúng. Lúc đầu gã không tin, sau lần phạm tội đầu tiên, đúng là sếp đưa hết cho bọn chúng toàn bộ số tài sản thu được, điều này khiến gã rất bất ngờ, từ đó lại càng nhất nhất nghe theo lời sếp.

Gã mở chiếc túi đựng tài liệu ra, bên trong là kế hoạch hành động lần sau, dưới ánh đèn, nhìn thấy rõ đích đến là một khu đô thị ở khu vực Tân Giang, Hoa Viên Cầu Vòng.

“Cái này” Chu Bình cảm thấy hồ nghi, gã sống ở Hàng Châu đã nhiều năm, từng ở khu vực Tân Giang một thời gian, biết Hoa Viên

Cầu Vòng, đó là một khu đô thị cũ từ thập niên chín mươi, quy mô khá lớn, cũ nát hỗn tạp, đa phần là các hộ thuê nhà, có hộ giàu sống trong khu đô thị tồi tàn kiểu này?

CHƯƠNG 17

10 sáng ngày hôm sau, Hạ Minh đến con đường phía bắc khu Biệt thự Tiền Đường như đã hẹn, vừa xuống xe đã thấy Trương Cường bước ra từ một chiếc ô tô riêng đỗ ở một chỗ không xa, hôm nay anh ta không đưa Ứng Văn Bác đi cùng, mà đi một mình.

Trương Cường vẫn giữ bộ mặt khó gần như thường lệ, Hạ Minh nhìn mặt anh ta, bất giác nghĩ không biết người như thế này bình thường ở nhà trông sẽ thế nào? Thực sự không thể tưởng tượng được anh ta có thể tươi cười với vợ. Lúc trên giường thì sao?

“Cậu cười gì?” Trương Cường hỏi giọng lạnh băng.

Lúc ấy Hạ Minh mới nhận ra cảm giác buồn cười trong lòng đã hiện ra trên mặt từ lúc nào, anh không dám nhìn mặt Trương Cường, vội nói: “Chúng ta mô phỏng tuyến đường thực tế một lần nhé.”

Trương Cường gật đầu, cùng anh quay lại con đường nhỏ ở phía tây khu Biệt thự Tiền Đường, đó là vị trí xa nhất mà camera giám sát toàn cảnh có thể ghi được hình của bọn tội phạm.

Cả hai người không hẹn mà cùng lấy ra một tờ giấy trong túi xách, không ngờ đều là sơ đồ lộ trình đi bộ của bọn tội phạm vẽ bằng bút vẽ ký họa, mỗi đoạn đường trong sơ đồ đều được đánh dấu mốc thời gian chính xác đến từng giây, nhìn thấy tờ giấy trong tay Hạ Minh, gương mặt Trương Cường cuối cùng cũng thoáng

hiện một nụ cười, có thể coi là sự vui mừng vì tư tưởng lớn gặp nhau, có điều nụ cười của anh ta cũng lạnh lùng, cứ như thể cười nhạo.

Trương Cường nhìn đồng hồ đeo tay, gạt đầu ra hiệu cho Hạ Minh bắt đầu, hai người mô phỏng tốc độ của nghi phạm, đi về phía trước chính xác theo ký hiệu trên sơ đồ tuyến đường, khi đi qua chỗ ngoặt, hai người cùng xuyên vào khoảng cây xanh với cùng một nhịp bước, bước thẳng đến vị trí bọn tội phạm lên xe taxi rời đi. Tiếp đó lại trở về điểm bắt đầu theo lộ trình cũ.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Trương Cường dừng bước, nhìn chằm chằm vào mắt Hạ Minh.

Hạ Minh khẽ gãi đầu, trả lời một cách lập lờ: “Nếu là may mắn, thì hình như... hình như vận may của chúng quá tốt.”

Trương Cường khinh khỉnh hứ một tiếng, có vẻ rất không hài lòng về câu trả lời của anh, nghiêm mặt nói:

“Tội phạm ở ngay trong trung tâm thông tin của chúng ta!”

Hạ Minh giật mình, mặc dù anh đã biết Trương Cường cũng nghi ngờ như vậy từ trước đó, nhưng khi những lời này được nói ra bởi chính trưởng phòng quản lý kỹ thuật của trung tâm thông tin, anh vẫn hơi bất ngờ. Có điều, Trương Cường là lãnh đạo của trung tâm thông tin, anh ta có thể nói trong đơn vị của mình có tội phạm còn Hạ Minh là người của đơn vị cung cấp, trực tiếp nói như vậy sẽ mạo phạm, đành đáp: “Có thể, nhưng cũng không loại trừ khả năng đúng là bọn chúng rất may mắn cũng giống như hiệu ứng thiên lệch kẻ sống sót mà đa đội trưởng Lâm Kỳ nói.”

“Lâm Kỳ?” Trương Cường cười nhạt vẻ khinh miệt. “Anh ta là

một thằng ngu.”

Hạ Minh nghe vậy dờ người ra, không dám đưa ra ý kiến gì, chỉ nghĩ bụng, hai ông này, một người chủi đối phương là loại cảnh sát bàn giấy chưa từng sờ vào khẩu súng, người kia thì chủi đối phương là thằng ngu, thế mà bình thường họ gặp nhau rất vui vẻ hài hòa, cũng làm khó nhau thật.

Trương Cường giơ ba ngón tay lên trước mặt, nói: “Có ba điểm đáng ngờ. Thứ nhất là bọn chúng xuyên vào khoảng cây xanh vòng ra khỏi nút giao đầu đường, chỗ này lại đúng là điểm mù của camera giám sát. Thứ hai là bọn chúng đi qua đường giữa chừng, sang phía đối diện đúng chỗ tránh được camera giám sát thứ hai ở nút giao đầu đường tiếp theo. Thứ ba là lộ trình đi bộ cả lúc đến và lúc đi của bọn chúng giống hệt nhau, đến cả vị trí qua đường cũng giống nhau. Điểm thứ nhất có thể là do ăn may, điểm thứ hai cũng có thể là ăn may, nhưng cả ba điểm đều do ăn may thì tôi không tin!”

Anh ta nhìn Hạ Minh một lúc, thấy anh vẫn có dự, liền khinh khỉnh hứ một tiếng rồi nói: “Tại sao trong ba vụ án trước đây, camera giám sát cũng không tìm thấy nghi phạm? Bởi vì chúng cũng sử dụng biện pháp giống như vậy, đi vào khu vực điểm mù. Tất nhiên rồi, mấy lần trước, khu vực xung quanh không có camera giám sát toàn cảnh, tình hình thực tế thế nào, tôi chỉ có thể phỏng đoán, nhưng đây là sự phỏng đoán đáng tin cậy nhất.”

Hạ Minh vẫn không thể xác định được Trương Cường hôm nay hẹn riêng anh đến đây, liệu có phải là để gài bẫy, cố tình dụ anh nói ra một số kết luận mà đơn vị cung cấp không nên nói ra, dù sao các

đơn vị cung cấp lớn đều ngấm ngấm sắp đặt lực lượng của mình trong trung tâm thông tin, trong cạnh tranh thương mại có một số thủ đoạn vô cùng bẩn thỉu, nếu không, tại sao anh ta lại hẹn gặp riêng một mình anh, tại sao không trao đổi với Ứng Văn Bác? Hạ Minh là người thông minh, rất biết cách bảo vệ mình, liên tiếp tục vờ tỏ ra thận trọng: “Có lẽ bọn chúng đã làm rất tốt khâu thăm dò trước khi gây án, cho nên tránh được camera giám sát, anh biết đấy, nếu đối phương thận trọng một chút chúng ta sẽ rất khó phát hiện ra đối tượng khả nghi trong quá trình điều tra ngược trở lại.”

Trương Cường hỏi lại anh: “Bọn chúng có khả năng nhìn xuyên thấu hay sao mà nhìn được ra điểm mù của camera giám sát bằng cách thăm dò hiện trường?”

“Ừm...” Hạ Minh do dự, “Kết luận khi nãy của anh, thái độ của anh... là nghiêm túc?”

Trương Cường trừng mắt nhìn anh: “Cậu thấy sao? Tôi rồi việc hẹn cậu đến đây để kể chuyện cười cho cậu nghe hả?”

“À không không phải.” Hạ Minh vội nói, “Tôi cảm thấy, nếu tội phạm ở ngay trong trung tâm thông tin, còn hai tên tội phạm này đều có kỹ thuật tinh vi như vậy, cảnh sát trong trung tâm thông tin các anh đều là...”

“Đều làm việc ở văn phòng, tất nhiên là không có kỹ thuật tinh vi như vậy.” Trương Cường nói thay lời anh, cảnh sát văn phòng thường bị cảnh sát hình sự coi thường, anh ta tất nhiên cũng biết, nhưng không hề để ý đến chuyện đó, “Có phải là cậu đã nói với Lâm Kỳ, phía sau hai tên này còn có người chỉ huy toàn bộ quá trình phạm tội? Kẻ chủ mưu phía sau, kẻ vạch định kế hoạch toàn

bộ quá trình phạm tội, ở ngay trong trung tâm thông tin chúng ta!”

“Đúng thế, không sai, nhưng ở đây vẫn còn một điểm nghi vấn nữa. Tổng cộng cả bốn lần phạm tội, bọn tội phạm đã cướp được số tài sản trị giá mấy triệu, kể ra thì mấy triệu cũng không ít, nhưng phải chia cho ba người, cảnh sát trong trung tâm các anh đều làm công việc kỹ thuật, thu nhập không thấp, chỉ vì một tí tiền như vậy mà vạch định kế hoạch phạm tội liên tiếp, thách thức toàn bộ lực lượng Công an thành phố, động cơ phạm tội không đầy đủ nhỉ?”

Trương Cường nói luôn: “Tôi không phải là cảnh sát hình sự, cậu cũng không phải là cảnh sát, cậu quan tâm đến động cơ phạm tội làm cái gì!” Lời của anh ta hết như lời của Lâm Kỳ.

Hạ Minh đành từ bỏ vai diễn cảnh sát hình sự, “Nói đi cũng phải nói lại, nếu kẻ chủ mưu đúng là ở trong trung tâm thông tin, hình như người có thể làm được mức độ này cũng không nhiều.”

Trương Cường gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Nếu vụ án này xảy ra trong quá khứ, người làm được đến mức độ này đúng là không nhiều. Trước tiên phải có khả năng thiết kế lộ trình phạm tội, khả năng là thứ tiềm ẩn bên trong, nhìn bề ngoài không thể nhận ra được, tôi không thể nhìn một kỹ thuật viên trẻ tuổi nào đó trong trung tâm thông tin mà kết luận rằng cậu ta còn ít kinh nghiệm, không có khả năng phạm tội. Ai có khả năng thiết kế lộ trình, điểm này tạm thời bỏ qua không nói đến, quan trọng là phải có quyền hạn. Nếu kẻ chủ mưu biết được phạm vi ghi hình và khu vực điểm mù của các đầu camera giám sát xung quanh địa điểm xảy ra vụ án, thì chắc chắn trước hết hẳn phải xem hình ảnh những đầu camera giám sát này quay được trên máy vi tính, sau đó đến tận nơi kiểm

chứng thực tế. Cậu biết rõ quy định trong trung tâm, cảnh sát chỉ có thể xem được camera giám sát thuộc khu vực mình quản lý, nếu sang khu vực khác, phải xin tài khoản cấp quyền hạn tương ứng, kể cả là ban chuyên án cấp thành phố lần này, cũng là tôi tạm thời cấp quyền cho xem khu vực xảy ra vụ án. Bốn vụ án xảy ra ở các khu vực khác nhau, có nghĩa là tài khoản của người này phải có toàn bộ quyền hạn, chỉ có một vài tài khoản như vậy.”

“Ừm... đó là tôi.”

“Tôi không nói cậu, cái ngữ cậu có muốn làm cũng không có gan.” Trương Cường khinh khỉnh nhìn anh, “Tài khoản được cấp toàn bộ quyền hạn, chỉ có mấy lãnh đạo trong trung tâm chúng ta, và một vài đơn vị cung cấp quan trọng, ví dụ người thường xuyên hỗ trợ các ban chuyên án khác nhau phá án như cậu, tổng số chưa đến mười người. Đó là chuyện trước đây, bây giờ không cần những tài khoản như vậy nữa, rất nhiều người đều có thể kiểm tra camera giám sát toàn thành phố.”

Hạ Minh không hiểu, hỏi: “Tại sao?”

“Dữ liệu bị lộ ra ngoài.”

“Không thể nào, mạng lưới của công an là hệ thống độc lập, ngăn cách vật lý với bên ngoài, hacker không thể xâm nhập vào được.” Hạ Minh nói thẳng.

Điều này cũng giống như virus có cao siêu đến đâu cũng không thể ảnh hưởng đến một chiếc máy vi tính không kết nối mạng.

Trương Cường buông một tiếng thở dài: “Hệ thống đời thứ ba của công ty các cậu.”

Nghe thấy lại là chuyện liên quan đến hệ thống đời thứ ba, Hạ

Minh có lập trường, không thể nêu ra quan điểm của mình, đành nở nụ cười đối phó.

Trương Cường tiếp tục nói: “Hệ thống đời thứ ba của công ty cậu, không chỉ thu thập dữ liệu mạng lưới của công an, mà còn cử người đến từng con phố, từng tòa kiến trúc trọng điểm thu thập dữ liệu camera giám sát trong xã hội, nói một cách thực sự cầu thị, chức năng mạnh hơn rất nhiều hệ thống phá án bây giờ của trung tâm. Chỉ có điều, để nghiên cứu khai thác hệ thống của các cậu, lãnh đạo công ty cậu đã thỏa thuận với Công an hai cấp tỉnh và thành phố, trung tâm thông tin đã kéo một đường dây riêng kết nối với một máy chủ bên công ty các cậu, trước đây, mạng lưới của trung tâm thông tin nào cách vật lý với bên ngoài, bên ngoài không thể xem được camera giám sát của công an. Bây giờ, cho dù ở đâu, chỉ cần đăng nhập vào máy chủ của công ty các cậu, là có thể kiểm tra được dữ liệu của toàn bộ camera giám sát khắp thành phố. Theo tôi được biết, trong số nhân viên nghiên cứu, phát minh và thử nghiệm của công ty các cậu, có mấy trăm tài khoản đều có quyền hạn đó.”

“Điều này...” Hạ Minh biện minh cho công ty, “Đó là đường dây một chiều, chúng tôi chỉ có thể tìm xem dữ liệu, không thể thay đổi dữ liệu.”

Trương Cường cau tiết nói: “Nếu dữ liệu của trung tâm thông tin mà để công ty bên ngoài như các cậu sửa được, thì còn ra thể thống gì nữa!”

“Chúng tôi chỉ có thể xem được hình ảnh tĩnh tại một điểm thời gian trong camera, không xem được băng ghi hình.”

“Thế cũng nói, tôi đã giới hạn, các cậu xem camera giám sát ở bên ngoài, chỉ có thể xem được hình ảnh quay được vào 0 giờ ngày hôm đó, nếu để cho các cậu xem được toàn bộ bằng ghi hình, thì mẹ kiếp, đã xảy ra chuyện từ lâu rồi, ai mà biết được các cậu không lén lút theo dõi người nào đó, làm việc riêng phạm pháp!”

Hạ Minh nghĩ nếu Trương Cường biết anh theo dõi cuộc sống của một cô gái ngay tại trung tâm thông tin, thì không biết sắc mặt sẽ thế nào, nghĩ đến phản ứng của Trương Cường, Hạ Minh bất giác bật cười.

“Cậu lại cười cái gì, hay cậu chính là một trong số đó hả!”

“Không phải, không phải, tôi làm sao dám vừa canh giữ vừa ăn trộm.” Hạ Minh vội phủ nhận.

“Chẳng có gì buồn cười cả.” Trương Cường nói vẻ nghiêm túc, “Thông qua hệ thống đời thứ ba, kể cả là chỉ có thể xem hình ảnh camera quay được vào 0 giờ, cũng đã đủ để phạm tội rồi, hắn có thể nhận ra phạm vi ghi hình và khu vực điểm mù của camera giám sát, rồi kết hợp với bản đồ thành phố vô cùng chi tiết trong hệ thống đời thứ ba của các cậu, hoàn toàn có thể thiết kế được lộ trình, phạm tội mà không bị camera giám sát quay được.”

“Những người sử dụng những tài khoản đó trong công ty chúng tôi, đều là kỹ thuật viên, không thể có chuyện đó.”

“Nói từ góc độ phá án, bất cứ người nào cũng đều có khả năng là đối tượng đáng ngờ, bấy nhiêu tài khoản được cấp quyền, không biết chừng, một số tài khoản trong số đó tiết lộ cho người khác. Tôi không hề có ý nhằm vào công ty các cậu, nhưng bây giờ hệ thống này thật sự tiềm ẩn những rủi ro rất lớn.”

Hạ Minh dần hiểu được ý đồ của anh ta, bèn hỏi thăm dò: “Thế anh thấy nên làm thế nào?”

“Cậu cần nói rõ với lãnh đạo cấp cao của công ty về tính nghiêm trọng của tình hình, để họ tạm thời niêm phong dữ liệu, cắt đứt đường dây kết nối với trung tâm Tôi sẽ xin với cấp trên, quy hoạch lại một lần nữa các giám sát trọng điểm trong phạm vi toàn thành phố, điều chỉnh phương hướng và góc độ ghi hình của camera giám sát.”

Một số đầu camera giám sát trên đường trong thành phố đã bị cố định, một số có thể thay đổi phương hướng bằng cách điều khiển từ xa qua máy vi tính ở trung tâm, nhưng khi lắp đặt, độ nét và phạm vi ghi hình của những camera giám sát đã được điều chỉnh ở vị trí thích hợp, điều có thể chấp nhận được, thông thường rất ít khi động tới chúng. Cho nên, chuyện điều chỉnh camera giám sát toàn thành phố mà Trương Cường nói đến là một công trình rất lớn, liên quan đến rất nhiều công việc.

Hạ Minh lúng túng bày tỏ thái độ: “Hệ thống đời thứ ba là dự án trọng điểm quan trọng nhất năm nay của công ty, sếp lớn đích thân quyết định, một kỹ thuật viên quen như tôi không thể giúp gì được.”

“Cậu là người phụ trách kỹ thuật hỗ trợ cảnh sát phá án, cậu hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, trong chuyện này, cậu có quyền phát ngôn.”

“Nhưng nếu làm như vậy, việc nghiên cứu khai thác hệ thống đời thứ ba sẽ phải dừng lại toàn bộ.”

Trương Cường nghiêng rằng, cố gắng không nổi nóng: Nửa năm nữa là đến G20, nếu đến lúc đó xảy ra chuyện thì cậu chịu trách

nhiệm?”

Hạ Minh rất rõ, nếu G20 xảy ra chuyện, tất nhiên không đến lượt anh chịu trách nhiệm, nhưng Trương Cường sẽ không thể thoát được trách nhiệm. Lập trường của Trương Cường tất nhiên là chặn đứng mọi rủi ro tiềm ẩn, thế nên anh ta mới kiên quyết muốn đóng hệ thống. Nhưng anh là người của công ty Đại Khang, chưa nói đến vấn đề lập trường, đối với việc dừng hệ thống đời thứ ba, anh thực sự không có quyền lên tiếng, anh nhớ đến lời của Lý Trung Hậu, liền bày tỏ quan điểm: “Việc này vượt ra khỏi phạm vi quyền hạn của tôi, nếu anh báo cáo trước Công an thành phố, Công an thành phố đồng ý cắt đường dây, thì công ty chắc chắn sẽ hợp tác.”

“Cậu!” Trương Cường bực bội khinh khỉnh hừ một tiếng, trừng mắt hầm hè nhìn anh mấy giây rồi nói giọng lạnh băng: “Cậu đừng tưởng Lý Trung Hậu là người thật thà, anh ta có công ty riêng ở bên ngoài.”

Hạ Minh cũng không bất ngờ về điều này, kỹ thuật viên cao cấp trong công ty kỹ thuật có cổ phần ở công ty khác, vốn là chuyện thường tình, hơn nữa Lý Trung Hậu làm công việc vận hành bảo trì phần cứng, dây chuyền kinh doanh của lĩnh vực này rất dài, bất cứ mắt xích nào cũng có rất nhiều lợi nhuận.

Thấy anh không có phản ứng gì, Trương Cường cũng không làm gì được, đang chuẩn bị ra về thì nhận được điện thoại của cơ quan, sau khi nghe điện thoại xong, mặt anh ta biến sắc: “Xảy ra chuyện rồi.”

CHƯƠNG 18

“Tôi có ấn tượng rất rõ về bọn chúng, cả hai tên đều đeo khẩu trang, ngồi ở ghế sau, gã cao vừa lên xe là bắt đầu nhắm mắt ngủ, gã thấp thì nói chuyện với tôi suốt.”

Trong một phòng làm việc của chi đội trinh sát hình sự, cảnh sát hình sự trong ban chuyên án đang ghi lời khai của lái xe taxi.

“Hắn nói với anh những gì?”

“Gì cũng nói, tên đó quá giỏi nói, tôi chả mấy khi xen vào được. Lúc thì nói chuyện cổ phiếu, tôi bảo tôi không chơi cổ phiếu, hắn lại nói chuyện nhà đất, bảo là chính sách kích cầu nhà đất không ổn, chẳng khác nào lột da những người trẻ, còn nói các lãnh đạo lớn có hiểu biết gì về đời sống người dân đâu, toàn làm việc theo kiểu vụn vặt, không có tầm nhìn. Tôi bảo đó là bố cục chiến lược ở tầm quốc gia, quyết định có tầm nhìn xa của các lãnh đạo chắc chắn là đúng đắn. Vì chuyện này, hắn đã cãi nhau với tôi, còn chửi tôi là “hiểu cái cục cúrt gì.” Hừm, ngày nào tôi cũng tiếp xúc với đủ loại nhân vật thuộc các tầng lớp xã hội, chẳng lẽ lại không hiểu biết bằng hắn? Sau đó biết hắn làm nghề gì, tôi cũng không thèm chấp nữa.”

Cảnh sát hình sự lập tức cầm chặt bút, lưu ý đến thông tin quan trọng: “Hắn làm gì?”

“Hắn nói hắn là nhà triết học, thảo nào đầu óc không bình thường.”

Đầu bút của cảnh sát hình sự dừng lại giây lát trên cuốn sổ, anh quay đầu nhìn lãnh đạo ngồi thăm vắn cùng một cái, rồi miễn cưỡng viết “tự xưng là nhà triết học.”

“Hắn còn nói chuyện gì khác nữa?” Cảnh sát hình sự muốn nắm bắt mọi chi tiết để phác thảo chân dung của nghi phạm.

Người lái xe suy nghĩ giây lát, lại nhớ ra một số chuyện: “Tôi hỏi hắn, làm nhà triết học thì kiếm tiền bằng cách nào, hắn nói hắn không kiếm tiền bằng triết học, thu nhập của hắn dựa vào việc giúp người giàu chuyển nhà, công việc này kiếm được rất nhiều tiền. Mẹ kiếp, giúp người ta chuyển nhà, chẳng qua là cu li của công ty chuyển nhà nào đó chứ gì, nói chuyện cứ như là sượng lắm, còn kiếm được nhiều tiền hơn lái xe taxi như tôi? Cái xe taxi này là tôi tự mua, cắm vào hãng taxi, nhà tôi phá dỡ được đền bù năm căn hộ, tôi thích lái thì lái, không thích lái thì thôi, không ai có quyền ra lệnh cho tôi làm việc gì!”

“Tôi bảo anh chỉ nói về hắn là được, đừng nói liên thiên!” Cảnh sát hình sự ra lệnh.

“Rõ rồi thưa cảnh sát!” Lái xe đồng ý rất dứt khoát.

“Cuối cùng bọn chúng xuống xe ở đâu?”

“Dưới chân núi phía sau nhà máy gang thép ở phía bắc thành phố.”

“Xuống xe ở đó làm gì?”

Hắn nói là hắn đi leo núi rèn luyện sức khỏe, nhưng nhà máy gang thép đã bị dỡ bỏ từ lâu, bên cạnh đều là đất bỏ hoang, lúc hắn xuống núi, không thể gọi được taxi trong phạm vi bán kính vài ki-lô-

mét vuông, thật sự không biết bọn chúng về bằng cách nào.”

Hôm nay Lâm Kỳ rất không vui, hôm qua cứ tưởng tóm được manh mối xe taxi là có thể nhanh chóng phá được vụ án, không ngờ sau một buổi tối hi vọng hoàn toàn bị dập tắt.

Hai chiếc taxi chở bọn tội phạm đi và đến đã được điều tra rõ, lúc đến bọn chúng gọi xe ở một đoạn đường hẻo lánh thuộc phía tây thành phố, lúc rời đi, bọn chúng xuống xe ở dưới chân núi phía sau nhà máy gang thép ở phía bắc thành phố, xung quanh hai chỗ đó đều là một vùng đất trống rất rộng, không có camera giám sát. Một chỗ ở phía tây, một chỗ ở phía bắc, cũng không thể xác định được vị trí sào huyệt thật của bọn chúng.

Còn về lời khai của lái xe taxi, cũng chẳng có mấy thông tin có giá trị. Người lái xe chở chúng đến không có nhiều ấn tượng về chúng, chỉ nhớ là cả hai người đều đeo khẩu trang, trong thời tiết này, đeo khẩu trang cũng là chuyện bình thường. Còn lúc rời đi, gã đàn ông thấp rất tích cực nói chuyện, lái xe có ấn tượng sâu sắc, nhưng cũng không tìm ra manh mối có giá trị qua nội dung cuộc nói chuyện.

Như vậy, nhân chứng là lái xe taxi và vật chứng là camera giám sát, đều không có tác dụng, một lần nữa manh mối lại bị đứt.

Việc nghiêm trọng nữa là, ngay vào sáng sớm hôm nay, bọn tội phạm đã gây ra một vụ lớn hơn.

Buổi trưa, trung tâm thông tin mở một cuộc họp đặc biệt.

Trên ghế chủ tọa hội nghị, phó giám đốc phụ trách mảng trinh sát hình sự của Công an thành phố Triệu đích thân chủ trì, phó giám đốc Công an thành phố, người đứng đầu mảng trinh sát hình sự

một thành phố thủ phủ của tỉnh chủ trì cuộc họp ban chuyên án, đủ để thấy tầm quan trọng của sự việc ngày hôm nay. Một bên là lãnh đạo trung tâm thông tin, bao gồm người đứng đầu là cục trưởng Lưu, người ở vị trí thứ hai là Vạn Tranh, và nhiều cốt cán như Trương Cường..., một bên là chi đội trinh sát hình sự, người đứng đầu là chi đội trưởng, phía sau là Lâm Kỳ và những thành viên chủ yếu của ban chuyên án. Phía dưới còn có rất nhiều người của các đơn vị cung cấp thiết bị an ninh, chủ yếu là hai công ty Đại Khang và Hải Hoa.

Vạn Tranh thuật lại cho các thành viên tham dự cuộc họp về sự việc xảy ra trước đó một tiếng đồng hồ, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Sáng sớm nay, trung tâm triển lãm Hàng Châu có một cuộc triển lãm kỹ thuật thiết bị an ninh với quy mô lớn, các doanh nghiệp dịch vụ thiết bị an ninh lớn nhỏ toàn thành phố đều đặt gian hàng, trưng bày sản phẩm mới nhất. Các cơ quan chính quyền của rất nhiều thành phố trên toàn quốc đều cử người đến tham quan, với tư cách chủ nhà lãnh đạo Công an thành phố và trung tâm thông tin cùng tham dự sự kiện, kết quả khi đi ra, họ phát hiện thấy một mảnh giấy nhét trên tấm kính chắn gió ô tô của cục trưởng Lưu, lãnh đạo đứng đầu trung tâm, cục trưởng Lưu đang không hiểu xe của mình bị dán tem phạt vi phạm luật giao thông từ lúc nào, định thần đọc thì không phải là tem phạt, mà là mảnh giấy nhắn tin bọn tội phạm sử dụng mỗi lần gây án, trên mảnh giấy là dòng chữ: “NO.5, một vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản sắp xảy ra tại khu Tân Giang.”

Vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản liên tiếp này, mặc dù

Công an thành phố rất trọng thị, nhưng truyền thông chưa hề đưa tin cụ thể, trừ cảnh sát trong lĩnh vực trinh sát hình sự, những người khác trong ngành công an hầu hết đều không biết, kết quả lần này tất cả mọi người ở mặt ở đó, bao gồm đồng nghiệp trong ngành công an của rất nhiều thành phố khác đều biết.

Tội phạm dám dán mảnh giấy nhắn tin lên cả ô tô của cục trưởng Lưu, đây đúng là mối đe dọa đối với sự an toàn của lãnh đạo, hơn nữa lại nhằm vào người đứng đầu trung tâm thông tin - lực lượng phá án quan trọng nhất. Trong lần này, tính chất của mảnh giấy nhắn tin này còn nghiêm trọng hơn cả hành vi thông báo cho cảnh sát đến cứu người trước đó, sự việc này rõ ràng là một cú đá trực tiếp lên cánh cửa Cơ quan Công an thành phố Hàng Châu.

Mấy tiếng đồng hồ sau đó, một lực lượng lớn nhân viên trinh sát hình sự vào cuộc điều tra, làm giám định vật chất đối với mảnh giấy, lấy dữ liệu ghi hình của camera giám sát khu vực xung quanh, điều tra thẩm vấn hiện trường, loại trừ đối tượng khả nghi, nhưng không thu hoạch gì. Không có camera giám sát ở vị trí đỗ xe, lưu lượng người qua lại ở trung tâm triển lãm sáng nay vô cùng lớn, cũng giống như những lần trước, không tìm thấy vân tay trên mảnh giấy.

Sau khi Vạn Tranh thuật lại toàn bộ diễn biến sự việc, cảnh sát hình sự có mặt ở đó thi nhau rửa xả ầm lên.

Nhìn vào những vụ án trước đây, người ta chỉ nghĩ là có hai gã không biết mình là ai nhiều lần đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản, để lại mảnh giấy thách thức cảnh sát. Bây giờ còn dán thẳng mảnh giấy để lại tin nhắn lên ô tô của lãnh đạo đứng đầu trung tâm, mục đích quá rõ rệt, thách thức cả bộ máy nhà nước! Hai thằng

khốn kiếp này, không muốn sống nữa đây!

Sau khi họ chửi đồng một hồi, cục trưởng Triệu hỏi cảnh sát có mặt trong cuộc họp suy nghĩ thế nào về phương án phá án, mọi người lập tức đều thể hiện thái độ im lặng là vàng.

Vụ án này thứ nhất là không có động cơ rõ ràng, cướp tiền cũng không cần phải làm âm ỉ như vậy, cũng không giống kiểu trả thù xã hội, vì không làm ai bị thương, nếu bọn tội phạm chỉ muốn thể hiện sự tồn tại của chúng, thì loại tội phạm này vô cùng hiếm có. Thứ hai là không có đối tượng khả nghi rõ ràng, không giống một vụ mưu sát giết người, có thể tìm ra manh mối qua các mối quan hệ xã hội, chủ nhà trong bốn vụ án không quen biết nhau, mối liên quan duy nhất là họ đều từng làm đại lý bán thiết bị an ninh, nhưng chuyện này thực sự không nói lên điều gì. Thứ ba là không có manh mối rõ ràng, không có DNA hay dấu vân tay của tội phạm, việc điều tra qua camera giám sát đứt đoạn, lời khai của nhân chứng cũng không có tác dụng.

Những vụ án ba không như vậy trong lịch sử hầu hết đều trở thành những hồ sơ phủ bụi, nếu may mắn, sau hay bị bắt vì những vụ việc khác, bọn tội phạm khai sẽ ra chuyện cũ.

Vạn Tranh nhìn một vòng, ánh mắt hướng về phía Hạ Minh: “Cậu nghĩ thế nào?”

“Ừm...” Hạ Minh chỉ giới về trình sát điện tử, hiện tại mảng này vẫn gần như không có tiến triển gì, anh cũng bó tay, đành nói mấy câu đối phó, “Cần phải nhanh chóng điều tra ra danh tính của nghi phạm, bắt giữ chúng.”

“Cậu định làm thế nào?” Tất cả mọi người đều nhìn anh bằng

ánh mắt đầy kỳ vọng.

Tất nhiên là anh không biết phải làm thế nào, đành đá quả bóng sang cho Lâm Kỳ: “Tôi không phải là cảnh sát, không hiểu gì về việc phân tích vụ án, bên tôi sẽ cố gắng hết sức phối hợp với sự chỉ huy của đại đội trưởng Lâm.”

Trên mặt Ứng Văn Bác thoáng hiện một nụ cười nhạt, nếu là trước đây, anh ta hẳn sẽ thừa cơ chế nhạo một hồi, nhưng lúc này các lãnh đạo có mặt tại cuộc họp đều có cấp bậc cao, anh ta không dám làm loạn, liền quay đầu đi chỗ khác, lại phát hiện thấy Lý Trung Hậu đang nhìn mình, vừa chạm phải ánh mắt anh ta, Lý Trung Hậu liền quay đầu đi.

Lâm Kỳ thăm chửi rửa trong bụng, miễn cưỡng nhận quả bóng, tuy nhiên thái độ lại rất tích cực: “Chúng tôi lập tức đi điều tra luôn!”

Phó cục trưởng Triệu hỏi về quan tâm: “Định điều tra thế nào, bây giờ đã có tiến triển gì chưa, cậu dự đoán còn bao lâu nữa thì phá được vụ án?”

Cả ba vấn đề đều rất nan giải, Lâm Kỳ không trả lời được câu nào, anh ta nhanh chóng suy nghĩ vài giây, nghĩ đến chuyện manh mối xe taxi đã bị đứt, lãnh đạo còn chưa biết, cứ đối phó cho qua hôm nay trước đã rồi tính sau: “Chúng tôi đã điều tra ra chiếc xe taxi chở nghi phạm, định tiếp tục tìm theo manh mối này.”

“Đã điều tra ra xe thì sẽ nhanh chóng phá được vụ án thôi.” Phó cục trưởng Triệu vui mừng nói, trước kia ông cũng làm trinh sát hình sự, mặc dù đã là lãnh đạo lớn của Công an thành phố, nhưng ông vẫn hiểu rất rõ về những thứ mang tính kiến thức trong công tác phá án, định cho Lâm Kỳ thêm một liều tăng lực, “Tôi cho anh

ba ngày để phá án, được chứ? Đến lúc đó thành phố sẽ tổ chức tiệc mừng công cho các anh.”

Vừa nghe thấy lời lãnh đạo, Lâm Kỳ suýt nữa thì nhảy lên bàn họp, anh ta hoàn toàn không muốn có tiệc mừng công, lúc này chỉ muốn dập tắt ngọn lửa kỳ vọng của lãnh đạo, bây giờ mà tờ lệnh phá án trong vòng ba ngày bung ra, thì sự nghiệp trình sát hình sự gần gũi của anh ta sẽ đặt dấu chấm hết, vội bình tĩnh đáp: “Ừm... bây giờ mặc dù đã điều tra ra xe, nhưng bọn tội phạm vô cùng狡詐 hoạt, còn sử dụng nhiều biện pháp phản trình sát điều tra, hiện giờ chúng tôi muốn điều tra rõ danh tính thực của bọn tội phạm, vẫn có chút khó khăn.”

Phó cục trưởng Triệu thấy thái độ trả lời không dám chắc của Lâm Kỳ, biết là việc điều tra xe chắc chắn có vấn đề, có điều ông cũng hiểu rằng ban chuyên án mới tiếp nhận vụ án được mấy ngày, cũng không thể trách Lâm Kỳ về sự việc mảnh giấy dán trên ô tô sáng nay, bèn không nhắc đến thời hạn phá án nữa, chỉ có một yêu cầu: “Các anh cần sự phối hợp của bất cứ nguồn lực nào, đơn vị nào, cứ đề đạt, nhưng tuyệt đối không được để xảy ra vụ án thứ năm như lời trên mảnh giấy!”

CHƯƠNG 19

Cuộc họp thông báo tình hình vụ án kết thúc, sau khi tiễn mấy vị lãnh đạo xuống tầng 1, Trương Cường đến bên cạnh Lâm Kỳ đang hết sức đau đầu, nói thăm mấy câu, giơ tay vẫy Hạ Minh, ba người vào một phòng làm việc nhỏ riêng biệt, Trương Cường đóng cửa lại, trịnh trọng nói: “Tôi cũng không ngờ sự việc đột nhiên lại trở nên nghiêm trọng như vậy, có một suy đoán, tôi nghĩ nên cho đại đội trưởng Lâm Kỳ biết.”

Lâm Kỳ nhìn Trương Cường và Hạ Minh vẻ nghi hoặc: “Suy đoán gì?”

“Tôi và Hạ Minh đều nghi ngờ, người chỉ huy toàn bộ quá trình phía sau hai tên tội phạm đó mới là kẻ chủ mưu, hơn nữa người đó rất có khả năng ẩn náu ở ngay đây.”

“Ẩn náu ở đây? Anh định nói tôi à!” Lâm Kỳ nhìn một vòng xung quanh, trong văn phòng chỉ có ba bọn họ.

“Ừm... Ý tôi là ở trung tâm thông tin.”

“Trung tâm thông tin?” Lâm Kỳ ngạc nhiên hết nhìn Trương Cường, rồi lại nhìn sang Hạ Minh, Hạ Minh do dự giây lát rồi cũng gật đầu.

Trương Cường tiếp tục nói: “Nói một cách chính xác, có khả năng là người của trung tâm, cũng có khả năng là người của công ty Đại Khang.”

Anh ta thuật lại một lượt, từ những điểm đáng ngờ mà hai người đã nhận ra qua camera giám sát toàn cảnh, việc mô phỏng lộ trình của bọn tội phạm ở hiện trường, và lý do suy luận.

Lâm Kỳ nhanh chóng chìm trong suy nghĩ, mặc dù anh ta không hiểu về trinh sát điện tử, nhưng sau khi nghe hai người trong ngành giới thiệu, nói từ góc độ xác xuất, nghi ngờ như vậy là có lý, anh ta nhìn Hạ Minh, giây lát sau, bỗng nổi cáu: “Hôm qua cậu đã nghĩ như thế rồi hả?”

“Đúng thế.”

“Mẹ kiếp, sao cậu không nói sớm cho tôi biết?”

Hạ Minh thầm kêu oan, hôm qua anh rõ ràng đã ám chỉ về khả năng này, Lâm Kỳ còn tự nói đến hiệu ứng thiên lệch kẻ sống sót gì đó cho qua chuyện, giờ lại trách anh, nhưng nghĩ lại, cũng chẳng có gì để tranh luận với dân ta, đành nói: “Tôi cảm thấy mỗi nghi ngờ này sẽ làm người nghe sửng sốt, tôi là người của công ty dịch vụ thiết bị an ninh, lại không có chứng cứ, không thể nói ra được.”

“Cậu cũng có tí kiến thức cơ bản đấy, nếu đúng là vậy, cái mồm rộng của cậu ngoác ra nói lung tung, đánh rần động cỏ, tên chủ mưu trực tiếp hủy sạch toàn bộ chứng cứ, thì sẽ không có cách nào phá được vụ án này.”

Hạ Minh nghĩ bụng tôi trở thành thằng mồm rộng từ lúc nào chứ, chẳng phải là anh mới có tí tiến triển trong điều tra, đã làm như phá được vụ án à.

Lâm Kỳ nghĩ lại những lời giải thích của Trương Cường khi nãy, chậm rãi gật đầu: “Những lời các anh vừa nói cũng gọi ra cho tôi một hướng, tôi cho rằng, hung thủ hoặc là người của trung tâm

thông tin, hoặc là nhân viên sử dụng hệ thống đời thứ ba của công ty Đại Khang!

Hai người kinh ngạc, đó chẳng phải là kết luận của họ hay sao, làm thế nào mà trong chốc lát đã biến thành họ gợi ý, còn anh ta đưa ra kết luận?

Lâm Kỳ tiếp tục nói: “Xâu chuỗi toàn bộ những manh mối đã biết lại, vụ án đã rất rõ ràng. Mục tiêu ra tay cả bốn lần của bọn tội phạm đều là đại lý sản phẩm của công ty dịch vụ thiết bị an ninh. Bọn chúng nhiều lần tránh được camera giám sát, nắm được khu vực điểm mù, không phải là ăn may. Nhìn từ kết quả điều tra xe taxi, điểm bắt đầu và điểm cuối cùng của bọn chúng đều là những khu vực trống trải không có camera giám sát, bọn chúng rất hiểu về bố cục an ninh điện tử của thành phố chúng ta. Điểm thứ năm...”

Hạ Minh sửa lời anh ta: “Hình như là điểm thứ tư.”

Lâm Kỳ nhắm tính một lúc, quả đúng là mới nói ba điểm, anh ta bực mình trừng mắt nhìn Hạ Minh, mẹ kiếp, ai mà để ý đến những chi tiết như vậy, lại ngoan cường nói tiếp: “Điểm thứ năm, sáng sớm hôm nay bọn tội phạm để mảnh giấy nhắn tin lên ô tô của cục trưởng Lưu, cục trưởng Lưu là lãnh đạo cao nhất của trung tâm, ai biết ông ấy? Hoặc là người của trung tâm thông tin, hoặc là người của đơn vị cung cấp thiết bị. Nói tóm lại, lần này mục đích của đối phương quá rõ.”

Cả hai người đều gật đầu đồng ý, đều thầm nói, Lâm Kỳ hình như cũng không phải là loại ngu dốt.

Lâm Kỳ thấy hai người tươi tỉnh gật đầu, cũng rất vui, tiếp tục phổ cập kiến thức cho họ: “Trong rất nhiều vụ án mà đội trinh sát

hình sự của chúng tôi điều tra, đã gặp không ít trường hợp khả năng phản trình sát điều tra rất tốt, nhưng trước đây khả năng phản trình sát điều tra chủ yếu là những thủ đoạn như phá hoại dấu vết ở hiện trường. Trình sát điện tử là thứ mới nổi, đây là lần đầu tiên gặp phải đối thủ rất chuyên nghiệp trong việc phản trình sát điều tra điện tử.” Anh ta chuyển hướng cuộc đối thoại”, “Hạ Minh, gặp loại đối thủ chuyên nghiệp này, chính là lúc thể hiện trình độ của cậu, tôi cho cậu ba ngày, cậu có thể tìm ra tội phạm được không?”

Hạ Minh lúng túng nói: “Hiện tại, công việc ở bộ phận camera giám sát, tôi thấy rất khó có triển vọng.”

“Sao?” Lâm Kỳ không vui.

“Bên tôi chủ yếu tìm người qua camera giám sát, nếu tội phạm đã biết khu vực điểm mù, không bị camera giám sát quay được, hình như cũng không còn cách nào.”

Lâm Kỳ bực bội thở hắt một hơi.

Trương Cường cũng nói: “Trình sát điện tử về mặt bản chất cũng giống như các loại hình kỹ thuật trình sát hình sự khác, đầu tiên phải tìm ra dấu vết điện tử, bây giờ bọn tội phạm không để lại dấu vết điện tử, thì việc điều tra ở phương diện này rất khó tiếp tục. Tất nhiên, việc điều tra dĩ nhiên vẫn phải tiếp tục tiến hành, nhưng quan điểm của tôi cũng đồng nhất với Hạ Minh, kết quả dự kiến không được lạc quan. Tôi lại thấy, cố nhiên phải phá án, nhưng việc cần kíp trước mắt, cũng như giám đốc Công an thành phố đã nói, vẫn là không được để xảy ra vụ án thứ năm

Lời nói của Trương Cường lập tức khiến Lâm Kỳ bừng tỉnh, anh ta và Trương Cường đều là người trong ngành công an, hiểu rõ

mức độ quan trọng của các sự việc. Đơn thuần về mặt tính chất, vụ án này không phải là nghiêm trọng, không có người chết, chỉ là tổn thất tài sản, bọn tội phạm có hơi xấu xược, nhưng cũng chưa tới mức kinh động đến Công an tỉnh.

Chính vì trước đó hai cấp công an tỉnh và thành phố đều lo lắng hệ thống thiết bị an ninh có vấn đề, 6 tháng nữa sẽ diễn ra Hội nghị G20, thời gian đã rất gấp, đây là một sự kiện lớn không thể để xảy ra một chút sai sót nào. Bây giờ, camera giám sát toàn cảnh đã quay được tội phạm vòng qua từ khu vực điểm mù, tại sao bọn chúng biết được vị trí của khu vực điểm mù, mặc dù vẫn chỉ là phỏng đoán, nhưng dù thế nào cũng là một cách giải thích.

Nếu cuối cùng vẫn không bắt được tội phạm, Lâm Kỳ tin rằng mình sẽ bị kỷ luật, rất mất mặt với đồng nghiệp trong chi đội, cũng đành vậy. Tuy nhiên hôm nay Giám đốc Công an thành phố Triệu đã có lời, các anh cần bắt cứ nguồn lực gì đều được đáp ứng, nhưng tuyệt đối không được để xảy ra sự việc như lời của bọn tội phạm, khu Tân Giang xuất hiện vụ án thứ năm, nếu vụ này xảy ra, Lâm Kỳ thật sự sẽ khó mà đứng vững.

Lâm Kỳ lập tức lo lắng không yên: “Mảnh giấy đó nói là bọn chúng sẽ ra tay ở khu Tân Giang, không biết là thật hay giả, biết đâu là cố tình nghi binh, ra tay ở khu vực khác”

Trong sự việc này, Trương Cường và Lâm Kỳ cùng đứng trên một con thuyền, lãnh đạo thành phố đều biết vụ án này phải dựa vào trinh sát điện tử để phá án, vì vậy ban chuyên án mới đặt ở trung tâm thông tin, Trương Cường là người phụ trách mảng trinh sát điện tử của trung tâm, nếu xảy ra chuyện, tất nhiên không phải

là mấy lãnh đạo của cục chịu trách nhiệm, Lâm Kỳ sẽ không yên thân, anh ta cũng không thoát được.

Anh ta nói một cách rất chân thành: “Cho dù là thật hay giả, chúng ta đều phải chuẩn bị như là thật. Nếu vụ án thứ năm xảy ra ở các khu vực khác thì cũng không hề gì. Nhưng nếu đúng là xảy ra ở khu Giang Tân, thì vấn đề sẽ nghiêm trọng đấy.”

Lâm Kỳ gật đầu: “Tôi thấy chúng ta cần bố trí một lực lượng lớn cảnh sát và cảnh sát mặc thường phục tuần tra hai tư trên hai tư, nhưng khu Giang Tân rộng như vậy, nên phân chia khu vực trọng điểm như thế nào, bố trí cài đặt lực lượng thế nào, cần bên các anh nghiên cứu.”

Về sự việc này, Lâm Kỳ hoàn toàn không có kinh nghiệm, cũng không có cảnh sát hình sự nào có kinh nghiệm, cảnh sát hình sự chỉ hành động theo kế hoạch vây bắt tội phạm, chưa bao giờ tiếp xúc với việc bố trí cài đặt lực lượng trong phạm vi cả một khu vực như vậy, việc này đã ngang tầm với hành động phòng chống các phần tử khủng bố tấn công.

“Tất nhiên rồi.” Trương Cường bồng thoải mái nhận lời, nói, “Tôi và Ha Minh phân chia khu vực trọng điểm, cảnh sát hình sự các anh đưa ra các số liệu về việc phân bố lực lượng cảnh sát xung quanh theo yêu cầu vây bắt thông thường, thời gian điều động... sau đó chúng tôi sẽ dựa vào bản đồ an ninh để lên kế hoạch.”

Sau khi bàn bạc thống nhất, ba người đều cảm thấy tình hình vụ án nghiêm trọng, không dám khinh suất.

CHƯƠNG 20

Hạ Minh vừa về chỗ làm việc không lâu, lại nhận được điện thoại của Lý Trung Hậu, anh ta hẹn Hạ Minh ra một góc phía ngoài đại sảnh tầng 1, vừa gặp, đã nói với anh, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: “Tôi cảm thấy mấy vụ án này là có người nhắm vào công ty Đại Khang chúng ta”

Hạ Minh khẽ nhíu mày, nhìn anh ta vẻ kì quặc, không bày tỏ thái độ.

“Cậu xem, nạn nhân của bốn vụ án, tôi đã đối chiếu họ tên, đều nằm trong danh sách khách hàng của công ty Đại Khang chúng ta. Bọn tội phạm chỉ bắt cóc cướp của, không làm hại con tin, sau khi gây án còn cố ý để lại hành giấy nhắn tin, rõ ràng là để làm lớn tầm ảnh hưởng của vụ án. Cả bốn lần gây án, bọn tội phạm đều tránh được Camera giám sát, bọn chúng rất có khả năng biết khu vực điểm mù camera giám sát không quay được. Thêm vào đó là sự việc sáng nay....”

Hạ Minh ngắt lời Lý Trung Hậu, nhìn anh ta vẻ nghi ngờ. “Đợi đã, làm sao anh biết những chuyện này?”

Đáng lý ra, mặc dù hầu hết mọi lúc Lý Trung Hậu đều ở trung tâm thông tin, nhưng dù sao anh ta cũng không phải là người của ban chuyên án, lẽ ra phải không biết những chi tiết phạm tội này. Anh ta có mặt trong cuộc họp lúc nãy, vì anh ta cũng là lãnh đạo của Công ty Đại Khang, chỉ có điều những chi tiết này trong vụ án không

được nhắc đến trong cuộc họp.

Lý Trung Hậu nói một cách đương nhiên: “Trương Cường nói cho tôi biết, anh ta yêu cầu tôi đóng hệ thống đời thứ ba, tất nhiên phải nói với tôi những chuyện này.”

Hạ Minh im lặng suy nghĩ về độ tin cậy trong lời nói của anh ta, vì kẻ chủ mưu rất có khả năng ở ngay trong trung tâm thông tin, bất cứ người nào cũng có thể là đối tượng đáng ngờ, có điều Lý Trung Hậu đã ở vị trí kỹ sư cao cấp bấy nhiêu năm, chắc chắn không thiếu tiền, Hạ Minh cũng không thể nghĩ ra anh ta có động cơ gì để phạm tội, anh cười thầm trong bụng, mình quá nhạy cảm.

Lý Trung Hậu thấy vẻ mặt của anh, ngó ra, tiếp đó cười cười: “Còn một số tình hình là sáng nay sau khi nhìn thấy mảnh giấy, nghe phó cục trưởng Vạn Tranh nói.”

“Sáng nay anh cũng ở trung tâm triển lãm?”

“Đúng thế, chúng ta là đơn vị cung cấp lớn nhất, công việc của tôi chắc chắn phải tháp tùng lãnh đạo trung tâm. Chính mảnh giấy để lại tin nhắn lúc sáng khiến tôi thấy nghi ngờ, tại sao bọn tội phạm lại dán mảnh giấy lên ô tô của cục trưởng Lưu, không lẽ bọn chúng biết trung tâm thông tin đang điều tra vụ án, cố tình thách thức? Còn nữa, bọn tội phạm làm thế nào mà biết được cục trưởng Lưu là lãnh đạo cao nhất ở trung tâm thông tin?”

Hạ Minh tin rằng rất nhiều người đều nghi ngờ vấn đề này, nhưng trong buổi họp sáng nay không có ai đưa ra những suy đoán đại loại như kẻ chủ mưu có khả năng ở trung tâm thông tin, dù sao điều này cũng không thể tùy tiện nói ra được. Hạ Minh làm ra vẻ như không biết: “Anh thấy sao?”

Lý Trung Hậu khẳng định chắc nịch: “Tôi cho rằng vụ án này là do đơn vị cung cấp khác cho người làm!”

“Tại sao lại làm như vậy?”

“Nhắm vào hệ thống đời thứ ba của chúng ta chứ sao, cậu xem, toàn bộ các khu vực gây án đều là khu vực có đặt camera giám sát hệ thống đời thứ ba của chúng ta, các thiết bị gần đó hầu hết đều là của công ty chúng ta. Nếu không phá được vụ án, người khác sẽ có cớ nói là hệ thống đời thứ ba không có tác dụng, còn nói dữ liệu an ninh nằm trong tay một công ty tư nhân, rất không an toàn. Trương Cường đã vin vào lý do này yêu cầu chúng ta dừng việc nghiên cứu khai thác. Một khi hệ thống đời thứ ba mượn được ngọn gió đông của G20, được quảng bá rộng rãi khắp nơi, thì thị phần thị trường thiết bị an ninh sẽ bị chúng ta chiếm giữ hết, các đơn vị cung cấp khác có đầy đủ lý do để mạo hiểm vì điều này.”

Hạ Minh lắc đầu: “Thương trường là thương trường mọi người đều làm thuê cho công ty, ai dám mạo hiểm tự mình phạm tội để giành lấy lợi ích cho công ty?”

“Đứng từ góc độ cá nhân một nhân viên thì tất nhiên không làm như vậy, nếu là công ty tìm người làm thì sao?, Một khi đã phát triển mạnh, thì công ty không phải là của một mình sếp nữa, nhất là những ngành rất cần các mối quan hệ như ngành dịch vụ thiết bị an ninh của chúng ta, có công ty nào không có người phía sau? Cổ phần của mấy cổ đông lớn cũng không phải là của họ hết, không có đủ quan hệ lợi ích, khó có thể trúng thầu thiết bị an ninh. Những người ở cấp bậc như chúng ta không thể biết được những giao dịch đằng sau, có lúc, người khác chỉ cần một lý do để phủ định hệ

thống đời thứ ba mà thôi. Theo tôi, Hải Hoa là công ty có động cơ làm như thế nhất.”

“Ý anh nói là Ứng Văn Bác?”

Lý Trung Hậu nhẹ nhàng nói: “Chuyện này thì tôi không biết, có điều anh ta chính là người phụ trách truy tìm dấu vết thực tế trong vụ cướp tiệm vàng 4 năm trước, sáng nay anh ta cũng ở trung tâm triển lãm. À mà, Trương Cường đã phản ánh với cấp trên, hệ thống đời thứ ba của chúng ta có ghi lại toàn bộ dữ liệu an ninh, cách thao tác này không an toàn. Đáng lý ra trước đây chỉ có công an có thể tra tìm dữ liệu, bây giờ công ty của chúng ta cũng có thể tra tìm, đúng là có chút không an toàn. Có điều cậu phải giữ lập trường của công ty mình, đừng để anh ta lợi dụng.” Anh ta dừng lại giây lát, nói rất rõ ràng: “Có khó khăn gì cứ gặp phó cục trưởng Vạn, ông ấy sẽ giúp chúng ta.”

Sau khi Lý Trung Hậu về, Hạ Minh nghĩ ngợi mông lung, vụ án lần này dường như không đơn thuần chỉ là một vụ án nữa, trung tâm thông tin cũng không còn đơn thuần là nơi điều tra vụ án, giữa những tranh chấp về lợi ích, mặt nước phẳng lặng đã dậy sóng.

Trương Cường và Lý Trung Hậu, nên tin lời của ai hơn?

Còn về chuyện Lý Trung Hậu đã mấy lần nhắc đến Vạn Tranh, giữa ông ta và công ty có mối quan hệ gì, tại sao Lý Trung Hậu khẳng định ông ta sẽ giúp Đại Khang. Hạ Minh nghĩ ngợi giây lát, vấn đề này tốt nhất là đừng suy đoán.

Hôm nay ở trung tâm triển lãm, người có khả năng, có gan dán mảnh giấy lên ô tô của cục trưởng Lưu giữa thanh thiên bạch nhật là ai?

Tiếp theo đây vụ án sẽ đi theo hướng nào, Hạ Minh cũng không có câu trả lời, anh không thấy có hi vọng gì trong việc tiếp tục dựa vào camera giám sát để tìm ra hai tên tội phạm.

CHƯƠNG 21

Hôm nay là cuối tuần, buổi chiều, ông anh rể Thẩm Nghiêm gọi điện thoại đến bảo nếu có thời gian, bố mẹ muốn Hạ Minh có thể về nhà ăn bữa cơm.

Những cuộc điện thoại như vậy vốn là mẹ anh hoặc chị anh gọi cho anh, nhưng từ sau tết, Hạ Minh không nói một câu nào với người nhà, nhắn tin, gọi điện đều không trả lời, chỉ có Thẩm Nghiêm còn nói được với anh vài câu.

Kể từ ba năm trước, sau khi Hạ Minh gặp lại Giang Văn Linh, biết được sự việc năm đó có uẩn khúc, hai người nối lại quan hệ, nhưng ba năm qua, mặc dù Hạ Minh đã nghĩ hết cách, nhưng vẫn không thể nào thuyết phục được gia đình mình chấp nhận Giang Văn Linh, họ không sao quên được mối hiểm họa mà Giang Văn Linh đã gây ra cho họ, không thể nào tha thứ được.

Hơn một tháng trước, đúng vào tết, Hạ Minh đánh liều đưa Giang Văn Linh về nhà, nghĩ bụng vào dịp tết mọi người sẽ không nổi giận, mặc dù gia đình không đồng ý, nhưng đã căng thẳng bế tắc ba năm rồi, đằng nào thì cuối cùng cũng sẽ chấp nhận Giang Văn Linh thôi. Không ngờ, Hạ Chính vốn luôn cư xử rất khách khí lịch sự với mọi người, nổi giận lôi đình, cả nhà đều trách móc Hạ Minh đã bị một người đàn bà đầy mưu mô lừa gạt và đuổi cô ra khỏi nhà ngay lúc đó.

Suốt từ sau đó, Hạ Minh đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, một

chiều có vẻ trẻ con mà mọi người vẫn thường xuyên sử dụng, để bắt người nhà đồng ý, nhưng nút thắt trong lòng khó mở, thái độ của bố mẹ anh lại càng kiên quyết hơn.

Bố mẹ anh sống ở một khu biệt thự ở phía tây thành phố, khi Hạ Minh đến, bố mẹ và cả gia đình chị gái đang ăn cơm, thấy anh, mọi người đều vô cùng mừng rỡ.

Khi Thẩm Nghiêm gọi điện thoại cho anh, anh nói là đang làm thêm ngoài giờ để điều tra vụ án, mọi người cứ nghĩ là anh viện cớ vì không muốn về nhà, bất ngờ được gặp cậu con trai lâu lắm rồi không thấy mặt, Hạ Chính cũng không kìm nén được niềm vui, Thư Bối Quân, mẹ anh, lại càng vui hơn, vội bảo anh ngồi xuống ăn cơm, đưa cháu 5 tuổi cũng thân mật chạy tới đòi cậu chơi cùng với nó.

Hạ Minh bất giác cảm thấy áy náy trong lòng, anh biết mọi người trong gia đình đều tốt tính và rất quan tâm đến anh, chỉ là bất đồng quan điểm về chuyện của Giang Văn Linh, nút thắt khó mở trong lòng, sẽ mãi là hố sâu ngăn cách.

Anh vừa ngồi xuống, mọi người đều nhiệt tình hỏi thăm tình hình cuộc sống, công việc của anh, không khí sum vầy ấm áp thiếu vắng từ lâu lại tràn ngập trong gia đình, đang nói cười vui vẻ, Hạ Minh chợt nghĩ đến chuyện giờ này có lẽ Giang Văn Linh đang ăn tối với gã “cáo già”, một cảm giác đắng chát bất giác dâng lên trong lòng, hiện rõ trên gương mặt anh.

Hạ Chính nhận ra con trai có tâm sự trong lòng, thận trọng thăm dò: “Con và cái cái con bé Giang... thế nào rồi?”

Hạ Minh bỏ đĩa xuống, nghiêm nghị nhìn bố: “Hôm nay con đến

là muốn gặp bố mẹ để nói dứt khoát về chuyện này.”

Hạ Chính nghiêm mặt nói: “Thái độ của bố mẹ sẽ không bao giờ thay đổi, bố không thể chấp nhận cho con lấy một người như vậy.”

“Nếu con nhất định lấy cô ấy thì sao?”

“Con là người trưởng thành, con muốn kết hôn, không ai có thể ngăn được, nhưng cô ta không bao giờ được bước vào cửa cái nhà này.”

Ánh mắt Hạ Minh mờ lung, giây lát sau, anh nói với giọng khản cầu: “Kết hôn không phải là chuyện của hai người.”

“Con biết điểm này thì tốt.” Hạ Chính kiên quyết không lùi bước.

Hạ Minh chăm chú nhìn bố mấy giây, buông một tiếng thở dài nặng nề, đứng dậy định ra về.

Thư Bội Quân vội gọi con trai lại, chuyển chủ đề xoa dịu không khí: “Minh này, bà giúp việc trước đây ở nhà mình lấy trộm đồ trang sức, bố mẹ báo cảnh sát, đồn công an đã bắt, nhưng bà ta không thừa nhận, lại được thả ra rồi, con có cách nào không?”

Hạ Minh đáp luôn: “Không bắt được quả tang, bà ta lại không thừa nhận, thì con có cách gì được?”

“Không phải là con quen rất nhiều cảnh sát hay sao, liệu có thể gặp họ....”

Hạ Chính bất mãn ngắt lời bà: “Có mấy chục nghìn, coi như mua một bài học, căn nhà này chỉ có tôi với bà ở, sau này cũng không cần phải thuê giúp việc nữa.”

Lời nói của ông là nhằm vào Hạ Minh, trước đây Hạ Minh ở cùng bố mẹ, sau này kể cả khi đã mua nhà, bình thường nếu làm thêm

ngoài giờ về muộn, anh cũng về nhà bố mẹ cho gần, nhưng từ sau tết, anh không về nhà nữa.

Hạ Minh nhìn bố mẹ, trong lòng không nở, lại nghĩ tranh cãi cũng không giải quyết được vấn đề, bố mẹ sẽ đem cả chuyện này đổ lỗi lên đầu Giang Văn Linh, đành ngồi xuống, cầm bát dưa lên, bầu không khí gượng gạo chột bao trùm căn nhà.

Hạ Mộng Phi lén đẩy Thẩm Nghiêm một cái, ý bảo anh ta nói gì đó, Thẩm Nghiêm không có quyền lên tiếng về vấn đề tình cảm, đành chuyển chủ đề, nói sang chuyện công việc: “Minh này, đã bắt được tên tội phạm dán mảnh giấy lên ô tô của cục trưởng Lưu sáng nay chưa?”

Hạ Chính tò mò hỏi: “Dán mảnh giấy cái gì?”

Thẩm Nghiêm kể lại đại khái toàn bộ sự việc buổi sáng, công ty của anh ta tuy nhỏ nhưng cũng là đơn vị cung cấp, tất nhiên sáng nay cũng có mặt ở trung tâm triển lãm, hầu hết người trong ngành đều nhanh chóng biết sự việc này.

Ô tô của cục trưởng phụ trách vấn đề an ninh bị dán giấy đe dọa ở trung tâm triển lãm nơi có mặt toàn các đơn vị cung cấp dịch vụ thiết bị an ninh, nhưng vẫn chưa điều tra ra là ai làm, sự việc này đến người bình thường nghe nói, cũng cảm thấy không thể lý giải được.

Hạ Minh lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa có kết quả.”

“Cậu thấy tiếp theo đây liệu bọn tội phạm có thực sự ra tay ở Tân Giang không?”

“Cũng khó nói, có thể là giương đông kích tây, cũng có thể là thách thức.”

Thẩm Nghiêm gật đầu, lại thở dài một tiếng: “Nói cho cùng, vẫn là do hạn chế của thiết bị an ninh hiện có. Cậu nghĩ mà xem, nếu lúc đó ô tô của cục trưởng đỗ trong phạm vi camera giám sát có thể quay được, thì...”

Hạ Minh nhanh chóng ngắt lời anh ta, để tránh bố mẹ hay ai đó hỏi thêm một câu hạn chế gì, Thẩm Nghiêm sẽ lại thuyết giảng thêm một bài phổ cập kiến thức khoa học về ngành dịch vụ thiết bị an ninh.

“Mấy hôm trước camera giám sát toàn cảnh của anh quay được tội phạm, trung tâm có cấp tiền cho công ty anh không?”

“Có chứ.” Thẩm Nghiêm trở nên phấn chấn, “Lần này trung tâm phá lệ cấp tiền trước, hợp tác với công ty của tôi làm thí nghiệm, một lần cho duyệt luôn hơn hai mươi thiết bị.”

Thư Bối Quân quan tâm, hỏi: “Hơn hai mươi thiết bị trị giá bao nhiêu tiền?”

Thẩm Nghiêm lắc lư cái đầu giờ hai ngón tay. “Hơn hai trăm nghìn, còn chưa tính tiền hệ thống phần mềm.”

Hạ Chính hỏi: “Hệ thống phần mềm bao nhiêu tiền?”

“Lần này chúng con cung cấp phần mềm miễn phí.”

“Ồ.” Mọi người hết sức thất vọng, vừa thấy khí thế nói cười hỉ hả của anh ta, cứ như đã đàm phán được một phi vụ làm ăn trị giá hai chục triệu, hóa ra chỉ có hai trăm nghìn, không khỏi hụt hẫng.

Thẩm Nghiêm hỏi ý kiến của Hạ Minh: “Tôi định chọn khu Giang Tân làm thí điểm đặt toàn bộ số đầu camera, cậu thấy thế nào?”

“Anh hi vọng có thể tiếp tục dựa vào camera giám sát toàn cảnh

để phá án?” Hạ Minh cố nặn ra nụ cười.

“Đúng thế.” Về mặt Thẩm Nghiêm không giống như đang nói đùa, “Nếu bọn tội phạm ra tay ở khu Giang Tân, dựa vào camera giám sát toàn cảnh bắt được bọn chúng, lần mời thầu tới, chính quyền chắc chắn sẽ tăng thêm vàng mục camera giám sát toàn cảnh, mà loại này chỉ có Công ty của chúng tôi sản xuất!”

“Ừm...” Hạ Minh dừng lại một lát, cố gắng để không làm anh ta bị sốc. Hai mươi đầu camera có bao quát được toàn bộ mấy khu phố không? Đừng nói là toàn bộ khu Giang Tân. Cho dù có may mắn, lại quay được bọn chúng, cũng không có ích gì, bọn chúng đã cải trang, mặt đối mặt còn chẳng nhận ra bộ dạng thật của chúng, camera giám sát toàn cảnh của anh chỉ ghi lại được phương hướng di chuyển của chúng tại hiện trường, không biết hành tung cuối cùng của chúng, thì vẫn không thể bắt được. Hai tên này rất chuyên nghiệp trong việc phản trình sát điện tử, cho đến giờ, bọn em vẫn không biết gì về bọn chúng.”

“Không biết gì? Sao lại thế được, cậu từng nói bản chất của trình sát điện tử cũng giống như việc điều tra dấu vết ở hiện trường phạm tội, không phải vậy sao? Công việc của cậu là tìm dấu vết trong dữ liệu, một người sống trong thành phố, cho dù đi qua chỗ có camera, hay là sử dụng điện thoại di động, lên mạng, toàn bộ dấu vết cuối cùng đều được lưu lại trong kho dữ liệu của các cậu. Nếu camera giám sát không quay được bọn chúng, thì liệu bọn chúng có sử dụng điện thoại di động, có lên mạng hay không...”

Không đợi anh ta nói hết, Hạ Minh đột ngột đứng dậy, quay đầu đi nhanh ra ngoài.

“Minh...”

“Em phải làm thêm ngoài giờ.”

CHƯƠNG 22

Trong phòng chỉ huy, Lâm Kỳ và Trương Cường, Lý Chấn Uy vẫn đang thảo luận về phương án bố trí cài đặt lực lượng tuần tra ở khu Giang Tân, thấy Hạ Minh vội vã đi đến, vội gọi anh vào cùng bàn bạc.

Chưa kịp ngồi xuống, Hạ Minh đã nói luôn: “Tôi muốn thử một cách truy tìm dấu vết khác.”

Trương Cường nhìn anh vẻ hồ nghi: “Con đường điều tra qua camera giám sát đã bế tắc, còn cách gì nữa?”

“Khi phạm tội, bọn tội phạm có mang điện thoại di động tôi muốn...”

“Đợi đã!” Trương Cường cảnh giác đứng dậy, dẫn họ vào văn phòng bên cạnh, đóng cửa lại, hỏi, “Cậu muốn điều tra qua điện thoại di động?”

“Đúng.”

“Nhưng không biết số điện thoại di động của đối phương thì điều tra thế nào?”

“Có lẽ có thể thử hàng rào điện tử.”

Lâm Kỳ không hiểu, hỏi: “Đấy là cái gì?”

Trương Cường không trả lời anh ta, tập trung suy nghĩ giây lát, rồi gật đầu: “Về mặt lý thuyết thì khả thi, nhưng thực tế chưa sử dụng bao giờ, hơn nữa xung quanh khu vực xảy ra vụ án có hàng

rào điện tử không?”

“Trong hệ thống đời thứ ba của chúng tôi đánh dấu là có.”

Trương Cường gật đầu, sự việc không được phép chậm trễ, lập tức theo Hạ Minh quay lại phòng chỉ huy bảo anh kiểm tra tìm luôn. Còn anh ta thì giải thích cho hai người khác nghe về hàng rào điện tử.

Hàng rào điện tử điện thoại di động là thiết bị mới đưa vào sử dụng mấy năm gần đây, đây là một thiết bị có hình dạng tương tự như trạm cơ sở di động, phạm vi bao quát khoảng một nghìn mét, nếu bị chặn lại bởi các tòa kiến trúc, thì khoảng cách có hiệu quả sẽ bị rút ngắn ở mức độ tương ứng. Sau khi điện thoại di động vào trong khu vực bao quát, hàng rào điện tử sẽ nhận biết được số điện thoại di động, đồng thời ghi lại.

Thiết bị này chủ yếu được sử dụng trong lĩnh vực chống khủng bố, một khi đã bị hàng rào điện tử ghi lại chứng tỏ người đó đã đến hiện trường, máy vi tính sẽ là tức gửi thông tin đến cảnh sát phụ trách khu vực, cảnh sát sẽ đặc biệt lưu tâm đến sự xuất hiện của những người này.

Thẳng thắn mà nói, ý nghĩa tượng trưng của thiết bị này trong lĩnh vực chống khủng bố lớn hơn giá trị thực tế, những kẻ thực sự định làm việc xấu sẽ không sử dụng điện thoại di động thật, hơn nữa thể tích của hàng rào điện tử vô cùng lớn, việc lắp đặt và bảo trì đều rất phức tạp. Với vị trí là kinh đô của thiết bị an ninh, thành phố Hàng Châu tất nhiên cũng sẽ lắp đặt một loạt một cách tượng trưng, bình thường rất ít khi dùng đến, thiết bị này chỉ để theo dõi sự xâm nhập của những số điện thoại di động nguy hiểm, trung tâm

thông tin chưa bao giờ dùng nó để tra tìm số điện thoại di động.

Bản đồ an ninh hiện có của trung tâm chỉ đánh dấu thông tin của camera giám sát, không có hàng rào điện tử, trong hệ thống đời thứ ba của Đại Khang lại hội tụ đủ toàn bộ thiết bị an ninh, nên Hạ Minh mới nhớ được ở một quảng trường cách nơi xảy ra vụ án không xa có đánh dấu một trạm. Nếu thiết bị này đang vận hành, rất có khả năng sẽ ghi lại số điện thoại di động của tội phạm.

Trương Cường và hai người còn lại đứng sau lưng Hạ Minh, nhìn anh mở máy vi tính, tìm ra kho dữ liệu hàng rào điện tử có mã hiệu tương ứng, bắt đầu tra tìm.

Liệu thực sự có thể sử dụng hàng rào điện tử để điều tra ra kết quả hay không, Hạ Minh cũng là lần đầu tiên làm, không thể khẳng định chắc chắn.

Vị trí của hàng rào điện tử này cách con đường phía bắc khu Biệt thự Tiền Đường khoảng bảy, tám trăm mét, gần hết khoảng cách nhận biết tối đa.

Diện tích bao quát lớn nhất của hàng rào điện tử là phạm vi hình tròn bán kính 1 ki-lô-mét, diện tích đó trong khu vực nội thành đủ cho mấy chục nghìn người sinh sống, ở một khu vực như vậy, mỗi phút đều có mấy chục đến hàng trăm số điện thoại di động ra vào phạm vi đó.

Mặc dù camera giám sát toàn cảnh đã ghi lại được thời gian tội phạm đến và đi, nhưng vì nơi xảy ra vụ án nằm ở khoảng cách nhận biết tối đa của hàng rào điện tử, cũng có khả năng bị chặn khỏi vùng nhận biết, cho nên biện pháp điều tra này khả thi về mặt lý thuyết, nhưng thao tác thực tế vô cùng khó khăn.

Ngón tay Hạ Minh liên tục gõ rất nhanh trên bàn phím, liên tục dừng lại, im lặng quan sát sự thay đổi từng phút của tình hình lưu giữ trong kho dữ liệu, suy nghĩ về những khả năng có thể.

Ba người đứng một bên sốt ruột chờ đợi, không ai giúp được, kể cả Trương Cường, người được cho là có trình độ kỹ thuật và kinh nghiệm đáng nể nhất trung tâm, nhìn vào mấy trăm đến hàng nghìn số điện thoại di động khả nghi, sử dụng các loại biện pháp sàng lọc và loại trừ, tìm ra số điện thoại di động cuối cùng, anh ta cũng không thể làm được.

Cả 5 tiếng đồng hồ đã trôi qua, Lâm Kỳ chạy ra chạy vào hút hết cả nửa bao thuốc, hai người còn lại cũng đều sang phòng làm việc bên cạnh nghỉ, đến sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Minh gọi cả ba người dậy, từ mấy nghìn số điện thoại di động khả nghi được ghi lại, anh khóa mục tiêu là một số điện thoại di động bắt đầu bằng 170.

Trương Cường nhìn chăm chú vào dãy số đó, hỏi về bán tín bán nghi: “Cậu có thể khẳng định tội phạm đã sử dụng số này?”

Hạ Minh mệt mỏi gật đầu: “Tôi đã kiểm tra rồi, số này hầu hết thời gian đều tắt máy, nhưng lại mở máy đúng vào bốn lần phạm tội.”

Trương Cường phấn chấn reo lên, như vậy thì kết quả này là chính xác, không còn nghi ngờ gì nữa. Trung tâm thông tin đã thiết lập con đường phá án xanh với cả mấy nhà cung cấp dịch vụ viễn thông, có thể trực tiếp tra tìm dữ liệu liên quan đến số điện thoại di động, họ lập tức điều tra về chủ nhân của số điện thoại di động, kết quả là hần sử dụng chứng minh thư của một người đã chết vì tai nạn để đăng ký, rất nhiều sim điện thoại di động liên quan đến các

vụ án đều như vậy.

Mặc dù không thể dựa vào số điện thoại di động để xác định danh tính của tội phạm, nhưng bây giờ đã có một thu hoạch lớn, bốn lần phạm tội bọn tội phạm đều sử dụng số điện thoại di động này, nếu không có gì thay đổi, lần phạm tội tiếp theo cũng sẽ sử dụng số này.

Hạ Minh thở hắt ra một hơi: “Ngày mai sẽ cử người theo dõi số điện thoại di động này 24 trên 24, trực tiếp định vị bắt người.” “Không được.” Lâm Kỳ lập tức phản đối, “Việc giám sát số điện thoại di động này, cậu phải đích thân làm. Ngoài ra, việc điều tra ra số điện thoại di động, cả bốn chúng ta đều phải bảo mật, không được cho người thứ năm biết.”

Trương Cường khẽ nhú mày: “Cậu lo rằng nếu tên chủ mưu biết số điện thoại di động này đã bị điều tra ra, lần phạm tội tiếp theo sẽ đổi số?”

“Đúng thế, không lẽ hấn lại ngu đến mức vẫn tiếp tục sử dụng số điện thoại di động này?”

“Việc bảo mật này hơi khó.” Trương Cường nhìn Hạ Minh một cái.

Hạ Minh giải thích với Lâm Kỳ: “Nếu tôi cài đặt số điện thoại di động trong hệ thống kiểm tra giám sát, các kỹ thuật viên khác đều sẽ nhìn thấy, người để ý tất nhiên cũng sẽ biết.”

“Thế phải làm thế nào?”

Trương Cường trầm ngâm nói: “Tôi thấy đã không thể bảo mật được thì không cần bảo mật luôn. Nếu lần tiếp theo bọn tội phạm vẫn sử dụng số này để phạm tội, bọn chúng mở máy một cái là

chúng ta biết ngay, lập tức cử đội tuần tra đi bắt luôn. Nếu lần tiếp theo chúng đổi số điện thoại di động, ít nhất chúng ta có thể khẳng định một điều, tên chủ mưu ở ngay trong trung tâm thông tin, hơn nữa chính là một trong những người đã tham gia vào công việc điều tra lần này, có thể điều tra từ trong nội bộ.”

CHƯƠNG 23

Mặt sông gợn sóng lấp lánh phản chiếu ánh đèn neon trên bờ, mỹ lệ huyền ảo, không gian tràn ngập những điệu nhạc tình tứ.

Mỗi buổi đêm trời trong gió mát, con phố quán rượu dọc bờ sông đều chìm trong hơi thở tửu sắc tiền tình, những nam thanh nữ tú thoải mái phung phí thời gian, sức lực và tình cảm, đắm mình trong thế giới giao thoa giữa hư ảo và hiện thực, thế giới này tràn ngập mùi vị hormone.

Lúc này, Chu Bình, trong trạng thái đã cởi bỏ hoàn toàn lớp vỏ nguy trang, ngồi một mình bên cạnh một chiếc bàn tròn nhỏ ven bờ sông, tay cầm một cốc bia lớn, hưởng thụ khoảng thời gian nhàn tản hiếm có.

Xa xa trên mặt sông, những con thuyền đêm chậm chậm lướt qua, phía bờ đối diện bên kia sông là những khu nhà bên bờ sông trải xa hút tầm mắt, lác đác còn sáng đèn, gió từ mặt sông thổi tới mang theo cảm giác mát lạnh. Phía sau lưng, sự hỗn tạp, rực rỡ sắc màu của con phố quán rượu dường như trở thành một thế giới khác. Hai thế giới đan xen lẫn nhau, gã đắm chìm trong đó, một sự dễ chịu hư ảo lan tỏa khắp người.

Gã rất muốn cứ ngồi mãi như vậy, quên đi danh tính của mình, quên đi chuyện cảnh sát bắt giữ, quên đi chuyện không biết bao giờ mới có thể thực sự rửa tay giá kiếm, làm một người bình thường. Tất nhiên, tốt nhất là một người giàu có bình thường.

Cho đến khi một sự vật xuất hiện trước mặt kéo gã trở về thực tại.

Đó là một cặp mông được che bởi lớp váy ngắn bó sát, khúc trên là một đường cong hấp dẫn và một gương mặt xinh đẹp, khúc dưới là đôi chân nuột nà thẳng tắp.

Ánh mắt gã đưa theo cặp mông, khi cặp mông lướt qua phía trước chiếc bàn, gã bất giác thốt ra một tiếng gọi: “Người đẹp!”

Người đẹp quay đầu lại, chăm chú nhìn gã một cách hiếu kỳ.

Gã khẽ giơ cốc bia lên, vuốt tóc, cười to: “Có muốn cùng uống một cốc không?” “Uống cái đầu mày!” Đáp lời gã là một giọng đàn ông thô lỗ, tất nhiên không phải là giọng của cô em xinh đẹp, giọng nói đến từ một chiếc bàn cách đó không xa.

Chu Bình quay đầu lại nhìn, bảy tám thằng lưu manh choai choai ngồi xung quanh chiếc bàn, một thanh niên mặc áo jacket ngắn, tóc dựng lên, trừng mắt chửi hấn, người đẹp mỉm cười với Chu Bình vẻ có lỗi, rồi quay người trở lại bên cạnh cậu thanh niên, nhẹ nhàng ngồi xuống, hiển nhiên, đây là bạn gái của người ta.

Chu Bình cụt hứng dầu môi chửi khẽ một câu “thằng ngu”, rồi quay đầu đi, đưa cốc lên tiếp tục uống bia.

“Mẹ kiếp, mày chửi ai hả?” Không ngờ thính lực của thằng ngu rất tốt, câu chửi khẽ đã lọt vào tai đối phương, cậu ta đột nhiên đứng dậy, xách một chai bia, đi thẳng về phía gã.

Chu Bình nheo mắt, đảo mắt nhìn đối phương một cái, ngón tay khẽ nắm chặt lấy chiếc cốc, nhưng lập tức lại thả lỏng người, hấn vác cả đồng án tích trên người, không muốn gây chuyện ở bên

ngoài, liền cúi đầu tiếp tục uống bia.

Nhưng thái độ muốn xí xóa cho yên chuyện của hắn lại bị đối phương cho là tiếp tục thách thức, cậu thanh niên giơ chai bia lên chỉ vào trán gã: “Mẹ kiếp, mày thử bố láo với ông mày nữa xem?”

Chu Bình bị gí mạnh chai bia vào đầu, lập tức đứng dậy, mặc dù thân thủ tốt, nhưng dù sao hắn cũng không phải là cao thủ võ lâm gì, nếu đối phương giáng vào đầu gã từ phía trên, gã sẽ không thể né được.

Cô người yêu của cậu thanh niên và đám bạn cùng bàn thấy sắp xảy ra xung đột, liền lao cả tới, xúm lại chặn giữa hai người, đẩy cậu thanh niên ra phía sau, khuyên can cậu ta, lại có người đến trước mặt Chu Bình, tỉnh bơ vờ vai hắn khuyên giải, bạn tôi uống say rồi, anh cũng đừng găng theo nó, nó rất nóng tính

Chu Bình trừng mắt nhìn đám thanh niên, mấy giây sau, cố gắng kiềm chế cơn giận, lùi về phía sau một bước.

Cậu thanh niên bị cả đám người chặn lại, vẫn cầm chai bia, chỉ về phía Chu Bình từ xa: “Ngồi xuống, có nghe thấy không hả, ngồi xuống! Mẹ kiếp, mày còn dám đứng dậy! Hôm nay ông mày bắt mày quỳ xuống!”

“Quỳ cái con mẹ mày!” Chu Bình thấy hắn được đằng chân lân đằng đầu, không kìm được chửi một câu, nếu là trước đây, gã đã lao tới túm lấy thẳng ngu đó ném xuống sông từ lâu rồi, người bình thường gặp loại lưu manh này đều không dám động vào, nhưng Chu Bình là tội phạm hình sự nghiêm trọng đã từng làm cảnh sát bị thương, làm gì có chuyện sợ hắn? Những câu chửi vừa văng ra, hắn liền lập tức hối hận, sắp đã nhắc rất nhiều lần, trong thời gian

phạm tội tuyệt đối đừng gây chuyện bên ngoài.

Chu Bình cũng không muốn gây chuyện, những câu chửi lại của gã đã khiến đối phương sôi tiết, cậu thanh niên ném luôn chai bia về phía hắn, gầm lên: “Con mẹ mày muốn chết hả?”

Choang một tiếng, Chu Bình né ra phía sau theo bản năng, chai bia không ném trúng vào gã, nhưng làm vỡ chiếc thùng đựng bia trên mặt bàn, bia và đồ ăn vật trong đĩa bắn đầy lên người gã. Sắc mặt Chu Bình xám lại, gã hung hãn trừng mắt nhìn đối phương, mắt ánh lên sắc lạnh, ý định giết người lóe lên trong đầu.

Thấy sắp đánh nhau, khách ở những bàn gần đó lập tức dạt ra thành vòng rộng xung quanh như nước thủy triều. Bảo vệ khu phố quán rượu phát hiện thấy tình hình, vội lao tới hét to: “Này, không được đánh nhau!”

Đám thanh niên choai choai ngồi ở bàn đó đều là đám ăn chơi con nhà giàu, suốt ngày đàn đúm ở những quán bar, vũ trường, đã quá quen với cảnh đánh nhau, một anh chàng xăm mình, to cao lực lưỡng trong số đó cạy đồng người, biết Chu Bình có một mình không dám động thủ, làm bộ đi tới, vỗ vào vai gã: “Người anh em, bạn tôi uống say rồi, anh dùng chấp, xin lỗi nó một câu rồi đi đi.”

Chu Bình nhìn vào bàn tay cậu thanh niên cao lớn đang vỗ vào vai gã, chỉ muốn bẻ gãy cái móng lợn đó ngay tại chỗ. Nhưng lại nghĩ bụng con phố quán rượu là trọng điểm tuần tra của đội an ninh, thường xuyên có xe cảnh sát lượn ở bên ngoài, gã không được nóng vội. Có điều bắt gã xin lỗi, là chuyện không thể.

Gã suy nghĩ mấy giây, rồi lẳng lặng quay đầu bỏ đi.

Thằng cao to cười gọi một câu: “Này, cũng nóng tính nhỉ.” Có

điều hần thấy đối phương bỏ đi, là non gan chịu thua rồi, cũng không đuổi theo là khó.

Nhưng cậu thanh niên gây sự thấy gã bỏ đi luôn như vậy, máu nóng bốc lên đỉnh đầu, lập tức chửi rống lên: “Con mẹ mày!” Cậu ta vùng ra khỏi lũ bạn đang lôi túm, lao tới, đập thẳng vào mũi Chu Bình, khiến gã ngã lăn quay, va đổ một chiếc bàn.

Chu Bình bám vào ghế đứng dậy, quay người định đánh lại, nhưng thấy cậu thanh niên đã bị đám bạn kéo lại, gã nghiêng rằng đúng yên tại chỗ, do dự đắn đo.

Thẳng thắn mà nói, gã không ngại đánh nhau, kể cả đối phương là đám người này. Có điều, một mình đánh nhau với một đám người, ra tay phải vừa nhanh vừa hiểm, nhanh chóng đốn cho mấy thằng ngã không bò dậy được, kết thúc trận chiến. Nếu không bấy nhiêu người cùng vây lại tấn gã, không lôi những hung khí như dao găm ra, gã cũng không đỡ được. Nhưng nếu gã mạnh tay, tức là ra đòn độc. Gã và Lưu Tề đều từng là đặc công, hơn nữa đều vô cùng chuyên nghiệp, lúc xuất ngũ suýt nữa thì được gọi vào cục An ninh quốc gia. Hần sợ là nếu ra tay thật, lũ khốn kiếp này sẽ bị đánh chết hoặc tàn phế, như vậy sẽ không phải là án gây rối trật tự an ninh, mà là án hình sự, cảnh sát thấy một mình gã có thể đánh sập mặt một đám người, phân tích thể hình của gã, rất có khả năng vụ cướp tiệm vàng năm xưa và vụ đột nhập nhà riêng liên tiếp trộm cướp tài sản bây giờ sẽ bị phát hiện chỉ vì trận đánh nhau này.

Tôi nay gã hoàn toàn không ngại, nếu cảnh sát vì lí do này mà điều tra, kiểu gì gã cũng không thoát được.

Chỉ trong mấy giây, sau khi bình tĩnh cân nhắc thiệt hơn, Chu

Bình hít thở sâu một hơi, từ bỏ suy nghĩ đánh trả, đang định quay người bỏ đi một lần nữa, chợt một bóng người từ bên cạnh lao ra, trong lúc không người nào phòng bị, một cú đá song phi đập thẳng vào ngực cậu thanh niên gây sự, cú đá quá mạnh, khiến cậu ta văng ra khỏi đám bạn đang lôi giữ, đập rầm một cái xuống cái bàn nhựa.

Thấy cậu thanh niên bị đập văng ra, đám bạn cùng bàn lập tức phản ứng, cầm chai bia, bàn, ghế lên làm vũ khí, ném bừa về phía người đó.

Chu Bình nhận ra là Lưu Tề, lập tức thấy đau đầu, Lưu Tề làm mọi việc đều hết sức cực đoan, không bị nặng nhẹ, bình thường chỉ có gã mới kìm được hấn lại, hấn mà xông vào chắc chắn sẽ đánh cho đám này thừa sống thiếu chết, gã vội nhanh tay tóm lấy một cái ghế, vung vào đám đông, tóm lấy Lưu Tề, điên tiết gầm lên: “Mẹ kiếp, đừng có gây chuyện nữa, chuồn!” Nói rồi, tóm lấy hấn lùi vào đám cây ở cạnh quán rượu.

Gã lôi Lưu Tề chạy thực mạng, không dám dừng lại một giây, đâm trái quẹo phải, vòng vo một quãng đường dài, cuối cùng chui ra từ một chỗ không có người, băng qua đường, đến một con phố hẻo lánh mới dừng lại thở dốc.

Nghỉ mấy giây, Chu Bình liền gầm lên chửi: “Nào cậu úng thủy rồi hả! Cậu có biết ngày nào xe cảnh sát cũng đổ ở phía ngoài con phố quán rượu đó không, đội tuần tra cơ động đấy có biết không! Làm loạn lên mà bọn chúng đến thì làm thế nào? Cậu có đánh được không? Có chạy được không? Thằng chó chết ấy đá tôi chứ có đá cậu đâu, sốt sáng cái gì! Tôi đã cố nhịn không động thủ, cậu giỏi

thật đấy, đập một phát bay cả người, cái chân vô hình hả! Mẹ kiếp, cậu tự nói xem, cậu đã đá gãy xương sườn của thằng đó chưa?”

Lưu Tề bị gã mắng cho im thin thít, hươ hươ tay về lo lắng bất an.

“Cậu cũng không biết? Chính cậu đá mà lại không biết à? Tôi thấy cú ấy chắc chắn đã làm nó gãy xương rồi!” Chu Bình đi đi lại lại đầy lo lắng, một lát sau, nửa như an ủi mình. “Thằng khốn đấy còn trẻ, cú đá của cậu Không làm nó chết được. Nếu đối phương là một lão già, cậu đá một phát như vậy mà chết người thì làm thế nào?”

Thế thì sẽ thú vị đấy, bấy nhiêu vụ án xảy ra, cảnh sát không biết chúng ta là ai, kết quả, cậu đá một cú chết người, cảnh sát tiện đà phá luôn những vụ án lúc trước.”

Về mặt Lưu Tề đầy oan ức, tay làm đủ loại động tác ra hiệu để giải thích, ý là lúc đó hấn mất bình tĩnh, không suy xét được nhiều như vậy.

Chu Bình nhìn bộ dạng của hấn, xua tay nói: “Thôi, chuyện gây lộn đánh nhau ở con phố quán rượu ấy xảy ra như cơm bữa, may mà cậu chỉ làm bị thương một thằng, lúc cuối tôi thấy lũ ấy rút cả dao ra rồi, chắc là đám lưu manh đó cũng không dám chủ động báo cảnh sát. Kể cả cảnh sát thấy có chuyện mà đến, những người bên cạnh cũng sẽ nói là thằng ngu đó động thủ trước, hơn nữa bọn chúng còn rút dao ra, cảnh sát chắc cũng không phí sức tìm chúng ta.”

Lưu Tề hoang mang gật đầu, tiếp thu lời giáo huấn.

Chu Bình thở phào một hơi, nghĩ lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra, trong lòng vẫn còn sợ.

May mà lúc đó phản ứng nhanh, gã ngay lập tức kéo Lưu Tề cầm đầu chạy, xuyên qua bấy nhiêu lối đi trong đám cây, sau khi sự việc xảy ra, nếu cảnh sát muốn điều tra tung tích của bọn chúng, cũng không phải là chuyện dễ. Dù sao cũng chỉ là đánh nhau, bọn lưu manh oắt con động thủ trước, không phải là án mạng, cảnh sát cùng lắm cũng chỉ xem lại camera giám sát ở bên cạnh, không huy động nhiều quân làm gì.

Chu Bình phân tích kĩ một hồi, cuối cùng cũng yên tâm, mới vỗ vào vai Lưu Tề, chế nhạo: “À mà sao cậu về sớm thế? Tôi cứ tưởng chí ít cậu phải chơi đến khuya chứ, xem ra tôi đã đánh giá cậu quá cao đấy. Ừm... thế hôm nay cậu đã làm mấy lần?” Lưu Tề lắc đầu vẻ hơi thất vọng, lôi điện thoại di động ra, đánh mấy chữ vào mục sổ ghi chép: “Cô ấy đến tháng.”

Mặt Chu Bình lập tức biến sắc, gã rút một điều thuốc, hỏi giọng lạnh băng: “Hôm nay cậu lại đưa tiền cho cô ta hả?”

Lưu Tề gật đầu.

“Đưa bao nhiêu?”

Lưu Tề giơ ra năm ngón tay.

“5 nghìn à?”

Lưu Tề lắc đầu.

“50 nghìn?” Chu Bình sầm mặt, “Số tiền đưa cho cậu hôm qua, cậu đưa cả cho cô ta?”

Lưu Tề im lặng thừa nhận.

Chu Bình dựa người vào hàng rào chắn bên đường dành cho người đi bộ, im lặng hút thuốc, một lúc lâu sau, lại lên tiếng: “Nếu tôi

nhớ không nhầm, tháng trước, lúc hẹn hò với cậu, cô ta cũng đến tháng. Cậu có bao giờ nghĩ, tại sao cô ta toàn chọn lúc đến tháng để hẹn gặp cậu?”

Lưu Tề đánh mấy chữ: “Bình thường đi làm bận.”

“Đi làm bận, cô ta là nhân viên phục vụ ở trung tâm giải trí chứ gì, bình thường bận rộn kiếm tiền với khách năng, chỉ lúc đến tháng nghỉ ngơi mới hỏi đến cậu.”

Nét mặt Lưu Tề lộ vẻ không vui.

“Tôi đã nói nhiều rồi, chơi gái, đánh bạc, nghiện hút, đánh bạc và nghiện hút thì tuyệt đối đừng có dính vào, dây vào hai món này đều tan cửa nát nhà, chỉ có chơi gái là không sao, chưa thấy thằng đàn ông nào phá sản vì chơi gái. Nhưng phải thêm một điều kiện, lúc chơi gái, không được có tình cảm thật. Con người cậu quá đơn giản, ít tiếp xúc với các chiêu trò trong xã hội, con đàn bà đó, tôi nhìn một cái đã biết ngay là loại diễn trò, cậu nghe vài câu cô ta nói đã bị mắc lừa là sao, lại cứ tưởng cô ta thật lòng với cậu, thích cậu. Chúng ta kiếm chút tiền phải liều mạng mạo hiểm như vậy, cậu có tiền một cái là đưa ngay cho cô ta.”

Lưu Tề vội đánh chữ: “Không phải cô ấy chủ động xin, là tôi muốn đưa cho cô ấy, cô ấy không bao giờ hỏi xin tiền tôi, cô ấy nói để dành đủ tiền sẽ chuyển nghề.”

“Đấy rõ ràng là chiêu trò mà, cậu không hiểu à? Cô ta thích cậu ở điểm gì, vì cậu đẹp trai, vì cậu có tiền, hay vì cậu là một thằng câm? Cậu chẳng là gì hết, cô ta thích cậu vì cái gì! Cậu cứ nghĩ là tốt với cô ta, đàn ông tốt với cô ta còn đang xếp hàng dài! Có loại đàn ông nào chưa qua tay cô ta, gái điếm không có tình cảm, cậu

đúng là ngốc quá!” Chu Bình kéo tay hắn, chỉ vào một tòa nhà đằng xa, hỏi, “Cô ta ở ngay tòa nhà kia chứ gì? Đi, tôi giúp cậu đòi lại tiền, con đĩ này cũng chỉ lừa được những thằng ngu như cậu, làm tôi sôi tiết rồi đấy!”

Lưu Tề hất luôn tay gã ra, bực mình trợn mắt nhìn gã, mấy giây sau, viết vào điện thoại di động: “Anh đừng chửi cô ấy.”

“Mẹ kiếp!” Chu Bình mím môi, như thể thở hắt ra một hơi, rồi lại tựa vào hàng rào chắn, chậm rãi hút thuốc, gã biết có những điều, cho dù là anh em, cũng không được nói. Lưu Tề chưa yêu bao giờ, lần này đâm đầu vào, đâm bừa nửa tháng khó có thể tỉnh ra được.

Lúc này, điện thoại di động của Chu Bình kêu lên một tiếng, Chu Bình mở máy, là tin nhắn của sếp, chỉ có một chữ: “Đến.”

Chu Bình gọi Lưu Tề: “Về cái đã, sếp tìm chúng ta.”

Bọn chúng về đến căn nhà cho thuê ẩn trong một khu vực nửa thành thị nửa nông thôn đang chờ dỡ bỏ, mở một phần mềm âm mô phỏng trên máy vi tính, lấy điện thoại di động gửi một tin nhắn trả lời sếp: “Có mặt ở nhà rồi.”

Rất nhanh chóng, phần mềm âm thanh ào đổ chuông, Chu Bình kích vào nút nói chuyện.

“Các anh vừa đi đâu?” Giọng của sếp luôn đều đều từ tốn.

“Uống bia.” Chu Bình trả lời thành thật.

“Các anh không nên đi ra ngoài, ngày kia là hành động rồi, các anh cần cẩn thận ghi nhớ kế hoạch trong đầu.”

Chu Bình rất hối hận về vụ xung đột ngày hôm nay, gã trả lời một cách thành khẩn: “Ngày mai chúng tôi sẽ không ra ngoài, sẽ chuẩn

bị kị càng.”

“Rất tốt, ngày kia là lần cuối cùng, nhất định phải cẩn trọng như trước.”

“Yên tâm đi, chúng tôi là dân chuyên nghiệp mà, anh cũng biết điểm này.”

Trong máy vi tính yên lặng giây lát, rồi thông thả nói: “Về kế hoạch lần này, tôi cần điều chỉnh một chút.”

CHƯƠNG 24

Từ sau hôm bọn tội phạm gửi thư tuyên chiến, cảnh sát bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu 24 trên 24.

Ban chuyên án căn cứ vào đặc điểm của 4 vụ án trước, chia khu Giang Tân ra thành một số khu vực trọng điểm, xin cấp trên cho tăng cường lực lượng cảnh sát của toàn bộ khu vực sắp xếp lịch trực, xe cảnh sát cơ động liên tục tuần tra cả ngày, xung quanh mấy khu đô thị trọng điểm đều bố trí cảnh sát mặc thường phục mai phục cả ba ca.

Theo Lâm Kỳ, tình hình bố trí như vậy vẫn còn rất nhiều rủi ro.

Bây giờ còn cách tháng Chín, thời gian tổ chức G20, chưa đầy nửa năm, mấy tháng nay một lực lượng lớn cảnh sát khu vực được huy động cho việc thống kê dân số lưu động, tháng Sáu bắt đầu phải tập trung trả về địa phương những người thuộc diện ở nhà thuê, không có công ăn việc làm ổn định, ngoài ra, cảnh sát còn phải làm công tác tuyên truyền an ninh, chỉnh đốn xử lý các loại mối người đều phải làm gấp đôi lượng công việc, toàn bộ lực lượng cảnh sát điều vô cùng căng thẳng.

Nếu vụ án xảy ra chậm mấy tháng thì lại tốt, bắt đầu từ tháng Sáu tháng Bảy, lực lượng cảnh sát ở các địa phương khác trong toàn tỉnh đều sẽ điều hai mươi phần trăm về Hàng Châu, hỗ trợ công tác bảo vệ an ninh, an toàn cho G20, sau tháng Tám, công tác thanh lọc dân số lưu động cũng sắp kết thúc, gần như mỗi nút giao

đầu đường trong nội thành đều có bố trí cảnh sát trực ban, nếu lúc đó bọn tội phạm gây án, cho dù bọn chúng có xảo quyết đến đâu cũng không thể thoát được, chỉ cần ngẫu nhiên kiểm tra chứng minh thư ở nút giao đầu đường cũng được phép bắt người.

Nhưng bây giờ cảnh sát địa phương khác vẫn chưa đến, lực lượng cảnh sát của thành phố vốn đã rất căng, muốn bố trí bắt giữ tội phạm trên toàn khu vực lại càng lực bất tòng tâm. Diện tích khu Giang Tân không thua kém so với toàn bộ khu vực nội thành của một thành phố trực thuộc tỉnh thông thường, bố trí vội vã như vậy, liệu có ngăn chặn được vụ án thứ năm hay không, không ai dám khẳng định.

Liên tục nhiều ngày trôi qua, công tác điều tra rơi vào bế tắc, số điện thoại di động bọn tội phạm sử dụng khi phạm tội cũng chưa thấy bật máy lần nào. Vì vụ án này mà bố trí một lực lượng lớn cảnh sát liên tục tuần tra ở Khu Giang Tân cũng không phải là phương án lâu dài.

Một tuần sau, Công an thành phố nhận ra cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp hợp lý, nên tuyên bố xóa bỏ tình trạng sẵn sàng phòng thủ, những cảnh sát được điều động tạm thời cũng trở về đơn vị. Nhưng ngay hôm sau, đối phương đã động thủ.

“Hành động hôm nay, chúng ta phải vô cùng cẩn thận.” Chu Bình lại mặc chiếc áo jacket màu vàng, đứng trước gương, ngắm kỹ bộ dạng đã mang kính và đeo tóc giả lần cuối cùng, quay người đến trước chiếc máy vi tính xách tay, ấn nút nguồn, quay đầu nhìn Lưu Tề, nói: “Mấy năm nay tôi đầu tư thất bại, nhưng cũng không thể nói là không có thu hoạch gì, chí ít tôi cũng học được - tư duy ngược

chiều bản năng cơ thể người. Cậu có biết tư duy ngược chiều bản năng cơ thể người là gì không?”

Lưu Tề lắc đầu, nghĩ bụng chỉ nghe nói tư duy ngược chiều, chứ chưa bao giờ nghe nói “tư duy ngược chiều bản năng cơ thể người”, một thuật ngữ dài như vậy, chắc lại là anh ta tự bịa ra.

Chu Bình cười đắc ý: “Cái gọi là tư duy ngược chiều bản năng cơ thể người, là một phẩm chất mà rất ít người có - ví dụ như tôi. Máy vụ trước, trước mỗi lần hành động, tôi có dự cảm rất rõ là sẽ gặp rủi ro, kết quả không chuyện gì xảy ra. Tôi mua cổ phiếu, cứ có cảm giác rất rõ là sẽ tăng giá, thì kết quả toàn là xuống dốc không phanh. Hôm nay là vụ cuối cùng, trực giác của tôi cảm thấy hành động sẽ rất thuận lợi, nhưng phán đoán theo tư duy ngược chiều bản năng cơ thể người, thì hành động ngày hôm nay e là sẽ xảy ra vấn đề nghiêm trọng.”

Nghe anh ta nói vậy, mặt Lưu Tề chợt lộ vẻ âu lo, hàn không hề muốn vụ cuối cùng lại xảy ra sai sót, vội cầm một tờ giấy, viết: “Sẽ xảy ra vấn đề gì?”

“Nếu tôi biết sẽ xảy ra vấn đề gì, thì đã chẳng cần có tư duy ngược chiều bản năng cơ thể người.”

Màn hình máy vi tính hiển thị máy đã khởi động xong, Chu Bình nhập mật mã, mở một phần mềm nói chuyện, nhìn thời gian trên máy vi tính, bây giờ là 7 giờ 59 phút, theo như đã hẹn trước, sắp sẽ liên hệ với họ vào 8 giờ đúng.

Đợi một chút, quả nhiên, biểu tượng trong phần mềm nhấp nháy, Chu Bình kích chuột vào biểu tượng, xuất hiện hình ảnh đen sì như thường lệ, không thể nhận ra sắp đang ở đâu, nghe thấy tiếng anh

ta: “Chuẩn bị xong chưa?”

Chu Bình gật đầu: “Không có vấn đề gì, tôi đã thuộc lòng kế hoạch.”

Sếp ừ một tiếng, giọng hài lòng và yên tâm, sau bốn lần hợp tác, hai bên đều đã rất ăn ý với nhau, có điều anh ta vẫn không quên nói thêm một câu: “Các anh nhớ nhé, tắt điện thoại di động của mình để ở nhà, chỉ mang theo điện thoại di động làm việc, đến nơi hẵng mở máy liên lạc với tôi.”

“Cứ yên tâm đi, sẽ không có sai sót.”

“Thế thì tốt.” Sếp dừng lại một giây, nói một câu dường như chứa đựng ẩn ý gì đó, “Làm xong vụ này, là các anh có thể mang theo toàn bộ thu hoạch như mong muốn, rửa tay gác kiếm.”

Khu Giang Tân nằm ở phía nam sông Tiền Đường, so với sự đông đúc ở những khu dân cư chủ yếu trong nội thành, mật độ dân số ở đây thấp hơn rất nhiều, đường, rộng và sạch. Vùng ven sông có rất nhiều khu đô thị, hầu hết là những khu đô thị mới xây mấy năm gần đây, đẹp mắt nhưng giá cả đắt đỏ.

Nếu so sánh, khu Hoa Viên Cầu Vòng xấu xí cũ kĩ hơn rất nhiều, vừa nghe tên đã biết ngay là phong cách chung cư thời xưa, quy mô khu đô thị ở tầm trung, tường bao cũ kĩ loang lổ, các kiểu lồng sắt đủ màu và cục nóng điều hòa tạo cảm giác lộn xộn hỗn tạp, những hộ sống ở đây hầu hết đều là những người thuê nhà đi làm ở gần đó, kém xa các khu đô thị cao cấp mới xây ở xung quanh.

Chu Bình và Lưu Tề trong bộ đồ ngủ trang như trước, vòng qua một ngã rẽ, đến con đường ngoài bức tường bao phía bắc khu Hoa Viên Cầu Vòng, Chu Bình chỉnh lại kính râm, nghiêng ngó quan sát

hai bên, nghi ngờ lắm lắm một câu: “Nhìn khu này không giống có con mèo béo bỏ ở đây.”

Gã đứng yên tại chỗ, chậm rãi vận mình, để camera của điện thoại di động trong túi ở cổ áo có thể nhìn rõ được tình hình xung quanh, rồi lên đưa nắm tay cầm chiếc micro không dây lên sát miệng: “Sếp, chúng tôi leo vào khu đô thị ở chỗ này thật à?”

Vị trí của bọn chúng cách ngã tư đường khoảng vài chục mét, mặc dù con đường này không phải là đường chính, nhưng cũng không phải là đường nhỏ hẻo lánh, có thể nhìn thấy mấy cửa hàng nhỏ ở phía đằng xa, leo tường vào luôn ở chỗ này dễ bị người ta để ý quá nhỉ?

Giọng sếp vọng ra từ tai nghe: “Đây là chỗ tránh camera giám sát tốt nhất.”

“Nhưng có người và xe qua lại suốt.” Chu Bình qua sát xung quanh, đúng lúc đó một chiếc xe đạp điện đi qua chỗ họ.

“Ừm... thế thì đợi đã, tôi suy nghĩ một tí, các anh để ý cái camera giám sát ở đầu đường.”

“Để ý camera làm gì?” Chu Bình quay người, “Camera hướng về phía sau lưng chúng tôi, không bị quay đâu.”

“Ừm... đợi một lúc nữa.” giọng sếp hơi do dự, “Tôi thấy hơi có vấn đề.”

“Vấn đề gì...” Nghe sếp nói thế, Chu Bình cũng bắt đầu cảm thấy bất an, ngơ ngác nhìn bốn xung quanh, “Không có gì bất thường... nhỉ?”

Đúng lúc đó, gã để ý thấy ánh mắt của Lưu Tề tập trung vào một

điểm, lộ vẻ vô cùng cảnh giác, chăm chăm nhìn vào camera ở nút giao đầu đường.

Vừa qua 10 giờ, phòng chỉ huy ở trung tâm thông tin tắt bật công việc.

Mấy phút trước, hệ thống giám sát điện thoại di động phát ra cảnh báo, số điện thoại di động 170 của tội phạm lại tái xuất giang hồ.

“Đài chỉ huy dữ liệu đồng bộ.” Hạ Minh đi nhanh đến trước đài chỉ huy, chỉ huy nhân viên cấp dưới thao tác, “Quả nhiên là ở Tân Giang!”

“Mục tiêu đang di động, tốc độ phán đoán là đi bộ.”

Một nhân viên nói.

“Camera giám sát không phát hiện thấy mục tiêu.”

Một người khác nói.

Cùng lúc đó, Hạ Minh lập tức bố trí phân công nhân viên canh gác, các thông tin nhanh chóng được tập hợp, mục tiêu từ đại lộ Văn Thao ven sông ở bờ phía nam sông Tiền Đường bắt đầu rẽ về phía nam, camera giám sát dọc đường đều không quay được hình của mục tiêu.

Lúc này, Lâm Kỳ xông vào trung tâm chỉ huy, hỏi to: “Mục tiêu xuất hiện rồi à?”

“Đúng thế, ở ngay Tân Giang.” Hạ Minh chỉ vào điểm sáng đang di động trên màn hình máy vi tính.

“Vừa rút quân hôm qua, hôm nay động thủ luôn!” Anh ta nhìn bốn xung quanh vẻ nghi ngờ, rồi chăm chú nhìn vào màn hình.

“Anh điều toàn bộ lực lượng cảnh sát có thể chi viện xung quanh.” Hạ Minh nói nhanh, Lâm Kỳ vừa nhắc điện thoại, Hạ Minh liền kéo anh ta lại, dặn một câu, “Lát nữa dữ liệu vị trí của toàn bộ lực lượng cảnh sát đồng bộ tới, chỉ huy thống nhất. Tội phạm có súng, cố gắng vây bắt, không được để hở lối thoát nào, cạnh đó là khu vực có lưu lượng người đông đúc, rủi ro rất lớn. Ngoài ra, toàn bộ lực lượng cảnh sát đều phải mang theo vũ khí và trang bị bảo hộ.”

Lâm Kỳ gật đầu mạnh, anh ta là cảnh sát hình sự, tất nhiên biết nếu tội phạm cùng đường có mang súng mà chạy trốn vào khu vực có lưu lượng người đông đúc thì hậu quả sẽ thế nào, buộc phải phối hợp tốt phương hướng vây bắt của toàn bộ lực lượng cảnh sát, tiến hành vây bắt.

Mấy phút sau, Lâm Kỳ đã điều động xong lực lượng cảnh sát ở gần đó di chuyển về địa điểm mục tiêu, những đồn công an thuộc các khu vực gần nhất gần như đã điều toàn bộ lực lượng tiếp ứng, phân cục công an khu Tân Giang cũng lập tức bố trí người đi bao vây, đã liên hệ được hai chiếc xe cảnh sát tuần tra cơ động PTU gần nhất trên đường, nhanh chóng di chuyển đến địa điểm mục tiêu. Số liệu định vị xe cảnh sát của mấy nhóm đồng thời xuất hiện trên máy chủ, Hạ Minh căn cứ vào phương hướng và tốc độ di chuyển của hai bên, nhanh chóng tính toán khoảng thời gian đuổi kịp tội phạm, chỉ huy đồng bộ tuyến đường và tốc độ của các nhóm xe cảnh sát, chuẩn bị để các nhóm cảnh sát đồng thời đến vào cùng một điểm thời gian, ép tội phạm vào con đường hẻm lách để vây bắt.

Rất nhanh chóng, các nhóm cảnh sát đều trên đường tiến về phía mục tiêu, Hạ Minh cho toàn bộ dữ liệu xe cảnh sát đồng bộ với nhau, tính toán thời gian hành trình thực tế trên máy vi tính, mỗi chiếc xe cảnh sát đều được nối với một đường dây liên lạc riêng, đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể nắm được toàn bộ thông tin về cảnh sát và bọn tội phạm, hễ vị trí của tội phạm bất có thay đổi, thì cảnh sát cũng phải thay đổi tuyến đường và tốc độ theo.

Tính toán sơ bộ, dự kiến chỉ trong 10 phút, đội cảnh sát sẽ giáp mặt với tội phạm. Ai nấy thần kinh đều căng như dây đàn. Liệu có thành công được hay không, tất cả phụ thuộc vào trận chiến ngày hôm nay!

Lúc này, một kỹ thuật viên đột nhiên hét to: “Mục tiêu ngừng di chuyển.”

Một cảnh sát kỹ thuật ở bên cạnh nói theo: “Kỳ quặc, mục tiêu rõ ràng là ở phía bắc Hoa Viên Cầu Vòng, nhưng khi nãy camera giám sát ở nút giao đầu ngã tư không thấy có người đi qua.”

Hạ Mirth lại gần máy vi tính, chia ra mấy cụm hình ảnh, phân tích lộ trình hành động của mục tiêu, chậm rãi nói: “Bọn chúng đã đi vòng qua camera giám sát, bây giờ... bọn chúng chắc đang đứng ngay ở phía sau camera giám sát.”

Lâm Kỳ lập tức chỉ huy cảnh sát điều khiển camera giám sát: “Quay qua bên kia xem thử nào.”

Ha Minh thoáng có cảm giác bất an, mấy giây sau, anh buột miệng: “Đừng quay!” Nhưng đã không kịp nữa rồi, camera giám sát quay ra phía sau, thành linh phát hiện thay hai tên tội phạm trong bộ dạng giống hệt như trước một đỏ một vàng đeo khẩu trang, bọn

chúng đang ngang đầu chăm chăm nhìn thẳng vào camera giám sát, năm con mắt nhìn nhau!

Camera giám sát nhìn theo ánh mắt của Lưu Tề, dưới cột đèn giao thông ở nút giao đầu đường có treo một chiếc camera giám sát màu trắng, vốn là quay về phía sau lưng chúng, lúc này, đột nhiên quay về phía bọn chúng điều chỉnh góc độ một chút, cuối cùng chĩa thẳng vào chúng.

Chu Bình đứng yên tại chỗ, đưa nắm đấm lên cạnh miệng, môi căng thẳng mấp máy: “Sếp, camera giám sát đầu đường quay lại đằng này rồi.”

“Chĩa vào các anh chưa?” Sếp vẫn quan sát hiện trường qua đầu camera của điện thoại di động, nên nhìn có hạn.

Chu Bình hơi rướn ngực lên, để góc độ quay của điện thoại di động cao hơn một chút “Đang hướng thẳng vào chúng tôi.”

“Đúng là có vấn đề rồi.” sếp khẽ lẩm bẩm một câu rồi vội nói: “Bỏ vụ này, rút lui theo kế hoạch.”

Anh ta vừa dứt lời, hai người liền băng qua đường sang phía đối diện phía đối diện là một bức tường bao thấp, lúc này, cũng không còn tâm trí để quan tâm đến chuyện có bị người nào đó đi ngang qua nhìn thấy hay không lôi chiếc móc vượt tường trong ba lô ra, treo lên tường, thoăn thoắt leo qua.

Phía sau bức tường là một bãi đất xây dựng chưa khởi công, hai người nhanh chóng chuồn thẳng theo hướng bắc, sau khi đi được mấy trăm mét, chúng chạy đến một dải cây xanh kiểu công viên, dải cây xanh dài và hẹp chạy song song với con đường chính, ở đây không Camera giám sát nào có thể quay tới, Chu Bình theo kế

hoạch, mở một phần mềm trong điện thoại di động, rồi cùng Lưu Tề cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh đi về phía đông, dọc theo dải cây xanh, để tránh không bị người qua đường chú ý. Sau khi ra ngoài được vài trăm mét, phía bên cạnh xuất hiện một cái ao, Chu Bình tắt điện thoại di động, ném xuống ao.

Hai người lại tiếp tục chạy thêm một quãng về phía đông, đến một vùng cây cỏ rậm rạp, chất đồng rác rưởi và đất thải, đây cũng là một bãi đất xây dựng chưa khởi công, chỗ không xa phía trước là một bãi đỗ xe tạm không có người quản lý, quanh năm có các loại xe thi công đỗ ở đây, từ xa có thể nhìn thấy một chiếc xe du lịch nhỏ màu trắng cũ nát nằm ở rìa bãi đỗ xe.

Theo kế hoạch, lần này sếp bảo chúng đừng bắt taxi rồi đi, mà đi chiếc xe du lịch nhỏ này, chìa khóa dính ở phía sau tay nắm cửa xe, lên xe rồi tự lái ra khỏi thành phố, đến một nơi khác.

Lưu Tề đang định chạy về phía chiếc xe, Chu Bình kéo hấn lại, chần chừ đứng yên tại chỗ.

Vì lúc này có một chiếc ô tô quản lý trật tự đô thị đang đỗ ở bãi đỗ xe tạm, nhân viên quản lý trật tự đô thị đang, tranh cãi với mấy người lái xe tải ở cạnh đó, đại loại là xử phạt việc đỗ đất thải gì đó.

Chu Bình quan sát mấy giây, đám người ở đằng xa xem chừng sẽ không đi ngay, lúc này, điện thoại di động đã vứt đi rồi, cũng không thể liên lạc được với sếp, gãi cằm môi, suy nghĩ giây lát, đành tự quyết: “Không được, cái xe du lịch không đi được, cứ theo cách cũ, bắt taxi đi vậy.”

Hai người lảng lạng quay đầu, nhanh chóng rời khỏi chỗ đó, đi về phía bắc đến đường Văn Thao, đợi taxi.

Khi camera giám sát xoay hướng phát hiện thấy hai tên tội phạm đeo khẩu trang cũng đang ngẩng đầu nhìn lại, tất cả mọi người lập tức hiểu ngay rằng, đối phương cũng đã phát hiện ra.

Quả đúng như vậy, sau khi mọi người trong trung tâm thông tin và bọn tội phạm cùng nhìn về phía nhau qua camera giám sát mấy giây, hai tên tội phạm đột nhiên biến thành hai con báo nhanh nhẹn, vọt sang bên kia đường.

Khi đã bị phát hiện, thì không còn phải kiêng dè gì nữa, camera giám sát nhanh chóng chuyển hướng theo, nhìn thấy bọn chúng leo tường ra ngoài.

Nghi phạm vượt tường, phía sau bức tường không nhìn thấy được.”

“Định vị điện thoại di động bám theo.” Hạ Minh lập tức quay đầu nói với Lâm Kỳ, “Không thể tổ chức kết hợp bao vây được nữa, toàn bộ cảnh sát đều đang di chuyển về phía mục tiêu với tốc độ nhanh nhất.” Lâm Kỳ lập tức ra lệnh cho nhân viên căn cứ vào định vị điện thoại di động liên tục gửi thông tin về sự thay đổi vị trí của bọn tội phạm cho cảnh sát đang gấp gáp di chuyển đến hiện trường.

“Mục tiêu nhanh chóng di chuyển về phía bắc.”

“Mục tiêu rẽ sang hướng tây.”

“Toàn bộ các nhóm hành động thay đổi vị trí mục tiêu.” Lâm Kỳ ra lệnh cho cảnh sát bắt giữ tội phạm thay đổi phương hướng.

Hạ Minh đồng tai lên nghe từng thông tin, tập trung cao độ thao tác chỉ huy máy chủ, thay đổi hình ảnh.

Lúc này, Vạn Tranh, Trương Cường, Lý Chấn Uy, rồi Ứng Văn Bác và một số người trong nhóm truy tìm dấu vết của công ty Hải Hoa biết tin cũng đến phòng chỉ huy.

“Camera giám sát ở phía tây không quay được hình của nghi phạm.” Một kỹ thuật viên báo cáo.

Lâm Kỳ lập tức nói: “ Xoay chuyển vị trí của camera giám sát.”

“Vẫn không có người, có thể đã chạy qua rồi.”

“Đội đã!” Hạ Minh nói một câu, dừng lại mấy giây, ngẩng đầu lên nhìn mọi người chăm chú, “Bọn chúng không chạy về phía tây.”

“Nhưng định vị điện thoại di động là như thế mà.” Một cảnh sát kỹ thuật nói.

“Điện thoại di động định vị sai rồi.”

“Định vị làm sao mà sai được?” Một cảnh sát kỹ thuật có vẻ như là một cán bộ lãnh đạo cấp thấp của trung tâm thông tin khinh khỉnh lên tiếng.

“Bọn chúng đã dùng định vị ảo.”

Mọi người khẽ cau mày, kỹ thuật viên có mặt ở đó đều hiểu về định vị ảo, có nghĩa là dùng phần mềm tạo ra vị trí của điện thoại di động, ví dụ như trong phần mềm kết bạn, rất nhiều người ở gần không hề ở gần, mà là một số gã đàn ông cài đặt tài khoản có hình các cô gái đẹp ở gần, đợi những kẻ vừa ngu si vừa háo sắc kết bạn, tiếp đó thực hiện các hoạt động phạm pháp như gạt tiền, lừa đảo...

Vị cảnh sát kỹ thuật đó phản bác: “Không thể là định vị ảo, vừa này, camera giám sát cũng đã ghi được hình của bọn chúng.”

“Lúc đầu là định vị thật, sau khi leo qua tường bộ chúng đã mở định vị ảo. Bây giờ không phải là bọn chúng đang chạy trốn về phía tây, bọn chúng...”

Vạn Tranh ngắt lời anh: “Sao cậu biết?”

“Nếu bọn chúng di chuyển về phía tây, hai đầu camera giám sát trên đoạn đường phía tây phải thấy chúng từ lâu rồi.”

Vạn Tranh nói: “Có thể lại là ăn may, đã chạy qua phía sau camera giám sát.”

“Lần này thì không thể!” Hạ Minh lạnh lùng nói, Vừa thấy bọn chúng leo tường, tôi đã điều khiển cho toàn bộ đầu camera giám sát gần đó quay 180 độ!”

Lâm Kỳ và Trương Cường nghe Hạ Minh nói vậy, lập tức hiểu ra ngay, cho dù kẻ chủ mưu có ẩn mình trong trung tâm thông tin hay không, ngoài Hạ Minh ra, không có một người nào khác biết là anh vừa điều khiển cho toàn bộ đầu camera giám sát gần đó quay 180 độ, bọn tội phạm cũng không thể thay đổi lộ trình.

Hạ Minh nói tiếp: “Căn cứ vào địa hình để phán đoán, tôi cho rằng, lộ trình hành động thực tế của bọn chúng ngược lại với định vị của điện thoại di động!” Anh gõ mạnh xuống bàn phím, lộ trình di chuyển về hướng tây như định vị tội phạm trên bản đồ trong chớp mắt đảo ngược, biến thành di chuyển về hướng đông.

Vạn Tranh nheo mắt lại, hỏi: “Cậu có thể khẳng định chắc không? Đây là vấn đề phương hướng, nếu cậu đoán sai, sẽ không bắt được tội phạm nữa.”

Ứng Văn Bác hờ hững nói: “Cậu nói bọn tội phạm di chuyển về

hướng đông, chuyện này không người nào nhìn thấy, chắc là cậu tự đoán như vậy đúng không?

Hạ Minh không thể trực tiếp phản bác, anh chỉ phỏng đoán dựa trên cấu trúc địa lý giao thông trên bản đồ, nếu anh là kẻ chủ mưu, chắc sẽ thiết kế lộ trình di chuyển về hướng đông, con đường này dễ thoát nhất.

Lúc này, cảnh sát cấp dưới lại báo cáo: “Điện thoại di động của tội phạm đã tắt máy.”

Lý Chấn Uy nhìn Lâm Kỳ vẻ bất an: “Thế thì rốt cuộc chúng ta đuổi bắt theo hướng đông, hay là theo hướng tây?”

Lâm Kỳ khẽ thở dài, đây là một việc khôn lường, nếu ra lệnh sai, sẽ lập tức bị lỡ cơ hội, khó có thể tìm ra tội phạm được nữa, anh ta do dự không dám quyết, nhưng xe cảnh sát điều đến hiện trường vẫn đang chờ lệnh của anh ta, tình thế cấp bách, chậm một giây là hi vọng bắt được tội phạm lại vơi đi một giây.

Vạn Tranh đưa ra một đề nghị: “Thế này vậy, cho mấy nhóm nhanh nhất đi về phía tây, mấy nhóm chậm hơn đi về phía đông, kiểm soát cả hai phía.”

“Không được,” Trương Cường đột ngột lên tiếng, “Như vậy, lực lượng cảnh sát sẽ thiếu nghiêm trọng!”

Lâm Kỳ gật đầu, hiểu ý của Trương Cường, là một cảnh sát hình sự có kinh nghiệm bắt tội phạm nhiều lần, anh ta hiểu rất rõ yêu cầu về số lượng cảnh sát cần thiết trong các tình huống khác nhau.

Hiện tại, bọn tội phạm đã tắt điện thoại di động lại không rõ hành tung cụ thể của chúng. Nhất là tội phạm đi bộ, lại càng khó xử lý hơn. Bắt xe dễ, bắt người khó, nếu tội phạm đã lên xe, mục tiêu của

cảnh sát sẽ là xe, truy đuổi một chiếc ô tô trong thành phố sẽ không dễ dấu vết. Nhưng bọn tội phạm đi bộ, mục tiêu quá nhỏ, khả năng thay đổi phương hướng quá lớn, nếu trà trộn vào đám đông, việc bắt chúng rất dễ xảy ra sự cố, chưa nói đến chuyện bọn chúng có súng, chỉ riêng việc tìm được ra chúng giữa đám đông, nếu lực lượng cảnh sát không đủ thì chỉ có trông chờ vào vận may.

Lần này vốn đã bất ngờ, không có sự chuẩn bị kỹ càng, nếu lực lượng cảnh sát vốn đã ít ỏi lại bị phân tán ra hai đầu, truy tìm hai người hành động linh hoạt trong một khu vực rộng lớn là quá khó.

“Phía đông, tôi tin là ở phía đông.” Hạ Minh lại nói một câu.

“Cậu dám khẳng định chắc không?” Vạn Tranh nghiêm mặt hỏi lại.

“Tôi.” Hạ Minh do dự giây lát, đây là suy đoán của anh, đã là suy đoán, thì đều tồn tại vấn đề xác suất, anh làm sao dám khẳng định. Nhất là trận chiến lớn như vậy, nếu vì anh suy đoán sai mà không bắt được tội phạm, thì tất cả mọi người đều quy lỗi cho anh.

Thấy Hạ Minh không dám lên tiếng, Ứng Văn Bác nói vuốt một câu khó hiểu: “Nếu nói sai, chẳng khác nào thả cho chúng chạy thoát.”

Vạn Tranh quay sang phía Lâm Kỳ, khuyên: “Theo tôi vẫn cứ chia ra, như vậy sẽ yên tâm hơn.”

Trương Cường ngoan cố nói: “Không chia ra được, có một lực lượng như vậy, chia ra tìm hai người di chuyển thì quá khó.”

Vạn Tranh bực mình nói: “Định vị điện thoại di động hiển thị hướng tây là định ảo, thực tế là hướng đông, đây là phỏng đoán của một mình Hạ Minh.”

Trương Cường đột nhiên cứng đầu vặc lại: “Tôi tin phán đoán của Hạ Minh, tôi cho là hướng đông’

“Anh!” Vạn Tranh nghiêng răng, trợn mắt nhìn Trương Cường, “Nếu phán đoán sai, anh có chịu trách nhiệm không?”

Không biết hôm nay Trương Cường lấy dũng khí ở đâu ra, cũng có thể là vì nhớ lại bốn năm trước, cũng chính là hai tên tội phạm này, cuối cùng đã khiến anh ta bị điều chuyển vị trí công tác, làm thay đổi hoàn toàn con đường sự nghiệp, sự bất mãn đã tích tụ trong lòng suốt mấy năm nay, anh ta nói rắn: “Nếu không phải là hướng đông, tôi sẽ thôi việc!”

Nghe Trương Cường nói vậy, Vạn Tranh không tranh luận thêm, khinh khỉnh hừ một tiếng, không nói thêm lời nào.

Bây giờ, tất cả mọi người đều chờ Lâm Kỳ, không còn nhiều thời gian nữa, mấy chiếc xe cảnh sát trên đường cũng đều đang chờ quyết định cuối cùng của anh ta. Anh ta trầm ngâm mấy giây, rồi nắm chặt nắm đấm, hạ lệnh: “Toàn bộ lực lượng cảnh sát di chuyển về phía đông!”

Sau khi mệnh lệnh được đưa ra, Hạ Minh lại nói: “Lấy phía đông làm trung tâm, toàn bộ camera giám sát trên các tuyến đường đều quay về phía đường dành cho người đi bộ, nhất là đường Văn Thao.”

Các nhóm truy tìm dấu vết nhanh chóng phân công, điều chỉnh cho toàn bộ camera giám sát trên đường quay về phía đường dành cho người đi bộ.

Mấy phút sau, có thông tin, camera giám sát quay được hai người trông giống như bọn tội phạm đã lên chiếc taxi trên đường

Văn Thao.

Chu Bình và Lưu Tề ngồi vào hàng ghế phía sau của xe taxi, im lặng không nói gì, hai người đều cảnh giác quan sát tình hình trên đường phía ngoài.

Trước đây, mỗi lần phạm tội xong, vì thu hoạch được nhiều. Chu Bình thường hào hứng nói chuyện với lái xe taxi, hôm nay đột nhiên xảy ra biến cố, gã không còn tâm trí đâu mà tán chuyện.

Tại sao camera giám sát lại quay về phía chúng, bọn chúng đã bị lộ bằng cách nào, tại sao lúc đầu sếp nói là tình hình không ổn? Gã lờ mờ có cảm giác toàn bộ sự việc ngày hôm nay ngay từ đầu đã bất thường, còn bất thường chỗ nào, cũng không nói rõ được.

Sếp nói mấy lần trước toàn bộ quá trình phạm tội đều rất an toàn, cảnh sát hoàn toàn không biết gì về bọn chúng, điểm này gã tin, nếu không cảnh sát đã tìm đến chỗ bọn chúng từ lâu rồi, sao phải đợi đến lần này khi bọn chúng ra tay mới phát hiện thấy chúng?

Nhưng vừa nãy khi đến Hoa Viên Cầu Vòng, cảnh sát đã phát hiện ra bọn chúng. Nghĩ đi nghĩ lại, thứ mang theo duy nhất có thể bị lộ chỉ có thể là điện thoại di động, điện thoại di động đã bị cảnh sát theo dõi, cho nên vừa mở máy không lâu đã bị phát hiện. Cái điện thoại di động này là sếp đưa cho, nghe nói là không thể truy ra nguồn gốc số điện thoại di động, như vậy, cảnh sát làm thế nào biết được cái điện thoại di động này? Gã không hiểu về kỹ thuật của cảnh sát, có lẽ có loại kỹ thuật khoa học cao cấp.

Đầu óc gã suy nghĩ lung tung, mọi sự hoài nghi, khó hiểu và dự cảm về sự nguy hiểm bao trùm lấy gã, Chu Bình nhớ lại sự việc bốn

năm trước, đối đầu, nổ súng vào cảnh sát, gã không bao giờ muốn xảy ra cảnh đó một lần nữa trong cuộc đời này.

Sau khi bọn chúng lên xe taxi, tài xế hỏi rõ địa chỉ đến, chúng cần đến gần một ngọn núi phía sau nhà máy gang thép ở phía bắc thành phố, lúc đầu, tài xế cứ tưởng là bắt được khách đi đường dài, trong lòng rất vui, nhưng không bao lâu đã cảm thấy có chút lo sợ. Cả hai người đều đeo khẩu trang, sau khi lên xe không nói một câu, mặc dù cổ tử ta bình tĩnh, nhưng qua gương chiếu hậu, tài xế nhìn thấy chúng chốc chốc lại chăm chú quan sát phía ngoài. Anh ta đã lái taxi nhiều năm, có thể coi là đã tiếp xúc với đủ các hạng người, từ lưu manh cho đến đại ca xã hội đen, trộm cắp vặt, nghiện hút..., nhưng chỉ có hai người ngày hôm nay, khiến anh ta cảm giác chưa từng gặp bao giờ. Nhất là người cao mặc áo jacket màu đỏ, tài xế nhìn trộm qua gương chiếu hậu, đột nhiên bị đối phương phát hiện, anh ta cảm thấy ánh mắt đối phương đằng đằng sát khí, vội nhìn tránh đi chỗ khác, không dám nhìn vào gương chiếu hậu nữa, chỉ muốn nhanh chóng chở hai người này đến nơi cho xong. Ban ngày ban mặt, chắc là bọn chúng cũng không dám bắt cóc tổng tiền.

Mấy phút sau, tài xế hiểu ra hôm nay đúng là đã xảy ra chuyện. Từ phía bên kia dải cây xanh, một chiếc xe cảnh sát phóng thẳng tới, hai người ở ghế sau lập tức ngồi thẳng người lên, sau khi đi qua nút giao đầu đường chỗ dải cây xanh, chiếc xe cảnh sát liền ngoặt đầu, đuổi theo họ.

Tài xế chợt cảnh giác, lén nhả bàn đạp ga, giảm tốc độ xe.

“Lái nhanh lên một tí.” Chu Bình bật ra một câu, giọng lạnh băng.

Tài xế cổ tử ra thoải mái, cười nói: “Các anh có việc gấp à, tôi đã

lái rất nhanh rồi đấy.”

Tốc độ xe taxi đang sánh kịp với một chiếc xe đạp điện đi ship hàng ở bên cạnh.

“Lái - nhanh!” Chu Bình dẫn từng chữ.

Lái xe vẫn tiếp tục vờ vịt đối phó với chúng, bỗng phát hiện thấy một vật đen sì xuất hiện bên người, một giây sau, khi đã nhìn rõ, anh ta sợ đến mức trượt mạnh vô lăng, suýt nữa đâm vào dải phân cách giữa đường.

Chu Bình cầm súng trong tay, chĩa vào đầu lái xe qua buồng ngăn giữa người lái và khách.

“Nếu anh không thể cắt đuôi xe cảnh sát, tôi sẽ cho anh chôn theo.” Chu Bình ghì giọng ra lệnh, gã không hề có ý đùa.

Tài xế hoảng sợ, vừa xin tha mạng, vừa nghe theo lời gã, nhấn mạnh chân ga lao về phía trước, xe cảnh sát đằng sau cũng lập tức tăng tốc độ tối đa phóng theo.

Lúc này, Chu Bình nhìn thấy một chiếc xe tuần tra cơ động CPU khác hú còi cảnh báo, phóng về phía chúng trên cùng một làn đường từ phía ngược lại, nhằm thẳng vào đầu chiếc taxi.

Phía trước không có đường lui, phía sau đang bị trượt đuôi, không lẽ hôm nay đành chịu trận sao! Chu Bình chăm chăm quan sát tình hình trên đường trước mặt, phía tay trái lối rẽ đầu đường phía trước đâm ra một chỗ giống như công viên, cũng chỉ có một chỗ rẽ này thôi, không còn lựa chọn nào khác, gã lập tức bảo tài xế rẽ trái lao thẳng ra đó.

Tại trung tâm thông tin, thông tin nhận được mới nhất vô cùng

đau đầu.

Bọn tội phạm cưỡng chế tài xế taxi đi vào một công viên công cộng dành cho thiếu nhi ở ven sông Tiền Đường, nguy hiểm hơn nữa, hôm nay là cuối tuần, trong công viên có không ít người lớn và trẻ em. Các đội xe cảnh sát tiếp ứng lần lượt đến hiện trường, phục ở cổng công viên đợi chỉ thị của cấp trên.

Không bao lâu, một chiếc taxi từ trong công viên phóng ra, tài xế được cảnh sát đưa ra khỏi xe, hồn bay phách lạc, nói với họ, sau khi xuống xe ở trong công viên, bọn tội phạm đã chạy vào chỗ đông người nhất trong đó.

Bây giờ, cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ khu vực rất dài phía ngoài công viên, mọi người chỉ được phép đi ra, không được phép đi vào, vì tội phạm có súng trong tay, trong công viên lại có nhiều người lớn và trẻ em như vậy, cảnh sát không dám trực tiếp xông vào bắt, để tránh không gây ra sự vụ an ninh nghiêm trọng.

Bọn tội phạm đúng là đã chạy trốn về hướng đông cũng đã đuổi theo được bọn chúng, điều này khiến Lâm Kỳ cũng thấy nhẹ nhõm hơn ít nhiều, nhưng tội phạm mang súng vào công viên thiếu nhi, tiếp theo phải thế nào, Lâm Kỳ không dám tự ý đưa ra quyết định, anh ta đành gọi điện thoại cho chi đội trưởng, chi đội trưởng cũng không quyết được, gọi lên Công an thành phố, Công an thành phố khẩn cấp xin ý kiến Công an tỉnh và chính quyền thành phố, thái độ lãnh đạo cấp trên chưa bao giờ lại đồng nhất như vậy, mọi hành động phải dựa trên nguyên tắc đảm bảo sự an toàn tính mạng của người dân, Lần này không bắt được tội phạm, có thể bắt lần sau, nếu bọn chúng có hành vi hung hãn gây ra hậu quả nghiêm trọng ở

công viên thiếu nhi, thì không chỉ cảnh sát tham gia hành động lần này, mà ngay cả lãnh đạo Công an thành phố cũng sẽ bị mất chức.

Rất nhanh chóng, toàn bộ lực lượng vào vị trí theo chỉ thị mới nhất, hiện trường đã cử hai cảnh sát mặc thường phục vào trong công viên thăm dò tình hình, kết quả chỉ vài phút sau, cảnh sát mặc thường phục đã chạy về nói, trong công viên có rất nhiều người thấy hai người đàn ông cướp một chiếc thuyền nhỏ dùng để chở rác thải đậu sát bờ sông, xuôi về phía hạ lưu bơi đi mất rồi.

Thông tin này khiến mọi người đều bất ngờ, mọi người đều lo lắng hai tên tội phạm đã vào công viên thiếu nhi, làm thế nào mà bắt được chúng, không ai ngờ được chúng lại đi thuyền trốn thoát từ sông Tiền Đường

Trong lúc thở phào nhẹ nhõm, không ít người chửi mắng thuyền chở rác của Ủy ban quản lý khu vực ven sông đậu bờ bãi ở công viên, không ra thể thống gì cả.

Lâm Kỳ đành bố trí các nhóm cảnh sát truy tìm tội phạm dọc theo bờ sông, đồng thời cũng xin bố trí lực lượng cảnh sát đường sông tiếp viện. Sau khi phân công ổn thỏa, anh ta cũng dẫn người của đội cảnh sát hình sự vội vã đi đến hiện trường.

CHƯƠNG 25

Việc bắt tội phạm ven bờ sông vẫn đang được tiến hành.

Hạ Minh và Trương Cường đến ngã rẽ phía bắc ở Hoa Viên Cầu Vòng, chỗ này là nơi camera giám sát phát hiện thấy tội phạm sớm nhất, bắt đầu từ chỗ này, họ mô phỏng lại một lần lộ trình chạy trốn của bọn tội phạm.

Hai người đi sang phía đối diện bên kia đường, đó là một bức tường thấp tồi tàn, camera giám sát quay được bọn tội phạm leo ra ngoài ở chỗ này. Tường không cao, nhưng nếu bảo họ leo qua thì cũng rất khó, hai người đành đi men theo bức tường, vòng một quãng xa, quay lại phía sau bức tường, đó là một bãi đất xây dựng chưa khởi công, đã gần cuối mùa xuân, cỏ dại và hoa cải mọc lan khắp nơi, ngoài ra, chỉ có rác và đất thải chất đọng ngồn ngang.

Họ quan sát bãi đất, trên lớp bùn đất còn in lưu lại dấu chân của bọn tội phạm, hai người đi về phía trước theo dấu chân để truy tìm dấu vết.

Suốt dọc đường, thái độ của Trương Cường không còn vẻ lạnh lùng, khó chịu, hai người chuyện trò cười nói như thể đã trở thành bạn bè. Vừa nãy, trong trận chiến đấu ở trung tâm, hai người cũng có thể coi là hoạn nạn có nhau. Hạ Minh phán đoán bọn tội phạm đã sử dụng định vi ảo tất cả mọi người có mặt ở đó không có ai tin anh, thậm chí ngay cả nhân viên cấp dưới thuộc công ty anh cũng không dám đứng ra ủng hộ phán đoán của anh, trong lúc anh một

mình cô độc, thì chỉ có Trương Cường đã đứng về phía anh, bất chấp áp lực rất lớn. Giờ nhớ lại cảnh đó, anh vẫn thấy sợ, nếu anh phán đoán sai, cảnh sát vì thế mà truy đuổi sai hướng, thì anh và Trương Cường đều sẽ phải chịu hậu quả, còn liên lụy đến cả Lâm Kỳ.

Bây giờ, bắt tội phạm là việc của cảnh sát hình sự, họ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách thuận lợi.

Đi chưa được bao xa, thì xuất hiện một dải cây xanh chạy song song với đường Văn Thao. Đến chỗ đó, mặt đất trở nên rắn chắc, thường ngày cũng có nhiều người đi qua, chỗ nào cũng có dấu chân, họ không phải là chuyên gia về dấu vết, không thể phân biệt được đâu là dấu chân của bọn tội phạm.

Hạ Minh nhìn về phía đông, nói: “Chắc là bọn tội phạm bắt đầu chuyển hướng từ chỗ này, đi về phía đông.

Trương Cường gật đầu, đi lên phía trước, nói về cảm thán:

“Không biết hôm nay có bắt được tội phạm không, nếu cậu không phát hiện ra là bọn chúng sử dụng định vị ảo, thì toàn bộ xe cảnh sát sẽ truy đuổi theo hướng tây, đều hụt hết.”

“Hi vọng là có thể nhanh chóng bắt được bọn chúng, chỉ có bắt được hai tên đó, mới có thể biết được kẻ chủ mưu phía sau là ai.”

Trương Cường cười to: “May mà kẻ chủ mưu không phải là người trong trung tâm thông tin, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.”

“Tại sao không phải?”

Trương Cường trả lời giọng đương nhiên: “Đấy không phải là sách lược đã đưa ra hôm đó sao, chuyện tra được ra số điện thoại

di động của tội phạm, những người trong trung tâm đều biết, nếu kẻ chủ mưu nằm trong số đó, thì lần phạm tội tiếp theo tất sẽ đổi số điện thoại di động. Lần này không đổi, cho thấy không phải là người của trung tâm.”

Hạ Minh lắc đầu: “Hoàn toàn ngược lại, tôi lại tin rằng, kẻ chủ mưu chắc chắn là một người tham gia vào quá trình điều tra lần này.”

Trương Cường đứng lại, hỏi: “Tại sao?”

“Lúc đó tôi phán đoán đối phương đã sử dụng định vị ảo là vì một nguyên nhân trước đây đã nói đến rồi, tôi đã điều chỉnh góc độ của toàn bộ camera giám sát gần đó, nhưng camera giám sát phía tây vẫn không quay được bọn tội phạm. Một nguyên nhân khác nữa là khi camera quay về phía tội phạm, tôi thấy bọn chúng đang nhìn chằm chằm vào camera. Không phải là đầu camera chuyển hướng khiến bọn chúng chú ý, mà ngay từ đầu, khi camera đứng yên, bọn chúng đã chú ý quan sát camera rồi.”

“Bọn chúng biết là cảnh sát đã theo dõi chúng?”

“Đúng thế.”

Trương Cường cau mày nói: “Như vậy có nghĩa là khi bọn tội phạm vừa mở điện thoại di động, trong lúc cậu bắt đầu định vị theo dõi, đã có người thông tin cho chúng.”

“Không thể nào, tất cả chỉ có vài phút, hơn nữa trong thời gian truy tìm dấu vết ở hiện trường, nhân viên ở trung tâm không thể đi ra khỏi phòng chỉ huy.”

Đây là quy định trong công tác phá án của trung tâm thông tin, trong quá trình bắt tội phạm, phòng chỉ huy chỉ được phép vào,

không được đi ra, cũng không được phép sử dụng điện thoại di động, để tránh có người làm rò rỉ thông tin ra ngoài. Ngoài hành lang có lắp camera giám sát, nếu có người nào đi ra vào lúc này, sẽ bị điều tra ra ngay sau khi sự việc xảy ra.

Trương Cường hỏi: “Nhân viên điều tra trong vụ án lần này đều biết số điện thoại di động của bọn tội phạm đã bị theo dõi, nếu kẻ chủ mưu nằm trong số đó, tại sao hắn vẫn sử dụng số điện thoại di động này?” “Kẻ chủ mưu biết chúng ta đã nghi ngờ người trong nội bộ, nếu chiếc điện thoại di động tắt máy luôn từ đó, chúng ta chắc chắn sẽ điều tra từ trong nội bộ, cho nên hắn cố ý cho chiếc điện thoại di động lộ ra lần nữa, để không bị nghi ngờ. Anh nghĩ mà xem, nếu hắn không biết chúng ta đã theo dõi số điện thoại di động đó, có gì phải chuẩn bị trước lộ trình định vị ảo?”

Trong điện thoại di động của bọn tội phạm đã thiết kế sẵn lộ trình định vị ảo, cho thấy kẻ chủ mưu biết chiếc thoại di động đã bị cảnh sát theo dõi, nhưng hắn vẫn dùng chiếc điện thoại di động đó, rõ ràng là muốn xóa đi mối nghi ngờ đối với nhân viên nội bộ.

Hạ Minh lại nói: “Khi camera giám sát vừa quay về phía bọn tội phạm, tôi nhìn thấy tên tội phạm đưa nắm tay lên sát miệng và nói, chính là nói chuyện với kẻ chủ mưu, cho nên có thể khẳng định một điểm là những người ở trong phòng chỉ huy lúc đó đều không liên quan, tất cả những người vào trong phòng chỉ huy sau đó đều khả nghi.” Hạ Minh nhìn Trương Cường một cái, vội nói thêm, “Trừ anh ra.”

Khi đó, sự việc xảy ra đột ngột, hầu hết nhân viên điều tra, bao gồm Trương Cường, Vạn Tranh, Ứng Văn Bác, Lý Chấn Uy... về

sau mới lục tục kéo đến, còn có Lý Trung Hậu và những người khác nữa, không được tính là nhân viên điều tra, nhưng cũng biết về tình hình vụ án, những người đó đều không đến. Cho nên, chỉ có Lâm Kỳ, Hạ Minh và một số kỹ thuật viên trong phòng chỉ huy là thực sự có thể loại trừ khỏi phạm vi đối tượng khả nghi.

Hai người tiếp tục đi về phía trước theo dải cây xanh, đi qua một cái ao, họ không phải là thánh, tất nhiên không biết bọn tội phạm đã ném chiếc điện thoại di động xuống ao.

Lại đi thêm vài trăm mét nữa, họ nhìn thấy phía trước có một bãi đỗ xe, rất nhiều người tập trung ở đó, từ đằng xa có thể trông thấy mé phía nam bãi đỗ xe có một chiếc xe du lịch nhỏ đã cháy rụi chỉ còn vỏ, một chiếc xe đỗ bê tông ở cạnh đó cũng bị vạ lây, lửa đã được dập tắt, một nhân viên cứu hỏa đang cầm vòi phun nước tưới vào những chiếc xe ở xung quanh để hạ nhiệt độ, cạnh đó còn có cảnh sát đang làm việc, xe phồng ván của kênh thời sự thành phố cũng đã đến.

“Tiếng ồn quá lớn, nổ rất to, khói ít nhất phải cao 30 mét... Đúng thế, lúc phát nổ, tôi ở ngay bên cạnh, tôi vừa thấy phát nổ là ba chân bốn cẳng chạy luôn, may mà chạy nhanh, nếu không thì toi mạng rồi.” Một công nhân xây dựng đang trả lời câu hỏi phỏng vấn của phóng viên, anh ta vỗ lên ngực, bộ dạng vẫn còn sợ hãi sau khi thoát nạn. Thực ra, lúc vụ nổ xảy ra, chỉ có sáu, bảy người thực sự có mặt tại hiện trường, anh ta vẫn đang ở công trường cách đó vài trăm mét, với khoảng cách đó, các loại bom thông thường cũng không ảnh hưởng gì đến anh ta, chẳng qua là có đài truyền hình đến, mọi người đều trở thành nhân chứng tại hiện trường, làm cho

phóng viên cũng cảm thấy khó hiểu, lúc đó cả trăm người vây quanh cái bãi đỗ xe nát này để làm gì chứ?

Trong lúc mọi người xì xào bàn tán, Hạ Minh đã nghe ra diễn biến đại khái của câu chuyện.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ trước đó, cũng chính lúc cảnh sát đang rượt đuổi xe taxi, một chiếc xe du lịch nhỏ màu trắng ở đây tự bốc cháy, chỉ mấy giây là phát nổ, chủ chiếc xe đổ bê tông bên cạnh đang ở hiện trường, lao qua định lái xe ra chỗ khác, kết quả là bị bỏng nặng, sau đó đã được xe cứu thương đưa đến bệnh viện. Hạ Minh và Trương Cường đến bên cạnh chiếc xe đổ bê tông, phạm vi bán kính hơn 10 mét đều bị cháy đen sì, có thể thấy lúc đó lửa rất lớn, mấy cảnh sát đang duy trì trật tự ở hiện trường, không khí nồng nặc mùi xăng.

“Hạ Minh, trưởng phòng Trương.” Lúc này, có người gọi tên họ, quay đầu lại phát hiện thấy Lý Chấn Uy.

“Sao anh lại ở đây?” Hạ Minh cứ nghĩ là anh ta đang tham gia vây bắt tội phạm ở ven bờ sông.

Lý Chấn Uy chỉ vào cảnh sát sau lưng mình: “Vừa nãy cảnh sát được cử đến hiện trường gọi điện về, nói là mùi xăng ở hiện trường rất nồng nặc, sức công phá rất lớn, họ nghi không phải là chiếc xe này tự cháy, cần cảnh sát hình sự có kinh nghiệm đến xem thế nào. Toàn bộ cảnh sát hình sự đều đang bắt tội phạm ở ven sông mà, đội trưởng Lâm bảo tôi đưa hai đồng chí bên phân cục Tân Giang đến xem thế nào, vụ nổ này xảy ra đúng vào lúc chúng ta đang truy bắt tội phạm, nhân tiện tìm hiểu xem liệu có liên quan gì đến bọn tội phạm không.”

“Bên bờ sông thế nào?” Trương Cường hỏi.

“Chưa có thông tin gì, nghi phạm cướp một chiếc thuyền chở rác, không biết đã đi đâu, đuổi theo mấy ki-lô-mét về phía hạ lưu cũng không thấy tăm hơi, bây giờ nghi là bọn chúng đã lái thuyền sang phía bên kia sông, đã điều một nửa lực lượng sang bờ bên kia điều tra.”

Hạ Minh phác họa trong đầu địa hình phía bên kia sông, phía bờ đối diện là khu thắng cảnh Tây Hồ, cả một vùng núi, bốn phương tứ hướng đều có đường đi, khách du lịch đông như mắc cửi, nếu tội phạm chạy sang phía bên kia thì rất phiền.

Về việc này, hai người chuyên làm về trinh sát hình sự điện tử như Hạ Minh và Trương Cường hoàn toàn không có biện pháp gì, Hạ Minh ngẩng đầu nhìn ngó bốn phía xung quanh, dù sao thì thời gian, địa điểm xảy ra vụ nổ đều sát với vụ truy bắt tội phạm, tất nhiên sẽ thấy nghi ngờ về sự trùng hợp đó. Lúc này, mắt anh chợt sáng lên, đột nhiên trông thấy trên cột đèn giao thông ở nút giao đầu đường phía ngoài bãi đỗ xe có treo một đầu camera giám sát hình tròn đen sì.

Camera giám sát toàn cảnh!

Anh nhắm tính khoảng cách, chắc chắn có thể tìm ra được đáp án về sự việc chiếc xe du lịch nhỏ từ đây!

CHƯƠNG 26

Đêm khuya, phía ngoài một khu dân cư cũ kĩ tồi tàn phía tây thành phố, Chu Bình và Lưu Tề nép mình sau một cái cây ở đằng xa, quần áo trên người ẩm ướt, chúng cảnh giác nhìn về phía cổng khu đô thị quan sát.

Sáng sớm nay, trong tình huống cấp bách, không còn lựa chọn nào khác, hai tên đành trốn vào trong công viên thiếu nhi.

Lúc đó Chu Bình đã có ý nghĩ bắt một vài đứa bé làm con tin, nhưng cân nhắc thấy, kể cả có khống chế được con tin, sau đó còn làm thế nào được nữa, không lẽ mọc cánh mà bay, chưa biết chừng sẽ bị súng phục kích bắn chết luôn, đúng vào lúc cùng đường, đột nhiên nhìn thấy một chiếc thuyền dọn rác trên sông buộc ở bên bờ sông, hai tên bèn nhảy lên, rút súng khống chế ông già dọn vệ sinh khoảng hơn 50 tuổi, cướp lấy chìa khóa, nổ máy, lái về phía hạ lưu.

Mọi người trên bờ không hề chú ý thấy hai tên này đang lẳng lặng cầm súng chĩa vào eo lưng nhân viên vệ sinh, những người mục kích chỉ nhìn thấy ba người ngồi trên chiếc thuyền nhỏ lái về phía hạ lưu, không ai là tâm, sau đó, khi cảnh sát vào lục soát, thì đã không thấy bóng dáng chiếc thuyền đâu.

Sau khi đi được một quãng, Chu Bình lái chiếc thuyền về phía giữa sông, Lưu Tề làm theo phân công của Chu Bình, lấy dây thừng đóng hàng trong ba lô ra, trói chặt ông già, để ông ta nằm ra sàn, đồng thời lấy băng dính bịt mắt lại.

Từ giữa sông, chiếc thuyền nhỏ lại tiếp tục đi thêm một đoạn về phía hạ lưu, hai tên nhảy xuống nước, nhờ có thể chất đặc công trước đây, chúng bơi một mạch sang bờ đối diện, trốn vào một ống thoát nước cao hơn một mét trên bề sông.

Sau khi chúng nhảy xuống sông, con thuyền nhỏ tiếp tục xuôi theo dòng sông đi về phía hạ lưu, cho đến một tiếng đồng hồ sau mới được cảnh sát đường sông đi ca nô chặn lại, vì bị bịt mắt, ông già được cứu chỉ nhớ là bọn chúng đã nhảy xuống sông, ngoài ra không biết gì khác. Trên sông Tiền Đường, ban ngày rất ít thuyền bè qua lại, mặt sông rộng mênh mông, cho dù có người câu cá ở trên bờ nhưng khoảng cách xa, cũng không nhìn thấy những gì đã xảy ra.

Hai tên cởi bỏ bộ quần áo ướt đẫm, cầm ba lô, đi thẳng về phía trước trong ống thoát nước, cuối cùng chúng tìm thấy một nắp cống, quan sát từ phía trong lỗ dưới nắp cống, bên trên chắc là đường dành cho người đi bộ, chốc chốc lại có người đi bộ và xe cộ đi qua trên đỉnh đầu, chúng không dám thò lên luôn, đành cố chịu đựng mùi hôi thối của nước thải, trốn trong đó cho đến tận nửa đêm, lúc này quần áo cũng đã gần khô, bọn chúng vứt bỏ hai cái áo jacket màu sắc bắt mắt, chỉ mặc áo phông bình thường màu xám, lén lút bò lên. Người cả hai đều lấm bẫn, bốc mùi hôi, tất nhiên là không dám bắt taxi, chúng tách ra đi riêng, cuối cùng sau một chặng đường nơm nớp lo sợ, khốn khổ khốn nạn, chúng cũng về đến cổng khu dân cư tồi tàn nơi thuê trọ và gặp nhau ở đó.

Chúng nấp trong góc quan sát rất lâu, xung quanh không có gì bất thường, mọi người hầu hết đều đã tắt đèn, trên đường cũng

không có người đi lại, những chỗ khuất tối cũng không thấy bóng dáng của cảnh sát mặc thường phục. Chu Bình gật đầu với Lưu Tề, hai tên vòng ra cổng nhỏ phía sau khu dân cư, cố làm ra vẻ bình tĩnh quẹt thẻ đi vào bên trong, một tay Chu Bình cầm chặt khẩu súng giắt ở thắt lưng, cảnh giác cao độ, cho tới khi về đến nhà bình yên vô sự, chắc chắn là trong nhà không có người nào đến thăm viếng, mới buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi nằm vật ra giường.

Nghỉ ngơi một lúc, tâm trạng dần bình tĩnh trở lại, Chu Bình mới mở máy vi tính ra, sử dụng phần mềm gửi cho sếp một tin nhắn thông báo bọn chúng đã về đến nhà, cứ tưởng rằng giờ này sếp đã ngủ lâu rồi, không ngờ biểu tượng trên phần mềm lập tức nhấp nháy, gửi yêu cầu nói chuyện có hình.

“Các anh thế nào?” Sếp có vẻ rất quan tâm.

“Giờ thì ổn rồi.” Chu Bình thở hắt ra một hơi, kể sơ qua một lượt về quá trình bọn chúng đã thoát chết như thế nào.

“Thế là tốt rồi, thế là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Sếp xúc động đến mức nói liên tiếp mấy lần, rồi lại hỏi, “Tại sao lúc đó các anh không rời đi bằng xe du lịch nhỏ?”

“Có một đám người ở cạnh chiếc xe, trông giống quản lý trật tự đô thị, cũng giống cảnh sát, tôi không rõ lắm lúc đó tôi đã vút điện thoại di động đi rồi, không thể liên lạc với anh, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn làm theo cách cũ, bắt taxi về, không ngờ bị cảnh sát đuổi theo nhanh thế.”

“Hóa ra là thế, may mà cuối cùng các anh đã bình yên vô sự.”

Lúc này, Chu Bình ngồi ra đằng sau, hơi thẳng người lên, giọng

nói trở nên nghiêm túc: “Sếp, về sự việc trong vụ này, có mấy điểm tôi không hiểu lắm.”

Sếp im lặng giây lát: “Anh cứ nói.”

“Tại sao hôm trước anh muốn thay đổi kế hoạch chạy trốn trong vụ này, không đi vòng qua camera giám sát rồi bắt taxi đi luôn như trước, mà yêu cầu chúng tôi đến bãi đỗ xe, tự lái xe du lịch rồi đi.”

Sếp trả lời luôn không cần suy nghĩ: “Bởi vì chiều này dùng nhiều lần quá rồi, cảnh sát đã bắt đầu để ý soi xe taxi, cho nên đổi một cách mới, lộ trình mà tôi thiết kế là tốt nhất, dọc theo tuyến đường các anh đi bộ đều không có camera giám sát, rồi đi bằng xe du lịch càng không quý thần nào hay biết. Anh xem, cuối cùng, các anh vẫn làm theo cách cũ, mới gây ra nhiều nguy hiểm như vậy.”

“Nhưng tại sao anh không quyết định ngay từ đầu trong kế hoạch lần này, mà hôm kia mới đột ngột thay đổi?”

“Tôi điều chỉnh kế hoạch dựa trên tình hình điều tra mới nhất của cảnh sát.”

“Lần này khi rút lui xong, tại sao anh lại bảo chúng tôi bật phần mềm định vị ảo trong điện thoại di động, trước đây chưa bao giờ dùng.”

“Bởi vì gần đây cảnh sát thử tìm các anh qua định vị điện thoại di động, tôi làm như vậy để yên tâm hơn.”

Chu Bình suy nghĩ giây lát, mấy câu trả lời đều hợp tình hợp lý, lại hỏi tiếp: “Tại sao lần này cảnh sát lại phát hiện ra chúng tôi nhanh như vậy, còn anh hình như cũng biết cảnh sát sẽ phát hiện ra chúng tôi?”

Sếp im lặng mấy giây rồi nói: “Tôi không hiểu ý anh lắm.”

Chu Bình lạnh lùng nói: “Lúc đó anh nói tình hình không ổn, bảo chúng tôi nhìn camera giám sát, đúng lúc đấy, thì camera giám sát chuyển hướng quay lại.”

Sếp cười, đáp: “Anh nói như vậy là nghi ngờ tôi phải không?”

“Không” Chu Bình không muốn trở mặt luôn, “Tôi chỉ là không hiểu lắm.”

“Thực ra chính là đang nghi ngờ tôi.” Chu Bình không nói gì, coi như mặc nhận.

Sếp vẫn nói với giọng nhẹ nhàng: “Nói một cách thẳng thắn rõ ràng, tôi nhận được thông tin cảnh sát đã theo dõi số điện thoại di động của các anh, đang tìm các anh qua định vị điện thoại di động, nên mới bảo các anh nhìn xem tình hình camera giám sát thế nào. Còn về chuyện tại sao tôi lại có thông tin, ngay từ đầu khi bắt đầu hợp tác, chúng ta đã đồng ý với nhau, các anh đừng dò hỏi về danh tính của tôi.”

Chu Bình gật đầu.

Sếp tiếp tục nói: “Tôi không thể nào lại làm hại các anh càng không bao giờ bố trí để các anh bị cảnh sát bắt, các anh rơi vào tay cảnh sát thì tôi được lợi gì? Mặc dù các anh không biết tôi là ai, nhưng các anh đại khái cũng đoán được danh tính của tôi, nếu các anh rơi vào tay cảnh sát, khai ra tình hình về tôi, tôi còn yên ổn được không? Anh thử đứng từ góc độ của tôi, suy nghĩ xem.”

Chu Bình suy nghĩ giây lát, nếu bọn chúng bị bắt, bọn chúng khai ra tình hình về sếp, cảnh sát biết sếp hiểu rõ mồn một về công tác

điều tra, còn biết khu vực điểm mù của camera giám sát, sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra danh tính thực của sếp, điều này không có bất cứ lợi ích gì đối với anh ta, xem ra tất cả mọi chuyện ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, phạm tội nhiều lần, thế nào cũng xảy và những chuyện ngoài ý muốn, không thể trách sếp được

Nét mặt gã dịu lại, thản nhiên thừa nhận: “Xin lỗi, vừa nãy tôi không nghĩ được nhiều như vậy, chúng ta luôn đứng cùng trên một con thuyền. À mà, tiếp theo đây chúng tôi phải làm thế nào?”

“Tạm thời cứ ở nhà, đừng đi đâu hết, đợi sau khi sóng yên gió lặng, tôi sẽ thông báo cho các anh.”

CHƯƠNG 27

Tòa nhà văn phòng này là công trình kiến trúc cao nhất khu vực gần đó, đứng trên tầng cao nhất nhìn xuống, có thể thu vào tầm mắt toàn cảnh khu vực từ Hoa Viên Cầu Vòng đến đường Văn Thao, phía chếch đối diện của tòa nhà là bãi đỗ xe hôm kia có chiếc xe du lịch phát nổ, lúc này chiếc xe du lịch đã không còn ở đó, trên mặt đất chỗ bên cạnh còn để lại một bãi tro đen sì.

Lâm Kỳ, Hạ Minh và Trương Cường, ba người đứng ở chỗ lan can trên nóc tòa nhà, phóng tầm mắt nhìn ra phía xa, đó là sông Tiền Đường, trên con đường Văn Thao men theo bờ sông, thấp thoáng có thể nhìn thấy một vài chiếc xe cảnh sát đỗ ở đó, hôm nay là ngày truy bắt tội phạm cuối cùng, nhưng mọi người đều không ôm hy vọng.

“Chiếc xe du lịch nhỏ đó quả nhiên rất có vấn đề, tôi cực kỳ nghi ngờ, không phải là nó tự bốc cháy, mà là bị nổ!” Lâm Kỳ nắm mạnh tay vào lan can, kết luận chắc như đinh đóng cột.

Hạ Minh ở bên cạnh khẽ lắc đầu: “Điều này hình như không cần nghi ngờ, không phải camera giám sát toàn cảnh đã ghi lại toàn bộ rồi đấy thôi.”

Hôm kia anh nhìn thấy có một đầu camera giám sát toàn cảnh treo ở nút giao đầu đường phía ngoài bãi đỗ xe, lập tức liên hệ với Thẩm Nghiêm, sau khi về đến trung tâm bèn lập tức lấy đoạn băng ghi hình.

Camera giám sát toàn cảnh quay được rất rõ, chiếc xe đột ngột phát nổ, không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào, hình ảnh trong camera giám sát cũng rung lắc mãi, may mà nhân viên quản lý đô thị và mấy tài xế ở bãi đỗ xe đều cách đó khá xa, nhưng vẫn có hai người bị hất văng xuống đất ngay tại chỗ, bị xây xước nhẹ, những người còn lại vội tháo chạy theo bản năng, sau khi chạy được một đoạn, quay đầu lại nhìn, thì thấy toàn bộ chiếc xe đều bốc lửa ngùn ngụt, khói đen sì bốc cao mười mấy mét.

Người mù ở bên cạnh cũng có thể nhận ra đó là một vụ nổ, không phải là tự cháy, không cần một đại đội trưởng hình sự phải “nghĩ ngờ.”

Lâm Kỳ liếc anh một cái vẻ khinh miệt, thờ ơ hỏi: “Thế hôm kia lúc sự việc vừa xảy ra, chưa người nào xem băng ghi hình của camera giám sát, thì ai đã dứt khoát đưa ra quyết định, cho rằng vụ nổ xe du lịch rất đáng ngờ, cử người chuyên trách tiến hành điều tra hả?”

Thực ra, tình hình thực tế là hôm kia đồn cảnh sát ở địa phương nhận được tin báo chiếc xe bị cháy, cảnh sát khu vực vội đến hiện trường, căn cứ vào tình hình hiện trường và lời miêu tả của nhân chứng, cảm thấy ô tô tự cháy không có sức công phá lớn như vậy, nghi ngờ có uẩn khúc nào đó, nên gọi cảnh sát hình sự đến xem. Nhưng toàn bộ cảnh sát hình sự trong khu vực đều được cử ra ven sông bắt tội phạm, nhân viên cấp dưới báo cáo tình hình với Lâm Kỳ, Lâm Kỳ kiên quyết không đồng ý cử cảnh sát hình sự đi, nói việc bắt tội phạm quan trọng hay là cái xe chết tiệt đó quan trọng? Có người bên cạnh tiện mồm nói một câu là thời gian, địa điểm xảy

ra vụ nổ xe du lịch sát như vậy, biết đâu lại liên quan đến vụ án. Lúc đó anh ta mới vỡ ra, liền cử Lý Chấn Uy dẫn quân qua xem thế nào.

Có điều sau khi sự việc xảy ra, nhắc lại chuyện đó, anh ta đã quên bém mắt là lúc đầu mình phản đối điều tra, câu chuyện dường như biến thành mọi người đều không đồng ý điều tra, chỉ mình anh ta mạnh mẽ đi ngược lại ý kiến của số đông, kiên quyết cho điều tra chiếc xe du lịch.

Hạ Minh và Trương Cường không biết nội tình, đành bày tỏ qua quýt rằng ngay hôm xảy ra vụ nổ xe du lịch đã kết nối được hai sự việc với nhau, điều này thực sự thể hiện được phản ứng nhanh nhạy mang tính bản năng của một cảnh sát hình sự đối với vụ án, chuyên nghiệp có khác, những người cắm mặt vào máy tính làm công việc kỹ thuật như họ, không bao giờ đạt được đến tầm cao đó.

Lâm Kỳ thân nhiên nhận lời khen của họ, lại nói: “Hôm qua kỹ thuật viên đã làm giám định, phát hiện ra mấy tình hình. Thứ nhất, chiếc xe du lịch bị nổ vì xăng, nhìn từ một số đồ vật còn sót lại, có mấy lon xăng giấu ở hàng ghế sau của chiếc xe du lịch, có người đã dùng điều khiển điện tử từ xa, làm xăng phát nổ. Thứ hai, chiếc xe du lịch tương đối cũ, mang biển số giả, số hiệu khắc trên động cơ đã bị dùng công cụ mài mòn, không thể điều tra ra nguồn gốc của chiếc xe. Thứ ba, hai bên cửa xe đều có để một thứ gì đó, vì đã bị biến dạng sau khi cháy, nên không thể xác định được chắc chắn, mẹ kiếp, trông giống như một cái khóa, đúng là chuyện lạ. Các anh thử nói xem, con xe nát nhà nào mà cửa cũng không thể đóng chặt được, phải thêm một cái khóa ở phía ngoài?”

Hạ Minh nảy ra một ý, liền hỏi: “Anh có ảnh không?”

Lâm Kỳ mở điện thoại di động, lôi ra mấy tấm ảnh, một tấm chụp hình cánh cửa xe, cái khóa nằm ở vị trí phía dưới cửa xe, một nửa đã bị bung ra, chất liệu kim loại ở nửa còn lại cũng bị biến dạng méo mó nghiêm trọng, cả cái khóa bị cháy đen sì. Một tấm ảnh khác là nhân viên kỹ thuật hình sự tháo khóa ra, bỏ hết vào chiếc túi đựng vật chứng.

Hạ Minh và Trương Cường xem kỹ hồi lâu, Hạ Minh nói: “Hình như là khóa điện tử điều khiển từ xa.”

“Chắc thế.” Trương Cường cũng phán đoán như vậy.

Hạ Minh nói: “Như vậy thì cách giải thích về chiếc xe du lịch là hợp lý rồi.”

Trương Cường gật đầu: “Giết người diệt khẩu.”

Lâm Kỳ không hài lòng, hà cớ gì mà mọi kết luận đều do họ suy luận ra trước, anh ta hơi cau mày: “Giết người diệt khẩu?”

Hạ Minh chỉ về phía Hoa Viên Cầu Vòng, vẽ ra trong không trung toàn bộ lộ trình chạy trốn của tội phạm, nói: “Kế hoạch ban đầu của bọn tội phạm là đi đến bãi đỗ xe, nhưng khi sắp đến bãi đỗ xe, bọn chúng đột ngột thay đổi kế hoạch, chuyển sang hướng bắc, đi đến đường Văn Thao bắt taxi.”

“Sao cậu lại biết được?” Lâm Kỳ cao giọng hỏi.

Camera giám sát toàn cảnh ở chỗ xa nhất có ghi được hình hai tên tội phạm xuất hiện, bọn chúng đứng yên tại chỗ một lúc, rồi quay người đi chỗ khác, nguyên nhân khiến bọn chúng rời đi, tôi nghĩ là vì đúng lúc đó nhân viên quản lý trật tự đô thị có mặt ở bãi đỗ xe. Nếu như cuối cùng bọn chúng lên chiếc xe du lịch nhỏ, kẻ

chủ mưu sẽ khóa chết cửa chiếc xe du lịch bằng khóa điện tử điều khiển từ xa, sau đó làm xăng phát nổ phá hủy chiếc xe, giết người diệt khẩu.”

Lâm Kỳ hỏi: “Nhưng cuối cùng bọn tội phạm không lên xe, tại sao tên chủ mưu vẫn cho nổ chiếc xe du lịch?”

“Bởi vì tên chủ mưu không có mặt ở hiện trường, hẳn không ngờ rằng cuối cùng hai tên đó lại không lên xe. Mười mấy phút sau khi hai tên tội phạm rời đi, chiếc xe đã bị nổ, theo dự tính ban đầu của tên chủ mưu, lúc đó hai tên tội phạm đã lái xe đi trên đường, nếu như vậy, cả người và xe đều sẽ bị nổ tung, không còn gì, e là sẽ không bao giờ điều tra ra được danh tính của tên chủ mưu.”

“Nói như vậy cũng tương đối có lý đấy.”

Lâm Kỳ nghĩ ngợi giây lát rồi lại hỏi, “Điều khiển từ xa cho nổ tung chiếc xe du lịch, việc này liệu có quá khó không?”

Trương Cường lắc đầu, đáp: “Đối với người biết thì không khó, chỉ là châm lửa cho xăng phát nổ, chứ có thể là chế tạo bom dẫu. Những người hiểu cả về phần cứng lẫn phần mềm như Hạ Minh, cho cậu ấy hai cái điện di động, một thiết bị châm thuốc lá, một cục pin trữ điện và một thiết bị điều khiển nhỏ, là cậu ấy làm được. chẳng qua là thiết kế một chương trình trong điện thoại di động, sau đó sử dụng thiết bị điều khiển kích nổ chứ có gì.”

Hạ Minh gật đầu, thừa nhận chút kỹ thuật đó đối với anh rất đơn giản, đồng thời lại nói: “Nhưng bây giờ vẫn còn một điểm nghi ngờ, tại sao tên chủ mưu muốn làm như vậy. Đầu tiên hẳn để lại mảnh giấy nhắn tin báo trước lần phạm tội thứ năm, ra tay ngay sau hôm cảnh sát dừng việc tuần tra toàn bộ khu vực, biết rõ rằng hễ hai tên

tội phạm bật điện thoại di động là sẽ bị chúng ta phát hiện và truy tìm dấu vết, sử dụng định vị ảo để chống lại trinh sát điện tử, cuối cùng lại thiết kế để giết người diệt khẩu. Chuyện này thực sự không thể nào hiểu nổi.”

Lâm Kỳ không tán thành, nói: “Việc phân tích động cơ phạm tội, một kĩ sư điện tử như cậu không hiểu nổi, cũng rất bình thường. Bây giờ, điều quan trọng là bọn tội phạm đã chạy thoát, cậu còn cách nào tìm ra bọn chúng không?”

Trương Cường hít một hơi thở sâu: “Đội trưởng Lâm, bây giờ cách tốt nhất là điều tra từ trong nội bộ.”

“Điều tra thế nào?” Cách ly riêng từng người ra để thẩm vấn? Ai đảm bảo có thể thẩm vấn ra được? Những chuyện này bây giờ vẫn chỉ là nghi ngờ, các anh không có chứng cứ, riêng về mặt trình tự đã không qua được. Nếu nghi ngờ sai, sau này chi đội chúng tôi còn hợp tác với trung tâm các anh thế nào được?” Lâm Kỳ hiểu tính chất sự việc, việc này anh ta không có quyền quyết định, chi đội trưởng của họ cũng không có quyền quyết định, lãnh đạo thành phố cũng không có ai dám quyết. Nghi ngờ nội bộ ngành công an có người dính líu đến vụ án, không có chứng cứ, trực tiếp điều tra người luôn, chưa từng có tiền lệ như vậy.

Trương Cường nói khẽ: “Thực ra cũng không cần làm theo trình tự.”

“Thế thì điều tra thế nào?”

Trương Cường quay đầu nhìn về phía Hạ Minh, nở một nụ cười tinh quái.

Hạ Minh hỏi về căng thẳng: “Anh định làm gì?”

Trương Cường nheo mắt lại: “Tên chủ mưu khả năng lớn là người của trung tâm, đội trưởng Lâm không tiện tham gia điều tra. Khi quay được cảnh bọn tội phạm nói chuyện điện thoại với tên chủ mưu, tôi không có mặt ở phòng chỉ huy, tôi cũng là đối tượng khả nghi, phải tránh. Cho nên Hạ Minh là người phù hợp nhất.”

Hạ Minh lập tức muốn vắng tục, trung tâm của các ông, ông nào cũng là lãnh đạo, tôi là người của đơn vị cung cấp thiết bị, đi điều tra các ông?

Lâm Kỳ cũng gật đầu theo, tức thì đứng cùng một chiến tuyến với Trương Cường, anh ta nói: “Cả hai chúng ta đều không biết việc này, là Hạ Minh tự điều tra riêng.”

“Đội đã, tôi... sao tôi lại tự điều tra riêng được?”

Trương Cường đáp: “Tài khoản của cậu có toàn bộ quyền hạn của hệ thống trong trung tâm, bao gồm cả theo dõi qua kênh nghe và theo dõi qua mạng, đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng thế thì sao?”

“Cậu cứ dựa vào phán đoán của mình, theo dõi điện thoại di động, tin nhắn của toàn bộ những người không đến phòng chỉ huy ngay lúc đó.”

“Các anh bảo tôi nghe lén cuộc gọi của người khác?”

Lâm Kỳ nói: “Không phải chúng tôi, mà là cậu tự làm.”

“Tôi... mẹ kiếp!”

Lâm Kỳ quay đầu nói với Trương Cường: “Hạ Minh từng nhiều lần lợi dụng camera giám sát trong hệ thống mạng bên công an các anh để theo dõi nhất cử nhất động của người yêu cậu ấy.”

Như thế đã bàn bạc từ trước, Trương Cường trợn mắt: “Ăn cắp bí mật quốc gia là phải ngồi tù chứ chẳng chơi.”

Lâm Kỳ nói giọng đại lượng khoan hồng: “Không được xử lý quá rắn, cần phải vừa nghiêm khắc, vừa bao dung, chuyện này có thể coi như chưa xảy ra, cũng có thể phải bắt giữ, còn phải xem thái độ thế nào.”

Hạ Minh bị hai người dồn ép như vậy, đành lắp bắp nói: “Tôi làm như thế, sẽ bị người khác phát hiện.”

Trương Cường lắc đầu, nói để anh yên tâm: “Không bị phát hiện đâu, hai hệ thống này, chủ yếu là bên viện kiểm sát sử dụng, bên công an rất ít sử dụng, cài đặt phần mềm được bảo mật rất tốt, người khác không kiểm tra nhật ký thao tác của tài khoản của cậu, sẽ không thể phát hiện được, quyền kiểm tra nhật ký nằm trong tay tôi.”

Hạ Minh hít sâu một hơi, lại đôi co hồi lâu, Lâm Kỳ và Trương Cường đem chuyện anh lấy cắp số liệu trong hệ thống mạng của công an để gây áp lực, anh không còn cách nào khác đành phải nhận lời.

Trương Cường còn cẩn thận dặn dò: “Cậu phải điều tra tất cả mọi người, bao gồm cả những người không trực tiếp điều tra nhưng biết tình hình vụ án, kể cả lãnh đạo trong trung tâm.”

“Ý anh là Vạn Tranh?”

“Tôi không nói thế.”

“Anh giỏi thật!”

CHƯƠNG 28

Nửa tháng sau.

Đêm đã khuya, một chiếc Mercedes màu đen phóng ra khỏi khu đô thị nơi bố mẹ Hạ Minh ở. Trên ghế lái, một người đàn ông đeo tóc giả, mang khẩu trang, cúi đầu im lặng nắm chặt vô lăng.

Thùng chứa đồ phía sau xe được trải chăn, Hạ Chính và Thư Bối Quân nằm trong đó, tay chân bị trói bằng dây nilon đóng hàng, miệng dán băng dính, nét mặt êm đềm như đang say giấc, hoàn toàn không có cảm giác gì về mọi chuyện xảy ra xung quanh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thư Bối Quân thức giấc mở mắt, cảm giác còn ngái ngủ, không biết tại sao hôm nay tỉnh dậy chân tay nặng trĩu, toàn thân mệt mỏi. Bà định ngồi dậy ra khỏi giường, nhưng bàn chân vừa chạm xuống đất, một cảm giác khác lạ ập đến. Bà mở to mắt nhìn bốn xung quanh, lập tức giật mình kinh sợ.

Bà đang ở trong một căn phòng rất lớn, bốn xung quanh đều là tường bê tông đúc, không được gia công trang trí gì thêm, cũng không có cửa sổ, một chiếc đèn trên bức tường phía đối diện đang bật, ánh sáng tù mù.

Bà chậm rãi đứng dậy, để mắt quen dần với không gian xung quanh, chỗ này hình như là một căn phòng dưới tầng hầm, cách chỗ bà đứng hơn 10 mét là lối ra cầu thang, có ánh sáng hắt ra. Giữa bà và lối ra cầu thang có một hàng chấn song sắt làm bằng

thép không gỉ, chia căn phòng ra làm đôi, đây là một phòng giam!

Trong phòng giam, một đầu là căn buồng vệ sinh đơn giản xếp sơ sài bằng gạch, phía ngoài buồng vệ sinh, có hai chiếc giường đôi được kê song song sát tường, đều được trải chăn đệm êm ái, chiếc chăn trên giường bà nằm chính là chăn đắp ở nhà tối hôm qua, người vẫn đang ngủ say là Hạ Chính, chồng bà.

Thế này là thế nào?

Tối hôm qua rõ ràng là nằm ngủ trên giường nhà mình, tại sao tỉnh dậy lại xuất hiện ở căn phòng giam xa lạ này? Trong vài giây ngắn ngủi, nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn bộ tâm trí Thu Bối Quân, bà tập trung tinh thần, sau khi chắc chắn toàn bộ những điều này không phải là đang nằm mơ, vội quay người lay gọi Hạ Chính.

Hạ Chính đang ngủ ngon bị gọi dậy, cáu kỉnh bực bội, nhưng sau khi mở mắt mấy giây, gương mặt ông cũng lộ vẻ kinh hãi như vậy.

“Đây là đâu? Sao lại ở đây?” Hạ Chính nhảy bật ra khỏi giường, trợn mắt nhìn bốn xung quanh, ông cố sức cho đầu óc tỉnh táo, để phán đoán xem đây liệu có phải đang nằm mơ.

Giây lát sau, Hạ Chính cũng phát hiện ra chuyện không phải là nằm mơ, ông ra khỏi giường, hai người cảnh giác quan sát bốn xung quanh. Lúc này, họ đột nhiên nhận ra, trên chiếc giường bên cạnh cũng có một người đang nằm.

Thu Bối Quân ôm chặt cánh tay chồng, hai người rón rén đi về phía chiếc giường đó, đến trước giường, họ nhìn thấy một cô gái tóc dài đang nằm nghiêng co người trong chăn, bất động.

Thì thế một cô gái!

Suy nghĩ này khiến Hạ Chính bất giác giật mình kinh sợ, nhất là lại đang ở một chỗ tối tăm như vậy, nhìn kỹ hơn, trên người cô gái có biểu hiện phập phồng của nhịp thở, hóa ra vẫn còn sống.

Hai người nhìn nhau, cẩn thận bước tới, đưa tay từ từ lay cô gái, mấy giây sau, cô gái thức giấc, uể oải vươn vai ngồi dậy, vừa ngáp vừa mở mắt ra, chưa ngáp xong, đã há hốc mồm kinh ngạc: “Đây là chỗ nào, tại sao tôi lại ở đây?” Cô gái quay đầu lại, nhìn thấy vợ chồng Hạ Chính, nghi hoặc giây lát, lại càng kinh ngạc hơn, “Hai bác... hai bác định làm gì?”

“Giang Văn Linh!” Vợ chồng Hạ Chính buột miệng thốt lên, chuyện này còn khiến họ kinh ngạc hơn cả chuyện phát hiện ra mình đang ở trong phòng giam vừa xong.

Rốt cuộc là thế nào?

Đúng lúc đầu óc họ rối tung không hiểu ra làm sao, thì có tiếng bước chân thong thả từ phía lối ra cầu thang vọng vào.

Ba người quay đầu lại, nhìn không chớp mắt.

Phía dưới cầu thang là một cây cột trụ lực của căn nhà, che khuất tầm nhìn của họ, tiếng bước chân chậm chậm đi xuống tầng dưới, một người đàn ông đi ra từ phía sau cây cột.

Anh ta cao gần mét tám, dáng người rất to đơ vạm vỡ, cơ bắp căng lên phía dưới lớp vải quần áo, trông hơi chật, đầu đội mũ chụp che kín hình mặt nạ trẻ con, loại dùng để biểu diễn trên sân khấu, trông rất kỳ dị.

Ba người nhìn thấy anh ta, bất giác hoảng hốt lùi lại sát tường.

Người đàn ông đầu chụp mũ mặt nạ trẻ con xách một chiếc túi

nilon đựng hộp đồ ăn, đi đến cạnh chấn song sắt, dứt chiếc túi nilon qua chấn song sắt để xuống sàn, quay người từ từ đến cạnh bức tường, ở đó có một chiếc ghế, anh ta khoanh tay trước ngực, ngồi xuống, mặt hướng về phía ba người.

Hạ Chính chăm chú nhìn cái đầu mặt nạ trẻ con mấy giây, rón rén đưa ra câu thoại buộc phải hỏi sau khi bị bắt cóc tổng tiền: “Tại sao chúng tôi lại ở đây, anh... anh là ai?”

“Tôi trả lời câu hỏi đầu tiên trước, các vị đã bị tôi bắt cóc, còn về câu hỏi thứ hai, tôi đang cân nhắc có cần trực tiếp nói cho các vị biết hay không.” Giọng nói phát ra từ cái đầu mặt nạ trẻ con không non nớt, đáng yêu như tạo hình cải trang của gã, giọng gã trầm thấp, tốc độ ra chậm, như thể cố ý hạ thấp tông giọng, “Thông thường, trong một vụ bắt cóc, nếu con tin biết được danh tính kẻ bắt cóc, kẻ bắt cóc thường sẽ giết người diệt khẩu để trừ hậu họa, cho nên tôi đang nghĩ, liệu có cần nói cho các vị biết đáp án của câu hỏi tôi là ai không.”

Hạ Chính nghe gã nói vậy, vội thay đổi: “Không cần... không cần nói nữa.”

“Thế thì tốt, giao tiếp với những người thông minh sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Các vị cũng nhìn thấy rồi đấy.”

Tên bắt cóc hươ tay ra hiệu bốn xung quanh, “Đây là tầng hầm bên ngoài rộng mênh mông, gần đây không có người, cho nên kêu to không có tác dụng gì, hi vọng là các vị đừng phí công tốn sức kêu cứu. Hai vị đều đã hơn năm mươi rồi, mặc dù chưa được coi là người già, nhưng cũng nên giữ gìn sức khỏe. Trong túi là bữa sáng của ba người, tiếp theo, mỗi ngày ba bữa, tôi đều sẽ mang đến

đúng giờ, nếu cần gì, cứ nói với tôi, tôi sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu của các vị. Tôi đoán chừng các vị cũng không ở đây quá lâu, chỉ cần hợp tác với những yêu cầu mà tôi đưa ra, tôi có thể bảo đảm các vị sẽ không bị làm sao cả. Các vị hoàn toàn có thể tin tưởng vào thành ý của tôi, bởi vì tôi cũng có thể ép các vị làm theo bằng những cách khác, nhưng tôi không muốn làm như vậy.”

Giọng nói của tên bắt cóc nhẹ nhàng hơn một chút, điều này khiến hệ thần kinh đang vô cùng căng thẳng của ba người được nói lỏng phần nào.

Hạ Chính nghĩ ngợi giây lát, mặc dù không biết tại sao lại bị bắt cóc, cũng không biết tại sao Giang Văn Linh lại xuất hiện ở đây, nhưng rất rõ ràng, việc bắt cóc là sự thật. Nếu đã bị bắt cóc, kiêu gì cũng là vì tiền, ông liền cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, hỏi: “Anh bạn, anh cần bao nhiêu tiền?”

“Đi thẳng vào vấn đề chính, thế cũng tốt” tên bắt cóc mỉm cười. “Ông cảm thấy bao nhiêu là phù hợp?”

“Việc này...” Hạ Chính ngừng lại, câu hỏi này thực sự không dễ trả lời, ông suy nghĩ mấy giây, rồi nói theo lối xảo trong làm ăn kinh doanh, “Anh cứ nói một con số đừng làm khó tôi quá, coi như có thêm một người bạn, giang hồ khi gặp khó cần tương trợ ầu cũng là chuyện khó tránh, sau này chúng tôi sẽ không báo cảnh sát đâu, chỉ coi như không có chuyện gì xảy ra.”

“Đúng là giỏi ăn nói, tôi thích câu “chỉ coi như không có chuyện gì xảy ra” của ông. Tên bắt cóc giơ một bàn tay lên, xò ra năm ngón tay, “Thế thì 500 nghìn nhé.”

“500 nghìn?” Hạ Chính không tin nổi, lặp lại một câu, hẳn đã bắt

cóc họ ra khỏi căn biệt thự mà không ai hay biết, dù thế nào thì cũng nhận được ra điều kiện kinh tế của gia đình họ mới phải chứ, tại sao lại chỉ đòi có mấy trăm nghìn? Hao tâm tổn sức như vậy mà chỉ cần năm trăm nghìn?

“Con số tôi đưa ra quá thấp hay sao?” Tên bắt cóc hỏi lại.

“Tôi...” Hạ Chính không biết phải trả lời thế nào, đòi 500 nghìn quả thực là ít đến mức kỳ cục, nếu nói là quá ít, tên bắt cóc đột ngột thay đổi, đòi mấy chục triệu thì làm thế nào?

Tên bắt cóc dường như cũng nhận ra tình thế khó xử của ông, gã cười nhẹ nhàng: “Không phải nghi ngờ, tôi chỉ cần 500 nghìn, 500 nghìn Nhân dân tệ.”

Hạ Chính do dự, nghĩ ngợi về tính chân thực trong lời nói của đối phương.

Đối phương thấy ông không tin, lại nói thêm một câu: “Tôi biết nhà các vị có tiền, nhưng tôi chỉ cần 500 nghìn, việc này không khó khăn chút?”

Lúc này Hạ Chính mới đồng ý: “Phải đưa tiền cho anh bằng cách nào? Nếu anh có loại thẻ ngân hàng mà không điều tra được nguồn gốc, tôi có thể chuyển khoản trực tiếp cho anh.”

“Tiếc là tôi không có.”

“Thế... thế anh muốn lấy tiền như thế nào?”

Tên bắt cóc điềm nhiên nói: “Tôi sẽ thông báo cho Hạ Minh, bảo cậu ta mang đến 500 nghìn tiền mặt.”

Hạ Chính bắt đầu thấy nghi ngờ: “Anh biết con trai tôi?”

Tên bắt cóc mỉm cười: “Ông muốn thăm dò danh tính của tôi phải

không?”

“Không, không” Hạ Chính vội phủ nhận, “Nếu anh biết nó, anh muốn nó mang tiền đến, nhưng công việc của nó...” Hạ Chính nói chưa hết câu, bỗng cảnh giác ngừng lại.

“Cậu ta cả ngày làm việc với cảnh sát, công việc của ta là giúp cảnh sát tìm tội phạm, đúng không?” Tên bắt cóc lắc đầu, vẻ coi thường, “Nhưng trong chuyện này, có ba người quan trọng nhất đối với cậu ta là các vị ở đây, tôi tin là cậu ta sẽ không báo cảnh sát đâu.”

Vừa nói, gã vừa lấy một chiếc điện thoại di động trong túi ra, bấm điện thoại.

Một lúc sau, giọng nói sang sảng của Hạ Minh vọng ra từ loa ngoài của điện thoại di động: “A lô?”

“Hạ Minh phải không?”

“Vâng, anh là?”

“Bây giờ có tiện nói chuyện không?”

“Anh cứ nói.”

Giọng nói của tên bắt cóc bình thản như không: “Anh giữ bình tĩnh, đừng hốt hoảng, nhất là đừng bật ra những âm thanh kinh ngạc. Bố mẹ anh, và cả người yêu anh, hiện giờ đang ở bên cạnh tôi.”

“Anh nói thể nghĩa là sao?” Giọng Hạ Minh phía đầu bên kia điện thoại lộ vẻ cảnh giác.

“Nếu anh không thấy phiền, tôi để họ nói với anh mấy câu.” Tên bắt cóc đưa điện thoại di động hướng về phía ba người.

Hạ Chính do dự mấy giây, rồi chậm rãi lên tiếng: “Minh à, bố mẹ... bố mẹ đã bị bắt cóc.”

“Bố mẹ đang ở đâu?” Giọng Hạ Minh đầy lo lắng.

Hạ Chính nhìn tên bắt cóc, cái đầu hình mặt trẻ con khế gật: “Không sao, ông có thể nói cho cậu ta biết.”

Hạ Chính đành nói: “Bố mẹ đang ở một phòng ở tầng hầm, không biết là ở đâu.”

“Giang Văn Linh cũng ở đó ạ?”

“Cô ta cũng ở đây.”

“Bố mẹ và cô ấy thế nào?”

“Bố mẹ... bố mẹ và nó không sao.”

Tên bắt cóc đưa điện thoại di động về sát miệng gã: “Bây giờ bọn họ đều rất ổn, không bị làm sao cả.”

“Anh muốn thế nào?”

“Cần tiền.”

“Cần bao nhiêu?”

“Không nhiều, đối với nhà anh lại càng không nhiều, năm trăm nghìn, một yêu cầu nhỏ như vậy, tôi nghĩ anh chắc không đến mức phải báo cảnh sát đâu nhỉ?”

“Chỉ cần năm trăm nghìn thôi à?”

“Đúng thế, vấn đề này, bố anh đã xác nhận với tôi rồi.”

Hạ Minh đồng ý ngay lập tức, không hề do dự: “Được, tôi sẽ không báo cảnh sát, anh cũng đừng làm gì họ.”

“Tôi đồng ý với cậu, tôi là người giữ lời hứa.”

“Đưa tiền cho anh bằng cách nào?”

“Đợi đến sáng mai sau khi ngân hàng mở cửa, anh rút năm trăm nghìn tiền mặt, rồi mang đến cho tôi.”

“Mang đến đâu?”

“Tôi nghĩ anh chắc sẽ có cách tìm ra tôi.” “Đến lúc đó anh cũng sử dụng số điện thoại này để liên lạc phải không?”

“Không, tôi sẽ không liên lạc với anh nữa, để xem anh có tìm ra tôi hay không.”

CHƯƠNG 29

Từ lúc nghi phạm nhảy xuống sông tẩu thoát đến giờ, đã hơn nửa tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, cảnh sát liên tục lục soát tìm bắt hai tên tội phạm, không nghỉ ngày nào, đi phỏng vấn điều tra trên diện rộng bao gồm toàn bộ những khu vực trọng điểm trong toàn thành phố, điều tra loại trừ qua hệ thống camera giám sát ở trung tâm thông tin, tiến hành điều tra đồng thời qua cả hai kênh, mà vẫn không có bất cứ thu hoạch gì.

Có người nghi ngờ hai tên đó đã chết đuối dưới sông, cũng có người nói bọn chúng nhảy xuống sông tẩu thoát thì ắt phải bơi rất giỏi, chắc chắn đã lén lút lên bờ ở một chỗ nào đó, tránh được vòng truy bắt của cảnh sát, bây giờ e là đã cao chạy xa bay khỏi Hàng Châu rồi.

Lâm Kỳ biết, hai tên đó có khả năng đã chạy thoát, nhưng tên chủ mưu chắc chắn vẫn đang ẩn mình trong trung tâm thông tin. Anh ta cũng ngầm đoán xem tên chủ mưu là ai, cảnh sát trong chi đội của họ, một cảnh sát kỹ thuật nào đó trong trung tâm, hoặc là người của đơn vị cung cấp thiết bị an ninh, nhưng người nào trông cũng không giống, cũng không nghĩ được ra hẳn làm như vậy vì động cơ gì, dường như không ai có được lợi ích trực tiếp từ loạt vụ án liên tiếp đó.

Thời gian trôi qua từng ngày, thời gian vàng để điều tra phá án

đã qua từ lâu, nếu vẫn không điều tra ra được kết quả gì, cuối cùng phải kết thúc vụ án thế nào, cũng là nỗi lo canh cánh trong lòng anh ta. Thậm chí anh ta còn mong bọn tội phạm gây ra thêm một vụ nữa, dù thế nào cũng có thêm hi vọng phá án cho họ. Nhưng kể từ khi nhảy xuống sông, bọn tội phạm đã bắt vô âm tín, nghĩ cũng phải, người nông cuồng đến đâu, khi đã suýt bị cảnh sát bắt, cũng sẽ ngủ đông rất lâu.

Bây giờ toàn bộ hi vọng phá án của anh ta đều trông vào Hạ Minh.

Hạ Minh đã chặn lấy thông tin các cuộc gọi và dữ liệu tin nhắn của hầu hết những người nắm được tình hình vụ án, bao gồm cả lãnh đạo trung tâm thông tin, đây là hành vi tiềm ẩn rủi ro chính trị rất lớn, không có lãnh đạo nào chấp nhận được chuyện toàn bộ cuộc sống riêng tư của mình bị người khác theo dõi, hôm nay họ theo dõi người trong ban chuyên án, ngày mai liệu có theo dõi lãnh đạo cấp cao của Công an thành phố, thậm chí cả lãnh đạo chính quyền thành phố? Nếu hành vi này của Hạ Minh bị phát hiện, Hạ Minh khai ra anh ta và Trương Cường, cho dù cả hai người không thừa nhận, lãnh đạo cấp trên cũng sẽ tin rằng họ là kẻ chủ mưu, Con đường công danh sự nghiệp tất nhiên coi như kết thúc từ đây.

Về việc này, người bình thường có vẻ bảo thủ nhất như Trương Cường, không ngờ lần này lại quyết liệt nhất. Hạ Minh tất nhiên không muốn làm, Lâm Kỳ là trưởng ban chuyên án, không kết thúc được vụ án, đành đồng ý nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra miễn cưỡng, ý tưởng này vốn là của Trương Cường, anh ta còn nói nếu có vấn đề gì, anh ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm thay Lâm Kỳ. Lâm Kỳ đại khái

cũng biết anh ta làm như vậy vì động cơ gì, nếu bốn năm trước Trương Cường không bị kỷ luật vì kẻ chủ mưu ở ngay trong trung tâm thông tin, thì bây giờ chí ít anh ta cũng phải là phó cục trưởng ở đây rồi.

Họ cũng biết cho dù có mạo hiểm theo dõi tất cả mọi người, cũng không chắc đã điều tra ra được kẻ chủ mưu, rất ít người trực tiếp bàn chuyện phạm tội qua điện thoại hoặc tin nhắn. Kể cả là có thể điều tra ra, cũng không thể lấy đó làm chứng cứ để bắt người, nếu không, mọi người sẽ biết ban chuyên án đã theo dõi tất cả mọi người. Nhưng chỉ cần tìm được ra đối tượng khả nghi rõ ràng, Lâm Kỳ sẽ nghĩ được ra lý do khác để yêu cầu thẩm vấn, đồng thời dùng đủ các biện pháp điều tra người đó, nhất định sẽ tìm ra được chứng cứ dính líu đến vụ án.

Loáng một cái nửa tháng đã trôi qua, cứ cách vài ngày Lâm Kỳ và Trương Cường lại gặp riêng Hạ Minh để hỏi về kết quả, nhưng anh toàn nói không phát hiện ra người nào dính líu đến vụ án, về cuộc sống riêng tư của người khác trong điện thoại, Hạ Minh rất giữ nguyên tắc, im như hến, không hé lộ một câu. Những chuyện này quá nhạy cảm, Lâm Kỳ với vai trò thẩm dò thông tin, cũng đành kìm chế sự tò mò.

Sáng sớm hôm đó, mới 8 giờ 30 phút, Lâm Kỳ đã đến trung tâm thông tin, lúc này còn sớm, chưa đến thời gian làm việc, trong phòng chỉ huy chỉ có lác đác mấy cảnh sát kỹ thuật đang ăn sáng, lúc này, anh ta bất ngờ phát hiện ra, Hạ Minh đang ngồi ở vị trí làm việc, mặt hướng vào máy vi tính.

Hạ Minh không phải là cảnh sát, không phải tuân thủ giờ làm việc

của trung tâm, thông thường khi phải điều tra phá án thì đến sớm, không có vụ án nào phải điều tra, thì đến muộn, thậm chí không đến, hơn nữa Hạ Minh vốn không phải là người chăm chỉ. Trương Cường cũng đã cảnh báo Hạ Minh, trong thời gian theo dõi tất cả mọi người, đừng có lúc nào cũng xuất hiện ở trung tâm, bây giờ không phải là thời gian điều tra phá án, đừng làm ra vẻ công việc vô cùng bận rộn, tránh để người khác nghi ngờ. Hạ Minh cũng làm theo chỉ thị, thời gian này mỗi ngày cũng chỉ đến trung tâm một lần, đến muộn về sớm, có lúc đến một tí vào buổi chiều rồi về luôn. Mấy lần Lâm Kỳ muốn gặp Hạ Minh, đều không thấy bóng dáng đâu.

Hôm nay, sáng sớm ngày ra anh chàng này đã xuất hiện ở trung tâm, lại còn nhìn máy vi tính rất chăm chú. liệu có phải là cậu ta đã tìm ra manh mối không đây?

Vị trí của Hạ Minh quay lưng về phía Lâm Kỳ, cách cửa không xa. Lâm Kỳ bước tới, Hạ Minh vẫn không hề hay biết, Lâm Kỳ đi đến chỗ cách mấy mét phía sau lưng Hạ Minh, thấy anh đang xem camera giám sát.

Lâm Kỳ đã hợp tác với anh nhiều lần, biết là khi điều tra phá án, thông thường Hạ Minh chỉ chỉ đạo kỹ thuật bằng miệng rất ít khi đích thân thao tác, chỉ có những công việc kỹ thuật mà người khác không làm được như dò tìm số điện thoại di động của tội phạm, anh mới đích thân làm, những công việc tay chân như kiểm tra camera giám sát, Hạ Minh luôn bố trí người khác làm, mình chỉ xem kết quả.

Không biết đây là hình ảnh giám sát chết tiệt gì mà cậu ta phải tự kiểm tra?

Lâm Kỳ tập trung chú ý vào màn hình máy tính, trên màn hình là hình ảnh giám sát một nút giao đầu đường, trên đường dành cho người đi bộ ở một phía của ngã rẽ có một tấm biển điện tử, hiển thị dòng chữ “Cách G20 140 ngày”, Lâm Kỳ ngược mắt nhìn tên file dữ liệu, mã hiệu ghi trong khung tên file ở góc trái phía trên đoạn video là thị trấn Sùng Hiền. Anh ta suy nghĩ một giây, chợt hiểu ra, anh chàng này đâu có phải là đang điều tra vụ án, lại sử dụng hệ thống mạng của công an để theo dõi người yêu đây!

Lúc này, Hạ Minh dường như đã nhận ra người vừa quẹt thẻ vào cửa không tiếp tục đi về phía trước nữa, mà đứng ở ngay sau lưng mình, anh quay đầu lại, thỉnh linh phát hiện ra Lâm Kỳ đang trợn mắt to như đèn lồng anh giật nảy mình, vội tắt toàn bộ cửa sổ, quay đầu lại, mở đôi mắt hơi sưng, nét mặt vô cùng lúng túng.

Lâm Kỳ thấy mắt Hạ Minh đỏ quạch, đoán là anh đã đến đây xem camera giám sát từ sáng sớm, càn điện hết “Sáng sớm ngày ra cậu đã chạy đến theo dõi người yêu cậu hả?” Anh ta nhẹ nhàng nói khẽ ba chữ “người yêu cậu”, để những người khác trong trung tâm không nghe thấy.

Hạ Minh há miệng chờ ra vài giây, làm ra vẻ thành khẩn nhất trên thế gian: “Đây là lần cuối cùng, sau này tuyệt đối không dám nữa, thôi thì coi như một chút thù lao để tôi làm việc cho các anh.”

“Thù lao!” Lâm Kỳ đang định gọi Hạ Minh ra để làm công tác tư tưởng, Hạ Minh liền cướp lời, bảo anh còn chút việc phải xử lý, rồi luống cuống chuồn mất.

Nửa tiếng sau khi Hạ Minh rời đi, Lâm Kỳ nhận được điện thoại của Lý Chấn Uy, thông báo một thông tin đột phát, bọn tội phạm lại

ra tay lần nữa, lần này đối tượng là bố mẹ Hạ Minh, nhưng khác với những lần trước, lần này bọn chúng không trói con tin lại giữ ở trong nhà, mà thực sự là bắt cóc, bọn chúng đã mang bố mẹ Hạ Minh đi nơi khác, một mảnh giấy nhắn tin như thường lệ được lưu lại ở hiện trường, nội dung hơi khác, lần này là: “NO.5, người đang ở trong tay tôi, nếu báo cảnh sát sẽ giết con tin.”

CHƯƠNG 30

Nhận được thông tin bọn tội phạm lại ra tay một lần nữa, Lâm Kỳ lập tức vội đến chi đội. Dọc đường, Lý Chấn Uy đã nói rõ tình hình với anh ta qua điện thoại.

Sáng sớm nay, Thẩm Nghiêm anh rể của Hạ Minh đến gặp bố vợ để vay tiền, sau khi đến biệt thự thì phát hiện thấy không có ai ở nhà, không thấy ô tô của bố vợ ở nhà, nhưng kính của ông vẫn để ở trong nhà. Thẩm Nghiêm gọi điện thoại cho bố vợ thì điện thoại tắt máy, anh ta cảm thấy có điều gì đó không bình thường, liền lên tầng trên kiểm tra xem thế nào, phát hiện thấy phòng ngủ lộn xộn, lại nhìn thấy mảnh giấy để lại tin nhắn ở trên bàn, Thẩm Nghiêm lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Cảnh sát có quy trình xử lý riêng đối với tình hình các vụ bắt cóc, để đề phòng tội phạm bắt cóc cử người đến gần căn biệt thự canh chừng nghe ngóng thông tin, đầu tiên cảnh sát cử người mặc thường phục ẩn nấp xung quanh căn biệt thự, sau khi xác nhận không có người canh chừng, mới lặng lẽ vào điều tra. Sau khi cảnh sát mặc thường phục vào trong nhà, thấy mảnh giấy tin nhắn, liền biết ngay tính chất nghiêm trọng của vụ án lập tức báo tin về chi đội trình sát hình sự, tiếp đó, cảnh sát mặc thường phục lại thận trọng đưa Thẩm Nghiêm về chi đội, đồng thời, gọi điện thoại liên lạc với Hạ Minh và Hà Mộng Phi, cho cảnh sát đưa người nhà, bao gồm cả con của Hà Mộng Phi về chi đội, đợi xử lý sau.

Sau khi Lâm Kỳ đến cơ quan, theo chỉ đạo của anh ta, một gian phòng ở đó đã được bố trí làm phòng chỉ huy. Điện thoại di động của ba người thân trong gia đình nạn nhân đều được nộp cho cảnh sát hình sự sau khi đã hỏi ý kiến của họ, đã chọn ra người trong đội cảnh sát có giọng nói giống với người thân của nạn nhân, hễ tội phạm bắt cóc gọi điện đến, cảnh sát hình sự sẽ giả làm người thân của nạn nhân nghe điện thoại.

Ba người thân của nạn nhân đều ngồi ở một góc trong phòng chỉ huy, con trai của vợ chồng Thẩm Nghiêm được giao cho một nữ cảnh sát đưa sang một phòng làm việc khác trông giữ.

Gương mặt cả ba người đều lộ rõ vẻ sốt ruột lo lắng, họ khe khẽ tranh cãi điều gì đó, Lâm Kỳ bước tới hỏi, Hạ Minh lập tức ngậm miệng lại, không nói câu nào.

Còn Thẩm Nghiêm vội kêu ca với Lâm Kỳ, Hạ Minh đang trách anh ta thấy mảnh giấy để lại tin nhắn, chưa bàn bạc gì đã báo cảnh sát luôn, vì không phải là bố mẹ mình, nên anh ta không hề quan tâm đến hậu quả có khả năng xảy ra khi báo cảnh sát. Hạ Mộng Phi sống trong gia đình có điều kiện từ nhỏ, sau khi lấy chồng, lại được chồng vô cùng chiều chuộng, chưa bao giờ phải trải qua việc gì lớn, lần đầu tiên gặp chuyện như thế này, sợ rúm ró không biết phải làm gì, nghe em trai nói thế, cũng đứng về phía em trai, trách chồng hồ đồ, suy cho cùng bởi vì đó không phải là bố mẹ của anh ta, nên mới báo cảnh sát một cách thiếu suy nghĩ như vậy.

Hai chị em cùng trách móc, Thẩm Nghiêm không biết phải thanh minh thế nào, chỉ nói là lúc đó thấy bố mẹ bị bắt cóc, hoàn toàn không nghĩ được nhiều như vậy, nếu chẳng may có chuyện gì, anh

ta thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn vợ. Nói đến đây, Hạ Mộng Phi cũng không kìm được bật khóc.

Lâm Kỳ khẽ nhú mày, vừa nhìn Hạ Minh, vừa khách quan nói đỡ cho Thẩm Nghiêm một câu: “Anh rể cậu nói đúng, xảy ra sự việc như vậy, người nhà lo lắng sốt ruột là lẽ đương nhiên, nhưng cậu đã làm việc với cảnh sát một thời gian dài như vậy, cậu phải biết rõ chứ, đối với các vụ bắt cóc, nhanh chóng báo cảnh sát là lựa chọn tốt nhất, người nhà cứ làm bừa theo chỉ thị của tội phạm bắt cóc, mới là vô trách nhiệm đối với con tin!”

Hạ Minh bực bội quay đầu đi, không nói tiếng nào.

Lâm Kỳ lại hỏi: “Thế nào, tội phạm bắt cóc đã liên hệ với mọi người chưa?”

Cả ba người đều lắc đầu, một cảnh sát ở bên cạnh nói điện thoại di động của cả ba người đều đã cài đặt theo dõi tuyệt đối, nếu tội phạm bắt cóc gọi điện thoại hoặc nhắn tin, sẽ lập tức tiến hành truy tìm dấu vết.

Lâm Kỳ gật đầu, nhìn Hạ Minh ra hiệu, bảo anh đi ra ngoài một mình, ra đến chỗ không có người ở ngoài. lang, Lâm Kỳ hỏi khẽ: “Tại sao bọn tội phạm lại bài bố mẹ cậu?”

Ánh mắt Hạ Minh lảng ra chỗ khác: “Tôi làm sao mà biết được?”

Lâm Kỳ nhìn chằm chằm vào mắt anh: “Có phải thời gian này cậu đã tìm được manh mối gì, hoặc điều tra ra người nào?”

“Không có.”

“Đúng là không có?”

Hạ Minh lắc đầu: “Đúng là không có.”

Lâm Kỳ cau mày, nghiêm mặt nói: “Tôi dám khẳng định, cậu đang lừa tôi.” Thực ra anh ta không khẳng định được điều gì, đây chẳng qua là kỹ thuật cảnh sát hình sự thường dùng khi thẩm vấn.

“Không thể nào, anh thông tuệ như thế tôi làm sao mà lừa được anh.”

Điều này cũng đúng, Lâm Kỳ cười nhạt, gật đầu, thôi thì tin cậu ta vậy, liền bảo Hạ Minh vào trong ngồi đợi thông tin.

Hạ Minh đi được mấy bước, bỗng dừng chân, vòng lại, nói: “Tôi muốn đến biệt thự xem thế nào.”

“Xem cái gì?”

“Tôi là chuyên gia về mặt này, xảy ra chuyện, tôi không thể cứ ngồi không như vậy.”

Lâm Kỳ hơi nhíu mày: “Cậu có nghĩ, bọn tội phạm ra tay lần nữa, đối tượng là bố mẹ cậu, lần này lại không trói con tin giữ trong nhà, mà đưa đi nơi khác. Làm gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, cậu điều tra vụ án, bố mẹ cậu bị bắt cóc, tôi dám khẳng định, mục tiêu của bọn tội phạm thực ra là cậu.”

“Anh lại dám khẳng định rồi.” Hạ Minh phàn nàn, “Thôi cứ cho là anh nói đúng một lần đi, thế thì sao?”

“Cậu càng nên ở đây, không thể trúng kế của bọn chúng được.”

“Trúng kế gì được? Bây giờ toàn bộ chi đội của các anh đều đã tham gia, tên chủ mưu là người trong nội bộ, hấn lại không biết chắc? Đằng nào thì điện thoại di động của tôi cũng nộp lên rồi, nếu hấn gọi điện thoại cho tôi. cũng là các anh nghe máy, tôi còn thể nào được?” Hạ Minh sôi tiết nói.

“Thế cậu muốn thế nào?”

“Tôi muốn tìm ra người, tôi muốn cứu người thân của tôi!”

Lâm Kỳ nhắm chặt mắt suy nghĩ, tên chủ mưu là người trong nội bộ, tên chủ mưu chắc cũng đã biết cảnh sát đã vào cuộc vụ bố mẹ Hạ Minh bị bắt cóc, trực tiếp để Hạ Minh tìm người, hình như cũng không trúng kế mẹ gì.

Anh ta còn đang chưa đưa ra được quyết định, thì Hạ Minh lại nói: “Bây giờ trong căn biệt thự chỉ có cảnh sát của các anh, không một người nào trong gia đình tôi có ở đó, như vậy là không phù hợp với quy trình đúng không?”

“Quy trình gì?”

“Nhà tôi có những đồ đạc quý giá, khi cảnh sát đến nhà điều tra, phải có người trong gia đình ở nhà.”

“Cậu...” Lâm Kỳ nghẹn họng, bố mẹ cậu bị bắt cóc, cảnh sát đến điều tra, mẹ kiếp, mà cậu vẫn còn lo cảnh sát ăn trộm đồ?

Lúc này Lâm Kỳ liếc đồng hồ, đã gần 10 giờ, cả buổi sáng đã trôi qua, đến giờ tội phạm vẫn chưa gọi điện cho người nhà, chuyện này có phần kỳ quặc. Mặc dù tội phạm đã để lại hiện trường mảnh giấy có tin nhắn, nhưng chỉ có vợ chồng Hạ Chính ở trong căn biệt thự, con cái bình thường đều không ở nhà, nếu không phải là sáng sớm nay Thẩm Nghiêm đến gặp bố vợ để vay tiền, thì vẫn còn chưa biết chuyện bắt cóc. Đáng lý ra, tội phạm bắt cóc cũng phải gọi thêm một cú điện thoại cho người nhà để thông báo mới đúng.

Không lẽ tên chủ mưu biết cảnh sát đã vào cuộc, cho nên không thực hiện tiếp kế hoạch phía sau nữa, mà giết người diệt khẩu

luôn?

Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lâm Kỳ, anh ta nhớ ra cảnh sáng sớm nay Hạ Minh xuất hiện ở trung tâm thông tin xem camera giám sát, sau đó luống cuống rời đi. Nếu Hạ Minh muốn theo dõi người yêu, có cần mất công mất sức đến từ lúc sáng sớm như vậy không?

Lâm Kỳ ngẫm nghĩ giây lát, rồi bảo Hạ Minh ra ngoài đợi, anh ta suy nghĩ một lúc.

Anh ta lập tức gặp Lý Chấn Uy, lẳng lặng bảo Lý Chấn Uy nhanh chóng kiểm tra nhật ký cuộc gọi của Hạ Minh từ tối hôm qua, mấy phút sau nhận được kết quả, vào 8 giờ 10 phút sáng, có một số điện thoại di động 170 gọi cho Hạ Minh một cú điện thoại dài đến 4 phút, thông tin của người đăng ký số điện thoại di động đó là thông tin giả mạo, cú điện thoại được gọi từ một sim điện thoại không điều tra được nguồn gốc.

Còn về định vị điện thoại di động, Lâm Kỳ không ôm hi vọng, theo tác phong của tội phạm, lúc này, chiếc điện thoại di động đã tắt máy từ lâu. Nhưng kết quả lại nằm ngoài suy đoán, điện thoại di động vẫn đang mở máy, mà vị trí lại ở trong căn biệt thự, sau khi sử dụng biện pháp kỹ thuật để loại trừ, phát hiện lần này điện thoại di động không sử dụng định vị ảo, đó chính là vị trí thực!

Không lẽ tội phạm bắt cóc vẫn ở lại trong biệt thự? Khả năng này không lớn, dẫu sao cũng đã bố trí người của đội trinh sát kỹ thuật đến điều tra tình hình trong căn biệt thự. Không lẽ tên tội phạm lại để luôn điện thoại di động trong căn biệt thự?

Anh ta nhớ đến chuyện sáng nay Hạ Minh xuất hiện trung tâm

thông tin, giờ lại nhất định đòi về biệt thự, chắc là sáng sớm nay, sau khi nhận được điện thoại của tội phạm bắt cóc, Hạ Minh liền đến trung tâm để điều tra, cậu ta đương nhiên đã biết điện thoại di động của tội phạm ở ngay trong căn biệt thự từ trước.

Tên chủ mưu là nhân viên nội bộ, Hạ Minh đang theo dõi toàn bộ nhân viên nội bộ, bố mẹ cậu ta lại bắt cóc, những chuyện này hẳn phải có mối liên hệ nào đó?

Nghĩ đến đây, Lâm Kỳ lập tức qua gặp Hạ Minh, nói với anh: “Cậu đến biệt thự cùng tôi, tôi cũng đến hiện trường xem thế nào.”

CHƯƠNG 31

Lâm Kỳ lại dẫn theo ba thành viên trong đội trinh sát kỹ thuật, ba người mặc thường phục, lên một chiếc xe thông thường. Hạ Minh thì lái ô tô của mình đến căn biệt thự trước, Lâm Kỳ cho xe đỗ ở gần biệt thự, sau đó cũng vào biệt thự dưới sự bọc lót của cảnh sát mặc thường phục ngấm canh chừng phía ngoài.

Bên trong căn biệt thự đã có năm cảnh sát túc trực ở đó, hai người canh chừng ở phía trước và sau vườn hoa, ba người lục soát trong nhà để lấy chứng cứ, bao gồm kiểm tra xem tội phạm bắt cóc có để lại thiết bị nghe trộm hay không...

Đợi mọi người đều đã vào trong nhà, cảnh sát hình Sự có mặt trước ở đó liền đưa họ lên phòng ngủ chính ở tầng 3, mang bao giày vào rồi vào phòng, cảnh sát hình sự giới thiệu với họ: “Vụ bắt cóc lần này không giống với những lần trước, căn cứ vào tình hình hiện trường để phán đoán, tội phạm bắt cóc đã ra tay ở căn phòng này, nhưng toàn bộ cửa trong căn biệt thự đều nguyên vẹn không sao, cửa chính ở tầng 1 và thang máy vào nhà từ tầng hầm để xe đều phải quẹt thẻ mới vào được, tội phạm bắt cóc dường như chỉ còn một cách để xâm nhập vào nhà, là leo cửa sổ. Khi chúng tôi vào nhà, thấy cửa sổ ở đây đang mở, bậc cửa sổ phía dưới cũng có vết giẫm, nhưng nếu leo ra từ đây, ừm... theo tôi, khá phiền.”

Lâm Kỳ đến bên cửa sổ, thò đầu ra ngoài nhìn một cái liền biết ngay cái gọi là “phiền” nghĩa là gì.

Đây là tầng 3 phòng khách lớn ở tầng 1 cao 4,5 mét, phía dưới còn một tầng lửng, cũng có nghĩa là, cửa sổ này cách mặt đất khoảng 10 mét, mặt ngoài tường căn biệt thự được ốp gạch trơn, không có đường ống bên ngoài, cũng không lắp đặt cửa sổ chống trộm, hoàn toàn không có chỗ để đặt chân, tội phạm bắt cóc không phải là thạch sùng, làm sao mà trèo lên được?

“Cũng có khả năng bọn chúng đã sử dụng một số công cụ” cảnh sát hình sự phỏng đoán, “Có điều vẫn rất khó tưởng tượng.”

Công cụ mà anh ta nói, tất nhiên là những thứ như móc vượt tường, nhưng nếu tội phạm bắt cóc buộc móc vượt tường vào dây thừng, rồi tay không ném lên cao 10 mét, treo chính xác vào cửa sổ, đạt đến độ chuẩn đó, sao hắn không đi biểu diễn tiết mục bắn xuyên lá liễu ở khoảng cách 100 bước cơ chứ?

Tất nhiên rồi, còn một loại súng hơi chuyên nghiệp dùng để leo vách, có thể vượt tường một cách dễ dàng, nhưng chuyện này chỉ mới được xem trên tivi, trong lịch sử phạm tội của thành phố Hàng Châu chưa từng thấy mảnh tướng nào như vậy.

Lâm Kỳ nghĩ ngợi giây lát, rồi quay về phía Hạ Minh: “Có biện pháp kỹ thuật nào mở được khóa điện tử nhà cậu không?”

Hạ Minh lắc đầu: “Đều là sản phẩm mới nhất của công ty chúng tôi, mật mã dài 32 đơn vị, tôi không nghĩ là có người trực tiếp mở được.”

“Cổng chính của biệt thự thì sao?” Anh ta muốn nói đến cổng vào biệt thự, phía trên có lắp thiết bị cảm ứng bluetooth.

“Thiết bị có mật mã cùng cấp.”

Lâm Kỳ gãi đầu, căn cứ vào tình hình đó để phán đoán khóa cửa biệt thự vẫn nguyên vẹn, tội phạm muốn vào trong, đầu tiên phải leo được qua bức tường bao ngoài biệt thự, sau đó lại leo lên cái cửa sổ cao đến 10 mét không có chỗ để chân này.

Leo qua tường bao thì không có gì lạ, trước đó họ đã từng chứng kiến thân thủ của tội phạm, nhưng làm thế nào để leo được lên cái cửa sổ này, thì vẫn không thể nghĩ được ra.

Cảnh sát hình sự lại nói: “Nhìn từ tình hình hiện trường, bọn tội phạm có hai người, đều mang bao giày, không lấy được dấu chân thật sự của chúng...”

“Đội đã!” Lâm Kỳ ngắt lời anh ta, “Cậu nói lần này khi phạm tội bọn chúng đều mang bao giày?”

“Đúng vậy.”

Lâm Kỳ gật đầu, bảo anh ta nói tiếp.

“Trong phòng không có dấu vết bị lục lọi rõ rệt, có phải là bọn tội phạm đã uy hiếp con tin để tìm lấy những đồ vật giá trị trong nhà hay không, chúng ta không thể nào biết được, cần phải có sự xác nhận của người nhà. Nhưng có một điểm tương đối kỳ quặc, tội phạm bắt cóc mang cả chăn, ga của chiếc giường này đi, những vụ bắt cóc như thế này rất ít thấy.”

Lâm Kỳ nhìn về phía chiếc giường, ở đó chỉ còn lại gối, ga và chăn đều không còn. Anh ta càng không hiểu ra làm sao, như vậy bọn tội phạm định làm gì, bắt cóc con tin nhân tiện cướp tài sản cũng là chuyện bình thường, nhưng dù thế nào cũng không cần mang cả mấy món đồ trên giường đi chứ?

Trong những vụ trộm cướp vào thập niên tám mươi, chín mươi, bọn trộm thường vác cả tivi của chủ nhà đi, giờ cũng không làm chuyện này nữa, thế mà hai tên này vượt tường, leo cửa sổ, vô cùng hao tâm tổn sức mới vào nhà được, cuối cùng chỉ lấy đi mấy món đồ trên giường?

Bây giờ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản, lại còn có kiểu hành động này nữa sao?

Cảnh sát hình sự tiếp tục nói: “Sau khi tội phạm bắt cóc khổng chế con tin trong căn phòng ngủ này, chúng tôi đoán chúng đi luôn bằng thang máy ở tầng này xuống nhà để xe dưới tầng hầm thứ hai, sau đó lái xe ô tô của chủ nhà rời đi, trên ô tô của chủ nhà có thẻ bluetooth của biệt thự và thẻ bluetooth của khu đô thị, đi ra ngoài không khó khăn gì. Trong phòng không có dấu vết ấu dả, đánh lộn, cũng chưa phát hiện thấy những chứng cứ định hướng như dấu vân tay khả nghi.”

Lâm Kỳ gật đầu, trong đầu đã nắm được cơ bản về tình tiết vụ án lần này.

Vụ bắt cóc lần này có rất nhiều điểm khác với mấy vụ án trước, trước đây tội phạm đều trói con tin lại rồi rời đi, sau đó thông báo cho cảnh sát cứu người, đeo găng tay khi phạm tội, không để lại vân tay, ngoài ra không bao giờ mang bao giày, hẳn là bọn chúng rất hiểu cảnh sát không thể xác định được mục tiêu qua dấu chân, nhưng lần này bọn chúng lại vô cùng thận trọng, không để lại cả dấu chân, điều kỳ quặc nhất là tại sao chúng lại lấy cả chăn và ga giường.

Sau khi xem hiện trường một lượt, Lâm Kỳ tập trung cảnh sát

trong biệt thự lại, bảo họ đi tìm một chiếc điện thoại di động đang mở máy, trong lúc nói, anh ta liếc Hạ Minh một cái, nhận thấy nét mặt anh có vẻ khác lạ, liền tìm có bảo mọi người đi ra chỗ khác, để một mình Hạ Minh ở lại, lạnh lùng hỏi: “Bây giờ, cậu có thể nói về chuyện điện thoại rồi chứ?”

“Điện thoại gì?” Hạ Minh lộ vẻ luống cuống căng thẳng.

“Sáng nay có một số 170 gọi điện thoại cho cậu, nói chuyện với cậu tận những 4 phút, bạn của cậu à?”

Hạ Minh cúi đầu im lặng.

“Sáng sớm ngày ra cậu đã xuất hiện ở trung tâm thông tin, có phải là để điều tra số điện thoại đó không? Cậu đã biết định vị số điện thoại này ở ngay trong nhà cậu đúng từ trước không?”

Hạ Minh ngơ người, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, một lúc sau mới chậm rãi gật đầu.

“Tôi phạm bất cóc nói gì với cậu qua điện thoại?”

“Ồ... cũng chỉ bảo tôi đem tiền đi chuộc người.”

“Bọn chúng đòi bao nhiêu tiền?”

“Năm trăm nghìn.”

“Đô la Mỹ?”

“Nhân dân tệ”

“Năm trăm nghìn Nhân dân tệ?” Lâm Kỳ ngạc nhiên hỏi, anh ta càng tin chắc, không còn nghi ngờ gì nữa, “Bất cóc bố mẹ cậu mà chỉ đòi năm trăm nghìn tệ? Chắc chắn có gì đó kỳ quặc trong chuyện này!”

“Tôi cũng không biết.”

“Đừng có vờ vịt với tôi, hắn còn nói gì với cậu, thành thật khai hết ra cho tôi.”

“Hết rồi, chỉ thế thôi.”

“Vậy sao?” Lâm Kỳ nghi ngờ chăm chăm nhìn anh mấy giây, “Cậu định đưa tiền cho chúng như thế nào?”

“Còn chưa nói.”

“Nếu sáng nay Thẩm Nghiêm không báo cảnh sát, cậu định thế nào, tự rút tiền rồi đến gặp bọn chúng để chuộc người?”

“Tôi không biết.”

“Không biết cái cục cứt! Đúng là cậu nghĩ như vậy!”

Lâm Kỳ nói toạc móng heo, “Cậu có nghĩ không hả, tội phạm bắt cóc tìm đến nhà cậu, bắt cóc bố mẹ cậu mang đi, mà chỉ đòi năm trăm nghìn tệ, cậu không thấy rất kỳ quặc à? Tôi dám khẳng định, mục đích của chúng không phải là để bắt cóc, mà chính là cậu, nếu cậu làm theo, không chỉ bản thân cậu, mà cả bố mẹ cậu đều sẽ vô cùng nguy hiểm!”

Hạ Minh ậm ừ nói một câu: “Có thể bọn chúng sẽ giữ chữ tín.”

“Giữ chữ tín” Lâm Kỳ cười nhạt, nụ cười trên mặt anh ta đột nhiên đanh lại, nghiêm giọng nói: “Có phải cậu đã biết tội phạm bắt cóc là ai rồi không?”

Hạ Minh vội lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Cậu đã nắm được một số manh mối mà chúng tôi không biết đúng không?” Lâm Kỳ hỏi dồn.

“Không, nếu có, tôi chắc chắn sẽ nói với anh.”

Lâm Kỳ khinh khỉnh hừ một tiếng, hoàn toàn không hề tin lời anh,

liên tiếp truy hỏi mấy lần, Hạ Minh vẫn kiên quyết nói anh không biết gì cả, Lâm Kỳ muốn trực tiếp sử dụng nhục hình để ép cung đối với Hạ Minh, nhưng lại nghĩ chưa cứu được nạn nhân mà trưởng ban chuyên án lại đánh người nhà thì có phần hơi quá đáng, đành thôi.

Cuộc đối thoại giữa hai người rơi vào bế tắc, một lúc sau, Hạ Minh nói: “Tôi cũng đi tìm điện thoại di động xem thế nào nhé, tôi biết rõ tình hình trong nhà.”

Lâm Kỳ gật đầu đồng ý, đi theo sau anh, mắt dán chặt vào người anh.

Hạ Minh mở một căn phòng đang đóng ở tầng 2, ngay gần cửa là hai giá sách, xếp đầy sách, hầu hết là sách về máy tính, một chiếc bàn làm việc lớn kê ở phía trong, mấy chiếc máy vi tính và các loại thiết bị điện tử chất đống xung quanh, thậm chí còn có một chiếc máy chủ dựng ở đó, trên mặt sàn là mấy dây ổ cắm, dây điện chằng chịt xung quanh bốn góc bàn, trông vô cùng bừa bộn

Đây tất nhiên là phòng của Hạ Minh, trước khi tự mua nhà, anh vẫn ở cùng bố mẹ, căn phòng này có thể coi là phòng làm việc ở nhà của anh, các thiết bị đều là để anh thử nghiệm các loại sản phẩm.

Lâm Kỳ bước đến phía trước bàn nhìn một vòng, đồ đạc bày bừa loạn xạ như vậy, e là ngoài Hạ Minh ra, không ai có thể phân biệt được dây cắm nào là của cái máy nào.

Hạ Minh chắn trước mặt Lâm Kỳ, nhìn xung quanh một vòng, nói: “Ở đây không có điện thoại di động, đều là đồ của tôi, chúng ta sang phòng khác.”

Lâm Kỳ vừa bước ra đến cửa, nghe thấy tiếng bước chân phía

sau lưng, quay đầu lại nhìn thì thấy Hạ Minh xông đến phía sau cái bàn, nhặt một chiếc điện thoại di động từ trong đám ổ cắm lộn xộn lên, nói với anh: “Cái điện thoại di động này không phải là của tôi.”

Lâm Kỳ ngớ người, rồi đột ngột kêu lên: “Đừng có tùy tiện động vào, cậu không biết là cậu sẽ làm hỏng dấu vân tay trên đó à!” Anh ta quát Hạ Minh giữ yên chiếc điện thoại, rồi lấy một chiếc túi đựng vật chứng trong suốt trong túi áo ra, cẩn thận bỏ chiếc điện thoại di động vào.

Lâm Kỳ xót ruột chạy đi chạy lại về chiếc điện thoại di động android trông cũ kĩ này, anh ta nhấn mở màn hình từ bên ngoài chiếc túi đựng vật chứng, có rất ít ứng dụng trên màn hình chính, trông như loại điện thoại di động mình mang đi để cài đặt, một biểu tượng đơn giản phía dưới khiến anh ta chú ý, tên của ứng dụng này là “Giường nhi đồng.”

“Giường nhi đồng, đây là phần mềm gì?” Lâm Kỳ lại không hiểu ra làm sao, nếu phần mềm tên là “Giường mài nước.” theo kinh nghiệm của anh ta, tám chín mươi phần trăm là một phần mềm sex. Giường nhi đồng thì chịu rồi.

Anh ta mở phần mềm, một hộp thoại viết đầy mã hiệu chương trình hiện ra, anh làm ra bộ chăm chú nhìn những mã hiệu mà anh ta đọc cả đời cũng không hiểu.

“Đưa tôi xem nào.” Hạ Minh đưa tay ra, Lâm Kỳ khinh khỉnh hứ một tiếng, đưa điện thoại di động cho anh, Hạ Minh kéo hộp thoại xuống xem mã hiệu một lúc rồi nói: “Đây là một phần mềm Trojan trong điện thoại di động, đối phương kết nối với chương trình Trojan qua mạng, điều khiển chiếc máy điện thoại di động gọi điện

thoại cho tôi, để cảnh sát không điều tra ra điện thoại di động thực sự của hắn.”

“Nếu thế thì điều tra ngược lại qua mạng, có thể điều tra ra điện thoại di động thực của hắn được không?”

Hạ Minh lắc đầu: “Nếu điều tra ra được, thì cần gì phải thêm một chiêu trung gian như vậy nữa?”

Lâm Kỳ lại hỏi: “Con Giường nhi đồng thì sao?”

“Chỉ là cái tên phần mềm thôi, chắc là ngẫu nhiên đặt tên như vậy.”

Lâm Kỳ đứng yên tại chỗ suy nghĩ một lúc, lần này, anh ta thực sự dám khẳng định chắc chắn là Hạ Minh đang nắm được một số thông tin mà họ không biết, không biết chừng còn biết người nào là thủ phạm, xem ra vì bố mẹ đang bị đe dọa, nên Hạ Minh không dám nói.

Việc này phải về chi đội trước đã, sau đó tập hợp mọi người làm công tác tư tưởng đối với Hạ Minh.

CHƯƠNG 32

Tội phạm bắt cóc dường như không hề lo ba người trong phòng giam dưới đất có cách trốn thoát, từ sau khi nói chuyện điện thoại với Hạ Minh, hắn liền lên tầng trên, ba người trong phòng giam không biết hắn đã đi chưa, hay vẫn ở trên tầng, lúc này cũng không dám gây ra động tĩnh gì.

Đợi rất lâu sau, không thấy tên bắt cóc đi xuống, ba người từ từ đứng dậy, quan sát kỹ không gian ở đây.

Chấn song sắt được hàn bằng ống thép không gỉ, vô cùng chắc chắn, mỗi ống sắt trụ lực chính đều được cố định trên nền xi măng bằng ốc vít, vị trí tiếp giáp với tường ở hai đầu còn được gắn chặt bằng xi măng, bề mặt xi măng vẫn còn ẩm, căn phòng giam này trông như mới được làm không lâu.

Hạ Chính nắm vào ống thép đẩy mạnh, gần như không hề động dậy, ông va mạnh người vào, bỗng có tiếng leng keng phát ra, ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện thấy có chuông gió treo bên trên ống trụ lực của chấn song sắt, nếu đập mạnh vào chấn song sắt, ắt sẽ nhanh chóng đến tại tên bắt cóc. Ông vội dừng lại, đợi giây lát, không thấy tên tội phạm đi xuống, mới đi vào nhà vệ sinh kiểm tra xem thế nào.

Căn phòng giam dưới tầng hầm này có cấu trúc tổng thể dạng khung, vốn không có tường. Đường thoát nước của nhà vệ sinh đã có từ trước, tường nhà vệ sinh được xây tạm bằng gạch và xi

măng, bồn rửa và bồn cầu bằng sứ bên trong cũng như thể mới làm, xi măng còn chưa khô hẳn, toàn bộ đều xây rất vụng, hẳn là tên bắt cóc tự làm, chứ không phải là thuê công nhân xây dựng chuyên nghiệp. Nhưng, điều này cho thấy, tên bắt cóc đã rất hao tâm tốn sức bố trí căn phòng giam này để không chế họ.

Hạ Chính kiểm tra kĩ lưỡng toàn bộ căn phòng giam một lượt, không có cửa sổ, lối ra duy nhất là hàng chấn song sắt. Phía trên có một cánh cửa, cũng được hàn bằng ống thép không gỉ giống như vậy, lắp một chiếc khóa chống trộm to nặng, dưới chiếc khóa có một sợi dây điện nối thẳng đến cửa thang máy, dẫn lên trên tầng, trên chiếc khóa có một đèn sáng màu đỏ, Hạ Chính thò tay sờ lên khóa cửa, vừa chạm vào, tầng trên liền vang lên tiếng chuông báo động, vợ chồng Hạ Chính và Giang Văn Linh vội lùi lại đứng sát vào tường, không biết tên bắt cóc biết họ động vào khóa, có nghi ngờ họ muốn chạy trốn không.

Tên bắt cóc không xuống, từ phía bên kia thang máy có giọng nói thủng thẳng vọng đến: “Trên khóa có thiết bị cảm ứng, chạm vào sẽ kêu, chỉ có thể dùng chìa khóa mở được từ bên ngoài. À mà trước mặt các vị có thiết bị giám sát nhất cử nhất động của các vị tôi đều quan sát được.”

Ba người ngẩng đầu lên nhìn, trên tường phía đối diện với chấn song sắt có một thứ phát ra đèn sáng màu đỏ, quan sát một hồi, quả nhiên đó là một đầu camera giám sát.

Trong phòng giam, ngoài giường nằm và đồ dùng sinh hoạt, không còn bất cứ dụng cụ nào khác, cũng không có cửa sổ, song sắt vô cùng kiên cố, trên ống sắt trụ lực có chuông gió, trên khóa

cửa có thiết bị báo động, phía đối diện còn có một đầu camera giám sát, giờ thì họ đã hoàn toàn từ bỏ khả năng tự thoát ra ngoài.

Ba người đành ngồi xuống, Giang Văn Linh và vợ chồng Hạ Chính nhìn nhau, không khí chột trở nên vô cùng gượng gạo.

Thẳng thắn mà nói, mấy năm nay vợ chồng Hạ Chính kiên quyết phản đối chuyện tình cảm giữa cô và con trai họ, Giang Văn Linh không hề trách cứ, nếu đứng trên lập trường của họ, hẳn cô cũng sẽ làm như vậy.

Rất nhiều người sau khi trưởng thành đều hoài niệm thời thơ ấu của mình, Giang Văn Linh thì tuyệt đối không như vậy, tuổi thơ của cô không hề có niềm vui.

Bố cô là một gã lưu manh, khi cô học tiểu học, bố cô đánh nhau đâm chết người, bị xử tử hình, từ đó trong nhà chỉ còn mẹ.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, mẹ cô cũng là người vô trách nhiệm, không hề quan tâm gì đến cô, bà ta chỉ sống cho mình, có rất nhiều bạn trai. Trong ấn tượng của cô, cứ vài tháng hoặc một hai năm, trong nhà lại xuất hiện một ông chú mới. Nên cô rất ghét về nhà, kể từ năm lớp ba cô bắt đầu ở trường suốt, vì bố mẹ mình, cô luôn trở thành đối tượng bị bạn bè bêu riếu.

Một cô gái xuất thân từ gia đình như vậy, phải tiếp xúc quá sớm với xã hội và mọi sắc thái tình cảm, thường dễ hư hỏng hoặc bị lừa gạt.

May mắn thay Giang Văn Linh có tính cách lạc quan và mạnh mẽ bẩm sinh, dù hoàn cảnh khó khăn, cô vẫn nỗ lực vươn lên. Tất nhiên, do tố chất vốn có và điều kiện gia đình, cô không thể dễ dàng thi đỗ vào khoa Công nghệ thông tin trường Đại học Triết Giang như

Hạ Minh, cuối cùng cô thi đỗ vào một trường đại học không có tiếng tăm, như vậy đã rất đáng khen ngợi rồi.

Khi cô học đại học, mẹ cô đã già, không còn bạn trai ở bên cạnh nữa, điều kiện kinh tế lúc nào cũng khó khăn. Cô vay tiền ngân hàng theo chương trình hỗ trợ sinh viên học đại học, khi không có giờ lên lớp, cô đi làm nhân viên phục vụ ở các nhà hàng, làm nhân viên tiếp thị, phát tờ rơi... để có thêm tiền sinh hoạt, trong khi các nữ sinh cùng học khác đi mua sắm, nghiên cứu mỹ phẩm, hẹn hò, cô không bao giờ có thời gian rảnh rỗi, đối với cô, lãng phí thời gian chính là lãng phí tiền bạc.

Khi học năm thứ hai, chị họ của cô đến trường thăm cô một lần, chị họ làm quản lý một bộ phận ở công ty ngoại thương của Hạ Chính, thấy cô phải làm thêm đủ việc để kiếm tiền, liền giới thiệu cô đến công ty làm thực tập sinh, do chênh lệch múi giờ, công ty ngoại thương của họ có rất nhiều việc phải làm vào buổi tối, rất thích hợp với Giang Văn Linh, số tiền kiếm được cũng không ít hơn những việc làm thêm lặt vặt.

Cô đến công ty thực tập không bao lâu thì gặp Hạ Minh. Lúc đầu khi Hạ Minh theo đuổi, cô đã từ chối, bởi vì Hạ Minh là con trai ông chủ, nhà anh rất giàu có, trước mặt anh, cô không tránh được cảm giác tự ti, không dám tiếp xúc. Sau này, tiếp xúc lâu dần, cô phát hiện Hạ Minh không hề giống bọn con nhà giàu trong quan niệm của mọi người, anh đúng là một chàng trai khối tự nhiên vô cùng say mê công nghệ, trong chuyện tình cảm cũng rất trong sáng, cũng rất biết cách chăm sóc người khác, hiểu được lòng tự trọng của Giang Văn Linh, không bao giờ tiêu tiền hoang phí.

Sau khi biết con trai theo đuổi Giang Văn Linh, Hạ Chính đã hỏi anh về hoàn cảnh gia đình cô, nhưng không hề có ý không hài lòng, ông nói một cô gái tốt tự lập, mạnh mẽ như vậy rất đáng khâm phục, thái độ đối với cô càng thân mật hơn, còn tìm cơ tăng lương cho cô. Mọi người trong gia đình họ đều đối xử rất tốt với người khác.

Bởi thế, Giang Văn Linh và Hạ Minh đã đến với nhau một cách rất tự nhiên. Một ngày, sau khi yêu nhau được gần một năm, Giang Văn Linh phát hiện mình có bầu. Cô còn là sinh viên đại học năm thứ ba, hoàn toàn không biết phải xử lý chuyện này thế nào, cuối cùng đành nói thật với Hạ Minh.

Cô cứ nghĩ dù sao Hạ Minh cũng chỉ là sinh viên, cũng không biết nên xử lý thế nào, không ngờ, Hạ Minh đã gặp Hạ Chính, trực tiếp nói cho ông biết chuyện cô có bầu. Hạ Chính lập tức gọi cô đến phòng làm việc, hỏi ý kiến cô, có phải là không muốn sinh con khi còn trẻ như vậy, hay là muốn nghỉ học một năm để sinh con, tất nhiên, đợi nửa năm nữa, sau khi Hạ Minh tốt nghiệp, sẽ lo liệu tổ chức đám cưới cho họ.

Trong thế giới của một cô gái là sinh viên năm thứ ba, cưới xin là một chuyện rất xa xôi và phức tạp. Không ngờ đình Hạ Minh lại quyết định một cách “bồng bột” Như vậy, Hạ Chính lập tức quyết định đồng ý, ông gọi điện thoại cho Thư Bối Quân, Thư Bối Quân vội đến công ty không ngờ sau khi đích thân gặp mặt cô gái tên là Giang Văn Linh mà con trai thường hay nhắc tới, bà cũng đồng ý ngay lúc đó, còn lấy luôn trong túi ra một chiếc vòng ngọc đã chuẩn bị từ trước đưa cho cô, điều này khiến cô bất ngờ cảm nhận được

sự ảm áp chưa từng có.

Vợ chồng Hạ Chính đều bảo cô đừng lo lắng, sau tết họ sẽ đến dạm ngõ, sau khi Hạ Minh tốt nghiệp, hai người sẽ tổ chức đám cưới. Họ tin vào con mắt nhìn người của Hạ Minh, Hạ Chính cũng đã quan sát Giang Văn Linh ở công ty rất lâu, rất hài lòng về cô.

Việc hệ trọng như vậy trong cuộc đời, cô có nằm mơ cũng không thể ngờ được, chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ đã quyết định xong.

Nhưng một việc đột ngột xảy ra vào mười ngày sau đó, đã hoàn toàn thay đổi mọi thứ.

Mẹ của Giang Văn Linh cứ ho suốt, còn ho ra máu, đi Thượng Hải kiểm tra thì phát hiện là bị ung thư phổi, hi vọng cuối cùng là hóa trị, nhưng tổng số tiền chữa trị phải hơn một trăm nghìn. Mẹ cô đã lâu không có nghề ngỗng gì, trước đây toàn sống dựa vào tiền của đủ loại bạn trai, bây giờ chẳng còn mấy đồng tiền tích lũy, nhà cũng là đi thuê, lối sống của bà như vậy nên họ hàng cũng đều cắt đứt quan hệ từ lâu. Mặc dù mẹ có đủ điều không tốt, nhà là nơi Giang Văn Linh không muốn về nhất, nhưng mẹ vẫn luôn chu cấp tiền sinh hoạt cho cô, nuôi cô lớn khôn, cô vẫn rất muốn cứu mẹ.

Cô gặp Chu Linh Chi, người bạn thân nhất để bàn cách, nói: “Một khoản tiền lớn như vậy, tớ không biết phải mở lời vay gia đình Hạ Minh như thế nào.”

Chu Linh Chi lập tức dập tắt ngay ý định đó của cô: “Không được vay, cậu tuyệt đối đừng để họ biết chuyện này, gia đình họ vừa chấp nhận cậu, cậu đã chạy đến vay tiền, họ sẽ đánh giá cậu thế nào? Cậu ăn nói thế nào với Hạ Minh? Cứ cho là họ cho cậu vay khoản

tiền ấy, thì tình cảm của bọn cậu cũng không còn thuần túy nữa, sau này cậu làm thế nào?”

Giang Văn Linh gật đầu nói: “Điều này tớ biết, tớ là tớ, gia đình họ là gia đình họ, nhưng tớ vẫn còn thiếu một trăm nghìn, tớ biết làm thế nào được đây?”

Chu Linh Chi nghĩ ra một sáng kiến: “Cậu qua gặp chị họ của cậu, chị ấy chắc chắn là có tiền, chị ấy là con gái, nhất định có thể hiểu được tình cảnh của cậu.”

Giang Văn Linh về liên hệ với chị họ. Hai tháng trước đó, chị họ Giang Văn Linh bị Hạ Chính phát hiện ra là nhận hối lộ của bên cung cấp hàng, báo cảnh sát, bị nhốt giam mấy ngày, sau đó cô ta đã trả lại một phần tiền cho công ty, Hạ Chính rút lại đơn tố cáo, cô ta bị công ty đuổi việc, hiện giờ đang làm quản lý cho một công ty ngoại thương khác.

Nghe Giang Văn Linh nói muốn vay tiền mình, cô ta cảm thấy rất khó hiểu, quan hệ của Giang Văn Linh và Hạ Minh như vậy, tại sao không vay tiền ông chủ. Sau khi Giang Văn Linh giải thích rõ nguyên nhân, cô ta cũng rất thông cảm, vừa bàn chuyện cưới mà đã hỏi vay tiền, gia đình Hạ Chính cho dù ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng thế nào cũng có suy nghĩ.

Chị họ Giang Văn Linh nghĩ ngợi hồi lâu, rồi nói có thể cho vay tiền, chỉ cần có giúp cô ta một việc. Cô ta nói công ty mà mình vừa chuyển đến mới làm về ngoại thương không lâu, trong tay cô ta không có nguồn, công việc rất khó khăn, trong két an toàn ở phòng làm việc của Hạ Chính có một cái USB, cô ta muốn Giang Văn Linh có thể copy thông tin về các đơn vị cung cấp hàng trong đó cho

mình.

Giang Văn Linh lập tức từ chối, chị họ thuyết phục đi thuyết phục lại, nói là đơn vị cung cấp hàng khác với khách hàng, có biết cũng không hề gì, sẽ không gây bất cứ ảnh hưởng gì đến công ty của Hạ Chính. Công ty của cô ta hiện giờ thiếu kênh nhập hàng, đang rất lo lắng về vấn đề này. Giang Văn Linh chỉ hiểu lơ mơ về lĩnh vực ngoại thương, cuối cùng đã xuôi theo lời cô ta, nhất là khi nghĩ đến căn bệnh của mẹ mình, cứ kéo dài thêm một ngày, hi vọng lại ít đi một phần, đành đồng ý.

Giang Văn Linh nhanh chóng nhìn trộm lấy mật mã điện tử của két an toàn, vào một buổi tối, Hạ Chính và Hạ Minh đều không ở công ty, cô lấy trộm chiếc USB ra, hẹn gặp chị họ ở một quán cà phê, copy cho chị ta.

Chị họ vốn chỉ muốn lấy thông tin về các đơn vị cung cấp không ngờ Giang Văn Linh lại mang cả chiếc USB đến, cô ta lập tức cắm vào máy tính xách tay của mình, thừa lúc em họ không để ý, copy toàn bộ mấy file dữ liệu.

Sau khi Giang Văn Linh trả chiếc USB về chỗ cũ, ngày hôm sau cũng không có ai phát hiện ra điều gì bất thường, cô cứ nghĩ rằng chuyện đó như vậy là đã qua, cô cũng vay được tiền của chị họ. Không ngờ, trong chiếc USB không chỉ có thông tin về đơn vị cung cấp, mà còn có thông tin của toàn bộ khách hàng, lại có cả một bản hạch toán tài chính nội bộ của công ty Hạ Chính.

Mấy tuần sau, Hạ Chính phát hiện rất nhiều khách hàng đang hợp tác lần lượt đều bị nãng mát, chó cắn áo rách, đúng lúc đó, Cơ quan thuế vụ mang bản hạch toán tài chính nội bộ đến công ty kiểm

tra sổ sách, yêu cầu ông nộp bổ sung hơn mười triệu tiền thuế và tiền phạt, công ty đột ngột lâm vào tình thế nguy nan.

Hạ Chính thấy bản hạch toán tài chính bị lộ ra ngoài, tin rằng chắc chắn có người đã động vào chiếc USB. Các công ty ngoại thương vô cùng coi trọng việc bảo mật, cho nên trong công ty đã lắp camera giám sát, ông cho người kiểm tra, kết quả phát hiện không ngờ Giang Văn Linh chính là thủ phạm. Ông tìm Giang Văn Linh, cô thừa nhận ngay tại chỗ.

Sau khi sự việc xảy ra, lúc đầu Hạ Minh không tin, nhưng đến khi xem camera giám sát, lại nghe chính Giang Văn Linh thừa nhận, đành chấp nhận sự thật. Giang Văn Linh giải thích với anh cô làm như vậy là để chữa bệnh cho mẹ, Hạ Minh vô cùng giận dữ, chất vấn cô tại sao không nói cho anh biết chuyện này. Trong lúc nóng giận, Hạ Minh lập tức nói lời chia tay.

Nửa năm sau đó, là thời gian khó khăn nhất của gia đình họ Hạ, khách hàng bỏ đi, hàng tồn trong kho, tiền ngân hàng đáo hạn, kì ốt, nhà riêng và các căn hộ ở khu đô thị mới Đại Giang Đông mà Hạ Chính mua trước đó điều chưa tất toán, không chuyển thành tiền mặt được, phải nộp hơn mười triệu tiền phạt, nếu không sẽ phải ngồi tù. Ông đành bán nhà, bán xe, lại vay thêm tiền của bạn bè, người thân, cả ngày lúc nào cũng có người đến đòi nợ, cho đến nửa năm sau, dần dần tìm lại được khách hàng, xử lý được số hàng tồn trong kho, tình hình mới dần tốt lên.

Mặc dù nhiều năm sau, Hạ Minh gặp lại Giang Văn Linh, phát hiện ra Giang Đông Đông là con của họ, Hạ Minh cũng hiểu được nỗi lòng của cô năm đó, hai người nối lại tình xưa. Nhưng những

người khác, cho dù thế nào cũng không thể bỏ qua được tai họa khủng khiếp mà cô đã gây ra cho gia đình họ.

Trong phòng giam, ba người rơi vào một không khí gượng gạo khó xử, không ai quên được những chuyện không vui trong quá khứ, nhưng cùng ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, mỗi người đều trở thành chỗ dựa mang lại hi vọng cho người kia, trong lúc này mọi người đều vứt bỏ những thành kiến cũ.

Cuối cùng, vẫn là Hạ Chính lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Sao cháu lại ở đây?”

“Cháu không biết.” Giang Văn Linh cố gắng nhớ lại, cô nói rất khẽ, để tên bắt cóc không nghe thấy, “Tối hôm qua, hết giờ làm việc cháu về nhà, Đông Đông đã đến... đến nhà Hạ Minh, một lúc sau, bạn của cháu đến chơi nói chuyện, sau khi cô ấy về thì cháu đi ngủ, tỉnh dậy đã ở đây rồi, thế thôi, các bác thì thế nào ạ?”

Hạ Chính nhìn Thư Bối Quân một cái, thờ dài nói: “Hai bác cũng thế, tối hôm qua rõ ràng là ngủ trên giường, tỉnh dậy lại thành ở đây. Đúng là cứ như nằm mơ.”

Giang Văn Linh khẽ chỉ lên trên tầng: “Hắn đã đưa chúng ta đến đây bằng cách nào, chúng ta đều không hề biết?”

Hạ Chính đoán bừa: “Có thể hắn đã sử dụng thuốc mê đối với chúng ta, nghe nói nếu khăn mặt có dính chất mê gì đó, mà đắp lên mặt, thì sẽ nhanh chóng không biết gì nữa.”

Ba người mỗi người tự đoán một hồi, cuối cùng vẫn không biết được thực tế sự việc đã xảy ra thế nào, dần dần không ai nói gì nữa, ba người lại chìm trong im lặng.

Trong gian tầng hầm ánh sáng tù mù này, sự yên lặng khiến

người ta trở nên bồn chồn khó chịu, áp lực dần lan ra như mạng nhện, chỉ có nói chuyện, có tiếng nói vang lên, mới có thể xoa dịu tâm trạng.

Một lúc sau, Hạ Chính lại một lần nữa phá vỡ im lặng: “Tên tội phạm có chút kỳ quặc.”

Hai người phụ nữ đồng thanh hỏi: “Cái gì kỳ quặc?”

“Thông thường, ừm... tôi tất nhiên cũng không có kinh nghiệm về mặt này, là tôi nghe nói thái độ của những kẻ bắt cóc đối với con tin đều rất dũ dằn, ép cho chúng ta nhanh chóng đòi người nhà nộp tiền chuộc, nhưng người này...” Ông thận trọng ngẩng đầu nhìn về phía lối ra cầu thang quan sát, sợ tên bắt cóc đột nhiên xuất hiện, “Từ đầu đến cuối hắn luôn bảo đảm là sẽ không làm hại chúng ta, thái độ rất thành khẩn, không có vẻ là giả vờ. Nếu hắn định cố tình lừa chúng ta, hình như... hình như hắn cũng không cần thiết phải làm như vậy, vì chúng ta đang bị khống chế ở đây.”

Thư Bối Quân an ủi mình, đồng thời cũng là an ủi người khác: “Chắc là hắn chỉ muốn lấy tiền, mong rằng sau khi lấy được tiền, đúng là hắn sẽ thả chúng ta ra.”

Hạ Chính nói vẻ lo lắng: “Nhưng đưa tiền cho hắn bằng cách nào được? Lúc gọi điện thoại, hắn bảo Hạ Minh đích thân mang tiền đến, nếu báo cảnh sát thì sẽ... Ừm, Hạ Minh làm thế nào mà tìm đến được, hắn chỉ gọi cho Hạ Minh một cú điện thoại, Hạ Minh có cách nào không? Nếu Hạ Minh không có cách nào, báo cảnh sát, liệu có bị...không?”

Giang Văn Linh lắc đầu, nói một cách rất tin tưởng: “Bác đừng lo, Hạ Minh thông minh như thế, anh ấy nhất định sẽ có cách cứu

chúng ta.”

Mặc dù Hạ Chính không thích Hạ Minh có quan hệ với cô, nhưng nghe cô khen con trai, tất nhiên cũng không thấy khó chịu, đột nhiên, ông cau mày: “Không ổn!”

“Sao cơ?” Hai người phụ nữ đều căng thẳng nhìn ông.

Nếu tên bắt cóc chỉ cần tiền, thì chỉ cần bắt cóc chúng ta là được, tại sao lại phải bắt cóc cả cháu? Hắn đòi năm trăm nghìn, chúng ta đưa thẻ ngân hàng cho hắn, hắn đeo mặt nạ vào rồi đi rút trực tiếp là được. Tại sao nhất định phải bắt Hạ Minh tìm ra hắn, mang tiền đến?”

Thư Bối Quân lo lắng hỏi: “Tại sao?”

“Trừ phi...” Hạ Chính đã hiểu rõ sự việc, “Trừ phi chúng ta đều là mồi nhử, mục tiêu của hắn là Hạ Minh!”

CHƯƠNG 33

Lâm Kỳ và Hạ Minh rời khỏi căn biệt thự, quay về chi đội cảnh sát, trên đường, vẫn là Hạ Minh tự lái xe đi phía trước như cũ, Lâm Kỳ bám theo sau.

Khi đến một ngã tư lớn, Lâm Kỳ bị chặn lại đằng sau đèn đỏ, xe của Hạ Minh tranh thủ lúc đèn vàng phóng qua.

Mấy giây sau, Lâm Kỳ thấy xe của Hạ Minh đột ngột tăng tốc, nhanh chóng lạng trái lách phải liên tiếp vượt qua mấy chiếc ô tô khác, đến một nút giao nhỏ tiếp theo thì rẽ về phía nam và biến mất không thấy bóng dáng đầu nữa.

Anh ta suy nghĩ, đường về chi đội cảnh sát phải tiếp tục lái về phía trước, Hạ Minh rẽ sang lối khác làm gì? Lâm Kỳ lấy điện thoại di động ra, định gọi cho Hạ Minh, nhưng lại dừng lại, điện thoại di động của Hạ Minh đã nộp cho chi đội rồi, trên xe của anh ta không có điện thoại động, không liên lạc được với anh ta.

Ngẫm nghĩ mấy giây, Lâm Kỳ bỗng hiểu ra, tình hình không ổn, Hạ Minh đã bỏ chạy!

Nhưng lúc này, xe của anh ta đang bị kẹt giữa hàng loạt ô tô chờ đèn xanh xung quanh, đây là một ngã tư lớn, thời gian chờ giữa hai lần đèn xanh khoảng hơn một phút rưỡi, đợi đến lúc xe của anh ta tiếp tục di chuyển, thì Hạ Minh đã mất hút từ bao giờ rồi.

Lâm Kỳ vội gọi điện thoại cho Trương Cường, sau khi đối

phương bắt máy, anh ta nhanh chóng nói cho Trương Cường biết tình hình, bảo anh ta khẩn trương tìm xem Hạ Minh đã lái xe về hướng nào, tuyệt đối không được để anh tự mình đi gặp tội phạm bắt cóc. Đồng thời, Lâm Kỳ lôi từ ngăn kéo trong khoang lái ra một chiếc đèn ưu tiên của cảnh sát, kéo luôn còi hú rồi gắn lên nóc xe, sau khi đèn đỏ chuyển sang xanh, anh ta vội nhấn còi giục chiếc xe phía trước.

Toàn bộ ô tô đông chật xung quanh nghe thấy tiếng còi xe và còi ưu tiên của xe cảnh sát hú ầm ỹ, vội tránh sang một bên nhường đường, Lâm Kỳ nhấn mạnh chân ga lao lên, vi phạm luật giao thông, phóng vào làn đường dành cho xe buýt công cộng, một mình vọt lên phía trước, khi đến ngã rẽ tiếp theo, cũng đánh lái rẽ phải, biến chiếc xe Geely của đội cảnh sát biến thành xe Ferrari, phóng liền một mạch năm sáu phút, nhưng không thấy bóng dáng xe của Hạ Minh đâu nữa.

Lâm Kỳ cũng không ngốc, suốt dọc đường không thấy xe của Hạ Minh, tự nhiên cũng nghĩ ngợi, không thể cứ đuổi theo về phía trước một cách mù quáng được, giờ không biết Hạ Minh đi về hướng nào, nếu anh ta cứ cặm cụi đuổi theo về hướng nam, không biết chừng, Hạ Minh đã đi về hướng ngược lại. Anh ta đỗ xe vào sát bên xe buýt công cộng, tắt đèn ưu tiên để mọi người không nghĩ mình bị thần kinh, vì anh ta đang lái chiếc xe mang biển số thường của đội cảnh sát, tốt nhất cứ chờ kết quả của trung tâm thông tin.

Mấy phút sau, Trương Cường gọi điện thoại đến, nói luôn: “Không tìm thấy xe của Hạ Minh.”

Lâm Kỳ sốt ruột hỏi: “Sao lại không tìm thấy? Không phải là các

anh có chức năng tìm kiếm thông minh để tra tìm biển số xe hay sao?”

Cái gọi là chức năng tìm kiếm thông minh tức là toàn bộ biển số ô tô đi qua đều sẽ bị đầu camera giám sát chuyên trách ghi lại, khi tìm xe, chỉ cần nhập biển số xe là có thể tìm ra chiếc xe đó đã xuất hiện ở những ngã rẽ nào vào thời gian trước đó. Đây tất nhiên cũng không phải là kĩ thuật vạn năng, nếu biển số xe có vết bẩn hoặc điều kiện ánh sáng không tốt, sẽ không thể phân biệt được, hơn nữa chỉ có những đầu camera giám sát thông minh mới nhất mới có thể lấy được thông tin biển số xe.

Trương Cường giải thích với Lâm Kỳ: “Nếu Hạ Minh cố tình muốn cắt đuôi anh, chắc chắn sẽ nghĩ đến khả năng chúng ta sẽ tra tìm xe cậu ta. Cậu ta biết vị trí đường lắp đặt camera giám sát thông minh, nhất định sẽ tránh những nút giao lớn, chỉ chọn những lối rẽ nhỏ để đi. Bây giờ chỉ có thể sử dụng biện pháp cũ, bắt đầu từ ngã rẽ mà cậu ta cắt đuôi anh, kiểm tra từng đầu camera giám sát dọc đường, xem xe của cậu ta có đi qua không.”

Lâm Kỳ vô cùng sốt ruột: “Như vậy phải mất bao lâu?”

“Cố gắng nhanh nhất có thể thôi, tôi đã bố trí người rồi, có thông tin sẽ báo cho anh ngay.”

Lâm Kỳ bắt lực ngắt điện thoại, tìm một chiếc xe ô tô trong thành phố giữa ban ngày, tất nhiên sẽ tìm ra được. Nhưng vấn đề là bây giờ đang phải truy đuổi ngay lập tức, muộn một phút có nghĩa là khoảng cách giữa anh ta và Hạ Minh lại dài thêm một ki-lô-mét. Cho dù có tìm được ra Hạ Minh đã đi qua những nút giao đầu đường nào, thông tin tìm được cũng chỉ là hình ảnh cậu ta đi qua từ nhiều

phút trước, không biết vị trí thực tại ngay bây giờ của cậu ta, như vậy thì vô cùng bị động.

Rốt cuộc Hạ Minh muốn đi đâu?

Lâm Kỳ vắt óc suy nghĩ, đột nhiên, trong đầu anh ta hiện ra khung cảnh gặp Hạ Minh vào buổi sáng ngày hôm nay. Lúc đó, Hạ Minh đang xem camera giám sát ở thị trấn Sùng Hiền phía bắc thành phố, anh ta cứ nghĩ rằng Hạ Minh đang theo dõi bạn gái, bây giờ mới biết là không phải. Nhưng rõ ràng là bố mẹ cậu ta bị bắt cóc, cậu ta muốn kiểm tra camera giám sát, thì cũng phải xem camera giám sát ở phía tây thành phố, tại sao lại tìm lấy hình ảnh ở thị trấn Sùng Hiền?

Tạm thời anh ta không nghĩ được ra nguyên nhân đằng sau chuyện này, nhưng có thể khẳng định một điều, thị trấn Sùng Hiền chắc hẳn cũng liên quan đến vụ bắt cóc ngày hôm nay. Anh ta lại nhớ ra khi nãy sau khi đi qua chỗ đèn giao thông, Hạ Minh đột nhiên tăng tốc ngay trước mặt anh ta, ngoặt sang tay phải bỏ chạy về phía nam ở một ngã rẽ nhỏ, tại sao Hạ Minh lại thể hiện là mình bỏ chạy ngay trước mắt anh ta?

Lâm Kỳ biết Hạ Minh là người cực kỳ thông minh, nếu cậu ta muốn chạy trốn, sao không đợi đến lúc xe đã đi xa, khi anh ta không biết, hăng tăng tốc rồi rẽ sang hướng khác ở chỗ rẽ nằm ngoài tầm nhìn của anh ta? Cách giải thích hợp lý nhất về hành động này của Hạ Minh là, hành động bỏ chạy về phía nam chỉ để che mắt Lâm Kỳ, hướng đi thực tế của cậu ta là thị trấn Sùng Hiền ở phía bắc!

Lâm Kỳ bỗng cảm thấy suy luận của mình quá thấu đáo, quả nhiên là có tổ chức làm cảnh sát hình sự thiên bẩm, điều đáng tiếc

duy nhất là trong chiếc xe có mỗi mình anh ta, không có nhân viên cấp dưới chứng kiến sự cao minh của anh ta.

Nghĩ đến đây, anh ta không thể tiếp tục chờ đợi kết quả của trung tâm được nữa, lập tức quay xe phóng về phía bắc thành phố.

Mười phút sau, Trương Cường gọi lại, sau khi rẽ về phía nam, Hạ Minh lại vòng qua một ngã rẽ, rồi quay đầu đi về phía bắc.

“Quả nhiên không nằm ngoài suy đoán của mình!” Lâm Kỳ vỗ mạnh vào vô lăng, anh ta chỉ có hai tay, chỉ có thể cầm vô lăng, nếu có bốn tay, thì lúc này hai tay còn lại chắc chắn sẽ đang vỗ tay hoan hô.

Trương Cường hỏi một câu đầy ẩn ý: “Anh lại biết rồi à?”

Lâm Kỳ khinh khỉnh hứ một tiếng, đáp: “Anh kiểm tra camera giám sát ở mấy ngã rẽ trên đường đi về hướng thị trấn Sùng Hiền xem có phải Hạ Minh đã đến rồi không?”

Trương Cường cao giọng hỏi: “Sao anh biết?”

Lâm Kỳ cố tình nói: “Tôi biết chứ!”

Một lúc sau, Trương Cường gọi điện thoại đến một lần nữa, lần này giọng nói cứ như vừa mới quen Lâm Kỳ, bởi vì đúng là họ đã tìm thấy ô tô của Hạ Minh trên một con đường đi về phía thị trấn Sùng Hiền, có điều chuyện này đã xảy ra từ hơn hai mươi phút trước. Lâm Kỳ bảo Trương Cường đừng dò theo camera giám sát dọc đường nữa, trực tiếp kiểm tra camera giám sát ở thị trấn Sùng Hiền để tìm Hạ Minh.

Không bao lâu, Lâm Kỳ đã đến thị trấn Sùng Hiền, Sùng Hiền là một khu vực phát triển tương đối lạc hậu ở Hàng Châu, trước đây

Lâm Kỳ đã từng đến đó vài lần để phá án, quy hoạch của thị trấn rất đơn giản, trung tâm là khu đô thị cũ, toàn là nhà cũ, vòng ngoài khu đô thị cũ là những khu đô thị nhỏ mới xây dựng những năm gần đây. Lúc này, Trương Cường vẫn chưa báo kết quả, anh ta chỉ còn cách nhớ lại để dò tìm vị trí trong hình ảnh camera giám sát sáng ngay.

Anh ta nhớ là con đường hiện ra trên màn hình trông giống kiểu phong cách của một khu đô thị cũ, ở góc ngoặt đầu đường có một tấm biển điện tử đếm ngược thời gian tổ chức Hội nghị G20, đó là đặc trưng nhận diện rõ nhất.

Lâm Kỳ lái xe vào khu đô thị cũ, con phố chính ở đây là một con đường, hai bên san sát các loại cửa hàng, xe cộ và người trên đường qua lại như mắc cửi, đông đúc loạn xạ. Anh ta cho xe chạy chậm chậm dọc theo con phố chính, mỗi khi đi qua một ngã rẽ, anh ta đều chăm chú tìm tấm biển điện tử. Khi sắp đi đến tận cùng con phố chính, cuối cùng anh ta cũng nhìn thấy tấm biển điện tử dựng ở đầu đường, dòng chữ “Chào mừng Hội nghị và thượng đỉnh G20, còn 138 ngày” xuất hiện trước mặt.

Đồng thời, anh ta còn nhìn thấy chiếc ô tô của Hạ Minh đỗ ngay ở bên đường cách đó một đoạn không xa,

Anh ta dừng xe, vội lao qua, trên xe không có người, anh ta lấy thẻ cảnh sát ra hỏi mấy cửa hàng bên cạnh, chỉ có một người để ý thấy chiếc xe Mercedes này đến vào vài phút trước sau khi xuống xe, người chủ xe đi sang phía đối diện, cụ thể đi đâu thì không để ý.

Lâm Kỳ chống nạnh, nhìn những tòa nhà ở phía đối diện, ở đó toàn là những tòa chung cư cũ kĩ, anh ta đưa mắt lướt qua từng ô

cửa sổ, không có bất cứ phát hiện gì.

Chỉ mấy phút trước, Hạ Minh đỗ xe ở đó, điều này cho thấy rất có khả năng cậu ta vẫn ở gần đây.

Lâm Kỳ suy nghĩ vài giây, chợt cảnh giác, mình đang thân nhiên đứng ngay cạnh ô tô của Hạ Minh, cậu ta tất nhiên sẽ không xuất hiện. Những con ngõ nhỏ trong khu đô thị cũ ở đây tỏa đi khắp các hướng, lưu lượng người qua lại đông và phức tạp, anh ta lại chỉ có một mình, nếu Hạ Minh trốn thoát một lần nữa thì khó mà đuổi theo được.

Anh ta lập tức quay trở lại xe của mình, lái xe ra một chỗ khuất ở đằng xa, đỗ ở đó, định ôm cây đợi thỏ, chờ Hạ Minh quay lại. Nhưng đợi đến mười mấy phút sau, ô tô của Hạ Minh vẫn đỗ ở chỗ cũ, không có người nào xuất hiện.

Lúc này, Trương Cường lại có thông tin, nửa tiếng đồng hồ trước đó, Hạ Minh đã lái ô tô đến cổng trường tiểu học trung tâm thị trấn Sùng Hiền, tất cả các trường học ở Hàng Châu đều có lắp camera giám sát ở cổng, camera giám sát quay được rất rõ sau khi xuống xe Hạ Minh đến phòng bảo vệ, nói chuyện với nhân viên bảo vệ trong đó vài phút, rồi lại lên xe rời đi.

Lâm Kỳ suy nghĩ giây lát, rồi gọi điện thoại cho người bạn ở đồn công an trên thị trấn, bảo họ bố trí hai cảnh sát hỗ trợ mặc thường phục đến canh chừng ở gần chỗ Hạ Minh đỗ xe, hễ có người mở cửa xe, thì lập tức xông đến khống chế luôn, anh ta còn dặn thêm một câu, người này không phải là nghi phạm, cũng không có khả năng phản kháng gì đâu, chỉ cần đến lời anh ta về đồn là được, đừng có ấn người ta lăn ra đất, gãy xương gãy cốt.

Một khoảng thời gian nữa trôi qua, cảnh sát mặc thường phục đến nơi, Lâm Kỳ dặn dò mấy câu rồi quay đầu xe lái đến trường tiểu học, lấy thẻ cảnh sát ra, hỏi tình hình qua nhân viên bảo vệ, được biết Hạ Minh tự xưng là anh của một học sinh, nhờ bảo vệ gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm lớp, nói là chị của đứa nhỏ đột xuất bị công ty cử đi công tác, bảo đứa nhỏ mấy hôm nay tan học thì đến ở nhà Hạ Minh.

Lâm Kỳ biết người yêu Hạ Minh có một cậu em trai đang học tiểu học, anh ta đoán đứa nhỏ chính là cậu em đó, nhưng tại sao trong quá trình bỏ trốn Hạ Minh lại muốn đến trường tiểu học, nói là chị của đứa bé đi công tác?

Không lẽ... không chỉ bố mẹ Hạ Minh, mà cả người yêu cậu ta cũng bị bắt cóc?

CHƯƠNG 34

Khi Lâm Kỳ quay về phòng chỉ huy của chi đội cảnh sát thì thấy Thẩm Nghiêm đang ngồi trước máy vi tính làm gì đó, bên cạnh là Lý Chấn Uy đang nói chuyện với một người ngồi quay lưng lại, nhìn kỹ, không ngờ người đó lại là Trương Cường.

Bây giờ không phải anh ta đang ở trung tâm thông tin tìm người hay sao, tại sao lại xuất hiện ở đây, mẹ kiếp, anh ta đã luyện được phép phân thân rồi chắc?

Lâm Kỳ bực bội trong lòng, sự việc ngày hôm nay xảy ra đột ngột, Hạ Minh bỏ chạy mất, nghe nói Vạn Tranh đã đi công tác, Trương Cường, người nghe danh là hiểu về kỹ thuật nhất trong số các lãnh đạo, chịu trách nhiệm chủ trì toàn bộ công việc ở trung tâm thông tin, anh ta chạy lung tung gì chứ?

Lâm Kỳ bước tới, phát hiện thấy vẻ mặt của Trương Cường và Lý Chấn Uy đều rất nặng nề, sự bất mãn của anh ta lập tức chuyển thành sự tò mò, liền ghé vào tai anh hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Chấn Uy giải thích: “Chúng tôi đã lấy hình ảnh camera giám sát ở cổng khu đô thị, tối hôm qua, chưa đến mười hai giờ, camera giám sát quay được chiếc Mercedes của chủ hộ phóng ra ngoài, lúc lái xe, tội phạm bắt cóc đeo khẩu trang và mũ, không thể nhận diện được.”

Lâm Kỳ thản nhiên bảo: “Có lần nào nhận diện được tội phạm

đâu?”

Lý Chấn Uy lại nói: “Chúng tôi vừa lấy dữ liệu GPS của chiếc ô tô từ bên đơn vị cung cấp, phát hiện thấy chiếc xe đỗ ở một bãi đất trống cách xa hơn 10 ki-lô-mét về phía bắc, đã tìm thấy xe, trên xe không có người.”

Lâm Kỳ gật đầu khen ngợi: “Hiệu suất rất tốt đấy.”

Số liệu định vị GPS của ô tô thuộc quyền riêng tư của chủ xe, nếu cảnh sát cần số liệu này, phải nộp các văn bản hợp pháp cho đơn vị cung cấp xe, đơn vị cung cấp xe sẽ xử lý theo quy trình của công ty. Đơn vị cung cấp xe Mercedes đặt ở Bắc Kinh, không phải chỉ vài cú điện thoại của cảnh sát Hàng Châu là giải quyết được. Trước đây, những việc như vậy, nhanh nhất cũng phải mất một vài hôm. Lần này tình tiết vụ án nghiêm trọng và khẩn cấp, chi đội cảnh sát đã trực tiếp sử dụng kênh ưu tiên dành cho các vụ án đặc biệt, gặp lãnh đạo Công an thành phố nhờ Công an tỉnh hỗ trợ khẩn cấp, liên hệ với Công an thành phố Bắc Kinh, họ trực tiếp gửi fax cho đơn vị cung cấp, yêu cầu đơn vị cung cấp ô tô nhanh chóng gửi số liệu về.

“Có điều sau khi dữ liệu GPS gửi về...” Lý Chấn Uy định nói nhưng lại thôi.

“Nói luôn xem nào!” Lâm Kỳ sốt ruột nói.

Lý Chấn Uy nuốt nước bọt, vì những lời định nói sau đó, ngay cả anh ta cũng không sao tin nổi: “GPS hiển thị, tối hôm qua, sau khi rời khỏi khu đô thị, chiếc xe đã phóng liên một mạch đến đích với tốc độ gần 300 ki-lô-mét một giờ.”

“300 ki-lô-mét một giờ? Tàu cao tốc à?” Lâm Kỳ nói giọng chắc

nịch, “Ô tô có xin đến mấy, đường trong thành phố, tốc độ cũng không thể lên đến 300 ki-lô-mét một giờ!”

Lý Chấn Uy lúng túng nói: “Hơn nữa chiếc ô tô di chuyển theo đường thẳng.”

“Thế thì sao?” Lâm Kỳ chưa kịp phản ứng.

“Đường phố ngang dọc giao nhau, đi theo đường thẳng, có nghĩa là chiếc xe đã xuyên qua toàn bộ các công trình kiến trúc, phóng thẳng đến đích.”

“Chuyện này là không thể, dữ liệu GPS có vấn đề.” Lâm Kỳ kết luận chắc nịch, số liệu của máy vi tính bị sai cũng là chuyện thường xảy ra. Cũng giống như điện thoại di động chỉ đường, có lúc rõ ràng đang ở con phố này, nhưng lại bị định vị sang con phố khác.

“Về mặt lý thuyết, số liệu không thể sai được.” Lúc này, Trương Cường im lặng suốt này giờ, chợt lên tiếng,

“Làm sao lại có chuyện như vậy được?”

Ô tô phóng theo đường thẳng đến đích với tốc độ 300 ki-lô-mét một giờ, đây là loại kĩ thuật khoa học cao cấp chết tiệt gì, mẹ kiếp, tội phạm bắt cóc là người ngoài hành tinh chắc?

Trương Cường nói: “Tôi tin rằng có người đã sử dụng thủ đoạn tác động lên thiết bị thu phát tín hiệu GPS.” Anh ta chỉ vào Thẩm Nghiêm đang ngồi trước máy tính ở bên cạnh. “Tôi cũng mới biết thông tin này sau khi đến cơ quan các anh, tôi không hiểu về phân tích dữ liệu GPS của ô tô, vốn định gọi người bên công ty dịch vụ thiết bị an ninh đến kiểm tra, nhưng nhìn thấy Thẩm Nghiêm ở đây, anh ấy rất hiểu về phần cứng, tôi nghĩ anh ấy cũng có thể kiểm tra ra vấn đề nằm ở đâu.”

Hóa ra là Trương Cường đến đây rồi mới biết chuyện về chiếc ô tô, Lâm Kỳ nghe vậy nghĩ bụng, thế thì anh ta tự tiện chạy ra ngoài làm gì? Liền hỏi thẳng: “Đã điều tra ra hành tung của Hạ Minh chưa?”

Trương Cường đáp lại một câu rất dứt khoát: “Không cần điều tra nữa, không thể điều tra ra được hành tung của Hạ Minh.”

“Không cần điều tra, con...” Lâm Kỳ trợn mắt, cố nhin không bật ra câu “con mẹ ông”, anh ta nhìn sang bên cạnh, ở đó có một chiếc ghế, nếu Trương Cường là cấp dưới của anh ta, e là đã lãnh họa đồ máu rồi.

Trương Cường nói như đúng rồi: “Nếu Hạ Minh định chạy trốn, chỉ dựa vào camera giám sát thì không thể tìm ra được cậu ta, tội phạm bắt cóc còn biết đi vòng theo khu vực điểm mù của camera giám sát, về mặt này Hạ Minh còn chuyên nghiệp hơn.”

Lâm Kỳ khinh khỉnh hứ một tiếng, trong lòng cũng không thể không thừa nhận điều đó, trong chiếc máy tính xách tay Hạ Minh luôn mang theo có cài đặt hệ thống đời thứ ba, mặc dù không kết nối mạng, nhưng trên bản đồ có đánh dấu vị trí camera giám sát của hầu hết các khu vực trong toàn thành phố, hơn nữa ngày nào cậu ta cũng tiếp xúc với những món này, biết rất rõ phải làm thế nào để tránh camera giám sát. Từ lúc rời thị trấn Sùng Hiền về đến giờ, cũng không thấy có thông tin của cảnh sát mặc thường phục canh chừng chiếc xe ô tô của Hạ Minh báo về, xem chừng Hạ Minh đã chạy thoát từ lâu rồi, bây giờ muốn tìm Hạ Minh, e là còn khó hơn cả tìm tội phạm bắt cóc.

Lâm Kỳ thở hắt ra một hơi, hỏi: “Anh sang đây, thì công việc ở

bên trung tâm làm thế nào?”

“Anh yên tâm, hôm nay một nửa số cảnh sát ở trung tâm đều đang tập trung vào vụ án này, công ty Hải Hoa cũng sẽ dốc toàn lực phá án.” Trương Cường ghé sát lại nói khẽ, “Chúng ta nói chuyện riêng một tí.”

Hai người sang một phòng họp để trống ở bên cạnh, đóng cửa lại, Trương Cường liền đi thẳng vào vấn đề: “Vụ bắt cóc ngày hôm nay, tôi nghi ngờ không phải là do bọn tội phạm trước đây gây ra, mà có người khác.”

Lâm Kỳ một lần nữa sửng người, hỏi: “Anh dám khẳng định?”

Trương Cường nghĩ bụng, tôi không như anh, mở miệng ra là có thể khẳng định, anh ta thông thả nói: “Tối hôm qua camera giám sát ở cổng khu đô thị ghi được hình chiếc xe Mercedes rời đi, sau đó chúng tôi cũng đã lấy hình ảnh của camera giám sát dọc đường phía ngoài, nhưng rất kỳ lạ, không có đầu camera giám sát nào quay được quá trình di chuyển của chiếc xe, chức năng tìm kiếm biển số xe thông minh cũng không có phát hiện gì.”

“Không thể nào, đó là một chiếc ô tô cơ mà!”

“Đúng thế, người thì có thể đi vòng theo khu vực điểm mù của camera giám sát, chứ ô tô thì không thể.”

Hầu hết camera giám sát trên đường trong thành phố đều hướng về làn đường dành cho xe cơ giới, giám sát xe cộ qua lại, cho nên trên làn đường dành cho người đi bộ có rất nhiều khu vực điểm mù và góc chết, bọn tội phạm trong các vụ trước đây đều lợi dụng khu vực điểm mù để vòng qua camera giám sát, nhưng đối với một chiếc xe ô tô, thì việc vòng qua camera giám sát để di chuyển là

không thể.

“Các anh thực sự đã kiểm tra kỹ chưa?” Lâm Kỳ sợ Trương Cường hiểu lầm là anh ta nghi ngờ năng lực chuyên nghiệp của họ, lại nói thêm: “Ý tôi là thời gian xảy ra vụ án gấp gáp, có khả năng chưa xem hết.”

Trương Cường lắc đầu rất bình tĩnh: Sáng sớm nay, sau khi tiếp nhận vụ án, tôi lập tức bố trí rất nhiều nhân viên cùng kiểm tra. Sau khi ô tô của Hạ Chính rời khỏi khu đô thị, đi chừng mấy trăm mét, sẽ đi qua một ngã ba, chỗ này không có camera giám sát, nhưng sau đó, cho dù rẽ vào con đường nào, đều có camera giám sát trên đường, chúng tôi đã kiểm tra rất lâu, hoàn toàn không phát hiện thấy ô tô. Tất nhiên, có thể còn có những con đường nhỏ, tôi chưa đến hiện trường, không dám khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm, có điều nhìn trên bản đồ thì không có. Máy camera giám sát ven đường không tìm thấy ô tô, tôi lại điều chỉnh thành kiểm tra theo khu vực, cho đến giờ vẫn chưa phát hiện thấy. Giờ đã tìm thấy ô tô rồi, nên tôi càng không thể hiểu được, ô tô chạy hơn 10 ki-lô-mét mà không bị một camera giám sát nào quay được làm như vậy bằng cách nào?”

Lâm Kỳ châm một điếu thuốc lá, suy nghĩ hồi lâu, lại hỏi: “Liệu có phải là sau khi rời khỏi khu đô thị, chiếc ô tô đó đã được cho lên một chiếc xe tải thùng chở đi, kiểm tra camera giám sát tất nhiên sẽ không thể thấy được.”

“Có khả năng đó, nhưng làm như thế là vẽ rắn thêm chân. Vụ án xảy ra vào buổi tối, gộp cả lại trên đường cũng chẳng có mấy chiếc xe tải đi qua, chỉ cần chúng ta có đủ thời gian, đối chiếu kiểm tra

từng chiếc xe tải khả nghi, thế nào cũng tìm ra được. Chiếc xe Mercedes của Hạ Chính không liên quan đến tội phạm bắt cóc, cho dù chúng ta có nhìn thấy chiếc xe trong camera giám sát, cùng lắm cũng chỉ điều tra ra được quá trình di chuyển của xe, không thể thấy được hình dạng của tội phạm bắt cóc trong xe. Nhưng nếu có thêm một chiếc xe tải dính líu vào, chúng ta căn cứ vào nguồn gốc chiếc xe tải để điều tra tiếp, sẽ là mối đe dọa lớn hơn đối với hắn.”

“Anh phân tích rất đúng, giống hệt như tôi nghĩ.” Lâm Kỳ gật đầu liên tiếp.

Trương Cường nghĩ bụng, tôi vừa mới nói ra, anh lại nghĩ giống hệt như vậy từ lúc nào?

Lâm Kỳ trầm ngâm giây lát, bỗng nảy ra một ý nghĩ độc đáo, nói: “Theo dữ liệu di chuyển GPS, chiếc ô tô Phóng thẳng đến đích với tốc độ 300 ki-lô-mét một giờ, như vậy liệu có thể là chiếc ô tô bị đưa lên một chiếc máy trực thăng không? Máy bay tất nhiên sẽ bay theo đường thẳng, đúng là một số máy bay trực thăng có thể đạt được tốc độ này.”

“Điều này thì...” Trương Cường dừng lại, cố gắng giữ thể diện cho đối phương, “Tôi nghĩ bố mẹ của Hạ Minh không phải là Mã Vân, bọn bắt cóc không cần phải bỏ ra khoản vốn khổng như vậy, hơn nữa nếu để một chiếc máy bay trực thăng bay qua khu vực thành phố Hàng Châu kiểu như vậy, thì cơ quan điều khiển không lưu cũng nên giải tán được rồi.”

“Tôi đùa thôi, ha ha.” Lâm Kỳ gượng gạo cười ha hả một hồi, để đối phương tin là mình thật sự chỉ đùa thôi.

Lúc này, Lý Chấn Uy đến gõ cửa, dẫn Thẩm Nghiêm bước vào.

Trương Cường ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Nghiêm: “Có kết quả rồi à?”

Thẩm Nghiêm sờ tay lên trán, nhìn hai vị lãnh đạo: “Theo quan điểm cá nhân của tôi, đúng là có người đã sử dụng phần mềm bổ sung chỉnh sửa dữ liệu GPS của ô tô.”

“Thế nghĩa là gì?” Lâm Kỳ hỏi.

“Ờ... Nói một cách đơn giản, giống như định vị điện thoại di động, có thể dùng phần mềm để làm giả. Chỉ là làm giả định vị GPS của ô tô, khó hơn một chút.”

Trương Cường hỏi: “Khó đến mức nào?” “Làm giả định vị GPS của ô tô, cần phải kết nối một thiết bị bổ sung vào thiết bị thu phát tín hiệu GPS, dữ liệu làm giả phải biên dịch sang ngôn ngữ máy trước, rất khác so với việc viết phần mềm máy tính.”

Trương Cường nói: “Có nghĩa là, vừa phải hiểu về phần cứng, lại phải hiểu về phần mềm, hơn nữa phần mềm này là biên dịch ngôn ngữ máy, đúng không?”

“Đúng thế.” Lâm Kỳ nghe không hiểu ngôn ngữ máy là cái gì, chỉ biết chuyện này người bình thường không thể làm được

Trương Cường nhìn về phía Lâm Kỳ, giải thích: “Xem ra chỉ có kỹ thuật viên chuyên nghiệp mới có trình độ ấy. tội phạm thông thường không thể làm được.”

Sau khi tìm có để hai người kia đi chỗ khác, Trương Cường lại tiếp tục chủ đề khi nãy: “Vụ bắt cóc lần này có rất nhiều điểm khi nghi, rất khác với mấy lần trước. Thứ nhất, trước đây tội phạm bắt cóc chỉ trói con tin lại và khống chế tại nhà, lần này là bắt cóc thật

sự. Thứ hai, trước đây tội phạm bắt cóc để lại dấu chân ở hiện trường, lần này lại đeo bao giày. Thứ ba, tôi còn phát hiện ra lần này mảnh giấy mà tội phạm bắt cóc để lại, so với những lần trước, mặc dù đều được in ra, nhưng cỡ chữ không giống nhau.”

Lâm Kỳ đột ngột đứng dậy đi ra ngoài, một lúc sau, anh ta quay vào trong phòng, gật đầu nói: “Cỡ chữ lần này đúng là khác với bốn lần trước, vô cùng đáng ngờ.”

Ngoài ra, thủ đoạn lần này cao cấp hơn, người tránh được camera giám sát thì dễ, nhưng ô tô tránh được camera giám sát thì khó, trước đây trung tâm mới chỉ phá các vụ án tránh bị truy tìm dấu vết bằng cách ngụy trang, chưa từng thấy ô tô tránh được camera giám sát như thế nào. Lần trước là làm giả định vị điện thoại di động, lần này là làm giả dữ liệu GPS của ô tô, khó hơn rất nhiều.

“Nói tóm lại, thủ đoạn trong vụ án lần này hơn một đẳng cấp, cho nên tôi nghi ngờ, vụ bắt cóc ngày hôm nay không phải là do bọn tội phạm trước đây gây ra, mà do bọn người khác gây ra.”

CHƯƠNG 35

“Chúng ta đã hai lần sống chết có nhau!” Chu Bình xòe năm ngón tay ra, ấn lên cuốn sổ tài chính, trợn mắt nhìn Lưu Tề.

Chúng ta là đồng hương, vốn không quen nhau, năm xưa sau khi nhập ngũ, tình cờ được phân vào cùng một nơi, từ đó trở đi, Lưu Tề coi Chu Bình như người anh lớn, nhất nhất nghe theo lời gã. Tổ chức tổng hợp về mọi mặt của bọn chúng đều rất tốt, không bao lâu sau khi nhập ngũ, cả hai tên đều được phân vào đội trinh sát bộ đội đặc công. Có một lần diễn tập đạn thật, một chiến hữu ít tiếp xúc với chúng, không biết là vô tình hay cố ý, ném một quả lựu đạn ra trước mặt, Chu Bình thấy có nguy hiểm, liền hét lên một tiếng “há mồm” để bảo vệ màng nhĩ, rồi quay người nằm bò ra đất. Lưu Tề nhất nhất đều nghe theo lời gã, thấy gã hét “há mồm”, liền đứng yên tại chỗ há to mồm, kết quả là một mảnh lựu đạn bay thẳng vào cổ họng hắn, máu trào ra từ cổ họng, sau đó cấp cứu kịp thời, không chết, nhưng không thể phát ra âm thanh được nữa.

Đây là lần thứ nhất sống chết có nhau.

Sau này, Lưu Tề nhận được một ít tiền hỗ trợ, vì bị thương nên xuất ngũ về nhà, Chu Bình có thành tích xuất sắc trong quân đội, có cơ hội công tác ở Cục an ninh quốc gia, nhưng vì tình cảm anh em, gã từ bỏ cơ hội đó, sau khi xuất ngũ thì về quê, định kinh doanh gì đó cùng Lưu Tề.

Nhưng sau khi về quê, hai người mãi vẫn không tìm được công

việc phù hợp, liền đi ăn trộm. Bọn chúng vốn điều được huấn luyện để trở thành đặc công, nhất là Lưu Tề rất giỏi mở khóa. Lúc đầu, chúng chỉ làm những vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản bình thường, sau này thấy kiếm tiền quá chậm, mới bắt đầu trộm các tiệm vàng.

Lần sống chết có nhau thứ hai tất nhiên là lần chống lại vòng vây của bốn cảnh sát sau này.

Chu Bình tiếp tục nói: “Số tiền ghi trong sổ rất rõ ràng, tôi được chia bao nhiêu, thì cậu cũng được chia bấy nhiêu, tôi chưa bao giờ ăn bớt của cậu đồng nào. Tôi đã gửi toàn bộ số tiền vào một tài khoản, khi nào hai chúng ta giã biệt giang hồ, tôi sẽ tất toán tiền cho cậu, cậu còn không yên tâm về tội hay sao?”

Lưu Tề liên tục lắc đầu phủ nhận, đồng thời làm đủ Loại động tác ra dấu hiệu bằng tay.

“Tôi biết cậu muốn lấy tiền làm gì, cậu muốn đưa cho con đàn bà đấy chứ gì?”

Lưu Tề lấy giấy bút ra, viết nhanh: “Cô ấy nói là sau khi tiết kiệm đủ tiền để mua nhà, sẽ không làm nữa.”

“Tổng số tiền trước đây cậu đưa cho cô ta đã mấy trăm nghìn rồi còn gì? Số tiền đó đâu?”

Lưu Tề lại viết: “Trước đây bố cô ấy bị bệnh, còn em trai em gái phải đi học, nhà nợ rất nhiều tiền.”

Chu Bình cười nhạt: “Con điểm giỏi bịa chuyện thật, thế mà cậu cũng tin à?”

Lưu Tề chột ngắc đầu lên, hai mắt hình viên đạn, Chu Bình đập

mạnh xuống bàn, quay người lấy luôn khẩu súng lục trong ba lô ra, lên nòng cách một nhát, rồi để lên bàn, đẩy ra trước mặt Lưu Tề, quát: “Nếu cậu muốn giết tôi vì con điểm này, thì cậu cứ việc. Tôi không bao giờ đưa cho cậu số tiền đó. Nếu cậu tự mua nhà, tôi đưa tiền cho cậu ngay lập tức. Nhưng nếu số tiền này rơi vào tay con điểm đó tôi chắc chắn sẽ giết nó!”

Lưu Tề nghiêng răng, nắm chặt nắm đấm.

Ánh mắt Chu Bình lạnh băng, gã lại đẩy khẩu súng ra phía trước một tí nữa, trầm giọng nói: “Nếu cậu giết tôi, toàn bộ số tiền đều là của cậu hết!”

“Cậu làm đi!” Chu Bình khẽ gầm lên một tiếng, kích động đối phương.

Hai người gườm gườm nhìn nhau.

Mấy giây sau, sắc mặt Lưu Tề dịu lại, hần lại viết: “Cô ấy sẽ không lừa tôi đâu.”

Chu Bình nói vẻ khinh bỉ: “Cậu mới quen cô ta được mấy tháng? Tiếp xúc với nhau được mấy ngày?”

Lưu Tề mím môi, đại để là không muốn tiếp tục tranh luận về chủ đề này nữa, ngẩng đầu lên, mắt ánh lên sự khẩn cầu, lại viết lên giấy: “Có thể đưa trước cho tôi 50 nghìn được không, cô ấy thật sự là có việc gấp cần tiền.”

Chu Bình từ chối thẳng thừng: “Không được, nếu cô ta không quen cậu, không có khoản 50 nghìn này thì chết chắc?”

Lúc này, điện thoại di động của Chu Bình đột nhiên đổ chuông, gã cầm lên xem, không ngờ là điện thoại của sếp gã và Lưu Tề nhìn

nhau, cảnh sát nói: “Sếp sẽ không trực tiếp gọi vào số điện thoại di động của tôi.”

Sếp từng nói với bọn chúng, nói chuyện qua điện thoại di động có khả năng bị cảnh sát nghe lén, nên toàn liên lạc bằng video call. Khi cần liên lạc, cũng chỉ gửi tin nhắn rất ngắn ngậm bảo họ gọi video chat. Kể từ lần trước khi chiếc sim điện thoại không thể truy ra nguồn gốc đó bị vứt xuống ao, sếp chỉ bảo chúng ở nhà đừng gây chuyện, không bố trí nhiệm vụ mới, cho nên cũng không đưa cho chúng điện thoại di động. Gã chần chừ một lúc, rồi nghe điện thoại trong do dự, đầu tiên gã không nói gì, đến khi nghe thấy giọng sếp gọi “Chu Bình”, gã mới đáp lời.

“Thời gian có hạn, tôi nói ngắn gọn, các anh nghe cẩn thận. Hôm nay xảy ra một vụ bắt cóc, đối phương đã bắt chước phong cách của các anh để gây án, mảnh giấy để lại tin nhắn viết theo giọng điệu của tôi.”

“Không thể nào, mấy hôm nay chúng tôi rất ít khi ra ngoài, không phải là chúng tôi làm.” Chu Bình vội phủ nhận.

“Tôi biết vụ này không liên quan đến các anh, có người đã giả mạo các anh gây ra một vụ lớn, hiểu chưa?”

Chu Bình lập tức nổi giận: “Thằng khốn kiếp nào định đồ tội hãm hại chúng tôi, tôi nhất định sẽ giết nó!. Không đúng, sao lại có người giả mạo chúng tôi, liệu có phải là cái bẫy không?”

“Lúc đầu, tôi cũng nghĩ là bẫy của cảnh sát, mục đích nhắm nhử chúng ta xuất hiện, nhưng sau đó tôi phát hiện không phải, đúng là có người đang giả mạo các anh.”

“Thế thì chúng tôi phải làm thế nào?”

“Tạm thời đừng làm gì, các anh ở nhà, đợi thông tin tiếp theo của tôi.” Sếp lạnh lùng đáp, “Tôi cũng đang muốn xem, rốt cuộc là kẻ nào, định làm gì!”

CHƯƠNG 36

Việc phá án thực sự không giống như trong phim, vai chính là thám tử siêu việt, đơn phương độc mã nắm bắt các loại manh mối, cứ thế diễn là bắt được hung thủ. Quá trình phá án thực tế lặp đi lặp lại, phức tạp, vụn vặt, chẳng khác nào lao động tay chân.

Cũng giống như Lâm Kỳ mặc dù nghi ngờ Giang Văn Linh cũng bị bắt cóc, nhưng khoảng cách từ nghi ngờ đến khi có thể đưa ra được xác nhận cuối cùng còn cần đến sức lao động của mười anh chàng Lý Chấn Uy.

Mặc dù Lâm Kỳ biết Hạ Minh có một cô bạn gái, chuyện tình cảm rất phức tạp, nhưng tình hình cụ thể thế nào thì không biết nhiều.

Anh ta hỏi được thông tin về Giang Văn Linh qua lời Vợ chồng Thẩm Nghiêm, cô làm nhân viên bán hàng ở một công ty bảo hiểm, sau đó anh ta cử người đến công ty bảo hiểm tìm hiểu tình hình, được biết hôm nay cô không đi làm, cũng không xin nghỉ, anh ta lại cử cảnh sát ở đồn công an thị trấn Sùng Hiền mặc thường phục đến tận nhà gõ cửa, không có người ở nhà, kiểm tra điện thoại di động thì phát hiện thấy điện thoại di động đã tắt máy từ nửa đêm hôm qua.

Các dấu hiệu khả nghi cho thấy, Giang Văn Linh cũng đã xảy ra chuyện.

Mặt trời đã lặn xuống ở đằng tây, tình tiết vụ án vẫn không có bất

cứ tiến triển nào.

Sau khi Hạ Minh chạy trốn, không hề có thông tin gì nữa, những người thân khác trong gia đình mãi không nhận được cú điện thoại nào của tội phạm bắt cóc, chiếc điện thoại di động phát hiện thấy trong căn biệt thự cũng không nhận được thêm tín hiệu nào khác, trên chiếc điện thoại di động chỉ có dấu vân tay của Hạ Minh để lại khi cầm vào buổi sáng, không có dấu vân tay của tội phạm bắt cóc, điều tra qua camera giám sát cũng không có bất cứ phát hiện gì.

Hạ Mộng Phi đã đưa con đến nghỉ ở một khách sạn gần đó. Thẩm Nghiêm được yêu cầu ở lại để giúp đỡ, phía cảnh sát đang điều tra ngược trở lại đối với camera giám sát cả ngày trong ngày hôm qua ở căn biệt thự, tìm đối tượng khả nghi ra vào khu đô thị, Thẩm Nghiêm quen một số chủ hộ trong khu đô thị, sự trợ giúp của anh ta có thể giảm bớt khối lượng công việc. Bị Lâm Kỳ thúc, Trương Cường đã quay về trung tâm thông tin, không có anh ta ngồi ở đó trực tiếp chỉ huy, Lâm Kỳ rất không yên tâm.

6 giờ tối, Trương Cường từ trung tâm gọi điện thoại đến: “Đã kiểm tra camera giám sát hai đầu bên dưới tòa nhà Giang Văn Linh ở, chỉ thấy vào khoảng 7 giờ tối hôm qua, cô ta và một người đàn ông đi qua chỗ camera giám sát, trông giống như đi dạo, khoảng mấy phút sau, người đàn ông ra về một mình. Tòa nhà Giang Văn Linh ở nằm ở ngoài khu vực quan sát của camera giám sát, cho nên chuyện gì đã xảy ra với cô ta, chúng tôi hoàn toàn không biết.”

Lâm Kỳ tìm lấy đoạn hình ảnh camera giám sát quay được vào 7 giờ tối hôm qua, trên màn hình chính là chỗ ngã tư, ở góc ngoặt có tấm biển điện tử với dòng chữ “Chào mừng Hội nghị G20, thời gian

đếm ngược còn 139 ngày”, tòa nhà đằng sau tất nhiên là nơi Giang Văn Linh ở.

Một người đàn ông sánh bước bên cạnh Giang Văn Linh, vì là vào buổi tối, hình ảnh camera giám sát không tốt, nhìn không rõ mặt mũi người đàn ông, chỉ thấy hai người đi qua màn hình, đi về phía nhà Giang Văn Linh, chưa đến 2 phút sau, người đàn ông lại một mình từ phía trong đi ra.

Người đàn ông này là người cuối cùng tiếp xúc với Giang Văn Linh, có thể điều tra được, cho dù thế nào, anh ta cũng là đối tượng khả nghi.

Lúc này, trong phòng chỉ huy chỉ còn lại một người thân của nạn nhân là Thẩm Nghiêm, xem chừng anh ta cũng không thân thiết với Giang Văn Linh, nhưng Lâm Kỳ không còn cách nào khác, đành gọi anh ta lại xem thế nào, liệu đã bao giờ gặp người đàn ông đó chưa, không ngờ Thẩm Nghiêm còn chưa nhìn kỹ mặt mũi người đó, đã buột miệng nói: “Đấy không phải là Tưởng Nhân Kiệt sao?”

Lâm Kỳ hơi bất ngờ: “Anh quen anh ta?”

“Ừm...” Về mặt Thẩm Nghiêm hơi lúng túng, chậm rãi gật đầu, “Quen.”

Lâm Kỳ hỏi giọng nghi hoặc: “Người này là ai? Tại sao anh ta lại đi cùng Giang Văn Linh?”

“Việc này thì...” Thẩm Nghiêm lộ vẻ khó có thể nói rõ ngọn ngành.

Lâm Kỳ trợn mắt nhìn anh ta, anh ta đành thành thật khai ra.

Vợ chồng Hạ Chính cực lực phản đối con trai và Giang Văn Linh

yêu nhau, nhưng Hạ Minh không nghe lời, thậm chí còn vì chuyện này mà cắt đứt quan hệ với người thân trong gia đình. Vợ chồng Hạ Chính đành bàn với con gái và con rể Hạ Mộng Phi nghĩ ra một cách, họ có một người bạn tên là Tưởng Nhân Kiệt, người này đã li dị từ nhiều năm trước, sau đó sống rất thoải mái phong lưu, cứ vài tháng lại thay một cô bạn gái mới, không biết đã có bao nhiêu mối tình.

Người này đã 40 tuổi, ngoại hình cũng không phải đẹp lắm, nhưng đối với đàn ông ở độ tuổi này thì cũng được coi là khá ổn, nói chung trong anh ta nho nhã lịch thiệp, nói chuyện hóm hỉnh, tạo cho người khác cảm giác đầm ấm, chín chắn, đặc biệt rất hiểu tâm lý phụ nữ, cho nên khá đào hoa. Trước đây có hai cô người yêu thậm chí còn đánh nhau sứt đầu mẻ trán vì anh ta. Thế là Hạ Mộng Phi và Thẩm Nghiêm liền đến gặp Tưởng Nhân Kiệt, cổ vũ anh ta theo đuổi Giang Văn Linh chỉ cần anh ta theo đuổi thành công, để Hạ Minh hoàn toàn từ bỏ hi vọng đối với Giang Văn Linh, vợ chồng Hạ Chính sẽ tặng anh ta một phong bì cảm ơn hai trăm nghìn, còn theo đuổi thành công xong rồi thế nào đi nữa thì tùy anh ta. Tưởng Nhân Kiệt thấy Giang Văn Linh xinh xắn, lại có món tiền thưởng lớn treo trước mắt, liền dũng cảm nhận nhiệm vụ, sau đó anh ta tìm cơ hội gặp gỡ làm quen Giang Văn Linh bằng cách mua bảo hiểm, tiếp đó liền bắt đầu tấn công.

Gần đây nghe anh ta nói, Giang Văn Linh là một cô gái rất truyền thống và bướng bỉnh, tương đối khó khăn, hơn nữa có thể thấy rất rõ là cô vẫn thích Hạ Minh, luôn giữ với anh ta một khoảng cách vừa đủ giữa bạn bè với nhau nhưng dù sao cũng có chút tiến triển,

anh ta tin là một thời gian nữa thế nào cũng thành công.

Lâm Kỳ không có hứng thú đối với câu chuyện vợ vắn của gia đình họ, anh ta chỉ quan tâm một điểm: “Anh cảm thấy Tưởng Nhân Kiệt liệu có liên quan đến vụ bắt cóc lần này không?”

Thẩm Nghiêm lắc đầu luôn không cần suy nghĩ, nói ngoài theo đuổi phụ nữ ra, anh ta không còn khả năng gì nữa, không thể phạm tội được.

Nghe thấy câu trả lời dứt khoát như vậy, Lâm Kỳ thở dài một tiếng, lại ngồi vào trước máy tính, ngẩn người nhìn vào đoạn video đang phát đi phát lại trong đó.

Nhìn hồi lâu, anh ta dần có một cảm giác khác lạ, toàn bộ mọi tình tiết nhỏ nhất trong ngày hôm nay bắt giác hiện ra trong đầu, như một con thoi đang dệt một bức vẽ phức tạp, chỉ thiếu một nét vẽ cuối cùng là ra được đáp án mong đợi!

Lâm Kỳ thì thầm nói: “Anh nói xem tại sao tội phạm bắt cóc lại phải sử dụng thủ đoạn tác động lên thiết bị thu phát tín hiệu GPS của ô tô chứ?”

“Không biết, có lẽ là để làm nhiều công việc trinh sát phá án của các anh, không dễ dàng tìm ra được chiếc xe?” Thẩm Nghiêm đáp bừa cho qua.

Quả nhiên Lâm Kỳ lắc đầu: “Không đúng, làm như thế là thừa, sao hần không làm gián đoạn luôn thiết bị thu phát tín hiệu tín hiệu GPS, làm thế thì đến bây giờ chúng tôi vẫn không tìm ra chiếc ô tô.”

Thẩm Nghiêm tò mò hỏi: “Thế thì tại sao?”

Lâm Kỳ ưỡn ngực, trí thông minh đột ngột trở dậy, mắt cũng

sáng lên: “Giương đông kích tây! GPS hoàn toàn không phải là vấn đề trọng điểm, chúng ta đều đã bị lừa!”

CHƯƠNG 37

Trong phòng giam, ba người chuyện trò lan man câu được câu chăng, nói chuyện có thể xua tan nỗi sợ hãi.

Lúc đầu, hai bên luôn cố gắng hết sức tránh những chủ đề động chạm đến quá khứ, sau rồi vợ chồng Hạ Chính không kìm được, hỏi thăm tình hình của Giang Đông Đông. Từ ba năm trước, qua lời của Hạ Minh, họ đã biết, năm xưa Giang Văn Linh đúng là đã có bầu, không lừa họ, sau khi chia tay, Giang Văn Linh không đi phá thai. Năm sau, cô sinh được một cậu con trai, vì chuyện đó mà phải nghỉ học một thời gian, sau đó cứ thế một mình nuôi con.

Hạ Minh đã cho bố mẹ xem ảnh của Giang Đông Đông, không cần làm giám định AND, mặt mũi cậu bé nhìn một cái đã biết ngay là con của Hạ Minh.

Vợ chồng Hạ Chính cũng không phải là những người lòng dạ sắt đá, một giọt máu đào hơn ao nước lã, dù thế nào cũng là máu mủ tình thân, nhưng họ vẫn không thể nào chấp nhận được Giang Văn Linh. Mặc dù Hạ Minh đã giải thích đi giải thích lại nhiều lần là lúc đó Giang Văn Linh làm như vậy để dồn tiền cứu mẹ, cô không ngờ rằng lại gây ra hậu quả cho gia đình họ, nhưng họ cảm thấy thời gian đó họ đối xử với Giang Văn Linh tốt như vậy, thế mà ở một mức độ nhất định, cô đã lấy ân báo oán, khiến họ thực sự đắng lòng.

Nhất là vợ chồng Hạ Chính không sao quên được quãng thời

gian nửa năm bị thúc nợ cơ cực, buộc phải nộp khoản tiền phạt thuế, nếu không sẽ bị bắt giam, dùng một cái hơn chục triệu đội nón ra đi, dòng tiền mặt quay vòng đột ngột gián đoạn, ngân hàng biết tin lập tức đến thúc nợ, nhà cửa, ô tô đều đem đi cầm cố, căn nhà ở cũng bị chủ nợ chiếm giữ, họ đành phải ở lại công ty, ngày nào cũng có đối tác cung cấp hàng đến công ty đòi nợ, hơn nửa số nhân viên đều bỏ đi, đang ở độ tuổi trung niên mà trong vòng mấy tháng đó, Hạ Chính bạc trắng cả đầu.

Sau giai đoạn đó, hàng hóa toàn cầu lên giá, dẫn đến gia tăng lạm phát, số hàng tồn trong kho mới bán được đi với giá thấp, nhờ vậy mà qua được cơn nguy khốn.

Tự đáy lòng, họ chưa bao giờ tha thứ được cho tai họa cùng cực mà Giang Văn Linh đã gây ra cho gia đình họ.

Mấy năm vừa qua, Hạ Minh đã gặp họ rất nhiều lần để nói về chuyện tái hợp với Giang Văn Linh, họ cũng biết sự tồn tại của cháu trai Giang Đông Đông, cũng đồng ý giúp đỡ về mặt kinh tế, nhưng con trai muốn cưới Giang Văn Linh, thì cho dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Họ nghe Giang Văn Linh kể chuyện, Đông Đông không biết về thân thế của mình, cứ nghĩ mình là em trai được Giang Văn Linh nhặt về, cũng coi Hạ Minh như người anh lớn, có điều quan hệ giữa cậu bé và Hạ Minh rất tốt, cậu bé thường xuyên đến ở nhà Hạ Minh, không muốn về nhà, Vợ chồng Hạ Chính bất giác nở nụ cười, trong giây lát chợt thấy mềm lòng, tự nhiên vô cùng muốn gặp cậu bé Đông Đông.

Họ lại hỏi về công việc thường ngày của Giang Văn Linh mấy

năm đầu khi mới sinh Giang Đông Đông, cuộc sống của Giang Văn Linh rất khó khăn. Căn bệnh của mẹ cô không chữa khỏi được, cuối cùng bà cũng qua đời, trong nhà không họ hàng nào có thể giúp đỡ, cô đành mang theo con tìm một vài công việc đơn giản. Lúc đó chủ yếu duy trì cuộc sống bằng cách nhiều lần rút tiền mặt bất hợp pháp bằng thẻ tín dụng, đến khi con trai được hai tuổi, cô gửi con vào một nhà trẻ tư rẻ tiền, mới đi làm ở công ty bảo hiểm. Cô rất chăm chỉ, khéo ăn khéo nói, thu nhập khả quan, cuộc sống cũng dần tốt lên, tích lũy vài năm, cuối cùng cũng mua được một căn hộ trả góp giá rẻ. Trong thời gian đó, cô cũng được người ta mai mối cho mấy lần, nhưng những người bên cạnh đều Không chấp nhận chuyện cô còn phải nuôi một đứa bé, cho nên cô vẫn cứ một mình.

Những chuyện này Hạ Minh đã kể cho họ nghe từ lâu, có điều qua lời của Hạ Minh, có vẻ như Giang Văn Linh đã chịu đựng mọi nỗi thống khổ trên thế gian mới nuôi được Giang Đông Đông đến bây giờ. Qua lời của Giang Văn Linh, cô hoàn toàn không kể chi tiết về những nỗi vất vả ấy, cô nói về cuộc sống một cách rất nhẹ nhàng.

Suy nghĩ về Giang Văn Linh trong lòng vợ chồng Hạ Chính cũng dần thay đổi, cảm thấy cô không đến nỗi như trong ấn tượng,

Trong phòng giam không có đồng hồ, thời gian không biết đã trôi đi được bao lâu, chắc là vào buổi chiều, bởi vì tên bắt cóc mới mang đến cho họ một bữa trưa, rồi đi luôn không nói gì.

Lúc này, lối ra cầu thang có tiếng động, ba người không nói chuyện nữa, ngẩng đầu nhìn.

Một người đàn ông bị bịt kín mặt bằng túi vải màu đen, tay vịn

vào tường, lần mò bước từng bước xuống cầu thang, nhìn dáng người và quần áo có thể nhận ra là Hạ Minh. Phía sau lưng anh, gã chụp đầu mặt nạ hình đĩa bé một tay xách một chiếc túi nilon đen, bên trong đựng 500 nghìn tiền mặt, một tay cầm súng, chĩa vào gáy Hạ Minh, đi theo sau với tốc độ tương tự.

“Cậu rất giữ chữ tín, đem tiền đến rất nhanh.” Tiếng cười trầm đục phát ra từ đằng sau cái mặt nạ hình đĩa bé.

“Họ đang ở đâu?” Hạ Minh đã bước đến hai bậc cầu thang cuối cùng, anh dừng lại.

Cả ba người trong phòng giam đồng thanh kêu lên: “Hạ Minh (Tiểu Minh).”

“Mọi người không sao chứ? Hấn có làm...” Hạ Minh cố ý kéo dài âm tiết, nói chưa hết câu, anh đột ngột rút đầu lại, ngoặt tay túm lấy nòng súng phía sau lưng, nhưng anh bị trùm kín đầu bằng vải đen, không nhìn thấy gì, tay túm hụt vào chỗ cách khẩu súng vài xen-ti-mét, một giây sau tên bắt cóc giật dữ quát lên một tiếng, rồi đá anh ngã nhào xuống.

Lối ra cầu thang ở phía sau chiếc cột trụ, che mắt tầm nhìn. Ba người trong phòng giam bám vào song sắt, vẫn không thể nhìn rõ được tình hình giữa Hạ Minh và tên bắt cóc, chỉ nghe thấy tên bắt cóc vừa đá vừa chửi, Hạ Minh nén đau rên rỉ, cả ba người liền lo lắng hét to: “Đừng đánh nữa, xin anh đừng đánh nữa.”

Mấy giây sau, tiếng chửi đánh mới dần lắng xuống, căn phòng giam lại yên lặng như cũ, ba người căng thẳng nín thở, một lúc sau, nhìn thấy Hạ Minh người đầy bụi đất từ đằng sau cây cột bước ra, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tên bắt cóc lôi Hạ Minh đến trước song sắt, miệng đe dọa: “Đừng có mà giở trò nữa, tôi dám khẳng định, tuyệt đối không có lần sau đâu.”

Hắn để chiếc túi nilon đựng tiền sang một bên, một tay túm lấy Hạ Minh, tay cầm súng lấy chìa khóa phòng giam ra, chĩa súng vào ba người qua song sắt, ra hiệu cho họ lùi lại, rồi mới mở cánh cửa sắt, đẩy mạnh Hạ Minh vào trong, đóng cửa lại đánh rầm một cái, rồi mặc kệ họ, quay người đi lên.

Ba người vội tháo chụp đầu ra cho Hạ Minh, kiểm tra vết thương trên người anh. “Con không sao.” Ánh mắt Hạ Minh lướt qua gương mặt của từng người, Hạ Chính cau mày, vẻ mặt nghiêm khắc đầy lo lắng; Thư Bối Quân xót xa vì vết thương của con, Giang Văn Linh nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, mắt đỏ hoe

Hạ Minh nắm chặt tay Giang Văn Linh, quay về phía bố mẹ an ủi: “Bố mẹ yên tâm, chúng ta sẽ thoát ra khỏi đây an toàn.” Sự bình tĩnh của anh khiến mọi người đỡ căng thẳng phần nào.

“Sao anh cũng bị hấn bắt?” Giang Văn Linh hỏi mà cả ba người cùng thắc mắc, sau đó ghé sát lại hỏi khẽ: “Sao anh không báo cảnh sát?”

Hạ Minh mỉm cười nhẹ nhàng: “Anh sẽ không mang tính mạng của bố mẹ và em ra để mạo hiểm. Sáng hắn gọi điện thoại cho anh, yêu cầu anh đích thân mang tiền đến gặp hắn. Anh lập tức kiểm tra vị trí điện thoại di động, thì phát hiện điện thoại di động gọi từ biệt thự, anh đang định đến biệt thự tìm manh mối, kết quả vừa đi được nửa đường đã nhận được điện thoại của cảnh sát, cảnh sát đã có mặt ở biệt thự rồi.”

Nghe thấy hai chữ “cảnh sát”, Hạ Chính sợ tên bắt cóc nghe được, liền đưa mắt ra hiệu, rồi khẽ hỏi: “Cảnh... họ làm thế nào lại biết được?”

“Tất cả là tại thằng Thẩm Nghiêm khôn kiếp” Hạ Minh buột miệng chửi, “Buổi sáng, anh ta đến biệt thự gặp bố để vay tiền, phát hiện thấy mảnh giấy có tin nhắn tên bắt cóc để lại, anh ta cũng không nói với con, gọi điện thoại báo... cảnh sát luôn, đúng là không thể tin được con rề hằn là anh ta muốn bố mẹ đều chết, anh ta cũng không cần vay tiền nữa, kế thừa luôn tài sản là xong. Nếu Vân Linh là con dâu bố mẹ, cô ấy chắc chắn không cư xử vậy!”

“Cũng... cũng không đến mức đó.” Mặc dù Thư Bối Quân nói vậy, nhưng cũng vô cùng oán trách con rề trực tiếp báo cảnh sát.

Hạ Chính dù thế nào cũng không phải là Lâm Kỳ vẫn giữ được tư duy khách quan: “Con đừng có nói linh tinh về anh rề con, nó làm như thế cũng không sai, lúc này vẫn phải tin tưởng vào... tin tưởng vào họ. Sau đó thì sao, họ có đi theo con không?” Ông tràn đầy hi vọng, nghĩ bụng nếu cảnh sát đi theo, thì cho dù bây giờ Hạ Minh đã bị bắt, sớm muộn gì cảnh sát cũng tấn công được vào.

Hạ Minh lập tức đưa ra một câu trả lời khiến ông thất vọng tột độ: “Đừng có hòng! Con đã cắt đuôi họ một cách dễ dàng.”

“Hả?” Cả ba người đồng thanh thốt lên.

“Con đã tìm thấy chiếc điện thoại di động tên bắt cóc để lại trong biệt thự, trong đó có cài một phần mềm Trojan, hấn đã sử dụng phần mềm này điều khiển chiếc điện thoại di động gọi cho con từ xa. Tên phần mềm đó là Giường nhi đồng, con lập tức nghĩ đến chiếc giường của Đông Đông, thế là con cắt đuôi Lâm Kỳ, một mình

đến nhà Văn Linh, con có chìa khóa mà, con tìm thấy một chiếc điện thoại di động khác trên giường của Đông Đông, trong đó có một phần mềm chỉ đường đơn giản, phần mềm này không hiển thị nơi đến, chỉ liên tục chỉ dẫn cho con phải lái xe về hướng nào. Phần mềm này làm như vậy là để đề phòng cảnh... đề phòng họ bám theo con. Thế là con gọi taxi đến một công ty cho thuê xe, thuê tạm một chiếc xe, rồi đi theo chỉ dẫn tuyến đường trong phần mềm, cuối cùng đến một nhà máy nhỏ bỏ hoang đã bị phá dỡ. Vừa bước vào bên trong không lâu, thì bị hấn giáng một gậy vào cổ, ngất xỉu tại chỗ, lúc tỉnh dậy đã ở đây rồi.”

Thư Bối Quân vạch cổ áo con trai ra, nhìn thấy phía sau có một vết đỏ, nhưng thấy anh vẫn nói chuyện, cử động bình thường, cũng không bị tổn thương gì.

Hạ Chính vẫn ôm hi vọng, hỏi: “Họ có thể điều tra ra việc con đã đến đây không?”

Hạ Minh dập tắt hoàn toàn ý nghĩ của ông: “Không thể nào, con làm ngành gì chứ, con đã không muốn bị bám đuôi, thì không ai có thể bám theo con!”

Hạ Chính thở dài, đó là sở trường công việc của con trai, bây giờ lại khiến họ rơi vào tình thế cô độc không ai trợ giúp, ông thầm trách con trai đáng ra khi đến phải thông báo cho cảnh sát, nhưng nếu thông báo cho cảnh sát, hấn con trai ông cũng không thể đến được. Con trai đã một mình mạo hiểm vì sự an nguy của họ, ông cũng thấy ấm áp trong lòng.

Lúc này, Giang Văn Linh chỉ vào cổ Hạ Minh: “Anh đeo cái gì trên cổ thế?”

Nghe cô hỏi vậy, cả ba người đều tập trung sự chú ý vào cổ anh.

Trên cổ Hạ Minh có đeo một chiếc vòng nhựa, vòng gồm hai nửa bán nguyệt ghép vào với nhau, làm khít chặt rất tinh xảo, chỗ ghép có bốn hàng lỗ kim loại rất nhỏ, bên cạnh có một chiếc đèn phát tín hiệu đốm sáng màu đỏ.

Hạ Minh đưa tay sờ kỹ xung quanh chiếc vòng, chiếc vòng rất khít, mặt bên trong của chiếc vòng sát với da cổ anh, có thể cảm giác rất rõ chất liệu kim loại, khi sờ đến bốn hàng lỗ nhỏ bằng kim loại, anh cau mày: “Đây hình như là vòng định vị của công ty con.”

“Vòng định vị?” Cả ba người đều chưa bao giờ nghe nói về vật này.

“Chính là thứ có lúc dùng cho động vật hoang dã, cũng dùng cho chó nghiệp vụ, bên trong có vi mạch chỉ đường, chỉ cần là nơi có tín hiệu vệ tinh, thì luôn tìm ra được vị trí.”

Giang Văn Linh hỏi: “Tại sao hán lại bắt anh đeo cái này?”

“Không biết, có khả năng muốn chửi anh là chó nghiệp vụ?” Hạ Minh nói bừa, mọi người thấy cách suy nghĩ đó không có lý, nếu muốn chửi Hạ Minh là chó nghiệp vụ, chẳng bằng cho anh đeo xích chó.

“Làm thế nào mà tháo ra được?” Hạ Chính bẻ thử, chiếc vòng định vị vẫn nguyên vẹn không hề thay đổi.

“Có hai cách, một là dùng chìa khóa, bốn hàng lỗ kim loại ở khớp nối chính là lỗ tra chìa khóa, phải có loại khóa chuyên dụng mới có thể cắm vào được. Vòng định vị không phải là thiết bị bảo mật, những chiếc vòng định vị có cùng mã hiệu đều có thể dùng chung

một loại khóa, loại khóa này trong ngăn kéo bàn ở phòng làm việc của con có đến mấy cái, nhưng bây giờ không có khóa, thì không thể mở được. Ngoài ra, còn một cách nữa là nhập mật mã qua phần mềm tương ứng trong điện thoại di động, trên vòng định vị có bluetooth, có thể kết nối với điện thoại di động, nếu mật mã đúng, điểm màu đỏ trên chiếc vòng sẽ chuyển thành màu xanh, khóa sẽ được mở.”

“Cậu nói rất đúng, quả nhiên là rất chuyên nghiệp, hiểu rõ như lòng bàn tay đối với các loại sản phẩm của công ty cậu.” Trong lúc nói chuyện, họ không để ý thấy tên tội phạm đã bước xuống cầu thang, trong tay hắn còn cầm một chiếc vòng định vị khác, thông thả bước đến trước mặt họ.

Hạ Chính hít thở sâu một hơi, nói với hắn: “Anh bạn, tiền anh đã lấy được rồi, chúng tôi cũng chưa hề nhìn thấy mặt anh, không biết anh là ai, 500 nghìn đối với đình chúng tôi cũng không nhiều, tôi xin thề là sau khi ra khỏi đây, chúng tôi sẽ không báo cảnh sát, anh có thể thả chúng tôi ra được chưa?”

“Không vấn đề gì” không ngờ tên bắt cóc đồng ý luôn, “Nếu ba vị muốn ra khỏi đây, tôi sẽ tìm một thời điểm, thả các vị ra, để các vị bình yên rời khỏi đây, không bị làm sao cả, có điều - trừ Hạ Minh ra.”

Hạ Chính cau mày: “Ý anh là sao?”

“Rất đơn giản, tôi luôn giữ lời hứa, tôi hứa là sau khi Hạ Minh một mình mang tiền đến, tôi sẽ thả các vị ra, nhưng tôi không nói là sẽ thả Hạ Minh.”

Hạ Chính hơi bức bối: “Rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

“Không biết Hạ Minh có tiếp tục chịu đựng được 24 tiếng đồng hồ nữa không.”

Một cảm giác không lành thoáng hiện trong lòng Hạ Chính, ông trầm giọng hỏi: “24 tiếng đồng hồ nghĩa là sao?”

Tên bắt cóc lấy từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại di động, nhấn sáng màn hình, trên màn hình hiển thị 23 giờ 57 phút một số giây, con số chỉ giây liên tục ít đi, đó là phần mềm đếm ngược thời gian.

Hạ Minh hỏi: “Cái này để làm gì?”

“Thứ trên cổ cậu vốn là một cái vòng định vị, có điều tôi đã thay đổi một chút, bên trong không cài vi mạch định vị, chỉ chứa đầy pin Lithium. Trong chiếc điện thoại di động là đồng hồ đếm ngược thời gian, khi hết thời gian, pin trong này sẽ phóng điện, cũng không nhiều, mười nghìn vôn, liên tục năm giây, chỉ cần tim của cậu đủ tốt, chịu đựng được năm giây này, thì cơ hội sống sót vẫn khá lớn”

Nghe vậy, mọi người đều choáng váng, Hạ Chính buột miệng nói: “Rốt cuộc là anh muốn bao nhiêu tiền, anh cứ nói một con số, bao nhiêu tôi cũng đồng ý, anh tha cho Hạ Minh có được không?”

“Tôi là người rất giữ lời hứa, lúc đầu đã nói 500 nghìn, là 500 nghìn. Hạ Minh, nghe thông tin này, cậu có sợ không?”

Hạ Minh vô cùng bình tĩnh, cười nhạt đáp: “Tôi nghĩ anh nên cho tôi một cơ hội, nếu anh chỉ là muốn giết tôi, có gì phải thay đổi chiếc vòng định vị, rồi lại đếm ngược thời gian bằng phần mềm cài đặt bên trong, khối lượng công việc này cũng không nhỏ, anh không cần phải phiền hà như vậy.”

“Đúng là một người thông minh, nhìn một cái đã phát hiện ra được luôn, nếu có cơ hội, tôi sẽ kết bạn với cậu.”

“Có cơ hội hay không, quyền quyết định nằm trong tay anh, anh nói đi, anh muốn tôi làm thế nào?”

“Lần này không cần cậu làm gì, người cứu được cậu, chỉ có cô ấy!” Tên bắt cóc chỉ vào Giang Văn Linh.

Giang Văn Linh che người một cách bản năng: “Anh muốn làm gì?”

“Yên tâm, tôi không háo sắc. Chỉ là muốn xem xem, Hạ Minh vì các vị đã liều lĩnh mạo hiểm một mình mang tiền đến đây, cô gái mà cậu ta thích nhất liệu có dám mạo hiểm như vậy vì cậu ta hay không.”

Hạ Minh khẽ nhú mày: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Tên bắt cóc mở một phần mềm khác trong điện thoại di động, một hình ảnh hiện ra, bên trên có tám ô trống bên dưới là ô trống để nhập các chữ số la tinh từ 0 đến 9 và phím xác nhận, đưa ra trước mặt anh, nói: “Hạ Minh nói rất đúng, muốn mở chiếc vòng định vị, chỉ cần nhập đúng mật mã trong điện thoại di động, mật mã có 8 chữ số, nếu nhập đúng toàn bộ, khóa sẽ tự động mở.”

“Anh sẽ không nói cho tôi biết mật mã, tôi phải tự đoán?”

“Đúng thế.”

Hạ Minh cười nhăn nhó: “8 chữ số, một trăm triệu khả năng, trong 24 tiếng đồng hồ tới, tay liên tục bấm không ngừng nghỉ, cũng không thể may mắn bấm ra được.”

“Tôi biết việc này quá khó, nên khi viết phần mềm này, tôi đã cho

thêm thông tin gợi ý. Sau mỗi lần cậu nhập mật mã, sẽ có một chữ số nhảy ra, nói cho cậu biết mật mã mà cậu vừa nhập có mấy chữ số đúng, Nếu hiển thị số 0, có nghĩa là cả 8 chữ số đều sai, hiển thị số 1, có nghĩa là một vị trí trong số đó đúng, nhưng sẽ không hiển thị rõ cho cậu biết đó là vị trí nào.”

Hạ Minh suy nghĩ hai ba giây rồi nói: “Như vậy rất công bằng.”

Tội phạm cười to: “Như vậy rất công bằng đối với cậu, nhưng đối với tôi, kết quả không còn là một ẩn số nữa, mỗi lần nhập mật mã đều có gợi ý, 24 tiếng đồng hồ, cậu tất nhiên có thể thử được ra. Cho nên, tôi lại bổ sung thêm một điều kiện nữa, mỗi lần cậu nhập sai, đồng hồ đếm ngược sẽ giảm đi 30 phút, nếu bắt đầu tính từ bây giờ, cậu chỉ có 47 lần cơ hội.”

Hạ Chính vội phản đối: “Thử ra mật mã có 8 chữ số với 47 lần, thế đâu phải là cơ hội!”

Không ngờ Hạ Minh lập tức nói: “Con chấp nhận rồi, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Giang Văn Linh?”

“Cậu bằng lòng chấp nhận, rất tốt, có điều tiền đề của tất cả những việc này là Giang Văn Linh phải đồng ý đeo một chiếc vòng định vị khác.” Hắn giơ chiếc vòng định vị trong tay lên, “Giống hệt như chiếc vòng trên cổ cậu, bao gồm cả phần mềm đếm ngược thời gian, và cả mật mã, nếu mật mã đúng, cả hai chiếc vòng đều được mở, nếu thời gian đếm ngược kết thúc, cả hai chiếc vòng sẽ đồng thời phóng điện. Chỉ khi Giang Văn Linh đồng ý đeo chiếc vòng này vào, tôi mới cho cậu thử mật mã, nếu không, cậu chỉ còn cách tự nhận là mình đen đủi, đợi đến lúc thời gian đếm ngược kết thúc. Hiểu chưa?”

Giang Văn Linh chưa kịp lên tiếng, Hạ Minh đã nắm tay cô, nói với tên bắt cóc: “Đừng vội ép cô ấy, tôi bàn với cô ấy một chút.”

“Cũng được, dù sao cũng là chuyện sinh tử, tôi đợi hai người 5 phút”

Dứt lời, tên bắt cóc quay người đi lên tầng.

Anh ta vừa đi lên, Hạ Minh vội kéo Giang Văn Linh chạy vào trong nhà vệ sinh, hỏi khẽ: “Em có tin là, chắc chắn một trăm phần trăm có thể giải được mật mã không?”

Giang Văn Linh gật đầu luôn không hề do dự: “Em tin! Em đồng ý mang vòng - là đeo chiếc vòng định vị.”

Thái độ không hề do dự của cô khiến Hạ Minh bất ngờ, trong lòng càng thấy ấm áp, anh nắm chặt tay cô, nói: “Em nhận lời nhanh thế, em không sợ... nguy hiểm sao?”

Giang Văn Linh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Không phải là anh cũng đến đây một mình đấy thôi, em cũng tin anh chứ.”

“Em yên tâm, sẽ không có nguy hiểm đâu.” Hạ Minh khẳng định chắc nịch với cô, “Nếu tên bắt cóc thật sự muốn làm hại chúng ta, hẳn không cần phải mất nhiều công sức vòng vèo như vậy. Anh chắc chắn một thế phần trăm, tối đa 45 lần là có thể giải được mật mã. Có điều, mình có thể nhân cơ hội này, đưa ra điều kiện bố mẹ anh.”

Giang Văn Linh không hiểu: “Điều kiện gì?”

“Em đừng có cho họ biết là anh chắc chắn một trăm phần trăm, phải để họ cảm thấy em đã chấp nhận mỗi nguy hiểm rất lớn vì anh, cho nên có thể đưa ra bất cứ điều kiện gì.”

Hạ Minh kéo cô ra đi ra ngoài nhà vệ sinh, trước mặt bố mẹ, trình trọng nói: “Giang Văn Linh đồng ý đeo chiếc vòng định vị, Con chắc chắn năm mươi phần trăm có thể giải được mật mã.”

Hạ Chính nhìn Giang Văn Linh vừa bất ngờ, vui mừng vừa cảm động, nhưng lập tức lại lo lắng: “Mật mã có 8 chữ số, con... con thật sự có thể thử được ra sao?”

“Con nói rồi, con chắc chắn năm mươi phần trăm, còn phải dựa vào chút may mắn nữa.”

Thư Bối Quân lo lắng sụt sịt khóc.

“Thôi mẹ đừng khóc nữa, dù sao cũng có năm mươi phần trăm khả năng, có điều năm mươi phần trăm này cũng là đánh đổi bằng sự mạo hiểm của Giang Văn Linh.

Theo phong cách của tên tội phạm, mục tiêu của hắn là con, nếu cô ấy không đồng ý mạo hiểm, con nghĩ tên bắt cóc cũng sẽ không làm hại cô ấy. Bây giờ, để có được cơ hội thử mật mã cho con, cô ấy phải chấp nhận mọi nguy hiểm rất lớn, bố mẹ không nên tiếp tục nhìn nhận như trước đây về cô ấy.”

Hạ Chính lập tức hiểu ý của con trai, liền gật đầu mạnh, chân thành nói với Giang Văn Linh: “Giang à, trước đây bác không tốt, quá cố chấp. Bây giờ, trong hoàn cảnh

thế này mà cháu không bỏ Hạ Minh, người bình thường sẽ không làm được như vậy.”

Giang Văn Linh cúi đầu, không biết phải đáp lời thế nào.

Hạ Minh vội nói: “Nếu lần này chúng con đều thoát ra khỏi đây an toàn, bố mẹ sẽ không phản đối nữa đúng không?”

“Chỉ cần an toàn thoát ra khỏi đây, hai đứa muốn thế nào, bố cũng đồng ý.”

Hạ Minh nhìn về phía Thư Bối Quân: “Mẹ thì sao ạ?”

Lúc này Thư Bối Quân chỉ lo lắng cho sự an nguy của con trai, làm gì có chuyện không đồng ý.

“Được, chúng ta quyết định như vậy nhé.” Hạ Minh đứng dậy, chờ đợi thử thách tiếp theo.

CHƯƠNG 38

Gã đội chiếc mũ chụp đầu có mặt nạ hình đĩa bé ngồi phía trước phòng giam, hai tay đút túi quần, nhìn bốn người bên trong.

Vợ chồng Hạ Chính ngồi trên giường, tâm trạng đầy lo lắng nhìn về một phía của phòng giam, Hạ Minh đang ngồi xổm ở một góc, anh rút một mẫu xi măng vụn ở tường buồng vệ sinh làm phấn viết lên mặt sàn, Giang Văn Linh khom người bên cạnh, tay lăm lăm chiếc điện thoại di động dùng để nhập mật mã.

Chiếc điện thoại di động không có sim thẻ, cũng không có tín hiệu, tên bắt cóc tất nhiên sẽ không cho cô cơ hội lên gọi điện thoại báo cảnh sát. Chức năng Bluetooth của điện thoại di động kết nối với vòng định vị, trên màn hình là ô nhập mật mã có 8 chữ số, đồng hồ đếm ngược Phía trên đã là 23 giờ hơn 30 phút, từ lúc tên bắt cóc đưa chiếc thoại di động cho họ đến giờ, họ vẫn chưa thử nhập mật mã.

Hạ Minh quay lưng về phía mọi người, mồm liên tục lẩm bẩm “cái này không ổn”, “xác suất quá thấp”, “không thể.” Vợ chồng Hạ Chính thấy vậy, trong lòng lại càng lo lắng, không dám lên tiếng, sợ làm đứt đoạn mạch suy nghĩ tìm ra mật mã của con trai. Chỉ có Giang Văn Linh ở bên cạnh có thể nhìn thấy nét mặt của anh rất thoải mái, chỉ là vờ làm ra bộ vất óc suy nghĩ.

Giang Văn Linh đợi lâu, cũng bắt đầu lo lắng cô lên nhìn anh một cái, thấp người xuống hỏi khẽ: “Tại sao vẫn chưa bắt đầu?”

Hạ Minh cũng trả lời cô rất khế, chỉ hai người có thể nghe thấy: “Hắn muốn làm khó chúng ta, nếu anh dễ dàng giải được mật mã, nếu em là hắn, em có câu tiết không?”

“Em không câu đâu.”

“Ừm...” Hạ Minh ngó người, đành nói, “Người bình thường đều sẽ câu tiết chứ, nên anh cố tình làm ra vẻ khó khăn một chút, cuối cùng để hắn cảm giác là chúng ta đoán được ra là vì ăn may, chứ không phải do hắn đã viết ra một phần mềm ngu xuẩn.”

Một khoảng thời gian nữa trôi qua, Hạ Minh mới nói với Giang Văn Linh: “Bây giờ mình bắt đầu nhé, đầu tiên phải xác định mật mã này bao gồm 8 chữ số nào. Em bấm số 1 trước.”

Giang Văn Linh làm theo lời Hạ Minh, tất cả tám ô trống đều bấm số 1, phía dưới nhảy ra gợi ý “1”, đếm ngược cũng giảm bớt luôn nửa tiếng

Hạ Minh liếc một cái rồi nói: “Trong mật mã có một số 1.”

Hạ Minh lại bảo cô nhập số 2 vào cả 8 ô trống, phía dưới lại nhảy ra gợi ý “1”, cho thấy trong mật mã có một chữ số 2, đồng hồ đếm ngược lại giảm đi nửa tiếng đồng hồ.

Tiếp đó vẫn tiếp tục thử như vậy, bấm đến 9, phát hiện trong mật mã có các chữ số 1, 2, 6, 7, 8, mỗi chữ số xuất hiện một lần, những số còn lại không cần thử cũng biết là ba số 0.

Sau khi đã biết 8 chữ số tạo thành mật mã, tiếp theo chỉ cần phán đoán thứ tự các con số là được. Mật mã được tạo thành bởi 5 chữ số khác nhau và ba số 0, Hạ Minh nhắm tính một cái là biết ngay tổng cộng có 2400 cách sắp xếp các chữ số, có điều bởi vì

mỗi lần nhập mật mã đều có gợi ý là đúng mấy chữ số, anh biết lần này không cần thử nhiều nữa

Giang Văn Linh thấy Hạ Minh vẫn lộ vẻ rất chắc chắn, trong lòng cũng thấy yên tâm, nhưng khi nhìn thấy đồng hồ đếm ngược chỉ còn hơn 18 tiếng đồng hồ, chỉ có thể thử hơn 30 lần nữa, trong lòng không khỏi có chút bất an.

Hạ Minh lại làm ra vẻ suy nghĩ, trông như thể việc thử mật mã rất khó khăn, một lúc lâu sau, anh khẽ lên tiếng một lần nữa: “Bây giờ bắt đầu giải mật mã, em thấy chữ số đầu tiên là số mấy?”

“Em... em không biết.”

“Em cứ chọn đại một trong mấy chữ số đó đi.” Giang Văn Linh bấm số 1 rồi quay đầu hỏi: “Phía sau thì sao?”

“Tất cả đều bấm số 9 đi.”

“9? Trong mật mã làm gì có số 9 đâu.”

“Anh biết, anh chỉ muốn biết số đầu tiên có phải là số 1 không.”

Giang Văn Linh ồ lên một tiếng, mặc dù không hiểu quy luật về những chữ số này, nhưng cô vẫn làm theo, sau khi bấm xong, gợi ý hiện ra là “0”, Hạ Minh nhìn một cái rồi nói: “Như vậy vị trí đầu tiên không phải là số 1, tiếp tục thử số 2, phía sau cũng bấm số 9.”

Giang Văn Linh lại làm theo, vị trí đầu tiên bấm số 2, phím còn lại đều bấm 9, lần này gợi ý là “1”, cho thấy nó mã lần này có một vị trí đúng, bảy số phía sau đều là số 9. tất nhiên là sai, số đúng tất nhiên là số 2 ở vị trí đầu tiên.

Tiếp theo thì đơn giản rồi, lần lượt thử từng vị trí, tất cả những vị trí khác đều điền 9, tổng cộng chưa đến 20 lần, đã tìm ra được cả

bảy vị trí, chỉ còn một con số 7, cho nên không cần thử tiếp cũng biết, mật mã là 20080617.

Giang Văn Linh nhập mật mã, khi chuẩn bị bấm con số cuối cùng, cô đột nhiên cảnh giác, nói khẽ: “2008061, sao lại là sinh nhật của Đông Đông?”

Hạ Minh cau mày, nói khẽ: “Chắc là trùng hợp, kệ đã, đợi thoát ra rồi anh nói với em sau.”

Giang Văn Linh gật đầu, bấm con số cuối cùng, màn hình nhảy ra gợi ý là “8”, có nghĩa là mật mã hoàn toàn chính xác, đồng hồ đếm ngược cũng ngừng chạy, cô không kịp được kêu lên: “Thành công rồi!”

Cô lập tức đưa tay sờ chiếc vòng định vị, thấy vòng vẫn chưa được mở, đang không hiểu thế nào, thì Hạ Minh quay về phía tên bắt cóc nói to: “Chúng tôi đã thử ra rồi!”

“Thế à.” Cái tay đang đút trong túi quần của tên bắt cóc khẽ cử động, một giây sau, chiếc vòng định vị trên cổ Hạ Minh phát ra một tiếng động nhẹ, tiếp đó chiếc vòng định vị trên cổ Giang Văn Linh cũng phát ra tiếng động, đèn báo hiệu trên hai chiếc vòng đều chuyển thành màu xanh lá cây. Hai người vội đưa tay lên chiếc vòng định vị, chỉ khẽ kéo nhẹ, đã tách thành hai nửa hình bán nguyệt.

Lúc này, tên bắt cóc đứng dậy, buông một câu rất không hài lòng: “Xem ra vận may vẫn đứng về phía các vị, ván này coi như đã vượt qua suôn sẻ, tiếp theo là...” Hắn cố ý kéo dài âm cuối, nét mặt mọi người lập tức lại lộ vẻ cảnh giác, không ngờ hắn nhẹ nhàng nói: “Tiếp theo phải thả các vị ra thôi.”

Hạ Chính bất ngờ, vui mừng hỏi lại: “Thật à?”

“Tất nhiên rồi, tôi là người giữ chữ tín, mong là sau khi ra khỏi đây, các vị cũng có thể giữ lời hứa, không báo cảnh sát. Nếu không, tôi chắc chắn sẽ trả thù!”

“Tuyệt đối không báo cảnh sát, chuyện này chúng tôi sẽ không nói với bất cứ ai.” Vợ chồng Hạ Chính liên tục đảm bảo.

“Bao gồm cả gia đình con gái của hai vị.”

“Tôi thề sẽ giữ kín trong lòng.” Hạ Chính vội bày tỏ thái độ để tên bắt cóc hoàn toàn yên tâm.

“Thôi được rồi, tiếp theo các vị có thể yên tâm rồi, tôi tìm một thời gian thích hợp, thả các vị ra ngoài bằng cách an toàn cho tôi, các vị sẽ không bị làm sao.” Dứt lời, gã bèn cầm chiếc túi đựng 500 nghìn đi lên trên tầng.

Hạ Minh nhìn theo tên bắt cóc, gương mặt anh thoáng hiện một nụ cười, những người bên cạnh khó có thể nhận ra.

CHƯƠNG 39

Lâm Kỳ có một linh cảm rất rõ rằng chỉ thiếu một manh mối nữa là có thể kết nối toàn bộ mọi sự việc trong ngày hôm nay lại với nhau, nhưng rốt cuộc là gì, anh ta nhất thời không nghĩ được ra.

Anh ta cau mày ngồi trên ghế, nhãn nhó nghĩ ngợi, tổ chất bắt buộc của một cảnh sát hình sự xuất sắc là phải có dự cảm cực tốt đối với các vụ án, mẹ kiếp, anh ta có niềm tin tuyệt đối về điều đó.

Nhất định là mình đã bỏ qua một chi tiết nào đó, một chi tiết ở đâu đó sâu trong trí óc, rốt cuộc là người, là vật hay là cái gì đây?

Anh ta đột ngột lắc đầu, đưa mắt thần thờ nhìn về phía chiếc máy vi tính, đồng hồ ở góc phía dưới bên tay phải đã chậm chậm nhích đến 8 giờ 10 phút tối.

Đồng tử mắt Lâm Kỳ thành hình thu lại, nhìn chăm vào con số 8 giờ 10 phút, anh ta đột nhiên gọi to, giọng đanh thép: “Lý Chấn Uy!”

“Có việc gì thế?” Lý Chấn Uy căng thẳng qua lại, mặt lộ rõ vẻ bất an.

Lâm Kỳ lạnh lùng chăm chú nhìn anh ta: “Lúc sáng anh nói với tôi, số điện thoại di động 170 gọi cho Hạ Minh vào 8 giờ 10 phút?”

“Vâng... đúng thế.”

“Anh có dám khẳng định không?”

“Tôi...” Lý Chấn Uy nuốt nước bọt, “Tôi không dám khẳng định, trung tâm thông tin nói với tôi như vậy, tôi không biết cách kiểm tra

cái này.”

Lâm Kỳ gật đầu tha cho Lý Chấn Uy, anh ta quay người thở phào nhẹ nhõm.

8 giờ 10 phút sáng tên bắt cóc đã gọi điện cho Hạ Minh, cuộc gọi kéo dài bốn phút, theo thói quen đi làm đến muộn về sớm của Hạ Minh, 8 giờ 10 phút cậu ta nhất định vẫn đang ở nhà, mà Lâm Kỳ nhớ rất rõ, mình đến trung tâm thông tin vào 8 giờ 30 phút, đã thấy Hạ Minh ngồi trước máy tính rồi. Cũng có nghĩa là, sau khi nhận được điện thoại của tên bắt cóc, Hạ Minh vội đến trung tâm thông tin ngồi vào máy tính kiểm tra dữ liệu, thời gian di chuyển tối đa chỉ cần mười lăm phút?

Nhà Hạ Minh ở thị trấn Sùng Hiền thuộc phía bắc thành phố, cách trung tâm rất xa, cho dù là trên đường hoàn toàn không có xe cộ gì, đi qua tất cả các ngã rẽ, mẹ kiếp, đều gặp đèn xanh, thì cũng phải mất hai mươi phút, hơn nữa lại là giờ cao điểm buổi sáng, ít nhất cũng phải bốn mươi phút.

Cậu ta đi làm bằng tên lửa chắc?

Lâm Kỳ bỗng hiểu ra, vội tìm xem hình ảnh camera giám sát suốt ngày đêm ở phía dưới tòa nhà của Giang Văn Linh, anh ta phát hiện hàng ngày vào 8 giờ sáng, con số đếm ngược thời gian tổ chức Hội nghị G20 sẽ ít đi một ngày.

Hôm nay còn 138 ngày, Giang Văn Linh mất tích vào tối hôm qua, Hạ Minh muốn kiểm tra camera giám sát cũng phải kiểm tra tối hôm qua, có nghĩa là thời gian đếm ngược là 139 ngày, nhưng Lâm Kỳ nhớ rõ, sáng nay anh ta nhìn thấy hình ảnh camera giám sát mà Hạ Minh đang kiểm tra, hiển thị thời gian đếm ngược là 140 ngày.

Sự việc xảy ra vào buổi tối hôm qua, tại sao Hạ Minh lại kiểm tra camera giám sát của hôm kia?

Lâm Kỳ kết nối toàn bộ mọi chi tiết xảy ra trong ngày hôm nay lại, đáp án vô cùng chân thực.

Anh ta lập tức gọi điện thoại bảo Trương Cường kiểm tra hai việc, một là sáng sớm nay Hạ Minh đến trung tâm thông tin lúc mấy giờ. Hai là kiểm tra nhật ký thao tác tài khoản của Hạ Minh vào buổi sáng.

Mấy phút sau, Trương Cường trả lời điện thoại, hoàn toàn chứng thực phán đoán của Lâm Kỳ.

Nghe thấy kết quả đó, Lâm Kỳ ngây ra tại chỗ, một lúc lâu sau, anh ta giận dữ gõ mạnh lên bàn, khiến Thẩm Nghiêm và Lý Chấn Uy đang ở cạnh đó khiếp sợ, vội chạy tới, nhìn anh ta không biết phải làm gì.

Lâm Kỳ nghiêng rằng: “Vụ bắt cóc này là do chính Hạ Minh một tay gây ra!”

“Hả?” Hai người đồng thanh thốt lên.

“3 giờ sáng nay Hạ Minh đã chạy đến trung tâm thông tin, các anh có nằm mơ cũng không biết cậu ta đến để làm gì?”

Lý Chấn Uy hỏi: “Cậu... cậu ấy đến sớm thế làm gì?”

“Anh có biết tại sao sau khi chiếc xe Mercedes của Hạ Chính rời khỏi khu đô thị, suốt dọc đường không có chiếc camera giám sát nào quay được không?”

Lý Chấn Uy lắc đầu.

“Bởi vì Hạ Minh đã xóa toàn bộ file dữ liệu của những đầu

camera giám sát mà chiếc xe đã đi qua vào tối hôm qua, copy các file của tối hôm kia, sửa lại mốc thời gian, rồi đưa vào. Nếu không kiểm tra nhật ký thao tác tài khoản của Hạ Minh, chúng ta sẽ không bao giờ phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu!”

Thẩm Nghiêm không hiểu, hỏi: “Tại sao Hạ Minh muốn bắt cóc bố mẹ mình và Giang Văn Linh?”

Lâm Kỳ bật ra một tiếng giận dữ: “Tôi biết thế đếch nào là tại sao, tôi chỉ biết vụ bắt cóc ngày hôm nay là do cậu ta gây ra!”

Lúc này, Lâm Kỳ thay ả số Hạ Minh vào, toàn bộ từng chi tiết nhỏ trong ngày hôm nay đều kết nối với nhau. Có điều, đầu óc anh ta vẫn còn rất tỉnh táo, những vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản trước đây, tất nhiên không phải là do Hạ Minh gây ra, vì bốn năm trước, Hạ Minh còn chưa làm việc ở trung tâm thông tin.

Trong biệt thự của Hạ Chính, cửa sổ, cửa chính đều nguyên vẹn, toàn bộ khóa cửa đều là khóa mật mã điện tử không thể giải mã được, kĩ thuật viên khó có thể tưởng tượng được tên bắt cóc đã leo lên ô cửa sổ cao 10 mét như thế nào, vì tên bắt cóc hoàn toàn không hề leo cửa sổ, hẳn có thể mở cửa. Khả năng lớn là Hạ Minh đã mở ô cửa sổ đó ra, vết giẫm trên góc cửa, cũng là cậu ta cố tình để lại để đánh lạc hướng cảnh sát.

Buổi sáng, trong căn biệt thự, kĩ thuật viên phát hiện ra lần này tên bắt cóc có mang bao giày, không để lại dấu chân. Vì nếu Hạ Minh không mang bao giày, cảnh sát lập tức phát hiện ra dấu chân lần này khác với dấu của tội phạm trong những vụ trước.

Hạ Minh còn để lại mảnh giấy nhắn tin với giọng điệu giống như bọn tội phạm, nhưng cỡ chữ in ra lại khác với những lần trước, vì

Hạ Minh chỉ thấy ảnh của mảnh giấy nhắn tin, không có cơ hội tiếp xúc với vật chứng, cậu ta không rõ cỡ chữ thực tế trên mảnh giấy nhắn tin của bọn tội phạm.

Sáng nay khi ở trung tâm, không phải là Hạ Minh kiểm tra hình ảnh camera giám sát, mà là thay đổi dữ liệu camera giám sát, xóa sạch toàn bộ hành tung tối hôm qua của cậu ta, copy lại các file dữ liệu hình ảnh giám sát của hôm kia, thay đổi mốc thời gian, nếu không kiểm tra nhật ký thao tác tài khoản của cậu ta, sự thật này đúng là sẽ vĩnh viễn không bị ai phát hiện ra.

Lúc vừa nhìn thấy Lâm Kỳ, cậu ta tỏ ra vô cùng hoang mang, lúc đó cậu ta tưởng Lâm Kỳ đã phát hiện là mình chỉnh sửa file dữ liệu, không ngờ Lâm Kỳ cứ nghĩ là cậu ta đang theo dõi người yêu, sau đó thái độ đã tĩnh trở lại.

Còn chuyện cậu ta thay đổi GPS của ô tô, tất nhiên là để giương đông kích tây. Vì nếu cậu ta trực tiếp cắt luôn thiết bị thu phát tín hiệu GPS, không điều tra ra được hành tung của chiếc xe, trung tâm thông tin tất nhiên sẽ kiểm tra camera giám sát dọc đường, kết quả phát hiện thấy toàn bộ camera giám sát đều không ghi được hình của chiếc xe, với năng lực chuyên môn của Trương Cường, e là sớm muộn cũng sẽ nghi ngờ có người động vào file dữ liệu giám sát. Còn cho thiết bị thu phát tín hiệu GPS hiển thị quỹ đạo và tốc độ di chuyển khó tin như vậy, là để đánh lạc hướng chú ý của cảnh sát, không hiểu tại sao rõ ràng vẫn tìm được ra chiếc xe, thì giấu giếm lộ trình thực tế để làm gì.

Thẩm Nghiêm đã nói, thay đổi thiết bị thu phát tín hiệu GPS là một việc rất khó, lúc đó họ lại quên mất rằng Hạ Minh có khả năng

này.

Trương Cường cũng nói, các thủ đoạn trong vụ bắt cóc hôm nay đều cao minh hơn so với những vụ trước. Hạ Minh lại là người giỏi về kỹ thuật nhất trong trung tâm, cậu ta tất nhiên phải cao minh hơn hẳn tên chủ mưu kia.

Đến khi cảnh sát đã vào cuộc, Hạ Minh nhiều lần xin Lâm Kỳ cho mình đến biệt thự tìm chiếc điện thoại di động, sau khi đến biệt thự, cậu ta lại chính là người phát hiện thấy chiếc điện thoại di động, còn cầm chiếc điện thoại di động đó. Bây giờ nghĩ lại, tìm điện thoại di động không phải là điểm mấu chốt, mà điểm mấu chốt nằm ở chỗ Hạ Minh là người cầm chiếc điện thoại di động đó đầu tiên, chắc trên chiếc điện thoại di động đó vốn chỉ có dấu vân tay của cậu ta, thì cậu ta sẽ bị lộ. Cậu ta là người đầu tiên cầm chiếc điện thoại di động, đến khi kiểm tra chỉ phát hiện ra dấu vân tay của cậu ta, mọi người tất nhiên sẽ cho rằng, tên bắt cóc không để lại dấu vân tay, dấu vân tay trên đó là Hạ Minh để lại lúc cầm vào.

Có điều, cho dù là như vậy, cũng vẫn còn quá nhiều điểm đáng ngờ cần phải giải đáp.

Không lâu sau, Trương Cường lại vội vàng đến chi đội cảnh sát, hỏi Lâm Kỳ một hồi về chuyện tại sao lại nghi ngờ Hạ Minh, Lâm Kỳ giảng giải một lượt về những suy luận của anh ta, khiến Trương Cường vô cùng ngạc nhiên, lập tức thay đổi cách nhìn nhận về Lâm Kỳ, Lâm Kỳ vô cùng khiêm tốn, cho rằng tất cả đều là nhờ vào bản năng nghề nghiệp bẩm sinh của người cảnh sát hình sự ưu tú.

Trương Cường gọi Lâm Kỳ, Lý Chấn Uy và Thẩm Nghiêm lại nói: “Tôi đã kiểm tra nhật ký thao tác của Hạ Minh tối hôm qua cậu ta đã

thay đổi một lượng lớn file dữ liệu, đây là hành vi phạm tội vô cùng nghiêm trọng.”

Thẩm Nghiêm lo lắng nói: “Cậu ấy... cậu ấy làm như vậy để làm gì?”

“Tại sao, hỏi anh đấy, tại sao cậu ta bắt cóc bố mẹ và bạn gái mình, anh là người nhà, phải biết chứ?” Lâm Kỳ đổ cơn giận đối với Hạ Minh lên đầu ông anh rể xui xẻo Thẩm Nghiêm.

Thẩm Nghiêm nghĩ một lúc, vẫn lắc đầu, anh ta kể sơ lược về câu chuyện giữa Giang Văn Linh và gia đình họ, nhưng không thể nghĩ ra được chuyện này liên quan gì đến vụ bắt cóc?

Cả bốn người đều không nghĩ được ra. Lâm Kỳ nghĩ bụng không lẽ gây ra vụ bắt cóc để ép bố mẹ đồng ý cho cưới?. Thế thì chẳng thà đầu độc chết bố mẹ cho xong.

Trương Cường lại nói: “Bây giờ chúng ta chỉ biết một phần diễn biến sự việc, một nửa sự thực còn lại, ngoài Hạ Minh ra, không ai biết Căn cứ vào thời gian và những file dữ liệu camera giám sát mà cậu ta thay đổi, tôi nghĩ, chắc là cậu ta bắt cóc bố mẹ mình trước, sau đó bắt cóc Giang Văn Linh, việc này chắc chắn phải có người giúp, không thể làm một mình được. Anh ta nhìn Thẩm Nghiêm một cái

Thẩm Nghiêm vội lắc đầu: “Không thể nào là tôi.”

Trương Cường nói: “Tất nhiên không thể là anh, nếu sáng sớm nay anh không trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát, mà thông báo trước cho Hạ Minh, Hạ Minh nhất định sẽ ngăn anh báo cảnh sát, như vậy cho đến bây giờ, chúng tôi vẫn không biết về vụ bắt cóc này.”

Lâm Kỳ hỏi: “Có thể tra được ra là bây giờ Hạ Minh đang ở đâu không?”

Trương Cường lắc đầu: “File dữ liệu camera giám sát cuối cùng mà cậu ta thay đổi là một đầu camera giám sát trên đường tỉnh lộ ở phía bắc thành phố, căn cứ vào đó, có thể biết tối hôm qua cậu ta đã ra khỏi thành phố, con đường đó đi về phía nam là Tiêu Sơn, Thiệu Hưng, đi về qua đông là khu đô thị mới Đại Giang Đông, hướng nào cũng có khả năng, nhưng cậu ta chắc chắn đã làm tốt việc phản trình sát, biết tuyến đường nào sẽ không bị tra ra.”

Lâm Kỳ bực bội thờ dài một tiếng, mặc dù biết vụ bắt cóc ngày hôm nay là do Hạ Minh gây ra, nhưng bây giờ vẫn không biết cậu ta ở đâu, cũng không thể liên lạc được với cậu ta, nói cho cậu ta biết, việc cậu ta làm đã bị phát hiện, nhanh chóng quay về tự thú, Lâm Kỳ tạm thời cũng không biết phải làm thế nào.

CHƯƠNG 40

Trong phòng giam chỉ còn lại bốn người, Hạ Minh nằm nghiêng trên giường, nhìn ba người nói chuyện.

Sau khi tiếp xúc với Giang Văn Linh ngày hôm nay, nhất là sau khi cô đồng ý mạo hiểm, ấn tượng của vợ chồng Hạ Chính về Giang Văn Linh đã hoàn toàn thay đổi. Tai họa khủng khiếp mà cô gây ra cho gia đình họ năm đó, bây giờ nhìn lại chỉ cảm thấy đó là một việc làm bồng bột khi cô còn trẻ, do không hiểu rõ hậu quả, đứng từ góc độ của cô để nhìn nhận, cũng có thể tha thứ được. Trong lòng họ đã coi Giang Văn Linh là con dâu, dự định sau khi thoát ra khỏi đây sẽ chuẩn bị tổ chức cưới, lại còn có thêm một thằng cháu trai, cả gia đình cuối cùng cũng đoàn tụ.

Nhìn cảnh khó khăn lắm mới có được đó, Hạ Minh Cuối cùng cũng trút được gánh nặng trong lòng.

Rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, mà phải đi một đường vòng xa như vậy!

Từ năm thứ tư đại học, sau khi chia tay với Giang Văn Linh, mấy năm đó anh cũng có một vài mối tình, nhưng đều không có kết quả gì.

Cũng không biết tại sao, cả mấy mối tình của anh, các cô bạn gái đều rất xinh đẹp, nhưng cứ cảm giác có điểm gì đó chưa thật hiểu nhau. Cái gọi là hiểu nhau của các cặp tình nhân, có nghĩa là, anh

chỉ cần nói nửa câu trước, cô ấy sẽ biết nửa câu sau, anh sẽ rất thích thể hiện khiếu hài hước trước mặt cô ấy, hai người gần như không có chủ đề gì là không nói, cho dù hai người vừa ân ái xong, hormones nam giới giảm xuống thấp nhất, anh không còn hứng thú gì với đàn bà đẹp, nhưng vẫn muốn ôm cô ấy nói chuyện.

Mãi anh vẫn không gặp được một cô gái hợp với anh như Giang Văn Linh. Càng trải nghiệm nhiều, người ta lại càng hoài niệm những điều tốt đẹp đã mất.

Mùa xuân ba năm trước, công ty Đại Khang quảng bá một kỹ thuật mới về thiết bị an ninh, cứ vài hôm Hạ Minh lại đưa mấy kỹ thuật viên đến các đồn công an và phân cục công an, tìm hiểu hiệu quả sử dụng kĩ thuật trong thực tế.

Hôm đó, họ đến một đồn công an ở thị trấn Sùng Hiền ở phía bắc thành phố, sau khi tìm hiểu xong tình hình ở phòng giám sát, họ ra về, khi đi qua phòng tiếp nhận tin báo bên ngoài, thấy một cô gái đang khẩn thiết yêu cầu công an bắt trộm, đại ý là giữa ban ngày ban mặt, nhà cô không có ai ở nhà, kẻ trộm lẻn vào, bị mất cả 10 nghìn tiền mặt và đồ có giá trị.

Các vụ trộm cắp lặt vặt như vậy diễn ra mọi lúc mọi nơi, công an gặp nhiều thành quen, an ủi đại khái vài câu bảo cô đừng lo, họ cho làm thủ tục đăng ký, rồi sẽ cử người đến nhà cô xem xét tình hình. Cô gái sợ cảnh sát đối phó qua loa cho xong, cứ một mực xin cảnh sát nhất định phải bắt được kẻ trộm, nếu không, ở như vậy thì sợ quá.

Hạ Minh thoáng có cảm giác giọng cô gái này rất quen, bất giác dừng chân, quay đầu lại nhìn, trong lúc đang nói chuyện, cô gái

ngẩng đầu lên đúng lúc Hạ Minh đang đứng ở ngoài cửa nhìn vào, chạm phải ánh mắt anh, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sững sờ. Sau khi nhìn nhau mấy giây, Giang Văn Linh quay đầu đi, tiếp tục thuật lại tình hình vụ án với cảnh sát. Hạ Minh đứng yên tại chỗ mấy giây, rồi cũng rời khỏi đồn công an.

Anh và nhân viên cấp dưới lên ô tô, lúc chuẩn bị rời đi, thì nhìn thấy Giang Văn Linh cũng từ đồn công an đi ra, đi về hướng ngược lại. Không biết ma quỷ xui khiến thế nào, anh chợt nảy ra một ý nghĩ, anh nói với nhân viên cấp dưới là mình có việc phải làm, bảo họ gọi taxi về trước.

Anh lại quay vào đồn công an, gặp cảnh sát mình quen, hỏi về tình hình người vừa đến báo án, thông tin đăng ký của Giang Văn Linh ghi là chưa kết hôn, ở một căn hộ chung cư cũ vừa mới mua lại, chỉ có hai người sống trong căn hộ, là cô và một cậu em trai đang học mẫu giáo.

Tại sao Giang Văn Linh lại có một cậu em trai học mẫu giáo?

Đại loại là vì một sự tò mò, hoặc là một sức hút không rõ nguyên do, Hạ Minh bất giác lái xe đến gần nơi Giang Văn Linh ở, định lén quan sát một tí.

Đợi không lâu, thì thấy Giang Văn Linh và một cậu bé chừng sáu, bảy tuổi từ trên tầng bước xuống, đi ra phố.

Nhìn qua kính ô tô, vừa thấy Giang Đông Đông, Hạ Minh lập tức sững người ngạc nhiên, không cần bất cứ một sự hoài nghi nào, cái mũi, khuôn miệng giống anh như lột, lại còn những nét đặc trưng trên gương mặt mang tính di truyền của gia tộc họ Hạ, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là con trai anh!

Hóa ra, thời gian đó, Giang Văn Linh có bầu không phải là chuyện lừa gạt, cô còn sinh đứa bé ra.

Hạ Minh chợt cảm thấy gan ruột mình như có lửa đốt!

Anh bất giác xuống xe, đi theo họ từ đằng xa, yên lặng nhìn cảnh đó. Giang Văn Linh dắt Đông Đông đi đến một bến xe buýt, đứng tại chỗ chờ một lúc, Chu Linh Chi cũng đi xe buýt và xuống ở đó, ba người cùng về nhà Giang Văn Linh ăn cơm.

Mấy tiếng sau, Chu Linh Chi xuống dưới tầng 1, đến bến xe buýt chờ xe, bỗng nhiên đằng sau lưng có người gọi, cô quay đầu lại, quan sát mấy giây mới nhận ra Hạ Minh.

Hạ Minh dẫn Chu Linh Chi đến một quán cà phê, hỏi tường tận về tình hình của Giang Văn Linh.

Năm đó, sau khi biết chuyện Giang Văn Linh lấy trộm chiếc USB, Hạ Minh buồn chán thất vọng tột cùng, anh cảm thấy lý do vay tiền để chữa bệnh cho mẹ của Giang Văn Linh không hề thuyết phục, từ đó hai người hoàn toàn cắt đứt liên lạc, khi điều kiện kinh tế của gia đình anh hồi phục, anh cũng ra nước ngoài tiếp tục học tập để có thể quên đi khoảng ký ức tồi tệ ấy.

Sau khi Giang Văn Linh chia tay, Chu Linh Chi khuyên cô nhanh chóng từ bỏ đứa bé, nhưng cô không nhẫn tâm làm như vậy, bản thân cô cảm thấy gia đình Hạ Minh rất tốt với mình, do cô đã làm sai, nếu từ bỏ đứa bé trong bụng, trong lòng lại càng cảm thấy là mình đã lừa gia đình họ. Có lẽ do cảm giác muốn chuộc tội thôi thúc, cô không muốn phá thai, một thời gian sau, cái thai đã quá to, cũng không thể nạo hút được nữa, cuối cùng cô đã sinh đứa bé. Khi đó mẹ cô đã mất, cô chỉ có một thân một mình, một cô sinh viên

năm thứ tư đại học, chưa lấy chồng mà lại có con, vì vậy phải xin nghỉ học, gia đình lại khó khăn, chỉ nghĩ thôi cũng đã biết cuộc sống khó khăn đến nhường nào. Mấy năm đó, cô sống cùng với Chu Linh Chi trong một căn phòng trọ nhỏ, Chu Linh Chi không cho cô góp tiền phòng, còn chắt bóp từ khoản thu nhập ít ỏi của mình cho cô vay. Cứ như thế cho đến khi đứa bé được hai tuổi, gửi đi nhà trẻ, Giang Văn Linh ra ngoài đi làm toàn thời gian, cuộc sống mới dần đỡ vất vả. Sau đó Giang Văn Linh cũng có vài mối tình, đều rất ngắn ngủi, là một bà mẹ đơn thân còn trẻ, mặc dù từ trước đến giờ cô vẫn nói với Giang Đông Đông rằng nó là cậu em trai được cô nhặt về, nhưng không thể nào giấu được người yêu, các anh chàng vừa biết chuyện cô đang nuôi một đứa con của người yêu cũ, đều bỏ chạy. Cho nên, đến giờ cô vẫn một mình.

Sau khi rời quán cà phê, Hạ Minh suy nghĩ một lát, rồi lập tức đi gặp Giang Văn Linh.

Hai người chia tay đã nhiều năm, tình cảm xưa đã biến thành một nụ cười khi gặp lại, như thể một người bạn cũ, hai người nói chuyện rất lâu về công việc và cuộc sống của mỗi người.

Sau khi về nhà, Hạ Minh nghĩ, giữa họ, ngoài sự việc đó, suy cho cùng cũng không có mâu thuẫn gì khác. Ngoài dáng vẻ trong trẻo thành hơn, nói chuyện với cô, anh cảm giác Giang Văn Linh vẫn là cô gái của nhiều năm về trước, đồng thời lại biết đến sự tồn tại của Giang Đông Đông, Hạ Minh phấn chấn đến mức cả đêm không ngủ. Thời gian sau đó, anh thường xuyên tìm đủ mọi lý do dẫn Giang Văn Linh và Đông Đông đi chơi, những người có duyên số với nhau, cuối cùng vẫn đến với nhau.

Đợi đến lúc tình cảm chín muồi, Hạ Minh mới nói cho gia đình biết chuyện, không ngờ vừa nhắc đến Giang Văn Linh, người thân trong gia đình lập tức lại rơi vào cơn ác mộng trong nửa năm ấy khi suốt ngày có người đến đòi nợ, mọi người kiên quyết phản đối chuyện Hạ Minh và Giang Văn Linh nối lại tình xưa, cho dù biết Giang Đông Đông là con trai anh, cũng không thể thay đổi thái độ.

Mấy năm nay, Hạ Minh đã đàm phán với gia đình không biết bao nhiêu lần, nhưng mãi vẫn không có kết quả.

Vào dịp tết, anh trực tiếp đưa Giang Văn Linh về nhà, khiến cho mối xung đột lại càng nghiêm trọng hơn. Sau sự việc đó, Giang Văn Linh không muốn anh cắt đứt quan hệ với người thân, như vậy cô lại càng cảm thấy có lỗi, liền có ý rời xa anh. Đến khi già “cáo già” xuất hiện, Hạ Minh mới nhận thấy, nếu vấn đề này vẫn không được giải quyết thì duyên số sẽ hết.

Cho đến khi xảy ra vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản thứ tư, Lâm Kỳ vô tình nói một câu “trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật”, bất chợt gợi ra cho Hạ Minh một ý tưởng.

Năm xưa, do Giang Văn Linh mắc lỗi, làm tổn hại đến gia đình họ, bây giờ muốn mọi người chấp nhận Giang Văn Linh, chỉ nói mồm rõ ràng là không có tác dụng, chỉ còn cách làm mọi người cảm động bằng sự thật.

Trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật, để Giang Văn Linh cứu gia đình họ một lần, sẽ có sức thuyết phục đối với mọi người nhiều hơn rất nhiều so với bất kỳ một lý do đẹp đẽ nào.

Vấn đề là thấy tình cảm thật trong hoạn nạn bằng cách nào, trong cuộc sống lấy đâu ra nhiều “nạn” như vậy, không có “nạn” thì

làm thế nào?

Thế thì cố tình tạo ra một cái “nạn” vậy! Mặc dù kế hoạch lần này đã xảy ra chút việc ngoài dự kiến, nhưng trước mắt, nhìn từ góc độ hiệu quả, thì đã đạt được mục đích. Hạ Minh chỉ còn chuyện phải giải thích như thế nào với Lâm Kỳ sau khi ra khỏi đây, không để cho bố mẹ và Giang Văn Linh nghi ngờ.

Hạ Minh mỉm cười mãn nguyện. Đúng lúc đó, đột nhiên trên tầng vọng xuống một tiếng động cực lớn, tiếp đó là một tiếng kêu đau đớn, cả bốn người trong phòng giam lập tức dừng lại, lo lắng nhìn về phía lối ra cầu thang, mấy giây sau, Hạ Chính nói vẻ nghi hoặc: “Có... có phải là tiếng súng không, đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Minh càng kinh ngạc, tại sao lại có súng thật từ đâu ra?

Trên tầng đã xảy ra chuyện gì?

CHƯƠNG 41

Tên chụp đầu mặt nạ hình đứa bé xách túi tiền rời khỏi tầng hầm, lên đến tầng 1.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống từ lâu, gần đó cũng không hề có ánh đèn, chỉ có ánh trăng lạnh lẽo hắt vào qua song cửa sổ, khiến người ta lơ mơ nhìn thấy không gian trong phòng.

Đây là một căn biệt thự xây thô, phòng giam phía dưới chính là tầng hầm. Đồ đạc bài trí ở tầng 1 còn đơn giản hơn, một chiếc giường đơn sơ kê ở một phía, trước giường có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có một chiếc máy tính xách tay và bộ loa, trên sàn nhà là một vài thứ linh tinh như dây điện...

Tên bắt cóc để túi tiền ở đầu giường, vỗ nhẹ vào chiếc túi với vẻ vô cùng trân quý, thở phào một tiếng như thể trút được gánh nặng. Hắn ngồi vào trước máy tính, bật màn hình, máy tính đang mở hình ảnh camera giám sát bốn người trong phòng giam, Hạ Minh nằm nghiêng trên giường nhìn ba người còn lại nói chuyện, từng câu nói của ba người vọng ra rõ mồn một trong loa.

Tên bắt cóc cời bỏ cái đầu mặt nạ hình đứa bé nặng nề, lộ ra gương mặt của Nhâm Viễn, có điều lúc này thân hình anh ta rất to khỏe vạm vỡ, khác hẳn với vẻ gầy gò hàng ngày, có thể thấy trên người anh ta vẫn còn đồ hóa trang.

Cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ này, một lát nữa, đợi Hạ

Minh ra dấu hiệu bằng tay qua camera giám sát, anh đi xuống thả họ ra theo kế hoạch, là có thể sở hữu hoàn toàn khoản thù lao diễn xuất 500 nghìn trong chiếc túi rồi!

Lúc này, “cốc, cốc, cốc”, ba tiếng gõ cửa khe khẽ đột nhiên vọng vào, Nhâm Viễn vội đóng màn hình chiếc máy tính xách tay, để trong căn phòng không còn ánh sáng của bất cứ một thiết bị điện tử nào nữa, lo lắng đồng tai lên nghe.

Lại nghe thấy tiếng “cốc, cốc, cốc”, to hơn một chút so với khi này, lần này nghe thấy rất rõ, vô âm thanh cùng bắt tai giữa đêm khuya tĩnh mịch.

Anh ta đứng chôn chân tại chỗ suy nghĩ, căn biệt thự này nằm ở vị trí xa vắng như vậy, người nào đến gõ cửa vào lúc đêm hôm thế này? Không lẽ cảnh sát đã đánh hơi thấy đến điều tra? Anh ta hoàn toàn không biết phải làm thế nào, chỉ mong người ngoài cửa mau chóng rời đi.

Những tiếng gõ cửa lại vang lên một lần nữa, đồng thời, một ánh đèn pin rọi vào qua song cửa sổ, anh ta vội nằm bò ra phía sau giường, mắt dán chặt vào cửa sổ, anh ta thoáng thấy một người đàn ông đeo khẩu trang đang nhòm ngó ngoài cửa sổ, lập tức hoảng hồn không cả dám thở.

Ánh đèn pin rọi một vòng, không thấy trong phòng có người, chỉ nhìn thấy giường và bàn, một lát sau, ánh đèn pin biến mất, tiếng gõ cửa cũng không vang lên nữa,, bước chân xa dần vọng vào từ phía ngoài cửa.

Nhâm Viễn ngồi dậy, yên lặng lắng nghe một lúc, bên ngoài không có động tĩnh gì, xem ra đúng là người ngoài cửa đã rời đi.

Anh ta lại cân nhắc đắn đo trong đầu một hồi, lấy can đảm, chậm chậm đi đến sát cánh cửa, định quan sát qua lỗ ống nhòm trên cửa, lúc này, anh ta bỗng nghe thấy có tiếng động nhẹ phát ra từ khóa cửa, anh ta hơi cau mày, nhìn xuống phía dưới qua lỗ quan sát, mà không biết, lúc này, người bên ngoài cửa đang cầm một chiếc ống nhòm quan sát khác chụp lên lỗ quan sát trên cửa theo hướng ngược lại, người ngoài cửa thấy rõ mồn một mọi hành động của anh ta.

Nhâm Viễn quan sát qua lỗ ống nhòm trên cửa một lúc, lấy làm lạ tại sao bên ngoài lại đen sì, bỗng nhiên, một tia phản quang khiến anh ta thành linh phát hiện ra, phía bên ngoài lỗ quan sát trên cửa là con mắt của một người khác,

Anh ta hoảng hốt lùi lại, đúng lúc đó, khóa cửa vang lên một tiếng “cách”, cánh cửa chính của căn biệt thự đột ngột mở ra, hai bóng người, một cao một thấp lao về phía anh ta như những con sói, trong chớp mắt đè nghiền anh ta ra đất. Một giây sau, anh ta cảm thấy có một vật cứng lạnh toát ấn vào huyệt thái dương mình, anh ta chậm chậm quay đầu nhìn, không ngờ là một khẩu súng, không phải là súng giả làm đạo cụ của anh ta, mà là một khẩu súng sáng bóng chất liệu bằng kim loại.

Nòng súng chậm rãi dịch chuyển lên trên, Chu Bình và Lưu Tề đeo khẩu trang, đội tóc giả từ từ đứng thẳng người lên, Lưu Tề giẫm một chân lên ngực anh ta, Chu Bình cầm súng trong tay, trong lúc đứng lên, nòng súng luôn chĩa thẳng vào đầu Nhâm Viễn.

“Đồng chí cảnh sát, đừng nổ súng! Tôi... tôi không phải là kẻ xấu.” Nhâm Viễn kinh hãi nhìn hai người thành linh đột nhập vào

không chế anh ta, làm tưởng họ là cảnh sát.

Chu Bình đi giật lùi đến bên cửa, đóng cửa lại, nòng súng vẫn không rời khỏi đầu Nhâm Viễn, một tay kia vẫy lên trên, bảo: “Từ từ đứng dậy.”

Lưu Tề rút dao găm ra, thu chân về, đứng một bên, cảnh giác chăm chăm nhìn anh ta.

Nhâm Viễn không hề dám khinh suất, hai tay ôm đầu, từ từ bò dậy.

Chu Bình lạnh lùng ra lệnh: “Quay người.” Nhâm Viễn đành nghe theo, quay người.

Chu Bình đưa mắt ra hiệu, Lưu Tề lục soát một lượt trên người Nhâm Viễn, không phát hiện thấy vũ khí, quay về phía Chu Bình gật đầu.

Chu Bình hỏi: “Anh chính là người gây ra vụ ba Cóc?”

“Đồng chí cảnh sát, chuyện này... chuyện này có sự hiểu lầm, tôi có thể giải thích.” Nhâm Viễn vội nói.

“Anh chỉ cần nói cho tôi biết, có phải anh đã bắt cóc họ không?”

“Đúng là tôi, thực ra... thực ra không phải là bắt cóc thật, mà là...”

“Còn thằng tên là Hạ Minh ở đâu?”

Nhâm Viễn chỉ tay về phía lối cầu thang, nói: “Ở... ở bên dưới.”

Lúc này, Chu Bình để ý thấy tiếng nói chuyện vọng ra từ chiếc loa nhỏ trên bàn, gã bước tới, nhìn thấy chiếc máy tính, bật màn hình, nhìn thấy bốn người trong phòng giam, quay đầu hỏi: “Người nào là Hạ Minh?”

“Cái người trẻ ấy.”

Chu Bình gật đầu, bỗng nhiên gã bật cười: “Không ngờ trên đời này còn có người giả mạo chúng ta để bắt cóc, tôi đúng là được mở mang tầm nhìn đấy!”

Nghe thấy câu nói của đối phương, Nhâm Viễn giật bắn mình, hóa ra họ không phải là cảnh sát, anh ta có nghe Hạ Minh nhắc đến hai người này, anh ta biết hai người này là ai!

“Đi nào, dẫn đường, xuống bên dưới!” Chu Bình đẩy mạnh anh ta một cái, Nhâm Viễn đã sợ đến mức hai chân mềm nhũn ra, suýt nữa thì ngã.

“Đi không nổi rồi hả.” Chu Bình cười nhạt, “Xem ra, tôi phải giúp sức cho anh hả.”

Chu Bình lùi lại mấy bước, đột nhiên “đoàng” một tiếng, Nhâm Viễn ngã lăn ra đất, cảm giác như thể có chục nghìn y tá đồng thời tiêm vào mông anh ta, đưa tay lên sờ, máu chảy ào ra từ mông, anh ta đau đến mức khóc ầm lên. Anh ta quay đầu, sửng sốt nhìn đối phương, hoàn toàn không thể ngờ được, đối phương trực tiếp bắn luôn, không hề báo trước.

Tiếng súng vang lên, bốn người trong căn phòng giam dừng cười nói chuyện trò, nhìn chăm chăm về phía lối ra cầu thang.

Một lúc sau, cùng với những tiếng kêu rên đau đớn. Nhâm Viễn lê một chân, tay bám tường khập khiễng đi xuống cầu thang, phía sau anh ta, xuất hiện hai gã đàn ông đeo khẩu trang, một người cầm súng chĩa vào lưng Nhâm Viễn.

Nhâm Viễn chỉ đi đến giữa chừng, Chu Bình ở sau lưng đập một cú mạnh khiến anh ta ngã lăn quay, Nhâm Viễn lăn xuống dưới tầng, lúc bò dậy, đã sứt đầu mẻ trán, máu me be bét.

Đột nhiên xảy ra biến cố, cả bốn người trong phòng giam đều kinh hãi, nhìn thấy Nhâm Viễn bò dậy, ba người càng ngạc nhiên hơn, lúc này anh ta đã cởi bỏ chiếc đầu mặt nạ hình em bé, nhưng đáng người, trang phục, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là tên bắt cóc lúc nãy, không lẽ đã xảy ra mâu thuẫn nội bộ giữa nhóm tội phạm bắt cóc? Đó là phản ứng đầu tiên của Hạ Chính.

Sau khi nhìn thấy diện mạo của Nhâm Viễn, Giang Văn Linh lại càng há hốc miệng sửng sờ, mặc dù cô chưa từng gặp Nhâm Viễn, nhưng Chu Linh Chi đã cho cô xem ảnh, cô có thể nhận ra.

Chu Bình chậm rãi giẫm chân bước xuống, đứng giữa, quan sát một lượt toàn bộ căn phòng giam, ở đây không có bất cứ vật che chắn nào, nhìn một cái là thấy toàn bộ không gian xung quanh.

Hắn bước đến bên cạnh Nhâm Viễn đang dựa sát vào tường, mặt đầy sợ hãi, tay trái giật tóc anh ta, khiến anh ta lăn ra đất, Nhâm Viễn ngã nhào xuống đất, tay ôm đầu hoàn toàn không dám động đậy. Chu Bình kéo chiếc ghế ngồi xuống, giẫm một chân lên đầu Nhâm Viễn, rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hạ Minh ở trong phòng giam: “Anh chính là Hạ Minh?”

Hạ Minh hít một hơi thở sâu, khẽ thẳng người lên: “Đúng, tôi chính là Hạ Minh, các anh là ai?”

“Chúng tôi là ai?” Chu Bình cười nhạt, “Anh nghĩ kỹ lại xem.”

Hạ Minh khẽ cau mày, chợt hiểu ra, hôm nay hai người này không mặc áo jacket màu đỏ và màu vàng rực rỡ, nhưng anh đã thấy đáng người bọn chúng không biết bao nhiêu lần qua hình ảnh camera giám sát, đây chính là hai tên tội phạm liều mạng.

“Đã nhớ ra chúng tôi là ai rồi đúng không?” Hạ Minh gật đầu: “Tôi

biết rồi.”

“Thế thì nói rõ xem, tại sao lại giả mạo chúng tôi bắt cóc, muốn dụ chúng tôi lộ diện? Nếu có một câu nói dối, và tôi không muốn nghe nữa đâu.” Hấn chĩa súng vào đầu Nhâm Viễn, Nhâm Viễn khiếp sợ định bò dậy, Chu Bình giẫm mạnh lên đầu anh ta, anh ta lại đau đớn hét toáng lên, nằm im trên mặt đất không dám phản kháng nữa.

“Được, tôi nói, anh đừng nóng vội.” Hạ Minh vội đồng ý, anh nuốt nước bọt, “Tất cả đều là tôi sắp đặt và lên kế hoạch, không liên quan đến những người khác, một tay tôi thiết kế, thực hiện vụ bắt cóc bố mẹ và người yêu tôi, nhưng toàn bộ sự việc này không phải là để dụ các anh lộ diện, mà là vì bản thân tôi.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Hạ Minh.

Chu Bình sờ tay lên trán, nhìn anh đầy hứng thú, giọng nói cũng mềm mỏng hơn: “Chuyện này thú vị đấy.”

CHƯƠNG 42

Nửa tháng trước, sau ba ngày lục soát ven bờ sông, cuối cùng cảnh sát đành bỏ cuộc, công việc truy tìm dấu vết của Hạ Minh cũng tạm thời kết thúc. Mặc dù ban chuyên án còn chưa giải tán, việc truy tìm dấu vết qua camera giám sát cũng vẫn đang tiếp tục, nhưng mọi người đều biết, công tác điều tra thông thường đã rất khó có bước đột phá.

Hạ Minh cuối cùng cũng được xả hơi, không cần tiếp tục cầm mặt làm thêm giờ ở trung tâm thông tin nữa, anh cũng muốn dành thời gian nghĩ cách giải quyết chuyện với Giang Văn Linh.

Vào đêm, anh trở về khu đô thị, vừa đi đến phía dưới khu nhà chung cư, bỗng có hai người thành lĩnh xông ra, khiến anh giật nảy mình.

“Chu Linh Chi, hai người ở đây làm gì thế? Hai người đó chính là Chu Linh Chi và Nhâm Viễn.

“Đợi anh chứ sao nữa.” Chu Linh Chi cười đơn đả với anh, Nhâm Viễn cúi đầu bên lên đứng bên cạnh.

“Đợi tôi làm gì, sao không gọi điện thoại cho tôi? Có việc gì nói qua điện thoại không được sao?”

“Nói qua điện thoại sợ anh lại từ chối luôn, đợi anh ở đây sẽ có thành ý hơn mà.”

“Có thành ý?” Hạ Minh lập tức cảnh giác, “Cô cậu định làm gì,

không phải gặp tôi để vay tiền đấy chứ?”

“Sao anh biết?” Chu Linh Chi tròn mắt ngạc nhiên, rồi hì hì nói: “Thấy chưa, em đã bảo anh Minh là người thông minh nhất mà, không chuyện gì có thể giấu được anh ấy... Đi thôi, chúng ta lên nhà nói chuyện.” Cô kéo Nhâm Viễn, đi lên phía trước, như thể đã trở thành chủ nhà, kính cẩn nghênh đón Hạ Minh.

Thang máy xuống đến tầng 1, Chu Linh Chi đưa mắt ra hiệu cho Nhâm Viễn, hai người lập tức coi Hạ Minh như lãnh tụ quốc gia, một người bên trái, một người bên phải, hồ hởi thân mật vây quanh anh, Hạ Minh đành sầm mặt mở cửa cho hai vị khách không mời mà đến vào nhà.

Vừa ngồi xuống, hai cặp mắt sáng long lanh hướng về anh đầy nhiệt tình, khi vay tiền người ta luôn nhìn thấy mặt lương thiện tốt bụng nhất của con người.

Hạ Minh thờ ơ nhìn họ, lạnh lùng nói: “Xem ra, hai người đã bàn bạc xong xuôi rồi?”

Chu Linh Chi vội nói: “Anh Minh, em đã đi thăm chị gái anh ấy, đúng là anh ấy đã lấy tiền đưa cho chị gái làm phẫu thuật, không tiêu vào việc khác.”

“Thế thì sao? Có phải cứ có một lý do chính đáng cần dùng tiền, là có thể làm bừa?”

“Anh ấy cũng đã nhận thức được lỗi sai của mình rồi mà, lần này chúng em vay tiền sẽ ghi giấy vay nợ, nhất định sẽ tiết kiệm tử tế trả cho anh, chúng em đều có khả năng kiếm tiền, tối đa... tối đa hai ba năm chắc chắn là trả được nể mặt Văn Linh cho em vay nhé...” Chu Linh Chi làm ra vẻ nũng nịu.

Hạ Minh tuyệt tình lắc đầu: “Nề mặt cô ấy? Cô ấy chắc chắn sẽ không cho vay, nên cô mới chạy đến gặp tôi.”

“Anh khác cô ấy mà, anh kiếm tiền dễ, anh thoáng tính, lại tốt bụng.”

Hạ Minh cười nhạt: “Tôi rất xấu tính.”

Chu Linh Chi van nài: “Anh thông cảm cho anh ấy, Nhâm Viễn cũng là vì bất đắc dĩ, cũng giống như Văn Linh trước đây, cô ấy cũng là vì muốn chữa bệnh cho mẹ nên mới...” Cô thấy mặt Hạ Minh đột ngột biến sắc, vội ngậm miệng lại.

Hạ Minh thần thờ nhìn về phía trước, nhớ lại mấy năm đầu của Giang Văn Linh, nhờ có Chu Linh Chi, cô bạn thân này đỡ dần mới vượt qua được, bất giác mềm lòng, một lúc sau, anh hỏi: “Cô cậu muốn vay bao nhiêu?”

“Anh ấy nợ bên ngoài tổng cộng gần 400 nghìn, tháng này phải trả ngay 300 nghìn, nếu không, anh cũng biết cảnh sát sẽ bắt anh ấy. Mấy chục nghìn nữa chúng em sẽ tự nghĩ cách, anh cho chúng em vay 300 nghìn nhé, chúng em thực sự không nghĩ ra cách nào khác nữa.” Chu Linh Chi dịu dàng làm nũng, Nhâm Viễn không quen Hạ Minh lắm đành cố nặn ra một nụ cười, nhìn anh vẻ cầu khẩn.

Hạ Minh cười: “Cô thích cậu ở cái điểm gì, vì cậu ta đẹp trai? Mà giúp cậu ta như vậy! Cô cũng không nghĩ xem, thu nhập của mình cũng chẳng có bao nhiêu, đã dốc cả một trăm nghìn tiền tích lũy, lại còn gánh thêm món nợ mấy trăm nghìn, ngoại hình của cô như thế này, hoàn toàn có thể sống theo cách khác.” Dứt lời, anh cảm thấy nói vậy cứ như khách làng chơi, vội nói thêm: “Ý tôi là, trông cô rất

xinh xắn, rất nhiều kỹ thuật viên trong công ty bọn tôi, thu nhập cao, tính tình lại thật thà, cũng có người đẹp trai, tôi có thể giới thiệu cho cô.”

Nhâm Viễn cúi đầu, mặt đỏ dừ.

“Anh Minh, anh cũng biết mà, em không phải là người coi trọng vật chất, hai người đến với nhau, quan trọng nhất vẫn là có tình cảm thực sự với nhau, gặp khó khăn tất nhiên phải cùng gánh vác.”

Nhâm Viễn cảm kích nhìn cô một cái, khẽ nắm tay cô, cô nắm tay Nhâm Viễn chặt hơn, mỉm cười rất tự nhiên.

Hạ Minh thở dài: “Cái ngữ cậu, phải trân trọng cô nàng đại ngọc Chu Linh Chi này đây.”

Hai người nhìn nhau một cái, lại mỉm cười ngọt ngào, quay đầu tiếp tục nhìn Hạ Minh đầy hi vọng, anh tỏ thái độ như vậy, chuyện vay được tiền đã chắc như đinh đóng cột.

Không ngờ, một giây sau, Hạ Minh bỗng nói: “Số tiền này, tôi tuyệt đối không cho vay!”

Nụ cười của Chu Linh Chi chợt tắt ngấm, như thể đang hơn hờ đến trung tâm thương mại mua quần áo, kết quả vừa đi lên thang cuốn thì bị người ta đá một cú ngã lộn xuống, phải đưa đến bệnh viện để cấp cứu.

Hạ Minh mỉm cười, nói: “Nếu hai người đồng ý giúp tôi một việc, tôi sẽ đưa cho 500 nghìn, hai người không những có thể trả được hết toàn bộ số nợ, mà vẫn còn dư 50 nghìn, để dành cho việc tổ chức cưới, số tiền 500 nghìn này là tặng cho hai người, không cần trả.”

“Thật không?” Trên đời này, người tốt vẫn nhiều, Chu Linh Chi vui mừng cảm động, “Việc gì, chỉ cần anh nói có nước sôi lửa bỏng, chúng em cũng không từ chối!”

“Giúp tôi một việc, để tôi cưới được Giang Văn Linh suôn sẻ.”

Sắc mặt vui mừng của Chu Linh Chi lập tức chuyển thành lúng túng. Cô nói giọng nhờ vả: “Anh biết đấy, vấn đề của anh và Giang Văn Linh không nằm ở Giang Văn Linh, mà nằm ở phía người thân của anh. Nếu anh thu xếp được chuyện trong gia đình mình, Giang Văn Linh tất nhiên rất bằng lòng lấy anh, nhưng vấn đề trong gia đình anh, chúng em giúp làm sao được?”

“Tôi đã nói chuyện với bố mẹ tôi không biết bao nhiêu lần, nhưng vì chuyện trước đây, họ không thể tha thứ cho Giang Văn Linh. Bố mẹ tôi cũng không phải là người xấu, chỉ là về vấn đề này...”

“Em biết mà.” Chu Linh Chi gật đầu, “Nếu em là mẹ anh... À, em chỉ lấy ví dụ thôi, ý em nói là nếu đứng ở lập trường của bố mẹ anh, đúng là rất khó có thể tha thứ cho cô ấy”

“Cho nên gần đây tôi nghĩ mãi, chỉ dùng lời nói để thuyết phục họ chấp nhận Giang Văn Linh, là không thực tế. Gốc rễ của chuyện này là do trước đây Giang Văn Linh phạm sai lầm, bây giờ, cũng chỉ còn cách dùng hành động thực tế, mới có thể thay đổi được cách nhìn nhận của bố mẹ tôi về cô ấy.”

“Dùng hành động thực tế như thế nào?”

“Thời gian trước, tôi vừa gặp một vụ án, ông chồng và nhân tình hện hò, bị bà vợ bắt quả tang, đúng lúc đó, hai tên tội phạm bắt cóc đột nhập vào nhà trộm cướp tài sản, bắt cả ba người. Khi gặp nguy hiểm, cả hai vợ chồng đều tiến, lùi cùng nhau, nhưng cô nàng nhân

tình đã bán đứng họ. Sau khi ba người được giải cứu, hai vợ chồng nhận ra đó mới là tình yêu đích thực, tình cảm lại tốt đẹp như thời chưa cưới.”

Chu Linh Chi không hiểu, hỏi: “Chuyện này nói lên điều gì?”

“Nói lên một câu, trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật.” Hạ Minh nhìn hai người, tiếp tục nói, “Nếu nhà tôi gặp phải chuyện nguy hiểm gì đó, kết quả phải nhờ Giang Văn Linh liều mạng mạo hiểm, chúng tôi mới được cứu thoát, cô nói xem, ở tình thế đó, trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật, liệu bố mẹ tôi có hoàn toàn tha thứ cho cô ấy không?”

“Nếu thế tất nhiên sẽ tha thứ chứ. Nhưng nhà anh làm sao gặp nguy hiểm được, cho dù có gặp nguy hiểm, Giang Văn Linh có khả năng gì giúp được mọi người?”

Hạ Minh cười cười: “Cô cũng cảm thấy, trong tình thế đó, bố mẹ tôi sẽ tha thứ cho cô ấy đúng không?”

“Đúng thế, chắc chắn rồi. Nhưng làm gì có chuyện xảy ra tình thế như vậy?”

Hạ Minh nhẹ nhàng đáp: “Trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật, bây giờ còn thiếu một chữ “nạn”, thế thì tôi sẽ tạo ra một cái nạn.”

Vẻ mặt Chu Linh Chi đầy ngờ ngác: “Tạo ra bằng cách nào?”

“Nói ra cũng đơn giản, chỉ cần bắt cóc cả bố mẹ tôi và Giang Văn Linh, sau đó thêm một bài toán thử thách là được.” Hạ Minh khoát tay một cái, như thể chuyện đó chỉ một câu nói là xong.

Chu Linh Chi và Nhâm Viễn nhìn nhau, bật cười: “Anh Minh, anh cứ thích đùa.”

“Tôi không đùa đâu, tôi nói thật đấy, nhiệm vụ này thao tác thực tế chỉ cần một hai ngày, toàn bộ hậu quả do tôi chịu trách nhiệm, thù lao là 500 nghìn, có cần khoản tiền này hay không, hai người tự quyết định!”

CHƯƠNG 43

“C chuyện này tôi đã nghĩ trong đầu rất lâu rồi, nhưng một mình tôi không thể làm được, chỉ riêng việc bắt cóc, một mình tôi đã không làm được, phía sau cũng buộc phải tìm một người đóng vai tên bắt cóc.” Hạ Minh rót hai chén trà, đặt trước mặt Chu Linh Chi và Nhâm Viễn, “Vốn là tôi cũng chỉ nghĩ thế thôi, nhưng hôm nay nhìn thấy Nhâm Viễn, tôi biết cơ hội đã đến.”

Chu Linh Chi hỏi: “Tại sao?”

“Cậu ấy là diễn viên mà, diễn vai tên bắt cóc chứ sao.”

“Anh ấy chỉ là diễn viên quần chúng thôi.” Chu Linh Chi dài giọng.

Nhâm Viễn lập tức chỉnh lại câu từ thể hiện sự không tôn trọng của cô: “Anh là diễn viên khách mời.”

“Khả năng diễn xuất thế nào, khả năng đài từ, khả năng phát huy tại chỗ thế nào?”

Nhâm Viễn ngẫm nghĩ giây lát, rồi thận trọng đáp “Em từng diễn vai tội phạm bắt cóc trong phim mang em thấy diễn xuất cũng tạm được.”

“Thấy chưa, vấn đề lớn nhất đã giải quyết xong, nếu thực sự không ổn, tập huấn đột xuất mấy ngày là xong, nói tóm lại, tôi sẽ sắp xếp hầu hết mọi việc.”

“Các anh không đùa đấy chứ?” Chu Linh Chi gượng gạo cười nhìn họ, quay đầu nhìn Nhâm Viễn vẻ do dự: “Đây... đây là bắt cóc,

không phải là chuyện chơi đâu...”

“Em...” Nhâm Viễn do dự.

Hạ Minh nhẹ nhàng nói: “Nếu xảy ra chuyện, tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, có thể ký tên in dấu vân tay. Hơn nữa việc này cho dù có bị phát hiện, bố mẹ tôi và Văn Linh nở lòng nào cho tôi vào tù? Chắc chắn sẽ nói với cảnh sát là gia đình tôi đùa chơi thôi. Tôi tiếp xúc với cảnh sát cũng không phải là ngày một ngày hai, những việc liên quan đến pháp luật, tôi hiểu! Còn nữa, thù lao diễn xuất hai ngày 500 nghìn, còn không bị trừ thuế, là mức đãi ngộ của sao hạng A đấy nhỉ.”

“Em làm!” Nhâm Viễn lập tức nhận lời luôn, nghĩ đến chuyện chỉ cần phối hợp với Hạ Minh, diễn vai tội Phạm bắt cóc hai ngày là có thể lấy được 500 nghìn, không những trả được toàn bộ số nợ, mà vẫn còn dư, anh ta thực sự không thể nghĩ ra cách nào giải quyết được tình thế nguy nan trước mắt tốt hơn cách này.

Chu Linh Chi tròn mắt há miệng, ngây ra nhìn hai người, trông họ như thể hoàn toàn không phải là đang đùa.

Hạ Minh mỉm cười hài lòng: “Được thế thì tôi sẽ nói một lượt từ đầu đến cuối kế hoạch này. Đầu tiên nói về quá trình bắt cóc nhé, chúng ta không phải là bắt cóc thật, tất nhiên không được sử dụng những thủ đoạn bạo lực, hơn nữa còn phải đảm bảo là cả ba người không được có bất cứ tổn hại nào về mặt sức khỏe, nên tôi sẽ dùng thuốc an thần. Thuốc an thần có rất nhiều loại, loại mới nhất hiện giờ phát huy tác dụng rất nhanh chóng, gần như không có ảnh hưởng gì đối với sức khỏe. Máy hôm nữa, ba chúng ta lần lượt đến bệnh viện thần kinh, nói với bác sĩ là bị mất ngủ, bảo bác sĩ kê cho

chúng ta loại thuốc an thần mà chúng ta cần. Còn về vấn đề bỏ một lượng bao nhiêu là phù hợp, đủ để khi chúng ta ra tay không làm họ thức giấc, đồng thời không gây tổn hại cho sức khỏe của họ, tôi sẽ tra cứu các tài liệu liên quan, có điều tốt nhất phải làm thử nghiệm đối với hai người trước, để đảm bảo chắc chắn thành công. Hai người yên tâm, thuốc ngủ bây giờ rất an toàn, không chết đâu.”

Nhâm Viễn và Chu Linh Chi nhìn nhau cười nhắc nhó, đúng là có cảm giác Hạ Minh là đồ tể, còn họ là con vật tể thần.

Hạ Minh tiếp tục nói: “Buổi tối bố mẹ tôi về nhà thường uống nước, tôi sẽ theo thói quen của họ, bỏ một lượng thuốc an thần vừa đủ không màu, không mùi, không vị vào nước uống của họ. Tôi sẽ lắp đặt đầu camera ghi hình qua lỗ kim ở chỗ khuất, Nhâm Viễn và tôi nấp ở trong nhà, quan sát qua camera, đảm bảo đều đã uống nước, đợi đến khi họ ngủ say, thuốc đã phát huy tác dụng, thì quán luôn họ vào chặn, cho lên xe, rồi đến nhà Văn Linh, khiêng cả cô ấy đi. Nhà Văn Linh tương đối nhỏ, tôi không dám lắp camera, sợ cô ấy phát hiện ra thì những việc chuẩn bị từ trước đều công toi, nên Chu Linh Chi, tối hôm đó, cô đến nhà cô ấy, giám sát việc cô ấy uống nước. Sau khi đã khiêng cả ba người lên xe, chở họ đến chỗ đã chọn, nhốt vào với nhau.”

Chu Linh Chi hỏi: “Thế Đông Đông thì thế nào?”

“Hôm đó, tôi sẽ gọi Đông Đông đến nhà tôi chơi điện tử, ngủ lại nhà tôi, nó thích cái máy trò chơi điện tử cảm xúc thật lâu rồi, lần này tôi mua cho nó một bộ to, chuẩn bị một đồng hồ ăn nó thích nữa, hấp dẫn như vậy, nó không thể cưỡng lại được đâu. Hôm sau tôi sẽ đến trường nói với nó là Văn Linh đột xuất phải đi công tác,

bảo nó tiếp tục ở nhà tôi mấy hôm, nó đã quen rồi.”

Nhâm Viễn hơi cau mày, nói: “Những cái khác đều không có vấn đề gì, chỉ có một điều hơi đáng lo, làm như thế liệu có khiến bố mẹ anh bị sốc không? Dù sao bố mẹ anh cũng nhiều tuổi rồi, làm họ sợ như vậy, em cảm thấy không hay lắm.”

“Tất nhiên là không hay lắm, nhưng muốn thấy được tình cảm thật trong lúc hoạn nạn, kiểu gì cũng phải kinh sợ một tí. Tôi không lo lắng về sức khỏe của họ, bố mẹ tôi đều chưa đến sáu mươi, bình thường cũng có tập gym, giữ gìn sức khỏe rất tốt, không có bệnh tật gì, cũng đều là những người đã trải qua sóng to gió cả. Có điều, không được làm cho họ quá lo lắng, sợ hãi, cho nên, khi họ tỉnh, cậu phải lập tức mềm mỏng an ủi họ, để họ tin là cậu chỉ cần tiền, tuyệt đối không làm tổn hại đến họ. Cụ thể phải làm thế nào cho đúng mực, trong cả vào khả năng diễn xuất của cậu đấy.”

Nhâm Viễn gật đầu.

“Sau khi đã nhốt cả ba người ở nơi đã chọn, ngày hôm sau, đợi đến lúc họ tỉnh dậy, cậu gọi cho tôi một cú điện thoại trước mặt họ, bảo tôi phải mang 500 nghìn tiền mặt, một mình đến gặp cậu để giao tiền chuộc, sau khi tôi đến cũng bị cậu bắt cóc, cậu nhốt tôi vào cùng với họ. Đây chính là lúc thể hiện trong lúc hoạn nạn mới thấy được tình cảm thật. Cậu đưa ra một thử thách, thử thách này chỉ có Giang Văn Linh mới cứu được tôi, nếu cô ấy không cứu tôi, tôi chắc chắn sẽ phải chết, nếu cô ấy cứu tôi, cô ấy phải chịu nguy hiểm đến tính mạng. Tất nhiên, để tránh gây ra cái bẫy đạo đức đối với Giang Văn Linh, nhớ đâu cô ấy tham sống sợ chết không cứu tôi, thì chuyện sẽ rất rắc rối, cho nên đến lúc đó, tôi sẽ lên nói cho cô ấy

biết là tôi chắc chắn một trăm phần trăm có thể hóa giải được mọi nguy hiểm. Gắn bó bấy nhiêu năm rồi, tôi rất hiểu cô ấy, cho dù có nguy hiểm thật, cô ấy cũng sẽ cứu tôi. Có điều, thử thách này trong mắt người khác buộc phải vô cùng nguy hiểm.”

Nhâm Viễn không hiểu, hỏi: “Thử thách gì mà trong mắt người khác thì vô cùng nguy hiểm, mà anh lại chắc chắn một trăm phần trăm hóa giải được.”

“Thực ra là giải một mật mã điện tử, kiểu như một bài toán, người khác thấy bài này có hàng nghìn hàng vạn khả năng, nhưng tôi biết nhiều nhất cũng không quá độ khả năng, nói tóm lại, là một bài toán mà người khác thì rất khó, nhưng tôi biết là rất đơn giản.”

Chu Linh Chi cong môi nói: “Thảo nào Giang Văn Linh không muốn lấy anh, hóa ra không chỉ vì người nhà anh.”

“Thế còn vì nguyên nhân gì nữa?”

“Chúng em đều rất sợ toán.”

Hạ Minh bật cười vang, nói: “Tôi cũng không còn cách nào khác, không thể để Giang Văn Linh bị thử thách về mặt đạo đức, mà lại phải thực hiện nhiệm vụ trong lúc hoạn nạn mới thấy tình cảm thật, lại còn phải làm cho bố mẹ tôi cảm thấy Giang Văn Linh đã phải chịu mọi nguy hiểm lớn. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có những bài toán mới có thể làm cho đại đa số mọi người thấy không hiểu, người hiểu chỉ cần một giây là có lời giải.”

Nhâm Viễn hỏi: “Sau đó thì tôi thả anh và mọi người ra à?”

“Nếu kế hoạch suôn sẻ, thì ngay hôm đó cậu bắt chúng tôi trốn nhau lại, đội mũ trùm đầu, chở đến một chỗ không có người, để lại cho tôi một nút thắt, ngày hôm sau tôi sẽ tự tháo ra. Tôi sẽ lắp một

đầu camera ở chỗ bắt cóc, cậu cứ đợi tôi làm dấu tay ra hiệu.”

Nhâm Viễn gạt đầu, lại lo lắng hỏi: “Nếu sau khi trở về, họ báo cảnh sát, cảnh sát mà điều tra, chẳng phải sẽ biết ngay toàn bộ sự việc đều do hai chúng ta gây ra hay sao?”

“Trước tiên, tôi có thể viết giao kèo với cậu, nếu cuối cùng bị phát hiện, số tiền 500 nghìn vẫn thuộc về cậu, nếu có trách nhiệm pháp luật gì, tôi sẽ chịu. Thứ hai, ngày hôm sau, sau khi tỉnh dậy, tôi sẽ cố hết sức thuyết phục họ không báo cảnh sát, đảng nào cũng chỉ mất 500 nghìn. Nếu họ vẫn cứ nhất định báo cảnh sát, cho dù có điều tra ra biết là tôi làm, tất nhiên sẽ nói với cảnh sát là mọi người trong nhà đùa chơi thôi, tôi cùng lắm cũng chỉ bị tạm giữ hành chính. Có điều, tôi tin là, cho dù có báo cảnh sát, cảnh sát cũng không thể điều tra ra được thủ phạm là tôi.”

“Tại sao cảnh sát lại không thể điều tra ra được.” Hai người đồng thanh hỏi, nhìn từ góc độ của người bình thường, không có việc gì là cảnh sát không làm được, làm gì có chuyện không thể điều tra ra được ai gây ra vụ bắt cóc?

“Đừng có quên là tôi làm công việc gì, tôi giúp cảnh sát tìm người, nên nếu tôi muốn che giấu hành tung của mình, không ai có thể tìm ra được. Vừa hay, gần đây có hai tên tội phạm bắt cóc, toàn đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản, bắt cóc con tin, hơn nữa tên chủ mưu... ở tình hình cụ thể, từ từ tôi sẽ kể cho hai người nghe sau, nói tóm lại là lần này có thể lợi dụng một số đặc trưng, giả mạo bọn chúng. Làm như vậy, cảnh sát nhất định sẽ tìm cách tìm bọn chúng. Nhưng cuối cùng, cho dù một ngày nào đó, bọn chúng sa lưới, cảnh sát phát hiện ra vụ bắt cóc này không liên quan gì tới bọn

chúng, thì cũng đã qua thời gian vàng để phá án từ lâu, vĩnh viễn không bao giờ điều tra đến tôi.”

CHƯƠNG 44

Tiếp đó, Hạ Minh phát huy sở trường của mình, nhanh chóng thiết kế xong phương án hoàn chỉnh.

Đầu tiên là địa điểm bắt cóc. Có một nơi có sẵn, 10 năm trước khu đô thị mới Đại Giang Đông được đưa vào đầu tư khai thác, Hạ Chính đã bỏ ra cả chục triệu mua một dãy ki ốt và một căn biệt thự, nhưng sau này việc đầu tư khai thác bị ngừng trệ, cho đến nay, hơn nửa khu đô thị vẫn chưa có gì. Căn biệt thự nằm trong một khu biệt thự, thời điểm bán năm đó, mọi người đa số đều mua để đầu tư, sau này khu đô thị được đầu tư khai thác thành một khu bỏ trống, tất nhiên cũng không có người ở biệt thự. Bởi vì biệt thự ở đây không cho thuê được, cũng không bán được, nên những người chủ biệt thự đều không đồng ý đóng phí dịch vụ, sang năm thứ hai sau khi giao nhà, công ty dịch vụ quản lý vận hành khu đô thị cũng rút. Chỉ có gia đình Hạ Minh biết đến sự tồn tại của căn biệt thự này, một căn biệt thự không có người ở, không có công ty dịch vụ quản lý vận hành, đúng là lựa chọn lý tưởng hàng đầu để làm địa điểm bắt cóc.

Tất nhiên rồi, đây dù sao cũng là căn nhà Hạ Chính mua, khi giao nhà cũng đã có xem qua, mặc dù nhiều năm không đến đó, nhưng chưa biết chừng Hạ Chính nhìn tầng hầm là nhận ra, thế thì sẽ rất phiền. Nên Hạ Minh cần phải sửa sang một chút ở tầng hầm, bên trong vốn là kết cấu khung, không có tường, chỉ cần sửa một chút là

sẽ khác hoàn toàn.

Vì bình thường anh còn phải đến trung tâm thông tin, xử lý công việc, không thể dành ra quá nhiều thời gian, nên để cho Nhâm Viễn thuê một chiếc xe tải nhỏ, mua các loại nguyên vật liệu bài trí tầng hầm, ngăn ra một buồng vệ sinh đơn giản, mua thêm vài món đồ đạc cũ, xây một cây cột giả ở lối ra cầu thang, bên cạnh làm thêm một bức tường, lại theo chỉ thị của Hạ Minh, đặt mua khung sắt ở hàng bán cửa sổ chống trộm, tự vận chuyển đến, lắp ghép dần.

Những việc này mặc dù đơn giản, nhưng Nhâm Viễn cũng không thạo, cuối cùng mất cả mười ngày mới xong. Bởi vậy ngay từ đầu, Hạ Chính và những người khác đã nhận ra ngay, hàng rào chắn song sắt đó được lắp tạm.

Sau khi bài trí phòng giam xong, là đến phần diễn xuất của Nhâm Viễn, Hạ Minh liên tục đến biệt thự nhiều ngày, luyện tập với Nhâm Viễn, Chu Linh Chi thì diễn vai Giang Văn Linh, Đài từ là Hạ Minh nghĩ sơ qua từ trước, Nhâm Viễn viết ra, sau đó ba người bàn bạc. Dù sao cũng không phải là bắt cóc thật, không được làm tổn hại đến con tin, cũng không được làm bố mẹ quá khiếp sợ, cho nên ngay từ đầu Nhâm Viễn đã phải an ủi họ, bảo họ đừng sợ, đến khi Hạ Minh cũng bị bắt vào rồi, Nhâm Viễn có thể ghê gớm hơn một chút, thể hiện sự nguy hiểm, Hạ Minh có thể kiểm soát được hiện trường.

Hai ngày đầu luyện tập toàn thất bại, ba người liên tục cười làm hỏng cảnh diễn, đều cảm thấy kế hoạch không thể thực hiện được, nhưng Hạ Minh liên tục lấy khoản thù lao 500 nghìn ra để cổ vũ họ, đến mấy hôm sau, toàn bộ vở kịch cũng tạm coi là xem được.

Nhâm Viễn cũng đã có thể trầm giọng nói từ đầu đến cuối, để sau này khi gặp Nhâm Viễn, nghe thấy giọng nói, Giang Văn Linh sẽ không nghi ngờ.

Còn về đạo cụ sử dụng trong vụ bắt cóc thì đơn giản, vòng định vị đã có sẵn, Hạ Minh cũng không chỉnh sửa gì, phần mềm thử mật mã và đồng hồ đếm ngược Hạ Minh viết ra chỉ trong vòng hơn một tiếng đồng hồ, không liên quan gì đến chiếc vòng định vị. Sau khi thử mật mã thành công, Nhâm Viễn rút tay trong túi quần, bấm điều khiển từ xa mở khóa, vòng định vị tự động mở ra.

Tất nhiên, còn phải cân nhắc đến chuyện không được để Giang Văn Linh nghi ngờ về Nhâm Viễn, trước đây anh ta chưa từng gặp Giang Văn Linh, nhưng sau này thể nào cũng sẽ gặp mặt, vóc dáng Nhâm Viễn vốn gầy gò, Hạ Minh dán cả mảng gel Silica vào tay chân anh ta, để thân hình anh ta trông to béo.

Sau khi bố trí xong tất cả, vụ bắt cóc chính thức bắt đầu.

Hôm đó, ban ngày, Hạ Minh và Nhâm Viễn thuê một chiếc ô tô, cài đặt thẻ ra vào cổng khu đô thị, sau khi vào khu đô thị, họ cho xe đỗ ở vị trí đỗ xe công cộng trên đường trong khu đô thị, đi bộ vào biệt thự, nấp vào trong phòng đọc sách của Hạ Minh.

Đến tối, Hạ Minh nhìn qua camera giám sát thấy bố. mẹ đều đã uống nước, nửa tiếng sau đều về phòng ngủ say. Sau khi Chu Linh Chi nhìn thấy Giang Văn Linh, uống nước, nửa tiếng sau, có vẻ rất buồn ngủ, liền chào Giang Văn Linh ra về rồi thông báo cho họ.

Hạ Minh và Nhâm Viễn ở trong phòng đợi đến lúc hiệu quả của thuốc đạt đến mức cao nhất, hai người nhẹ nhàng đến phòng ngủ chính, mặc dù đã bỏ thuốc an thần, nhưng đây cũng là lần đầu tiên

họ làm như vậy, sợ vợ chồng Hạ Chính tỉnh dậy giữa chừng, cho nên hai người đeo mặt nạ vào, không cả dám thở mạnh, từ từ khép chân tay hai vợ chồng Hạ Chính một cách hết sức cẩn thận, bịt mắt họ lại, khiêng từng người một cùng cả chần vào thang máy, đưa xuống hầm, cho lên ô tô. Sau đó tiếp tục y hệt như vậy, đến nhà Giang Văn Linh, lấy ga giường cuộn Giang Văn Linh đang ngủ say vào ô tô.

Theo kế hoạch, sau khi toàn bộ sự việc hoàn thành, Hạ Minh sẽ cố hết sức thuyết phục họ đừng báo cảnh sát, nhưng cũng nghĩ đến tình huống Hạ Chính kiên quyết báo cảnh sát, hoặc họ nói cho Hạ Mộng Phi biết chuyện này, cô đi báo cảnh sát. Cho nên Hạ Minh cần sử dụng một vài thủ đoạn chống điều tra, để cảnh sát có vào cuộc cũng không thể điều tra ra được anh chính là thủ phạm

Anh nghĩ đến biện pháp tốt nhất là đổ tội cho bọn tội phạm trước đó.

Đầu tiên, anh để lại căn biệt thự mảnh giấy bắt cóc, sau đó bảo Nhân Viễn gọi điện thoại tổng tiền qua chiếc điện thoại di động có phần mềm Trojan trong căn biệt thự, Hạ Minh sẽ kiểm tra định vị điện thoại di động, rồi tìm ra chiếc điện thoại di động Trojan tên là Giường nhi đồng, anh đến nhà Giang Văn Linh, lấy một chiếc điện thoại di động đã cài đặt sẵn tuyến đường không có thật, dựa vào đó để tìm ra tên bắt cóc.

Như vậy, nếu cảnh sát có hỏi đến, lời khai của anh cũng rất hợp lý, còn về chiếc điện thoại di động đã cài đặt sẵn tuyến đường không có thật, thì nói là đã bị tên bắt cóc lấy mất rồi.

Tất nhiên, khâu quan trọng nhất vẫn là camera giám sát, sau khi

sự việc xảy ra, cảnh sát nhất định sẽ điều tra toàn bộ camera giám sát dọc đường.

Hạ Minh rất rõ, gần như không thể có cách nào để một chiếc ô tô ra khỏi thành phố Hàng Châu mà lại không bị camera giám sát ghi hình, anh nghĩ đến biện pháp giương đông kích tây.

Tối hôm đó, anh mau chóng quay về trung tâm thông tin, xóa toàn bộ các file dữ liệu có hình ảnh chiếc xe mà camera giám sát dọc đường ghi được, copy các file dữ liệu camera giám sát của ngày hôm trước, thay đổi mốc thời gian rồi đưa vào, vì là nửa đêm, trên đường gần như không có xe cộ gì, nên đưa vào cũng không nảy sinh vấn đề các file hình ảnh trước và sau bị gián đoạn.

Sau khi sự việc xảy ra, cho dù có điều tra thế nào, chỉ cần không nghĩ đến khả năng file dữ liệu camera giám sát bị xóa, thì không ai có thể điều tra ra sự thật. Thiết bị thu phát tín hiệu GPS ô tô của Ha Chính chính là yếu tố đánh lạc hướng chú ý của cảnh sát.

Tài khoản của anh ở trung tâm thông tin chỉ lưu nhật ký thao tác trong 7 ngày, qua 7 ngày này, sẽ không bao giờ phát hiện được ra chuyện thay đổi file dữ liệu.

Điều duy nhất anh không ngờ tới, là sáng hôm sau, anh còn chưa đến biệt thự, thì Thẩm Nghiêm đã đến trước, nhìn thấy mảnh giấy có tin nhắn báo cảnh sát, lại không liên lạc với anh, mà trực tiếp báo cảnh sát luôn. Anh cũng đã nghĩ đến chuyện từ bỏ kế hoạch, nhưng khó khăn lắm mới bắt được cả ba người là bố mẹ và Giang Văn Linh, lúc đó cho dù có từ bỏ kế hoạch, cũng rất khó thu xếp ổn thỏa. Anh chỉ còn cách nhắm mắt, chấp nhận nguy cơ bị công ty đuổi việc, cắt đuôi Lâm Kỳ, tiếp tục hành động theo kế

hoạch.

Nhưng không ngờ, hành động đó đã khiến tội phạm bắt cóc thật sự xuất hiện.

CHƯƠNG 45

Bị tên bắt cóc cầm súng đe dọa, Hạ Minh chỉ còn cách thuật lại sơ lược một lượt toàn bộ quá trình “trong lúc hoạn nạn mới thấy tình cảm thật” do mình tạo ra. Tên bắt cóc nghe rất chăm chú, liên tục hỏi han từng chi tiết trong đó, đồng thời xác thực với Nhâm Viễn, để thử xem có phải Hạ Minh nói dối hay không. Hạ Minh không dám giấu giếm, nhưng cố tình không nhắc đến chuyện Chu Linh Chi cũng có tham dự, chỉ nói Nhâm Viễn là bạn của anh, đến gặp anh để vay tiền, anh nhân cơ hội đó yêu cầu Nhâm Viễn giúp đỡ.

Quả nhiên, Chu Bình nghe xong liền hỏi: “Ngoài hai anh ra, còn ai biết sự việc này?”

Hạ Minh vội đáp: “Hết rồi, chỉ có hai chúng tôi.”

Chu Bình quay đầu hỏi Nhâm Viễn: “Có đúng không?”

Nhâm Viễn ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của Hạ Minh, hiểu ý, không được để chuyện này liên lụy đến Chu Linh Chi, cũng nói: “Không còn ai nữa.”

Hạ Minh nói: “Chuyện này tất nhiên là càng ít người biết càng tốt.”

Lúc này, Chu Bình mới tin anh, đứng dậy, dặn dò Lưu Tề canh chừng họ cẩn thận, rồi quay người đi lên tầng.

Hạ Minh quay đầu nhìn bố mẹ và Giang Văn Linh, ba người nhìn

anh bằng ánh mắt phức tạp khác nhau, nét mặt Hạ Minh đầy vẻ hối lỗi, sự việc đã đến nước này, giờ cũng không phải là lúc giải thích, anh biết thủ đoạn của hai tên tội phạm này vô cùng tàn nhẫn, lần này thực sự là thử thách sinh tử.

Anh nhắm mắt lại, vội suy nghĩ xem tiếp theo nên đối phó thế nào mới có thể thoát chết, đột nhiên, một mối nghi hoặc hiện ra trong đầu anh, bọn bắt cóc làm thế nào tìm được đến đây?

Bọn bắt cóc biết Hạ Minh giả mạo chúng gây ra vụ bắt cóc, tất nhiên là do kẻ chủ mưu ẩn nấp trong nội bộ nói với chúng, có nghĩa là cảnh sát đã biết.

Những cảnh sát còn chưa biết anh ở đây, kẻ chủ mưu đã đến trước.

Người biết căn biệt thự này, chỉ có Thẩm Nghiêm! Hạ Minh thấy lòng nặng trĩu.

Thẩm Nghiêm làm những việc này, chỉ có một mục đích, vì camera giám sát toàn cảnh của anh ta!

Một sản phẩm mới hoàn toàn của một đơn vị cung cấp nhỏ, muốn có mặt trong danh sách mời thầu an ninh của chính quyền, vô cùng khó khăn. Cách nhanh chóng giản tiện nhất, là chứng minh rằng sản phẩm của anh ta có hiệu quả trong công tác phá án hơn so với sản phẩm của các đơn vị lớn khác. Lại đúng vào năm Hàng Châu tổ chức Hội nghị G20, chính quyền vô cùng trọng thị vấn đề an ninh, nếu liên tiếp xảy ra những vụ án lớn, mà các đơn vị cung cấp thiết bị an ninh lớn đều bó tay, cuối cùng phải dựa vào camera giám sát toàn cảnh để phá án, sản phẩm của anh ta tự nhiên sẽ nổi bật! Thảo nào camera giám sát toàn cảnh của anh ta ngẫu nhiên

xuất hiện ở hiện trường hai lần, điều này tất nhiên không phải là một sự trùng hợp, mà do anh ta cố tình bố trí địa điểm phạm tội.

Hạ Minh đã hoàn toàn tin chắc Thẩm Nghiêm là kẻ chủ mưu, nhưng lúc này anh càng hiểu rõ, Thẩm Nghiêm chính là kẻ chủ mưu, như vậy sẽ không một ai trong số 5 người có thể thoát chết.

Mấy phút sau, Chu Bình quay lại tầng hầm, kéo Lưu Tề lại, thì thào vào tai hắn, Lưu Tề lộ vẻ kinh ngạc, hai người lại bàn bạc rất lâu, Lưu Tề chậm rãi gật đầu, quay về phía 5 người, lần lượt nhìn từng người một, trong lòng mọi người đều xuất hiện dự cảm chẳng lành.

Chu Bình khẽ thở dài một tiếng, trở lại trước mặt Hạ Minh, nói: “Vừa nãy, tôi đã nói với sếp của chúng tôi về diễn biến toàn bộ sự việc, rất đáng tiếc, ý của sếp chúng tôi là tiễn các vị lên đường. Thẳng thắn mà nói, đây là lần đầu tiên tôi giết người, có điều tôi sẽ cố gắng hết sức giảm nhẹ nỗi đau đớn cho các vị. Các vị còn muốn trần trối điều gì không?” Vừa nói, gã vừa rút súng ra, lên nòng “cách” một tiếng.

Hạ Chính và những người khác chỉ nghĩ là tên bắt cóc sẽ tổng tiền họ, hoàn toàn không ngờ rằng đối phương lại định giết người, mặt trắng bệch vì hoảng sợ, kinh hãi kêu lên: “Có phải các anh cần tiền không cần bao nhiêu? Tôi đưa cho các anh.”

Chu Bình sờ mũi, nói: “Sau khi tiễn các anh lên đường, sếp sẽ cho chúng tôi tiền.”

Hạ Chính vội nói: “Tại sao anh ta muốn giết chúng tôi, anh ta cho bao nhiêu, tôi sẽ đưa nhiều hơn!”

Chu Bình lắc đầu thở dài: “Tôi cũng muốn nhiều tiền hơn, nhưng

chúng tôi là người có nguyên tắc, chúng tôi đã hứa với sếp, chuyện thể này tất nhiên không thể mặc cả lên xuống được, các vị đừng hao tâm tổn sức thuyết phục tôi. Sếp còn nói, đừng phí lời với các vị, nhất là với thằng oắt Hạ Minh, rất nhiều mưu mô xảo quyệt, để không mắc bẫy của nó. Thôi được rồi, bắt đầu từ người nằm dưới đất này trước nhé, đừng sợ, tôi bắn rất chính xác, một giây sau là không còn cảm giác gì nữa đâu.”

Chu Bình nheo mắt lại, cầm súng chĩa về phía Nhâm Viễn một cách miễn cưỡng, Lưu Tề khẽ quay đầu đi chỗ khác, bọn chúng đều chưa thực sự giết người bao giờ, trước đây mặc dù đã gây ra rất nhiều vụ án, dù sao cũng chưa làm ai chết, nếu bị bắt, cùng lắm cũng chỉ bị xử chung thân, nhưng bắn phát này rồi, sau này nếu bị sẽ là tử hình. Trong lòng bọn chúng cũng rất mâu thuẫn, nhưng lời của sếp cứ lẩn quất trong đầu chúng, sếp nói rồi, các anh tìm đến tận nơi, Hạ Minh chắc chắn đã đoán ra các anh là ai, nếu họ thoát ra được mà còn sống, thì cả chúng và sếp đều sẽ toi.

Trong phút chốc, nỗi sợ hãi đến nghẹt thở bao lên cả gian phòng tầng hầm. Trước đó, thái độ của “tên bắt cóc” đang nằm dưới đất từ đầu đến cuối đều rất ôn hòa, nhiều lần nói rõ là hắn sẽ không làm hại họ, bảo họ cứ yên tâm, mặc dù họ có lo lắng, nhưng hoàn toàn không hề có cảm giác sợ hãi vì cái chết rình rập ngay trước mắt. Nhưng lúc này, ánh mắt của hai kẻ trước mặt cho thấy, bọn chúng thực sự sắp giết người.

Thư Bối Quân há hốc miệng, hai tay túm chặt cánh tay chồng, móng tay gần như cắm vào bắp tay ông. Hạ Chính không hề nhận thấy cảm giác bị đâm đau buốt ở cánh tay, ông cố gắng tỏ ra bình

tĩnh, nhưng nỗi tuyệt vọng đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí và cơ thể ông. Giang Văn Linh mím chặt môi, trong lòng cô nhớ đến Giang Đông Đông, nhớ đến rất nhiều chuyện đã qua, nước mắt bất giác trào ra.

Lúc này, đột nhiên, Hạ Minh buột miệng: “Các anh có biết sau đó chiếc xe du lịch đã phát nổ không?”

Chu Bình bỏ khẩu súng xuống, quay đầu lại, chăm chú nhìn anh mấy giây, cau mày hỏi: “Anh nói gì?”

Lúc ở Hoa Viên Cầu Vòng, các anh đã bị cảnh sát theo dõi, vốn định trốn vào trong một chiếc xe du lịch nhỏ rời khỏi hiện trường, đúng không?”

Chu Bình chăm chăm nhìn anh vẻ nghi hoặc, ra hiệu cho anh nói tiếp.

“Sau đó các anh nhìn thấy ở bãi đỗ xe có nhân viên quản lý trật tự đô thị, nên không lên xe, đúng không?”

“Sao anh biết?”

“Tôi giúp cảnh sát truy tìm dấu vết của các anh, tất nhiên tôi phải biết chứ, Nhưng tôi nghĩ, các anh không hề biết rằng chính vì các anh không ngồi lên chiếc xe du lịch nhỏ, mới thoát chết, bởi vì không lâu sau, chiếc xe du lịch đã phát nổ sau khi sự việc xảy ra, cảnh sát điều tra phát hiện, phía sau chiếc xe du lịch đó chứa đầy xăng và một thiết bị châm lửa điều khiển từ xa.”

Chu Bình sờ tay lên cằm, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

“Lần nào sau khi xong việc, các anh cũng đều gọi taxi rời khỏi hiện trường đúng không? Lần cuối cùng anh ta yêu cầu các anh đi

xe du lịch, các anh không thấy kỳ lạ sao?”

Chu Bình nắm chặt nắm đấm, nghiến răng kèn kẹt: “Mẹ kiếp, thảo nào phải đột ngột thay đổi kế hoạch.”

Hạ Minh lập tức chớp lấy thời cơ: “Nếu anh vẫn không tin lời tôi, tôi hỏi thêm vài câu.”

Chu Bình lạnh lùng bảo: “Anh nói xem.”

“Tại sao mỗi lần đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản, các anh đều phải bắt cóc con tin, gây ra vụ án lớn như vậy, với khả năng của các anh, vào trong nhà lấy trộm tài sản, hẳn là quý không hay thần không biết, cảnh sát cũng rất ít khi quan tâm đến những vụ trộm cắp.”

“Sếp có mục đích của anh ta, đổi lấy điều đó, anh ta đảm bảo sự an toàn của chúng tôi.”

“Lần nào phạm tội, các anh cũng mặc màu đỏ và màu vàng, trang phục bắt mắt như vậy, cũng là anh ta yêu cầu?”

Chu Bình khinh khỉnh nói: “Chúng tôi cố tình làm như vậy, camera giám sát của công an mù màu đối với màu vàng và màu đỏ, như vậy nếu có bị camera giám sát quay được, cảnh sát cũng không dễ dàng nhận ra chúng tôi.”

Hạ Minh tròn mắt: “Sếp nói với anh như vậy à?”

“Thế thì sao?”

“Anh có bao giờ nghi ngờ anh ta nói thế là lừa các anh không?”

Chu Bình ngớ ra.

“Tại sao hôm nay các anh không mặc chiếc áo jacket màu vàng và màu đỏ đến đây, mà lại mặc áo khoác màu đen?”

Nỗi nghi ngờ trong lòng Chu Bình lại càng lớn: “Sếp bảo chúng tôi mặc như vậy, tôi không hỏi.”

“Màu đỏ và màu vàng là màu của đèn giao thông, là loại màu bắt mắt nhất, camera giám sát chỉ khó nhận biết màu tối, hai màu này thì nhận biết rõ nhất, trước đây anh ta muốn cho đặc điểm khi phạm tội của các anh nổi bật hơn, để đạt được mục đích của anh ta. Hôm nay anh ta bảo các anh đến đây giết chúng tôi, tất nhiên không muốn các anh mặc bắt mắt như vậy, để giữa đường không bị lọt vào tầm ngắm của cảnh sát.”

Chu Bình lạnh lùng nói: “Anh đừng có dựng chuyện chia rẽ chúng tôi, vì lý do gì mà sếp phải làm như vậy, nếu chúng tôi bị cảnh sát bắt, thì có lợi gì cho anh ta?” Gã giơ súng lên, chĩa về phía Hạ Minh, chỉ cần nghe ra một lừa gạt, gã sẽ lập tức nổ súng, gã ghét nhất là bị người khác lừa.

Hạ Minh biết lúc này càng không được lùi bước, anh làm ra vẻ chột hiệu ra điều gì đó, chậm rãi gật đầu: “Tôi hiểu rồi đến bây giờ các anh vẫn không biết sếp của anh làm gì?”

Chu Bình nói vẻ đương nhiên: “Anh ta không phải là cảnh sát à?”

Nghe thấy câu trả lời đó, Hạ Minh ngạc nhiên, anh suy nghĩ vài giây, rồi thận trọng hỏi: “Có phải các anh chưa bao giờ tiếp xúc chính diện với anh ta?”

Chu Bình ngó ra, gã không trả lời, nhưng sắc mặt rõ ràng là đã mặc nhận.

Tất cả những điều đó đều lọt vào mắt Hạ Minh, anh hỏi vẻ không hiểu: “Thế thì anh ta liên lạc với các anh bằng cách nào? Tại sao các anh lại tin tưởng anh ta như vậy?”

Chu Bình mặt lạnh tanh, nói: “Đó là chuyện của chúng tôi, anh chỉ cần thành thật trả lời tôi, tại sao sếp muốn làm như vậy, nếu anh muốn cố tình nói những điều vớ vẩn để kéo dài thời gian, tôi không có tính kiên nhẫn đâu.” Gã lắc lắc khẩu súng đe dọa.

Hạ Minh mím môi, bỗng nhớ ra mấy chuyện, nói: “Tôi có thể hỏi một câu không?”

Đồng tử Chu Bình thu lại: “Mau nói!”

“Trong vụ cướp tiệm vàng bốn năm trước, cuối cùng các anh đã không lấy được hai túi vàng đó, đúng không?”

Đuôi mắt Chu Bình vắn lên, cho thấy sự giận dữ của gã: “Vớ vẩn, một túi vàng nặng tới hai mươi, hai lăm kí-lô-gam, chúng tôi vác nặng như thế thì chạy được bao xa cuối cùng đành phải để cảnh sát nhặt về.”

Hạ Minh lắc đầu nói: “Cảnh sát chưa từng nhặt về hai túi vàng đó, họ cứ nghĩ là các anh đã mang đi, món nợ đó vẫn treo trên đầu các anh.”

“Anh nói thế nghĩa là sao?”

“Nếu tôi đoán không nhầm, các anh mỗi người vác một túi vàng chạy trốn, cuối cùng không chạy nổi nữa, liền giấu vàng ở một chỗ nào đó, định sau khi sự việc lắng xuống sẽ quay lại lấy?”

“Đúng thế, chúng tôi giấu vàng trong đồng đá phía dưới cây cầu cao tốc, ba hôm sau quay lại tìm, thì không thấy hai chiếc túi đâu nữa. Không lẽ đã bị bọn kiểm đồng nát nhặt mất? Nhưng chỗ dưới cây cầu cao tốc đó rất vắng vẻ hẻo lánh, chúng tôi còn lấy đá lấp lên trên.”

“Vàng, đã bị sếp của các anh lấy đi mất. Nếu không hai anh đã trở thành tỉ phú rồi, cũng không cần phải tiếp tục trộm cướp nữa.”

Nghe vậy, toàn thân Chu Bình run bắn lên, ánh mắt Lưu Tề lộ vẻ nghi hoặc.

CHƯƠNG 46

“Nếu anh giết chúng tôi, anh cảm thấy sếp thật sự sẽ cho các anh tiền?” Hạ Minh bình tĩnh nhìn đối phương anh biết, cho dù thế nào, cũng buộc phải kéo dài thời gian.

“Không cho, tôi sẽ giết anh ta!” Chu Bình lạnh lùng đáp, hắn đã khóa lại chốt an toàn trên khẩu súng, lại ngồi xuống ghế.

“Anh có biết anh ta ở đâu không? Anh có biết anh ta là ai không? Anh làm thế nào mà giết được anh ta?”

Chu Bình không trả lời được.

Gã hơi nheo mắt, đã nghĩ ra nguyên do tại sao hôm nay sếp lại bảo bọn chúng đến đây.

Sếp vốn định giết chúng diệt khẩu, vụ xe du lịch là trước, bọn chúng đã thoát nạn một lần. Lần này cố ý nói rằng có người giả mạo chúng gây ra một vụ bắt cóc, bảo bọn chúng đến, sau khi đến, sếp đột nhiên nói, Hạ Minh chắc chắn đã đoán ra được gã là ai, buộc phải giết toàn bộ con tin. Như vậy là ép hai người chưa bao giờ gây ra án mạng, buộc phải giết người. Một khi đã giết người, sếp sẽ không cần phải lo lắng một ngày nào đó nếu bị bắt, bọn chúng sẽ khai ra kẻ chủ mưu. Vì có bị bắt, bọn chúng cũng chỉ thừa nhận là đã đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản, không khai ra năm mạng người đã chết trong tay chúng, tất nhiên sẽ không dám nhắc đến kẻ chủ mưu.

Vì thế sau khi bọn chúng giết chết năm người này, sếp không những không đưa tiền cho chúng, mà còn cắt đứt liên lạc với chúng, không lẽ bọn chúng lại đến chỗ công an để tố giác sếp hay sao? Chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Một chiêu mượn dao giết người đáng nể!

Hạ Minh chăm chú nhìn vào mắt gã, đoán rằng trong lòng đối phương cũng đang cân nhắc thiệt hơn, liền nói tiếp luôn: “Chi bằng chúng ta làm một vụ trao đổi, chúng tôi có năm người, mỗi mạng sống hai triệu, tất cả mười triệu, các anh nhận được tiền thì thả chúng tôi ra, các anh thấy thế nào?”

Hai tên vừa nghe thấy thế, mắt đều sáng lên, Chu Bình nghi ngờ hỏi Hạ Minh: “Mười triệu, các vị có nhiều tiền thế à?” Gã chỉ làm theo chỉ đạo của sếp, hoàn toàn không biết gì về tình hình nhà Hạ Minh.

“Bố tôi làm kinh doanh, có một công ty ngoại thương không lớn không nhỏ, đã kinh doanh rất nhiều năm rồi, tài sản của nhà tôi nhiều thì không nói, nhưng chắc chắn cũng có một hai trăm triệu.”

Ánh mắt Chu Bình hướng về phía Hạ Chính, Hạ Chính gật đầu nói: “Mười triệu thì tôi chi được.”

“Một hai trăm triệu cơ đấy...” Mắt Chu Bình ánh lên sự tham lam.

Hạ Minh nói: “Tài sản được tính nhiều như vậy, nhưng chắc các anh cũng biết, tiền kinh doanh đều ở trong ngân hàng, không thể rút ngay ra quá nhiều được. Cho nên tôi muốn lấy mười triệu đổi lấy việc thả chúng tôi ra, anh thấy có được không?”

Chu Bình suy nghĩ mấy giây, những mười triệu! Nếu xong vụ này

mà bọn chúng rút lui an toàn, thì sau này sẽ không phải phạm tội nữa, mặc dù gã cũng biết, trao đổi tiền chuộc khi bắt cóc là một việc vô cùng rủi ro, nhưng mười triệu ngay trước mắt, một vụ xong một lần là yên ổn cả cuộc đời, cũng đáng để mạo hiểm!

Có điều càng những lúc như thế này, Chu Bình càng tỉnh táo, gã làm ra vẻ không động lòng, hỏi: “Anh định đưa mười triệu cho chúng tôi bằng cách nào?”

“Anh muốn lấy như thế nào?”

“Tất nhiên là tiền mặt rồi, không lẽ chuyển khoản, như vậy không phải chỉ vài phút là cảnh sát sẽ điều tra ra ngay sao.”

Nét mặt Hạ Minh lộ vẻ khó khăn: “Nếu tiền mặt, sợ là khó có thể làm được trong thời gian ngắn, bây giờ không ai gửi không kỳ hạn một khoản tiền lớn ở ngân hàng.”

Chu Bình cười nhạt: “Nếu không lấy được tiền ra, thì này giờ nói vớ vẩn như vậy với tôi có tác dụng gì?”

Hạ Chính vội nói: “Tài khoản của công ty tôi có “

“Thế thì tìm một người rút tiền ra đưa cho tôi.”

Hạ Chính cau mày: “Muốn trực tiếp rút tiền mặt từ tài khoản của công ty, thì phải tôi đích thân đến ký tên, ngân hàng mới giải quyết.”

Chu Bình giận dữ quát: “Các vị chơi tối hả? Có phải còn muốn tôi đưa ông ra ngân hàng rút tiền không?”

Hạ Minh bình tĩnh nhìn gã “Mười triệu tiền mặt rất phiền hà, vàng trị giá mười triệu thì thế nào?”

Chu Bình nheo mắt quan sát anh.

“Năm ngoái anh rử tôi là Thẩm Nghiêm đã bỏ mười triệu ra mua

vàng thời gửi trong két an toàn cá nhân ở ngân hàng chỗ này thì lúc nào lấy cũng được. Chỉ cần các anh đồng ý, tôi lập tức bảo anh ấy đưa số vàng thời đó cho các anh.”

Vợ chồng Hạ Chính đều thấy nghi ngờ, không phải là Thẩm Nghiêm đang gặp khó khăn trong việc quay vòng vốn hay sao, anh ta lấy đâu ra mười triệu đầu tư mua vàng thời? Nhưng nhìn vẻ mặt của con trai, nó chắc chắn có kế hoạch khác.

Chu Bình quay ra nhìn Lưu Tề, vàng là loại tiền tệ mạnh, số vàng trị giá mười triệu nặng khoảng bốn mươi kí-lô-gam, bọn chúng cầm được, mười triệu tiền Nhân dân tệ phải đến cả trăm ki-lô-gam, lại khó di chuyển. Chu bình không cưỡng được lòng tham, nghĩ ngợi giây lát, rồi cố tình thăm dò Hạ Minh: “Anh định bảo anh rề đưa cho chúng tôi số vàng thời bằng cách nào?” Hạ Minh không rõ Thẩm Nghiêm đã nói cho chúng biết bao nhiêu tin tức về vụ án này, nếu anh cố tình nói dối, bị đối phương phát hiện ra, thì hậu quả khôn lường, trước mắt chỉ còn cách nói liều kiểu nửa giả nửa thật: “Nói thẳng ra, chuyện bố mẹ tôi bị bắt cóc lần này, cảnh sát đã biết, nếu không sếp của các anh cũng sẽ không biết, cảnh sát đã theo dõi điện thoại di động của tất cả mọi người trong gia đình tôi, trừ anh rề tôi, tôi sẽ thuyết phục anh ấy rút vàng ra, chuyển giao theo yêu cầu của các anh. nhưng sau đó các anh phải thả chúng tôi ra.”

“Tại sao cảnh sát không theo dõi điện thoại di động của anh rề anh?”

“Bởi vì nếu tên bắt cóc gọi điện thoại tổng tiền, bố tôi chắc chắn sẽ nói là gọi cho chị tôi, hoặc gọi cho bên tài vụ của công ty, chứ không gọi cho anh ấy. Hơn nữa anh ấy làm ăn với chính quyền,

cảnh sát không tiện theo dõi thông tin trong điện thoại di động của anh ấy.”

Chu Bình suy nghĩ giây lát, cảm thấy lời giải thích đó cũng hợp lý, liền nói: “Nếu chúng tôi lấy được vàng một cách suôn sẻ, tất nhiên chúng tôi sẽ thả các vị ra, nhưng nếu anh rề anh nói cho cảnh sát biết thì sao?”

“Tôi nhất định sẽ thuyết phục anh ấy đừng báo cảnh sát, nếu không, tôi rất rõ, các anh sẽ không tha cho năm người chúng tôi.”

“Anh biết thì tốt. Anh định gọi điện thoại cho anh ta bằng cách nào?”

Không được gọi ở đây, nhỡ đâu anh rề tôi báo cảnh sát, cảnh sát sẽ điều tra ra chỗ này.”

CHƯƠNG 47

Đêm đã khuya, Thẩm Nghiêm nằm một mình trong phòng nghỉ ở khách sạn, mãi không ngủ được.

Hạ Mộng Phi và con trai ở một phòng khác, anh ta lấy có vợ con đã ngủ say rồi, lấy một phòng khác để tối nay tiện liên lạc với Chu Bình.

Nhắm mắt vào, trong đầu hiện rõ mồn một hình ảnh những năm qua, có lẽ anh ta đã sai ngay từ đầu.

Tham vọng, khiến cho người ta, một khi đã đi nhầm đường, sẽ không bao giờ quay đầu được nữa.

Hơn bốn năm trước, lúc đó, anh ta và Hạ Mộng Phi mới cưới chưa lâu, tình cảm hai vợ chồng vô cùng thắm thiết, không hề có khoảng cách. Anh ta là kỹ sư cao cấp của công ty Đại Khang, tiền lương hậu hĩnh, được làm công việc mình say mê, cuộc sống ổn định, lại có tương lai.

Vì công ty khuyến khích kỹ sư làm nghiên cứu phát minh cần thường xuyên tiếp xúc với cơ quan công an, thực sự nắm được nhu cầu thực tế trong công tác phá án của cảnh sát, nên nhân viên nghiên cứu phát minh quan trọng trong công ty đều luân phiên đến trung tâm thông tin, giúp đỡ cảnh sát phá án, tìm hiểu ưu nhược điểm của sản phẩm qua công việc. Chính vì vậy, anh ta và cộng sự là Tiểu Quốc Đồng đều đến trung tâm thông tin, làm nhiệm vụ luân

phiên trong nửa năm.

Khi thời gian làm nhiệm vụ luân phiên sắp kết thúc thì xảy ra một vụ cướp tiệm vàng, số vàng bị cướp trị giá hơn mười triệu.

Sau khi hai tên tội phạm trốn thoát, sáng sớm ngày hôm sau, nhóm truy tìm dấu vết của công ty Đại Khang bị gọi đến trung tâm thông tin, giúp đỡ cảnh sát tìm người.

Khi đó công việc của trưởng nhóm truy tìm dấu vết Lý Trung Hậu và quản lý kỹ thuật Ứng Văn Bác cũng giống như công việc của Hạ Minh bây giờ, chỉ giao nhiệm vụ, không hề trực tiếp tham gia làm những công việc cụ thể như điều tra camera giám sát.

Kết quả, trong khi truy tìm dấu vết, bộ đôi cộng sự là Thẩm Nghiêm và Tiêu Quốc Đồng tình cờ phát hiện ra, trong hai camera giám sát liền nhau ở phía dưới một cây cầu cao tốc, camera giám sát thứ nhất quay được cả hai tên tội phạm đều vác ba lô đựng vàng, bước chân nặng nề, còn trong camera giám sát thứ hai, không thấy ba lô của hai tên này đâu nữa, chúng chạy nhanh như bay. Địa hình gần đó rất đơn giản, khả năng duy nhất là hai tên tội phạm đã tạm giấu hai túi chứa đến hơn hai lăm ki-lô-gam vàng bạc châu báu ở một chỗ nào đó dưới gầm cầu.

Thẩm Nghiêm đang định báo cáo với cấp trên về phát hiện này thì Tiêu Quốc Đồng ngăn lại.

Phần lớn kỹ sư cầu đường đều có tính cách hướng nội, chăm chỉ an phận, nhưng Tiêu Quốc Đồng lại khác.

Anh ta thích tán gái, cũng thích đánh bạc, vì thế mà vợ cũ mới li dị anh ta, anh ta còn nợ mấy trăm nghìn ở bên ngoài, tất nhiên, khoản nợ đó đối với thu nhập của anh ta, cũng không nghiêm trọng

đến mức không ngóc đầu lên được, nhưng khi một món tiền lớn như vậy để ngay trước mặt, mà không ai biết bọn tội phạm đã giấu hai túi vàng ở giữa đường, anh ta không cưỡng lại được.

Anh ta bàn bạc với Thẩm Nghiêm, hai người lấy số vàng ra, rồi nghĩ cách tẩu tán số vàng ăn trộm đó sau, vàng không giống như các loại châu báu khác, vàng là loại tiền tệ mạnh, mỗi tiệm vàng đều có dịch vụ mua lại, chênh lệch giá rất ít, đến lúc đó, mỗi tuần đi ra các địa phương khác một chuyến, đến vài tiệm vàng đổi thành tiền, thực sự sẽ không ai hay biết, thế là có thể rút túi một khoản tiền khổng lồ.

Nếu cuối cùng cảnh sát không bắt được bọn tội phạm, tất nhiên là tốt nhất, nếu bọn tội phạm sa lưới, khai ra số tài sản ăn trộm giấu ở dưới cầu cao tốc, lục tìm không thấy, tất nhiên cũng sẽ cho là bị người đi qua phát hiện ra nhặt đi mất, sẽ không nghi ngờ hai bọn họ.

Lúc đầu Thẩm Nghiêm không đồng ý, nhưng ý tưởng đó thực sự khiến anh ta xao động.

Hạ Mộng Phi vợ anh ta là tiểu thư con nhà giàu, bình thường toàn xài đồ xa xỉ, chi tiêu rất nhiều, thu nhập của anh ta cũng chỉ đáp ứng được vừa đủ, mặc dù bố vợ rất tốt thiếu tiền tiêu, ông chắc chắn sẽ cho thêm nhưng anh ta rất yêu vợ, cưới vợ hoàn toàn không phải vì điều kiện gia đình nhà vợ, cảm thấy nếu sau này mở lời hỏi xin bố vợ, thì mất hết sĩ diện, nếu có một khoản tiền như vậy chống lưng, sẽ thấy tự tin hơn rất nhiều.

Sau khi bàn bạc, hai người quyết định trước tiên là đến gầm cầu cao tốc tìm xem đã.

Họ nắm rất rõ tình hình toàn bộ camera giám sát ở gần đó, sau khi hết giờ làm việc liền về nhà lấy va li có tay kéo, đi ô tô của Thẩm Nghiêm, đến chỗ cách cây cầu cao tốc khoảng hơn 1 ki-lô-mét thì dừng xe. Họ kéo vali, đi từ khu vực điểm mù giữa hai đầu camera giám sát đến chỗ gầm cầu cao tốc.

Mấy ngày sau khi vụ án xảy ra, trên đường liên tục có xe cảnh sát qua lại, đoán chừng bọn tội phạm vừa thoát thân, sẽ không dám quay lại lấy vàng, quả nhiên là như vậy. Họ phát hiện thấy hai chiếc ba lô đựng đầy vàng trong một đồng đá vụn ở phía sau trụ cầu, họ cho hai chiếc ba lô vào trong vali, kéo chiếc vali trở lại chiếc xe một cách bình yên vô sự, rồi phóng xe rời khỏi hiện trường.

Họ bàn bạc và quyết định, số vàng cứ để Thẩm Nghiêm giữ đã, đợi đến khi gió yên bề lặng, sẽ chia đôi số của ăn trộm.

Tối hôm đó, họ quay lại trung tâm thông tin làm thêm giờ. Quy định muốn kiểm tra camera giám sát trung tâm cần phải được cấp quyền, là sau khi sự việc này xảy ra mới có. Thời gian đó, trung tâm thông tin sử dụng chung một tài khoản, trong nhật ký thao tác của tài khoản cũng không hiển thị rõ là địa chỉ IP của chiếc máy tính nào, Thẩm Nghiêm và Tiêu Quốc Đống biết rất rõ, Thế là họ trực tiếp xóa toàn bộ các file dữ liệu hình ảnh camera giám sát ở khu vực gần cầu cao tốc, nhập lệnh format cưỡng chế trong phần quản lý hệ thống, để các file dữ liệu không thể khôi phục được, lại tắt mấy đầu camera giám sát đó đi.

Hai hôm sau, các nhân viên khác phát hiện ra toàn bộ máy tổ hợp camera giám sát đó đều trong trạng thái bị tắt nhưng đều nghĩ là lỗi phần mềm, Vạn Tranh, khi đó là phó trưởng phòng kỹ thuật,

thấy nghi ngờ, liền kiểm tra nhật ký thao tác quản lý hệ thống, sửng sốt phát hiện ra dữ liệu đã bị xóa. Sự việc này vô cùng nghiêm trọng, anh ta lập tức báo cáo cấp trên, trung tâm không dám giấu giếm, báo cáo y nguyên tình hình với Công an thành phố, ngày hôm sau Công an thành phố cử người chuyên trách đến cách ly toàn bộ hơn mười nhân viên tham gia vào công việc lần này, tiến hành thẩm vấn riêng từng người, bao gồm cả công an và người của công ty Đại Khang.

Thẩm Nghiêm cứ nghĩ là mấy hôm sau, nhật ký thao tác tự động xóa, sẽ không có ai biết về sự việc này nữa, không ngờ bước cuối cùng lại kinh động đến cả Công an thành phố, anh ta chợt thấy sợ.

Anh ta gặp Tiêu Quốc Đồng bàn bạc, định tự thú. Anh ta tìm thấy trong ba lô một chiếc thẻ phòng của một khách sạn nhỏ do bọn tội phạm để lại, toàn bộ thông tin lưu trú của các khách sạn trong thành phố Hàng Châu đều được đưa về trung tâm thông tin, Thẩm Nghiêm kiểm tra thông tin lưu trú của chiếc thẻ qua máy vi tính của trung tâm, phát hiện ra chứng minh thư dùng để đăng ký là Chu Bình và Lưu Tề. Anh ta lại tìm ra số điện thoại di động được đăng ký dưới tên Chu Bình và Lưu Tề qua dữ liệu chung của các đơn vị cung cấp dịch vụ viễn thông di động ở trung tâm, định vị điện thoại di động hiển thị, hai người này vẫn đang ở trong khách sạn nhỏ đó. Điều này cho thấy, thông tin cá nhân của Chu Bình và Lưu Tề là thật.

Thẩm Nghiêm nghĩ nếu bây giờ khai ra thông tin về tội phạm, cảnh sát bắt được chúng, cũng coi như lập công chuộc tội, họ lại hoàn trả đồ ăn trộm kịp thời, chắc là có thể được khoan hồng. Tiêu

Quốc Đống khuyên anh ta đừng sợ, bảo anh ta mười giờ tối mang vàng đến một chỗ vắng vẻ hẻo lánh bên bờ sông Tiền Đường giao cho hắn giữ.

Buổi tối, Thẩm Nghiêm về nhà, lấy số vàng giấu trong đồng đồ linh tinh ở kho chứa đồ nhà mình, lái ô tô đến địa điểm đã hẹn trước. Sau khi gặp mặt, Tiêu Quốc Đống vẫn khuyên Thẩm Nghiêm những ngày này tuyệt đối đừng tỏ ra hoang mang sợ hãi, nếu không sẽ bị nhóm điều tra nghi ngờ, Thẩm Nghiêm nghĩ đi nghĩ lại, vẫn muốn đầu thú, nếu không, một khi bị điều tra ra, hành vi của họ cũng là một vụ án trộm cướp, hơn nữa con số lại vô cùng lớn, e là sẽ bị xử nặng. Trong lúc tranh luận, Tiêu Quốc Đống bỗng rút dao găm ra, đâm vào thắt lưng Thẩm Nghiêm từ phía sau, nhưng anh ta chỉ bị thương ngoài da, không bị đâm sâu vào người.

Thẩm Nghiêm lập tức quay người phản kháng lại, Tiêu Quốc Đống thấp hơn một chút, không khỏe bằng Thẩm Nghiêm, sau khi bị Thẩm Nghiêm giữ chặt cánh tay cầm dao găm, thì trở nên yếu thế, hai người ra sức vật lộn, cuối cùng Thẩm Nghiêm đẩy Tiêu Quốc Đống xuống sông Tiền Đường.

Khi vừa rơi xuống nước, còn ở chỗ nông, Thẩm Nghiêm sợ đối phương lên bờ vẫn muốn giết mình, vội nhặt đá ném về phía Tiêu Quốc Đống, Tiêu Quốc Đống chỉ còn

cách lùi lại, lùi đến chỗ nước sâu đến thắt lưng, anh ta lại lùi thêm hai bước nữa, nhưng không ngờ đã ra ngoài khu vực dề sông, phía sau là khu vực nước sâu, cả người rơi tùm xuống dòng nước.

Tiêu Quốc Đống không biết bơi, nước sông trong đêm khuya mùa đông lạnh thấu xương, bấp chân lập tức cứng đờ, càng vùng

vẩy lại càng trôi ra xa hơn, chưa đầy hai phút đã chìm xuống đáy sông.

Thẩm Nghiêm đứng trên bờ, đợi hơn mười phút, mắt không rời khỏi chỗ Tiêu Quốc Đống chìm xuống, đến khi không nhìn thấy một gợn sóng nào nữa, anh ta mới nhận ra, giờ thì sự việc đã thực sự vô cùng nghiêm trọng.

Anh ta đứng nguyên tại chỗ, không dám báo cảnh sát, số đồ ăn trộm trong vụ án trị giá đến chục triệu, thêm một mạng người, nếu báo cảnh sát, thì đời anh ta coi như xong. Rất lâu sau, anh ta quay lại ô tô, kiểm tra vết thương của mình, chỗ thắt lưng dính nhơm nhóp, sờ vào toàn là máu, nhưng vết thương không rộng, cũng không sâu, quần áo mùa đông rất dày, người khác cũng không nhận ra. Anh ta ngắm qua kính chiếu hậu một hồi, ngoài gương mặt hơi tái do vì bị Tiêu Quốc Đống đâm một cú, thì không hề gì.

Anh ta sửa sang một hồi, rồi cẩn thận trở về nhà, Hạ Mộng Phi đã ngủ say, gần đây anh ta thường xuyên làm ngoài giờ, nghĩ bụng vợ cũng sẽ không nghi ngờ gì về chuyện về muộn tối nay, anh ta lẳng lặng lấy quần áo để thay, vào nhà vệ sinh xử lý sơ qua vết thương, gói số quần áo dính máu và bị đâm rách vào với nhau, sáng hôm sau lái xe đi vứt vào một thùng rác ở bên đường.

Suốt một khoảng thời gian sau đó, anh ta sống trong sự bất an sợ hãi.

Tiêu Quốc Đống mất tích, tất nhiên nhóm điều tra nghi ngờ anh ta sợ hãi bỏ trốn vì dính líu đến vụ án, nhưng cũng không điều tra ra kết quả.

Thẩm Nghiêm nghĩ bụng tối hôm đó Tiêu Quốc Đống muốn giết

anh ta, tất nhiên sẽ để ý tránh camera giám sát trên đường đến điểm hẹn, trong số những người chết đuối dưới sông Tiền Đường hàng năm, có rất nhiều người không tìm thấy xác.

Sau này vụ việc đó trở thành một vụ án dang dở, sau khi phát hiện ra lối sống hàng ngày và chuyện nợ nần bên ngoài của Tiêu Quốc Đống, nhóm điều tra tin rằng Tiêu Quốc Đống có liên quan đến vụ án, nhưng không tìm được ra chứng cứ, càng không biết Tiêu Quốc Đống có vai trò như thế nào trong vụ án, thời gian trôi đi, sự việc đó cũng chìm dần vào quên lãng.

Sau sự việc đó, tất cả những người phụ trách truy tìm dấu vết chủ chốt đều bị kỷ luật, Trương Cường bị điều chuyển công tác, Vạn Tranh tố giác lập công, được tiếp quản vị trí của Trương Cường, còn nhân viên của Đại Khang hầu hết đều về công ty.

Sự việc trôi qua hơn một tháng, tất cả đều làng xuống. Anh ta chỉ là cộng sự của Tiêu Quốc Đống trong công việc ở trung tâm, tất cả mọi người đều biết tính cách hai người hoàn toàn khác nhau, bình thường cũng không hợp nhau, sau khi điều tra theo quy trình, cũng không ai nghi ngờ anh ta. Hạ Mộng Phi phát hiện thấy vết thương ở thắt lưng chồng, Thẩm Nghiêm nói là lúc đi ngoài đường quay người vội quá, không cẩn thận va vào một cây sắt trên một chiếc xe tải, cô tất nhiên cũng không nghi ngờ.

Lúc này, Thẩm Nghiêm nghĩ cách xử lý đồng vàng trị giá cả chục triệu trong tay.

Trong quá trình làm việc ở cơ quan, anh ta nghiên cứu phát minh ra sản phẩm camera giám sát toàn cảnh sơ khai, phần mềm xử lý lúc đó còn chưa hoàn thiện, trông có vẻ không có nhiều giá trị ứng

dụng thực tế, lãnh đạo quản lý trực tiếp của anh ta không cho rằng đây là hướng phát triển của camera giám sát trong tương lai. Thẩm Nghiêm đành tự đăng ký quyền sở hữu trí tuệ, anh ta vô cùng tin tưởng nếu có thể đầu tư tiếp tục nghiên cứu khai thác, ưu điểm không có điểm mù của camera giám sát toàn cảnh sẽ lấp được một khoảng trống rất lớn trên thị trường.

Anh ta vẫn luôn có ý định khởi nghiệp, muốn mở một công ty khoa học kỹ thuật cần khá nhiều vốn khởi nghiệp, suy đi tính lại, anh ta quyết định chia nhỏ số vàng đi các nơi khác đổi thành tiền mặt, lấy số tiền đó để khởi nghiệp.

Cuối cùng anh ta huy động được hơn chục triệu, lại góp cổ phần bằng quyền sở hữu trí tuệ và tiền mặt, gọi vốn đầu tư mạo hiểm được hơn mười triệu nữa, và bắt đầu khởi nghiệp.

Sau khi vất vả làm việc vài năm, camera giám sát toàn cảnh không còn là một miếng sườn gà như lúc ban đầu nữa, mà đã trở thành sản phẩm hoàn thiện có thể phục vụ cho công tác phá án thực tế của cảnh sát. Nhưng quy trình mời thầu thiết bị an ninh vô cùng nghiêm ngặt, loại sản phẩm mà cả nước chỉ có duy nhất công ty nhỏ của anh ta sản xuất, hoàn toàn không thể lọt được vào danh sách mời thầu của chính quyền.

Không lọt được vào danh sách mời thầu, thì làm sao có thể trúng thầu? Tiền vốn của công ty đã đến giai đoạn giật gấu vá vai, nếu vẫn không có đơn đặt hàng, thì toàn bộ tâm huyết mấy năm vừa qua đều đổ sông đổ biển. Những tâm huyết ấy không chỉ là mồ hôi và trí tuệ, mà còn gồm cả số tài sản ăn trộm năm đó và gánh nặng của một mạng người.

Thẩm Nghiêm rất không cam tâm, nghĩ bụng làm thế nào để có thể đưa sản phẩm vào danh mục mời thầu, anh ta đột nhiên nghĩ ra, nếu một vụ án đặc biệt nghiêm trọng nào đó mà tất cả thiết bị an ninh hiện có đều bất lực, cuối cùng phải dựa vào camera giám sát toàn cảnh của anh ta phá án, thì cơ quan quản lý chắc chắn sẽ trọng thị camera giám sát toàn cảnh của anh. Cho dù đơn đặt hàng ban đầu không nhiều lắm, nhưng sẽ làm cho giới chuyên môn nhận ra ưu điểm cực lớn của sản phẩm này của anh ta, bao gồm những ông lớn trong ngành như Đại Khang và Hải Hoa, chuyện họ tìm đến hợp tác với anh ta sẽ phải bàn.

Nếu tiến hành phân chia giai đoạn đối với camera giám sát, tín hiệu mô phỏng trước đây là thời kỳ 1.0, tín hiệu số bây giờ là thời kỳ 2.0, anh ta tin rằng camera giám sát toàn cảnh sẽ mở ra thời kỳ 3.0 của ngành dịch vụ thiết bị an ninh,

Nếu có thể thành công với vai trò là người khởi đầu, anh ta sẽ lọt vào hàng ngũ những người giàu sở hữu khối tài sản vài tỉ, điều đó có sức cám dỗ quá lớn đối với anh ta.

Bước tiếp theo phải làm thế nào để gây ra một vụ án lớn, khiến toàn bộ các sản phẩm thiết bị an ninh khác đều không có đất dụng võ, chỉ có thể dựa vào sản phẩm của anh ta.

Một cuối tuần tháng Chín năm ngoái, anh ta đến nhà bố vợ, khi chuyện trò với Hạ Minh về công việc, Hạ Minh tiết lộ công ty Đại Khang đang nghiên cứu phát minh hệ thống an ninh thông minh đời thứ ba, Hạ Minh dẫn anh ta qua phòng đọc sách, đích thân giới thiệu hệ thống đó.

Anh ta biết được, đây là dự án hợp tác giữa Đại Khang và chính

quyền, trung tâm thông tin cũng cho kéo một đường dây riêng để hỗ trợ việc nghiên cứu phát minh, công ty Đại Khang có thể kiểm tra theo dõi hình ảnh camera giám sát của công an từ hệ thống mạng bên ngoài, mặc dù theo chỉ đạo của Trương Cường, để đảm bảo an toàn, hệ thống mạng bên ngoài chỉ có thể xem được hình ảnh tĩnh vào lúc 12 giờ đêm của camera giám sát, không xem được băng ghi hình, nhưng như vậy là có thể thấy được phạm vi ghi hình của mỗi đầu camera giám sát trên đường.

Hạ Minh đăng nhập vào hệ thống, sử dụng tài khoản thử nghiệm chung của mấy trăm kỹ thuật viên trong công ty, còn trực tiếp bảo Thẩm Nghiệm thử nghiệm hệ thống của họ và cho ý kiến.

Sau khi về nhà, Thẩm Nghiệm nghĩ, nếu nắm được dữ liệu camera giám sát của toàn thành phố, thì chỉ cần tìm được người giúp, là có thể gây ra một vụ án mà cảnh sát không thể điều tra được. Anh ta lập tức nghĩ đến Chu Bình và Lưu Tề, thân thủ và thủ đoạn mở khóa của hai tên này, anh ta đã tận mắt chứng kiến qua camera giám sát.

Thế là, Thẩm Nghiệm nhân lúc hàng ngày đến trung tâm thông tin thử nghiệm sản phẩm, mượn tài khoản người khác đã đăng nhập trên máy tính, lén tra ra thông tin hiện tại của Chu Bình và Lưu Tề, phát hiện ra điện thoại di động của hai tên này vẫn chưa thay đổi, hiện giờ vẫn ở một thị trấn ngoại ô Hàng Châu.

Thẩm Nghiệm dựa vào định vị điện thoại di động của chúng, đích thân lái xe đến khu vực gần đó lén quan sát chúng, một thời gian sau, sau khi đã lên kế hoạch đầy đủ, anh ta bắt đầu liên lạc với Chu Bình, gặp gỡ theo cách an toàn. Anh ta biết hai tên này là loại tội

phạm liều mạng, không dám trực tiếp uy hiếp, mà đề nghị bọn chúng hợp tác với thái độ vô cùng thương lượng cử tưởng là thuyết phục bọn chúng phạm tội sẽ rất khó khăn, không ngờ chúng vừa nghe thấy có cơ hội như vậy liền nhận lời ngay trong hôm đó, đợi anh ta thiết kế xong kế hoạch phạm tội chi tiết, sau tết bèn liên tục gây ra các vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản.

Ba vụ án trước đó, anh ta chỉ muốn nhanh chóng gây ra các vụ án lớn, nhân dịp năm tổ chức Hội nghị G20, càng dễ thu hút sự trong thị của lãnh đạo cấp cao, hằng ngày, anh ta tranh thủ những lúc đến trung tâm thử nghiệm sản phẩm, thăm dò thông tin về tiến triển điều tra vụ án

Vụ thứ tư, anh ta cố ý lắp đặt camera giám sát toàn cảnh ở địa điểm xảy ra vụ án trong kế hoạch, khiến công an lần đầu tiên nhận ra ưu thế của camera giám sát toàn cảnh. Tiếp đó, anh ta nhân cơ hội tham gia hội triển lãm của các nhà cung cấp thiết bị an ninh, để mảnh giấy có tin nhắn lên ô tô của cục trưởng Lưu, anh ta biết, những lời mang tính thách thức đó, lại đúng vào thời điểm ngay trước thềm Hội nghị G20, ắt sẽ gây ra một sự chấn động.

Có điều, anh ta vẫn muốn vụ cuối cùng phải làm lớn hơn nữa, nên đã cố tình ngầm gợi ý cho Hạ Minh là có thể tra ra số điện thoại di động của bọn tội phạm bắt cóc, nếu Hạ Minh vẫn không hiểu, anh ta thậm chí còn định ngẫu nhiên nói ra hàng rào điện tử điện thoại di động.

Anh ta để cảnh sát tìm ra số điện thoại di động mà bọn tội phạm sử dụng khi phạm tội, tất nhiên không phải thật sự muốn cảnh sát bắt được bọn tội phạm, mặc dù Chu Bình và Lưu Tề chưa từng thấy

gương mặt thật của anh ta, nhưng nếu bọn chúng bị cảnh sát bắt sống, khai ra đủ mọi điều, anh ta tất cũng sẽ bị lộ. Cho nên anh ta định cho Chu Bình và Lưu Tề chết trong lần phạm tội cuối cùng.

Anh ta đã lên kế hoạch phạm tội vô cùng kỹ lưỡng, sau khi thăm dò qua trung tâm thông tin biết được cảnh sát đã bãi lệnh tuần tra ven bờ sông, ngày hôm sau, anh ta liền bảo Chu Bình và Lưu Tề hành động theo kế hoạch.

Theo kế hoạch ban đầu của anh ta, camera giám sát toàn cảnh sẽ ghi được hình ảnh Chu Bình và Lưu Tề lên chiếc xe du lịch nhỏ, chiếc xe phát nổ trên đường, đặt dấu chấm hết cho toàn bộ vụ án. Nhưng anh ta cần trốn trong văn phòng, chỉ huy Chu Bình phạm tội bằng cách gọi video call qua máy vi tính, tín hiệu mạng ở bên ngoài không ổn định, anh ta không thể theo dõi bọn chúng lên chiếc xe du lịch ở hiện trường, đành tính trước thời gian, sau khi phán đoán chắc chắn Chu Bình và Lưu Tề đã lên xe, sử dụng điều khiển từ xa khóa chốt cửa xe, cho xe nổ.

Anh ta không ngờ, cuối cùng hai tên đó không lên chiếc xe du lịch, nhưng cảnh sát lại để ý đến vụ chiếc xe bị nổ, anh ta khẳng định ban chuyên án nhất định sẽ nghi ngờ có nhân viên nội bộ tham gia.

Nửa tháng sau đó, anh ta luôn sống trong trạng thái nơm nớp lo sợ. Qua lời Vạn Tranh biết được, camera giám sát toàn cảnh đã lọt vào danh sách mời thầu đợt sau, số tiền đặt hàng không lớn lắm, nhưng dù sao cũng đã bắt đầu khai trương, các công ty dịch vụ an ninh khác cũng bắt đầu gặp anh ta để bàn chuyện hợp tác. Tiền đồ của công ty bắt đầu có hi vọng, anh ta cũng lo lắng nếu ban chuyên

án phát hiện ra anh ta có lợi trong vụ án lần này, liệu có nghi ngờ anh ta?

Sáng sớm hôm nay, Thẩm Nghiêm đến gặp bố vợ, thì lại phát hiện bố mẹ vợ đã bị bắt cóc, hiện trường còn để lại một mảnh giấy báo tin bắt chước anh ta. Khoảnh khắc đó, anh ta rất sợ hãi, phỏng đoán liệu có phải là bạn chuyên án nghi ngờ anh ta, nhưng vì không có chứng cứ, mới tạo ra một cái bẫy để thăm dò? Anh ta cố hết sức trấn tĩnh, vì biết đâu trong căn biệt thự có lắp camera giám sát nhất cử nhất động của anh ta, suy đi tính lại, anh ta nghĩ bụng, nếu đây là cái bẫy, thì mình cứ trực tiếp báo cảnh sát, làm lớn sự việc, xem đến lúc đó Hạ Minh giải quyết thế nào. Thế là anh ta không liên lạc với Hạ Minh mà trực tiếp gọi 110.

Sau khi bạn chuyên án vào cuộc, anh ta mới dần phát hiện ra đây không phải là cái bẫy, bố mẹ vợ đúng là đã bị bắt cóc. nếu đơn thuần là để thăm dò anh ta, sẽ không đến mức cả trăm người của chi đội trinh sát hình sự và trung tâm thông tin vào cuộc điều tra, nhưng rốt cuộc ai là người gây ra, anh ta cũng nghĩ mãi không ra.

Sau đó, Lâm Kỳ, Trương Cường và những người khác điều tra ra Hạ Minh chính là thủ phạm gây ra vụ bắt cóc, lại biết Hạ Minh ra khỏi thành phố từ phía đông Hàng Châu, nhưng không rõ hướng đi sau đó. Thẩm Nghiêm biết, trước đây bố vợ từng mua một căn biệt thự ở khu đô thị mới Đại Giang Đông, vẫn bỏ không suốt không có người ở, đó là địa điểm có khả năng lớn nhất.

Anh ta không thể nghĩ ra được tại sao Hạ Minh lại bắt cóc bố mẹ mình, không lẽ đã nghi ngờ anh ta, nên bảo bố mẹ cùng diễn kịch?

Anh ta ngẫm nghĩ mãi, Hạ Minh biết anh ta cũng có thể tra tìm

thông tin qua hệ thống đời thứ ba, hơn nữa Hạ Minh có thể kiểm tra nhật ký thao tác, liệu có phải đã điều tra ra anh ta rồi không?

Thẩm Nghiêm không dám liều lĩnh trước bất cứ nguy cơ nào, sau khi cân nhắc, anh ta đưa ra một kế hoạch một mũi tên trúng hai con chim.

Bảo Chu Bình và Lưu Tề ra khỏi thành phố ngay trong đêm, giết chết cả năm người, khi có án mạng treo trên đầu bọn chúng, cho dù có bị bắt, chúng cũng không dễ dàng khai ra vụ án mạng, tất nhiên cũng không nhắc đến sếp. Đồng thời, khi Hạ Minh đã chết, sẽ không còn ai biết anh ta cũng sử dụng hệ thống đời thứ ba, bố mẹ mà chết, số tài sản mà vợ chồng anh ta được thừa kế cũng đủ để công ty anh ta tiếp tục vận hành.

Cả gia đình bố vợ, bao gồm Hạ Minh, đều rất tốt với anh ta, tình cảm giữa anh ta và Hạ Mộng Phi cũng rất thắm thiết, nói từ góc độ lương tâm, anh ta không muốn làm như vậy, nhưng cứ nghĩ đến gánh nặng cạnh tranh trong lòng suốt mấy năm nay, anh ta vẫn quyết định hạ độc.

Thẩm Nghiêm nằm trên giường, tâm tư xáo trộn, những gì xảy ra trong mấy năm vừa qua hiện ra rõ mồn một, giống như một thước phim tua nhanh lướt qua trước mắt.

Lúc này, chắc 5 người trong căn biệt thự đã chết cả rồi, còn Chu Bình và Lưu Tề, sau này cũng sẽ không bao giờ liên lạc lại nữa.

Về kết cục này, không hẳn là không hối hận, kể từ khi lấy hai túi vàng, cuộc đời này đã không thể sạch sẽ được nữa.

Nếu có thể được lựa chọn lại một lần nữa, lúc đó Thẩm Nghiêm sẽ nói ra chuyện mình đã phát hiện thấy vết tích của bọn tội phạm,

không chút do dự, nhưng bây giờ thì không kịp nữa rồi. Con người, một khi đã đi nhầm hướng, con đường phía sau sẽ không thể theo ý mình được nữa.

Lúc này, ngoài cửa phòng khách sạn vọng vào tiếng gõ cửa dồn dập, anh ta kinh ngạc, đến gần lỗ quan sát trên cửa, thấy ngoài cửa là Lý Chấn Uy, còn có hai cảnh sát đi cùng.

Anh ta thoáng có linh cảm không lành, vội quay người lấy chiếc điện thoại di động dùng để liên lạc với Chu Bình, tìm một chiếc kim, nhanh chóng rút chiếc sim thẻ ra, bẻ gãy luôn, mở cửa sổ, ném mạnh chiếc sim và điện thoại di động ra ngoài, rơi xuống phía bên kia đường cách đó rất xa. Đóng cửa sổ lại, hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, vờ như vừa ra khỏi giường, bước tới mở cửa.

CHƯƠNG 48

Đã là 11 giờ đêm, Trương Cường và Lâm Kỳ ngồi trong văn phòng nhỏ cạnh phòng chỉ huy, bốn mắt nhìn nhau, về bài toán khó trước mắt, hai người đều bó tay.

Hạ Minh bắt cóc bố mẹ và người yêu cậu ta, lại đổ tội cho bọn tội phạm trước đó, làm như thế có mục đích gì, họ nghĩ nát óc mà vẫn không đoán ra được.

Không tìm ra người, cũng không liên lạc được, đây mới là khó khăn lớn nhất trước mắt.

Đúng lúc này, Lý Chấn Uy vội vã chạy vào, điện thoại di động của Hạ Minh nhận được một tin nhắn, phần mềm 360 trong điện thoại di động của cậu ta đã đăng nhập ở nơi khác.

Hai người đều kinh ngạc, vội lao ra ngoài.

Khu đô thị mới Đại Giang Đông, cách căn biệt thự là địa điểm bắt cóc chưa đầy 1 ki-lô-mét, có một cái kho bỏ không, chiếc ô tô nhỏ mà Hạ Minh thuê đỗ ở cạnh ngôi nhà lắp ghép bằng tôn màu xanh da trời.

Chu Bình cầm súng bước xuống từ khoang lái, kéo cửa phía sau của xe, Hạ Minh bị trói chặt chân tay bằng dây nilon dùng để đóng hàng, nằm thẳng đừ trên hàng ghế phía sau.

Chu Bình lấy điện thoại di động của Nhâm Viễn, giơ về phía anh, nói: “Nếu anh dám nói linh tinh nửa chữ, hoặc anh dám giở chiêu

trò, anh và tất cả những người còn lại đều chết chắc.”

Hạ Minh sợ hãi gật đầu: “Tôi biết.”

“Số điện thoại di động của anh rề anh được lưu trong danh bạ liên lạc dự phòng trong phần mềm 360?”

“Vâng, trong đó có.”

Chu Bình làm theo lời anh, thoát khỏi tài khoản của Nhâm Viễn trong phần mềm 360, đăng nhập vào phần mềm của Hạ Minh, rồi copy danh bạ liên lạc, quả nhiên tìm thấy một số liên lạc tên là “anh rề”, tiếp đó gọi cho số này.

Điện thoại đã bật loa ngoài, cùng lúc tiếng chuông vang lên, tim Hạ Minh cũng đập dữ dội, điện thoại di động đã nộp cho cảnh sát, kết nối thẳng đến phòng chỉ huy của chi đội, Lâm Kỳ không biết lúc này Hạ Minh đã bị bắt cóc thật, nếu anh vừa lên tiếng đã bị anh ta bảo đừng có diễn kịch nữa, mau về tự thú, Chu Bình nghe một cái, thấy là khẩu khí của cảnh sát, thì toàn bộ mưu kế giải thoát coi như phá sản ngay tại chỗ, cả năm người đều sẽ phải chết.

Anh chưa bao giờ thấy sợ hãi đến như vậy.

Trong phòng chỉ huy của chi đội trình sát hình sự, Lâm Kỳ và Trương Cường đứng bên cạnh cảnh sát kỹ thuật, chờ đợi.

Điện thoại di động của mấy người thân trong gia đình đều đã tự nguyện nộp cho cảnh sát từ sáng sớm, cảnh sát theo dõi chặt chẽ các cuộc gọi và tin nhắn của từng chiếc điện thoại. Tin nhắn trong điện thoại di động của Hạ Minh báo tài khoản 360 đã đăng nhập ở một chiếc điện thoại di động khác, nhưng không nói là chiếc điện thoại di động nào, cảnh sát cần phải liên hệ với công ty 360 trước, tìm ra số điện thoại di động mới đăng nhập, tiếp đó kiểm tra định vị,

việc này không thể có kết quả trong vài phút.

Chỉ hai phút sau, một cảnh sát kỹ thuật đột nhiên hét lên: “Điện thoại di động của Thẩm Nghiêm nhận được cuộc gọi từ một số lạ!”

Lâm Kỳ và mấy người vội chạy đến cạnh người cảnh sát hình sự kết nối điện thoại, dự định điện thoại kết nối được thì sẽ bảo Hạ Minh nhanh chóng về đầu thú, nói rõ sự việc. Anh ta hoàn toàn không biết, nếu nói như vậy, Hạ Minh chỉ còn đường chết.

Ánh mắt Trương Cường lóe lên, anh ta chợt ý thức được cú điện thoại này hết sức kỳ quặc. Nếu cú điện thoại này là Hạ Minh gọi đến, muốn nhận lỗi với cảnh sát, tại sao không trực tiếp quay về, đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho Thẩm Nghiêm làm gì? Hạ Minh biết điện thoại của Thẩm Nghiêm đang ở đồn cảnh sát, gọi cú điện thoại này có nghĩa là gọi cho cảnh sát hình sự.

Trương Cường vội nói: “Sự việc này chắc chắn là có uẩn khúc, Hạ Minh rất có khả năng đang bị uy hiếp. Cậu ta gọi điện thoại cho Thẩm Nghiêm, chính là gọi cho cảnh sát, trước tiên chúng ta đừng nói toạc chuyện của cậu ta ra cứ làm theo kế hoạch buổi sáng.”

Lâm Kỳ hít một hơi thở sâu, trầm nghĩ cũng có lý, liền nói với cảnh sát hình sự kết nối điện thoại: “Làm theo kế hoạch buổi sáng.”

Cảnh sát hình sự nhận điện thoại, cả phòng chỉ huy in phăng phắc, tất cả mọi người đều nín thở, không cả dám chạm vào bàn phím.

“A lô?” Cảnh sát kết nối điện thoại lên tiếng.

“Anh là Thẩm Nghiêm?” Giọng của đối phương không phải là Hạ Minh, điều này khiến mọi người cảm thấy bất ngờ.

“Vâng, anh là?”

“Hạ Minh có quan hệ thế nào với anh?” Chu Bình thử thăm dò xem Thẩm Nghiêm liệu có phải là anh rể của Hạ Minh thật hay không.

Cảnh sát kết nối điện thoại vào vai Thẩm Nghiêm, tất nhiên đã tìm hiểu rõ tình hình gia đình họ, phản ứng rất nhanh: “Cậu ấy là em vợ tôi, anh là ai?”

“Anh làm nghề gì?”

“Tôi mở công ty. Rốt cuộc anh là ai?”

“Ừm...” Lúc này Chu Bình mới tin là Hạ Minh không nói dối, liền đáp, “Hạ Minh muốn nói với anh mấy câu.”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều ù ù cạc cạc không hiểu ra làm sao.

Mấy giây sau, giọng nói sợ hãi đến cực độ của Hạ Minh vọng tới: “Anh rể, em và bố mẹ, cả Giang Văn Linh, Nhâm Viễn nữa đều bị họ bắt cóc rồi, họ đòi mười triệu, sáng sớm mai anh ra ngân hàng rút toàn bộ 40 ki-lô-gam vàng thỏi trong két an toàn của anh ra, anh ta sẽ liên lạc lại với anh, đưa vàng thỏi cho anh ta, thì em và mọi người sẽ không sao. Tuyệt đối đừng báo cảnh sát, cũng đừng nói với chị em, họ sẽ giết người thật đấy, Nhâm Viễn đã bị thương nặng rồi, số tiền đó, sau khi thoát ra ngoài, em và bố mẹ sẽ trả cho anh, anh nhất định phải cứu em và mọi người!”

Chu Bình cầm lấy điện thoại: “Nghe rõ chưa?”

“Thật... thật sao?”

“Nhâm Viễn đã sắp chết rồi, nếu không đưa vàng cho họ, họ sẽ

giết em và mọi người thật đấy!” Hạ Minh vừa khóc vừa gào lên.

Cảnh sát hình sự chần chừ đáp: “Tôi... tôi phải làm thế nào?”

Chu Bình lạnh lùng nói: “Làm theo lời em vợ anh, không được nói với bất cứ ai, sáng sớm mai rút vàng, tôi sẽ liên lạc lại với anh. Nếu phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường, thì tôi sẽ không cần tiền chuộc nữa. Hiểu chưa?”

Cảnh sát hình sự ngẩng đầu nhìn lãnh đạo một cái, Lâm Kỳ gật đầu, cảnh sát hình sự nói vào ống nghe: “Vâng... tôi sẽ làm theo.”

Điện thoại bị ngắt, Lâm Kỳ bất giác trợn tròn mắt: “Mẹ kiếp, thế là thế nào?”

Đầu bên kia, Chu Bình ngắt điện thoại, nhìn Hạ Minh, cười: “Coi như anh cũng có chút thành ý, không nói những câu ngảm báo cảnh sát.”

Hạ Minh vội nói: “Các anh nhận được vàng, sẽ thả chúng tôi ra đúng không? Chúng tôi chưa nhìn thấy mặt các anh, cũng không biết các anh là ai.”

“Tất nhiên, chỉ cần lấy được vàng, tôi giết các vị làm gì?” Chu Bình cười ha hả, rồi lại nói, “Có điều, anh bảo ông anh rể anh đừng báo cảnh sát, ai mà biết anh ta có báo cảnh sát hay không. Cho nên, tôi phải xem xem, liệu cảnh sát có đến không. Nếu cảnh sát vào cuộc, số vàng đó, tôi cũng không cần nữa. Các vị tự nhận là xui xẻo vậy nhé.”

Gã không tắt điện thoại di động của Nhâm Viễn, mà để chiếc điện thoại di động xuống đất, ở chỗ bên cạnh cái kho, lấy một hòn đá đặt khế lên trên.

Hạ Minh lập tức đoán ra ý gã, gã chắc chắn sẽ phục ở gần cái kho để quan sát, chỉ cần có người vào trong kho, hiển nhiên có thể thấy là cảnh sát đã vào cuộc, dựa vào định vị điện thoại di động để tìm đến đây, như vậy cá năm người bọn họ cũng sẽ toi mạng.

Hạ Minh chỉ muốn kéo dài thời gian, lưu lại manh mối cho cho ban chuyên án, để cảnh sát kịp thời đến cứu họ ra. Liệu Lâm Kỳ có hiểu được hàm ý trong mấy câu nói vừa nãy của anh không, Hạ Minh hoàn toàn không dám khẳng định, chỉ còn cách trông chờ vào sự may rủi.

Nhưng điều lo lắng nhất bây giờ là, liệu Lâm Kỳ có ngu xuẩn tới mức trực tiếp cho người đến chỗ cái kho không?

Sau khi lái xe chở Hạ Minh về phòng giam, Chu Bình để lại súng cho Lưu Tề, một mình quay lại chỗ cạnh cái kho, lên tầng trên cùng của một tòa chung cư không có người ở cạnh đó, nấp ở sát rìa, chăm chú quan sát nhà kho từ trên cao.

Hễ có người vào bên trong, anh ta sẽ từ bỏ vụ trao đổi, giết Hạ Minh và bốn người còn lại rồi rời đi.

Mười triệu mặc dù quan trọng, nhưng dù sao cũng không thể quan trọng bằng sinh mạng.

CHƯƠNG 49

“**L**âm Kỳ, điều tra ra rồi, chủ nhân đăng ký chiếc điện thoại di động này tên là Nhâm Viễn, chiếc điện thoại di động vẫn mở máy suốt, định vị hiện giờ ở một tòa nhà trong khu đô thị mới Đại Giang Đông, nhìn trên bản đồ giống như một cái kho, có điều các công trình hạ tầng đồng bộ ở khu đô thị mới đó đều chưa được xây dựng, gần như không có gì, gần đó có rất ít camera giám sát kết nối mạng, anh xem có cần liên lạc với đồn cảnh sát bên đó, cử cảnh sát mặc thường phục đến chỗ cái kho điều tra không?”

Lâm Kỳ gỡ tai nghe ra, anh ta đã nghe đi nghe lại nhiều lần đoạn ghi âm cuộc đối thoại, lập tức nói: “Nhanh lên đi, còn phải hỏi?”

Đợi đã, Trương Cường cau mày nói, “Tôi thấy cần phải nghiên cứu thêm đã.”

“Còn nghiên cứu gì, định vị điện thoại di động chính ở chỗ đó, đến nơi chắc chắn có thể tìm ra được manh mối.” Lâm Kỳ nói một cách đương nhiên.

“Vụ án lần này khác, cho dù là Hạ Minh, hay là bọn tội phạm trước đây, đều rất có kinh nghiệm về trinh sát điện tử, làm gì có chuyện cứ để lại định vị điện thoại di động như vậy cho chúng ta điều tra, tôi cảm thấy rất có khả năng là cái bẫy.”

“Đừng có nói là bẫy, cho dù là hang rồng huyết hùm. chúng ta cũng phải đi chứ.” Lâm Kỳ nắm chặt nắm đấm đã bộ dạng đầy dũng

cảm.

Trương Cường chăm chăm nhìn Lâm Kỳ: “Cậu thấy Hạ Minh có phải là người thông minh không?”

Lâm Kỳ khinh khỉnh hứ một tiếng: “Cũng chỉ thông minh bình thường thôi.”

“Ừm... Cứ coi cậu ta thông minh bình thường đi, cú điện thoại này không phải là gọi một cách vô cớ, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Hạ Minh biết gọi điện thoại cho Thẩm Nghiêm, chính là gọi cho cảnh sát hình sự các anh.”

“Đúng thế.”

Trương Cường càng chắc chắn: “Muộn như thế này rồi, cậu ta gọi điện thoại cho cảnh sát hình sự các anh chắc chắn là có mục đích. Nếu tất cả đều là cậu ta tự biên tự diễn thì tại sao cậu ta lại làm như thế? Nếu không phải là cậu ta tự biên tự diễn, có nghĩa là, bây giờ cậu ta đúng là đang bị khống chế, đã gặp mỗi nguy hiểm rất lớn!”

“Nhưng rốt cuộc là thế nào chứ?” Lâm Kỳ hoàn toàn không hiểu ra làm sao, rõ ràng mấy tiếng đồng hồ trước còn cho là Hạ Minh tự biên tự diễn, giờ đã trở thành cậu ta bị khống chế.

Trương Cường vừa suy nghĩ vừa nói: “Vừa nãy trong điện thoại, Hạ Minh chỉ nói tất cả là hai câu, tôi tin là cậu ta có ám chỉ điều gì trong đó. Tôi đã nghe đi nghe lại, cái tên lạ hoắc là Nhâm Viễn mọc ở đâu ra, còn ám chỉ gì nữa?”

Lâm Kỳ suy nghĩ giây lát, vẫn lắc đầu, anh ta cũng không nghĩ ra

Hạ Minh còn có thể ám chỉ điều gì nữa, nhưng anh ta nhanh chóng bề lý thuyết về tâm lý học tội phạm trong sách giáo khoa ra dạy bảo Trương Cường: “Khi chúng tôi tra hỏi phạm nhân, có những phạm nhân vô cùng xảo quyệt, cứ vòng vo, nói hàng đống thông tin không liên quan nhằm đánh lạc hướng chúng tôi. Lúc đó phải biết cách nắm lấy trọng điểm, nắm bằng cách nào? Rất đơn giản, đánh dấu những chỗ trọng điểm trong bản ghi lời khai, chỉ để lại phần danh từ, nhìn một cái là rất rõ ràng, không phải vậy sao?”

Trương Cường lườm anh ta một cái, nếu mà rất đơn giản thì anh nói thử xem, phá án bằng mồm thì ai mà không biết? Đột nhiên, mắt anh ta sáng lên, gạch chân toàn bộ danh từ! Trong hai câu nói của Hạ Minh, ngoài tên của mấy người ra, còn nhắc đi nhắc lại một danh từ là vàng! Thẩm Nghiêm cất giữ 40 ki-lô-gam vàng trong két an toàn ở ngân hàng? Bốn năm trước, Thẩm Nghiêm có tham gia vào việc truy tìm dấu vết, khi đó bị trộm 40 kí-lô-gam vàng và các loại kim loại quý khác. Không lẽ ám chỉ điều này?

Lúc này, Lâm Kỳ lại trầm trồ: “Không ngờ Công ty Thẩm Nghiêm kiếm tiền tốt thế, anh ta tích được những 40 kí-lô-gam vàng, sáng nay còn thấy anh ta nói là đi gặp bố vợ để vay tiền, bấy nhiêu vàng thôi đổi trực tiếp ra tiền mặt, hoặc thế chấp ngân hàng là ra tiền chứ đâu? Ái chà, quả nhiên là con rể toàn thích lừa bố vợ.”

Trương Cường càng cảnh giác hơn, vội nói: “Lập tức liên lạc với những chủ nhà là bị hại trong bốn vụ án trước, cho họ nghe giọng của tên tội phạm trong đoạn này xem.”

“Anh nghi ngờ...”

“Đúng thế, tôi nghi ngờ Hạ Minh đã rơi vào tay hai tên đó!”

Mấy phút sau, chủ nhà là bị hại trong bốn vụ án trước đều đã liên lạc được qua điện thoại, họ từng nghe thấy giọng của Chu Bình, hai trong số đó nói hơi giống, không chắc chắn lắm, hai người còn lại khẳng định rõ ràng là hắn.

Trương Cường đột nhiên hiểu ra, nói luôn với Lâm Kỳ: “Kẻ chủ mưu chính là Thẩm Nghiêm! Lập tức dẫn về thẩm vấn, thẩm vấn ra kết quả thì mới cứu được Hạ Minh!”

“Thẩm Nghiêm là chủ mưu?” Lâm Kỳ hoàn toàn không tin, “Anh ta có tài khoản ở trung tâm thông tin của các anh đâu, làm sao mà biết điểm mù của camera giám sát?”

“Chắc là kiểm tra qua hệ thống đời thứ ba của công ty Đại Khang, Hạ Minh có tài khoản, anh ta là anh rể Hạ Minh, Có rất nhiều cơ hội để biết tài khoản.” Trương Cường giải thích đại khái về việc hệ thống đời thứ ba để kéo một đường dây kết nối với trung tâm để làm thử nghiệm, Lâm Kỳ tất nhiên là nghe không hiểu, chỉ biết Thẩm Nghiêm có khả năng này.

CHƯƠNG 50

Quá nửa khu đô thị mới Đại Đông Giang vẫn trống trơn không có gì, khu vực chỗ Hạ Minh và mọi người bị bắt cóc lại càng hẻo lánh, rất ít người đến, nếu không nhà của nơi đây cũng không đến nỗi bị bỏ không nhiều năm.

Chu Bình rất kiên nhẫn nằm trên nóc một tòa chung cư bỏ không, yên lặng quan sát nhà kho phía đối diện. Cả ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, một lúc nữa thôi là trời sáng, cả buổi tối số lượng ô tô chạy qua cũng chỉ đếm được trên mười ngón tay, lại càng không có người đi đường, gã nghĩ bụng cảnh sát không vào cuộc, vụ giao dịch này ắt sẽ làm được, nhưng gã hoàn toàn không dám khinh suất, trước khi lấy được vàng rời đi một cách bình yên vô sự, mỗi một phút một giây đều rất nguy hiểm.

Trong căn biệt thự, Lưu Tề ở lại tầng 1, từ tầng 1 có thể nghe thấy rõ mọi động tĩnh bên ngoài, đồng thời cũng có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của 5 người trong phòng giam qua máy vi tính, hắn để khẩu súng lục ở cạnh bàn, nếu 5 người đó dám làm liều, hắn sẵn sàng cho một người nào đó ăn đạn.

Trong phòng giam, Nhâm Viễn cũng đã bị nhốt vào trong, anh ta nằm trên giường rên rỉ, Hạ Minh đã kiểm tra vết thương của anh ta, vì lúc đó trên người anh ta có dính gel Silica, đạn găm không sâu, nếu không, e là cả vùng mông đều nát bươm rồi, nhưng đạn xuyên vào trong thịt, mỗi một nhịp thở đều tác động lên hệ thần kinh của

anh ta, anh ta nghiêng chặt răng cố chịu đựng suốt.

Hạ Chính nhìn con trai, lại nhìn tên tội phạm ban đầu, giận dữ buông một tiếng thở dài: “Chính con đã gây ra những chuyện hay ho này!”

Hạ Minh cau mày, im lặng không nói gì, nghiêng người dịch về phía mép giường, lén thò tay xuống gầm giường, mò lấy một chiếc hộp nhựa to bằng lòng bàn tay, để ra phía sau lưng. Mọi người ở bên cạnh đều thấy động tác này của anh, nhìn anh vẻ nghi hoặc.

Anh đưa hay tay ra sau lưng, ấn lên chiếc hộp nhỏ hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Được rồi, giờ có thể yên tâm nói chuyện được rồi, chỉ cần nói bé một chút, bọn tội phạm không nghe thấy được đâu.”

Hạ Chính không hiểu, hỏi: “Con lấy cái gì ra thế?”

“Vốn là con lắp đặt một thiết bị nghe trộm ở dưới gầm giường, mỗi một câu nói ở đây, trên tầng đều nghe được rất rõ.”

“Con lắp đặt thiết bị nghe trộm để làm gì?”

Hạ Minh lườm một cái: “Sợ lúc con chưa đến, bố mẹ lại to tiếng với Giang Văn Linh, con bảo Nhâm Viễn theo dõi chặt chẽ.”

“Con...” Mọi người đều tức nghẹn cổ.

“Thôi được rồi, việc này là con sai, con có lỗi với bố mẹ, có lỗi với Giang Văn Linh, cũng có lỗi với Nhâm Viễn. Bây giờ không phải là lúc nói những điều này, nếu sống sót ra khỏi đây, bố mẹ có giết con cũng được!”

Hạ Chính cũng không phải là người dễ nóng nảy, lúc này cũng chỉ còn cách bình tĩnh tĩnh táo, ông hỏi: “Con vừa nói Thẩm Nghiêm có 40 ki-lô-gam vàng, sao bố chưa nghe nói bao giờ?”

“Vốn là anh ta có, không chỉ 40 ki-lô-gam đâu, sau này đổi thành tiền mặt mới mở công ty đấy, mấy năm trước con đã thấy lạ, anh ta lấy đâu ra bấy nhiêu tiền để mở công ty dịch vụ thiết bị an ninh, hôm nay coi như đã hiểu ra rồi.”

“Hiểu ra cái gì rồi?”

Hạ Minh khinh khỉnh hứ một tiếng: “Bố tưởng sếp của hai tên này là ai chứ, chính là ông con rể tử tế của bố mẹ đấy!”

Vợ chồng Hạ Chính trợn tròn mắt há hốc miệng, họ nhìn về mặt con trai, biết rằng anh không nói đùa.

“Quá trình cụ thể thế nào, có nói bố mẹ cũng không hiểu, nói tóm lại, con rất rõ là anh ta gây ra, mục đích chính là vì cái camera giám sát toàn cảnh chết tiệt của anh ta, sản phẩm mới của một công ty nhỏ, muốn lọt vào danh mục mời thầu, chỉ có cách dùng hành động chứng minh rằng nó có khả năng phá án hơn camera giám sát của các doanh nghiệp lớn. Đúng là một thằng khôn lắm mưu nhiều kế, giờ lại còn muốn giết cả 5 người chúng ta, con nghĩ chắc là nó điên thật rồi!” Hạ Minh khẽ chửi. Thư Bối Quân vẫn ôm hi vọng: “Nó với Mộng Phi yêu nhau thế, nếu có thể khuyên nó, bảo nó đừng làm thế bảo nó đi tự thú, nó... chắc nó sẽ nghe đấy. Bình thường chúng ta cũng rất tốt với nó mà, đúng là rất tốt mà...” Bà quay xung quanh, nhìn từng người một, muốn cho mọi người đều tin rằng bình thường gia đình họ đối xử với Thẩm Nghiêm rất tốt, đến cả hai người ngoài là Nhâm Viễn và Giang Văn Linh, bà cũng nhìn họ một cách cầu khẩn, như thể nếu mọi người tin lời bà, Thẩm Nghiêm sẽ không giết người nữa.

Hạ Minh thở dài: “Vô ích thôi, anh ta đã cho hai tên này đến đây,

tất nhiên đã biết con sẽ đoán ra là anh ta làm, anh ta sẽ không quay đầu đâu.”

Thư Bối Quân bật khóc vì lo lắng: “Thế... thế thì làm thế nào?”

Hạ Minh an ủi họ: “Không sao, con vừa ra ngoài gọi điện thoại với tên đó, đã ngầm báo cho cảnh sát hai thông tin rồi, cảnh sát chắc chắn có thể nhận ra được dụng ý của con. Chỉ cần giải mã được một trong hai thông tin đó, chúng ta sẽ thoát ra được an toàn.” Anh ngẩng đầu nhìn ra phía lối cầu thang, trong lòng thầm khẩn cầu cho tên ngọc Lâm Kỳ tuyệt đối không cử người đến cái kho!

CHƯƠNG 51

Trong phòng thẩm vấn của chi đội trinh sát hình sự, trước thái độ dửng dưng của thành viên đội thẩm vấn hình sự. Thẩm Nghiêm một mực tỏ ra vô tội. Chiếc điện thoại di động không thể điều tra ra nguồn gốc dùng để liên lạc với Chu Bình đã bị anh ta ném sang phía bên kia đường trước khi rời khỏi phòng, đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, cảnh sát cũng không nhắc đến chuyện chiếc điện thoại di động, có thể thấy họ hoàn toàn không biết mối quan hệ giữa anh ta và Chu Bình, chỉ đang mớm cung mà thôi.

Anh ta rất rõ, nếu cảnh sát không bắt sống được Chu Bình và Lưu Tề, anh ta sẽ vĩnh viễn an toàn, không có bất cứ chứng cứ nào về những vụ án này liên quan đến anh ta. Tất nhiên, nếu đã bắt sống được Chu Bình và Lưu Tề, thì anh ta sẽ không thể đỡ được, mặc dù Chu Bình và Lưu Tề chưa bao giờ thấy mặt anh ta, nhưng biết rất rõ dáng người và giọng nói của anh ta. Nếu cảnh sát biết cả chuyện 4 năm trước Chu Bình và Lưu Tề không lấy được hai túi vàng, tất nhiên sẽ nghi ngờ anh ta, điều tra giao dịch ngân hàng 4 năm trước của anh ta, đó là chứng cứ xác đáng không thể chối cãi. Nhân chứng, vật chứng đầy đủ, anh ta cũng chỉ còn cách nhận tội, chịu sự trừng trị của pháp luật.

Nhưng bây giờ, anh ta buộc phải đánh cược một cú, vì những tâm huyết trong mấy năm qua, vì cuộc sống gia đình rất hài lòng hiện tại, anh ta buộc phải đánh cược rằng Chu Bình, Lưu Tề không

bị bắt sống!

Lâm Kỳ từ phòng thẩm vấn bước ra, quay về văn phòng, nhú mày dăm chiêu ngồi xuống, nhìn Trương Cường và Lý Chấn Uy, nói: “Liệu có nhầm không? Trông Thẩm Nghiêm không giống chủ mưu chút nào. Anh ta nói anh ta không có két an toàn cá nhân ở ngân hàng, càng không có 40 ki-lô-gam vàng thỏi, tôi đã gặp Hạ Mộng Phi xác nhận rồi.”

“Anh ta không có, tại sao trong điện thoại Hạ Minh lại nói là anh ta có? Tại sao là 40 ki-lô-gam, xấp xỉ số vàng bị mất 4 năm trước?”

“Chuyện này thì...” Lâm Kỳ nghĩ ngợi giây lát, cũng cảm thấy Hạ Minh sẽ không vô cớ bịa đặt ra chuyện này, nhưng rõ ràng là không thể nhanh chóng có đột phá từ Thẩm Nghiêm, không lẽ trực tiếp sử dụng nhục hình ép cung? Hiện giờ, Thẩm Nghiêm là nghi phạm, hoàn toàn chỉ căn cứ vào một câu phỏng đoán của Hạ Minh, không hề có bất cứ chứng cứ nào, nếu sai, Lâm Kỳ sẽ báo cáo cấp trên thế nào về việc sử dụng nhục hình ép cung người nhà của nạn nhân?

Giây lát sau, Lâm Kỳ nói: “Tôi nghĩ, cứ cho cảnh sát mặc thường phục đến địa điểm định vị điện thoại di động thăm dò xem sao, thế nào cũng tìm được ra manh mối.”

“Không được, không được đi, tôi thấy đấy chính là cái bẫy.”

Trương Cường phản đối gay gắt, “Anh đừng quên hai tên tội phạm này có kinh nghiệm phản trình sát điện tử, làm gì có chuyện bọn chúng không biết về định vị điện thoại di động? Nếu cứu được người ra dễ dàng như vậy, Hạ Minh cần gì phải ám chỉ trong lời nói?”

Lúc này, Lý Chấn Uy ở bên cạnh xen vào một câu: “Không phải là Hạ Minh đã nói hai câu sao, liệu có phải là có hai ẩn ý không?”

Lâm Kỳ lập tức vỗ đùi, nói: “Sao anh nghĩ giống tôi thế!”

Hai người nhìn anh ta bó tay, anh ta có suy nghĩ như vậy từ trước, sao không nói ra chứ?!

Lâm Kỳ mặc hệ họ, quay người đi ra khỏi văn phòng, lại đeo tai nghe vào, nghe lại lời nói của Hạ Minh, quay vào văn phòng, nói: “Hạ Minh nhắc đến Nhâm Viễn hai lần, số điện thoại di động cũng là của cái cậu Nhâm Viễn này, người này vợ chồng Thẩm Nghiêm cũng không biết, tại sao lại lôi vào, điều tra Nhâm Viễn ngay!”

Lý Chấn Uy vừa quay người ra cửa, nhanh chóng lôi ra danh sách hồ sơ về Nhâm Viễn, thấy hồ sơ, Lâm Kỳ đột nhiên nhớ ra trước đây Hạ Minh đã từng nhắc đến người này với anh ta bị đội trinh sát kinh tế bắt, lúc đó Hạ Minh nói, người này còn có một cô người yêu, là bạn tàn của Giang Văn Linh, nên mới giúp.

Lâm Kỳ nhìn đồng hồ, đã 3 giờ, trời sắp sáng, buộc phải khẩn trương, liền ra lệnh cho Lý Chấn Uy dẫn quân nhanh chóng đến nhà Nhâm Viễn, gặp người yêu anh ta hỏi tình hình.

Hơn nửa tiếng sau, Lý Chấn Uy đưa Chu Linh Chi về chi đội trinh sát hình sự.

Nửa đêm gặp cảnh sát đến tận nhà, lúc đầu Chu Linh Chi còn giấu giếm, nhưng ánh mắt cô không thể thoát khỏi con mắt tinh tường của cảnh sát hình sự lão luyện, chỉ dọa vài câu, lại nói là Nhâm Viễn đã xảy ra chuyện, sau khi ngồi lên xe cảnh sát, cô liền khai ra hết.

Qua lời khai của cô, cuối cùng Lâm Kỳ và những người khác cũng hiểu ra đầu đuôi toàn bộ sự việc, mặc dù tất cả đều chửi Hạ Minh, nhưng Hạ Minh có khốn kiếp, thì vẫn cứ phải cứu người.

Biết được địa điểm xảy ra vụ bắt cóc thực sự, việc tiếp theo sẽ là bắt tội phạm!

CHƯƠNG 52

Lâm Kỳ lập tức gọi điện thoại cho chi đội trưởng, vừa nghe nói là vây bắt hai tên tội phạm, chi đội trưởng lập tức bật ra khỏi giường, vội mặc quần áo lao đến cơ quan, cũng không còn quan tâm được đến chuyện giờ này lãnh đạo đều đã đi ngủ rồi, gọi điện thoại cho lãnh đạo Công an thành phố, yêu cầu Công an thành phố lập tức bố trí lực lượng, đi bắt tội phạm.

Hai tên tội phạm này có súng trong tay, thân thủ nhanh lẹ, hơn nữa đã khống chế năm con tin, trong đó có một người đã bị thương. Lãnh đạo Công an thành phố trực tiếp hạ lệnh, trận này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại, vừa phải bắt tội phạm, đồng thời phải bảo vệ sự an toàn cho toàn bộ con tin.

Lâm Kỳ là người hiểu rõ nhất về tình hình vụ án, cho nên tiếp tục chỉ huy hành động bắt tội phạm lần này, tất cả huy động hơn ba trăm cảnh sát hình sự, bao gồm cả cảnh sát hình sự trực thuộc chi đội và cảnh sát của các đơn vị anh em khác, thậm chí cả tay súng thiện xạ, toàn bộ lực lượng đều nhận đầy đủ vũ trang từ kho trang bị, bảy tám mươi chiếc xe cảnh sát đều tuân theo sự chỉ huy thống nhất của ban chuyên án, xuất phát từ đồn cảnh sát của tất cả các địa phương trên toàn thành phố Hàng Châu, khẩn trương thẳng tiến về khu đô thị mới Đại Giang Đông.

Ở vòng ngoài khu đô thị mới, toàn bộ cảnh sát xuống xe, đi bộ vào.

Cảnh sát chia ra làm hai ngã, một bộ phận tiến thẳng về phía căn biệt thự, đội quân còn lại di chuyển về phía khu vực gần nhà kho. Dọc đường, đầu tiên cử một số cảnh sát mặc thường phục giả làm nhân viên vệ sinh môi trường đi trước dọn đường, quét sạch những đối tượng ngấm canh chừng dưới mặt đất, trên không thì có máy bay không người lái tuần tra, đoàn quân hùng hậu lặng lẽ theo sau, từ từ hình thành thế trận bao vây lấy hai mục tiêu.

Rất nhanh chóng, cảnh sát điều khiển máy bay không người báo cáo, trên nóc một tòa nhà chung cư gần cái kho, phát hiện thấy bóng dáng tên tội phạm nghi là đang canh chừng nghe ngóng tình hình, tên tội phạm đã có vẻ cảnh giác.

Nền trời đã chuyển sang màu trắng, vàng mặt trời đỏ rực hiện ra ở đằng đông.

Chu Bình nằm bò trên nóc tòa nhà chung cư, chăm chú theo dõi căn nhà kho suốt cả đêm, mãi vẫn không thấy có gì bất thường, trong lòng lại càng khẳng định là cảnh sát đã không vào cuộc. Suốt đêm không ngủ, gà ngáp một cái rõ to, cảm giác đói bụng, nhưng xung quanh đây đều hoang vắng, không có lấy một cái siêu thị tiện lợi, đi đâu mua đồ ăn được cơ chứ.

Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy những âm thanh ù ù vang lên phía sau lưng, gã đứng dậy quay người nhìn, một chiếc máy bay không người lái lướt qua trên không trung, bay về đằng xa.

Gã đứng ngây người tại chỗ mấy giây, rồi lập tức chạy ra lan can phía bên kia nghiêng ngó nhìn xuống bên dưới, tất cả có bốn nhân viên quét dọn vệ sinh đang quét rác.

Gã quan sát một lát, xung quanh không có gì bất thường, một

thanh niên ăn mặc rất mốt đứng bên cạnh một chiếc mô tô rất ngầu, đang điều khiển máy bay không người lái, chiếc máy bay không người lái bay loạn xạ trên không trung, cũng không tiến gần về phía gã nữa.

Chu Bình thở phào nhẹ nhõm, không có gì đáng lo ngại, chẳng qua là một thanh niên tìm đến khu đô thị hoang vắng này để chơi máy bay không người lái thôi mà. Tin tưởng hôm nay là một ngày may mắn, tất cả đều sẽ thuận lợi.

Chợt gã thấy trong lòng gợn lên chút lo âu, theo đại pháp tư duy ngược chiều bản năng cơ thể người, gã linh cảm ngày hôm nay thuận lợi, có nghĩa là có mối nguy hiểm rất lớn đang rình rập bên cạnh!.

Gã nhìn tình hình địa lý ở đây, tòa chung cư này quá thấp, chỉ có thể nhìn thấy cái kho phía dưới, không thấy được toàn cảnh khu vực gần đó, gã nghĩ ngại giây lát, mắt hướng về tòa nhà văn phòng đồ sộ phía đối diện, tòa nhà văn phòng còn chưa lắp cửa sổ, rõ là một tòa nhà đã ngừng thi công, tất nhiên sẽ không có người.

Đúng, sang luôn bên đó quan sát từ trên xuống.

Gã đi xuống dưới tầng, ra đến ngoài đường, nghiêng ngó quan sát xung quanh, một nhân viên quét dọn vệ sinh thông thả đi chiếc xe đạp chở rác, chậm rãi tiến về phía gã, gã chăm chú nhìn nhân viên quét dọn vệ sinh, trong khoảng thời gian đó, anh ta chỉ ngẩng đầu lên có một lần, chạm phải ánh mắt gã, lại cúi đầu xuống, không nhìn gã nữa.

Chu Bình cảnh giác, quay người, bước nhanh về phía trước, ánh mắt thoáng thấy nhân viên quét dọn vệ sinh đột nhiên tăng tốc đạp

xe, gã liền co căng chạy. Nhưng gã vừa cất bước, đã thấy cả bốn nhân viên quét dọn vệ sinh trên đường tiến tới vây gã lại, mấy tòa nhà gần đó, từ mỗi tòa lại có mấy người mặc thường phục xông ra, mục tiêu của tất cả bọn họ đều là gã!

Lâm Kỳ dẫn số đông cảnh sát phục ở vòng ngoài, đợi kết quả cuộc vây bắt ở phía trước.

Mấy phút sau, mọi người đều nở nụ cười.

Tám cảnh sát mặc thường phục áp giải một mình Chu Bình nhanh chóng bước tới, lúc này gã đã không còn đeo khẩu trang và tóc giả, bốn người túm lấy hai cánh tay gã, một người túm tóc, còn ba người đi theo ở hai bên, thế trận này đúng là có mọc cánh cũng khó bay.

Rất đông cảnh sát hình sự án đầu gã, lội đến trước mặt Lâm Kỳ, Lâm Kỳ túm lấy tóc gã, hỏi: “Tên gì?”

“Chu Bình.” Gã chán nản bật ra, biết là lần này không thể thoát ra được nữa.

“Mấy vụ đột nhập nhà riêng trộm cướp tài sản đều là do mày gây ra?”

“Phải.” Trước uy lực của đông đảo cảnh sát hình sự, hắn không dám giở trò.

“Mấy tên đồng bọn?”

“Một đồng bọn, một chủ mưu.” Gã nhớ đến chuyện sếp đã nuốt mất số vàng của gã, nói ra luôn.

“Tên chủ mưu là ai?”

“Chưa thấy mặt anh ta bao giờ, em đoán là cảnh sát.”

Những cảnh sát hình sự không nắm được tình hình đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Lâm Kỳ không lấy làm lạ, chuyện này về rồi từ từ tra hỏi sau, trước mắt phải cứu con tin thoát ra an toàn đã: “Tên đồng bọn tên là gì?”

“Lưu Tề.”

“Hắn ở đâu?”

“Ở trong căn biệt thự bên cạnh.”

“Trong đó có mấy con tin?”

“Năm.”

“Súng của mày đâu?”

“Ở chỗ Lưu Tề.”

Lâm Kỳ suy nghĩ mấy giây, hỏi: “Mày nghĩ cách gọi Lưu Tề đến đây?”

“Em thử xem.”

“Mày định nói thế nào?”

“Em gọi nó ra ăn sáng, con tin bị nhốt, không thể chạy ra được, bảo nó cứ yên tâm.”

“Nó có nghe lời mày không?”

“Em nói gì nó cũng nghe.”

Lâm Kỳ gật đầu: “Mày hợp tác cho tốt, đây là cơ hội lập công.” Anh ta quay đầu nói với cảnh sát hình sự bên cạnh, “Đưa điện thoại di động cho hắn.”

Chu Bình cầm lấy điện thoại di động, rất đông cảnh sát hình sự

bao vây quanh gã, cho dù gã có là cao thủ võ lâm, cũng đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn, ngoan ngoãn bấm số của Lưu Tề, sau khi đầu kia bắt máy, Chu Bình lập tức nói to: “Tôi bị bắt rồi, cậu mau trốn...”

Chưa nói xong đã bị cảnh sát phía sau lưng bịt mồm lại, ấn xuống đất, nện cho một trận tơi bời.

Nhưng đã không kịp nữa, Lâm Kỳ lập tức dùng máy bộ đàm ra lệnh cho cảnh sát hình sự ở bên ngoài căn biệt thự bao vây ngay.

Đã bị lộ, cảnh sát cũng không ẩn nấp, tránh né nữa, cả đội quân cùng xông đến căn biệt thự, mấy trăm cảnh sát bao vây vòng trong vòng ngoài, toàn bộ hàng trong cùng đều giương lá chắn lên, đề phòng tên tội phạm cùng đường liều mạng bắn cảnh sát.

Cảnh sát mặc thường phục mai phục ở xung quanh từ trước báo cáo với Lâm Kỳ, không có người từ căn biệt thự đi ra, tên tội phạm chắc chắn vẫn đang ở bên trong Căn sát hướng vào bên trong hét lên mấy tiếng, không có ai trả lời, lại hỏi Chu Bình thì biết Lưu Tề là một gã câm, không trả lời được.

Lâm Kỳ cử người của đội tuần tra cơ động mặc áo chống đạn, đội mũ bảo hiểm và mặt nạ, giương lá chắn lên, vũ trang kín mít, đi vào trong, đến chỗ cửa sổ quan sát kỹ tầng 1 phát hiện bên trong không có người, quay về báo cáo tình hình. Lâm Kỳ lại cho cảnh sát đặc công trèo lên nóc căn biệt thự luồn vào, xung quanh đều bố trí các tay súng thiện xạ giương súng chi viện,

Rất nhanh chóng, cảnh sát đặc công từ trên nóc căn biệt thự nhảy qua cửa sổ, vào đến tầng 1, mở cửa chính, một đội cảnh sát hình sự cầm súng lăng lạng xông vào, tất cả bao vây chặt lối ra vào

dẫn xuống tầng hầm.

Tiếp đó, cảnh sát bố trí 3 cảnh sát đặc công có kinh nghiệm chiến đấu thực tế phong phú, mặc áo chống đạn, bám sát tường từ từ đi xuống cầu thang, vừa đi đến giữa chừng, thì thấy Lưu Tề đứng bên ngoài chần song sắt, cầm súng chỉ vào Hạ Minh đang đứng trước che chắn, Lưu Tề ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cảnh sát.

Cảnh sát quát liên mấy tiếng: “Bỏ súng xuống!”

Lưu Tề quay lại nhìn Hạ Minh một cái, Hạ Minh vội nói: “Cho anh ta 5 phút, các anh tạm thời đừng đi xuống, 5 phút sau anh ta sẽ tự đi lên!”

Lưu Tề quay đầu nhìn về phía cảnh sát, chậm rãi gạt đầu.

Cảnh sát nhìn nhau, một người chạy ra ngoài báo cáo với Lâm Kỳ về tình hình bên trong, Lâm Kỳ và cảnh sát đặc công tại hiện trường phân tích hồi lâu, cầu thang tầng hầm có vật cản, xạ thủ bắn tỉa không tìm được vị trí kín đáo, cảnh sát đặc công lao xuống tấn công, nếu tội phạm bắn vào con tin, họ sẽ không thể ngăn chặn được. Sau khi suy đi tính lại, Lâm Kỳ thấy tên tội phạm cũng không có thù oán gì với gia đình Hạ Minh, cho dù là loại tội phạm liều mạng, thì giết con tin vào lúc này chắc cũng hoàn toàn không có ý nghĩa gì, thậm chí đánh cược trong lòng, cứ tin lời hắn, cho hắn 5 phút!

Bên ngoài trời đã sáng hẳn, dưới tầng hầm vẫn chỉ có ánh sáng tối mờ của ngọn đèn trên tường.

Sau một ngày một đêm căng thẳng chịu đựng, vợ chồng Hạ Chính đã bơ phờ kiệt quệ, nằm trên giường, cũng không biết họ có thật sự ngủ say hay không, Nhâm Viễn đã mất rất nhiều máu, lúc này cũng đã đau quá lịm đi, trong lúc ngủ mơ vẫn khẽ rên lên.

Hạ Minh mở to đôi mắt đỏ quạch những tia máu, mặc dù tính ra anh cũng đã hai ngày hai đêm không chớp mắt, nhưng anh không hề buồn ngủ, anh biết rõ hơn bất cứ một người nào ở đây về sự nguy hiểm của hai tên tội phạm này. Giang Văn Linh dựa vào lòng anh, mắt nhắm hờ, tĩnh tâm dưỡng thần. Suốt quá trình, họ chỉ nói với nhau một câu.

Hạ Minh hỏi cô: “Em có trách anh không?”

“Sao em lại trách anh?” Giang Văn Linh lắc đầu, tựa sâu hơn vào lòng anh, anh nắm chặt vai cô, trong lòng chỉ cầu mong cho Lâm Kỳ phát huy tài năng.

Thời gian chậm chạp trôi đi, không thấy Chu Bình quay lại, anh nhận thấy Lâm Kỳ không ngu dốt đến mức cử cảnh sát đến thẳng cái kho, trong lòng cũng bớt lảng, chỉ cần kéo dài thời gian thêm một chút, chỉ cần cảnh sát tìm ra Chu Linh Chi, họ sẽ có thể được giải cứu

Đúng lúc này, đột nhiên phía dưới tầng hầm vang lên những âm thanh ồn ào, anh và Giang Văn Linh lập tức thẳng người dậy, đồng tai lắng nghe, lần này nghe thấy rất rõ, phía ngoài cảnh sát đang cầm loa hét bảo Lưu Tề mau bỏ vũ khí xuống, ra đầu hàng để được khoan hồng.

Loa hét lên mấy tiếng, vợ chồng Hạ Chính cũng ngồi dậy Nhâm Viễn đang thiêm thiếp ngủ cũng giật mình tỉnh giấc, mọi người đều nở nụ cười trong sự vui mừng tốt độ: “Cảnh sát đến rồi, cảnh sát đến rồi à?”

Một lát sau, có tiếng bước chân vang lên từ phía cầu thang, Lưu Tề cầm súng lao xuống, chĩa súng vào mọi người, tất cả đều kinh

sợ lùi lại, Nhâm Viễn nằm trên giường không động đậy được, vội kéo chăn lên, định dùng chăn để đỡ đạn.

Hạ Minh dang rộng hai tay, che chắn trước mặt bố mẹ và Giang Văn Linh, cuống cuống hét lên: “Anh đừng làm hại họ, anh giết họ cũng không có lợi gì cho anh!”

Lưu Tề chăm chú nhìn Hạ Minh, khẽ vẩy khẩu súng, ra hiệu cho anh bước tới.

Hạ Minh chần chừ giây lát, rồi bước lên phía trước, Lưu Tề giáng súng vào đầu anh, Giang Văn Linh quỳ luôn xuống đất, khóc xin: “Xin anh, xin anh đừng giết anh ấy, anh tha cho anh ấy được không?” Thư Bối Quân cũng quỳ xuống cùng, khóc xin hấn đừng làm hại con trai bà.

Lưu Tề nhìn về phía 5 người, ánh mắt dịu đi, hấn lại ra dấu hiệu bằng tay, bảo Hạ Minh ngồi xuống đất, Hạ Minh đành làm theo. Lưu Tề bỏ khẩu trang, tháo tóc giả, để lộ ra bộ mặt thật, ngồi xuống đối diện với Hạ Minh qua chân song sắt, bỏ súng xuống một bên, lấy một chiếc điện thoại di động trong túi áo ra, đưa cho Hạ Minh.

Hạ Minh nghi hoặc cầm lấy, Lưu Tề lấy giấy bút ra viết: “Gọi giúp tôi một cú điện thoại, tôi sẽ không giết các vị.”

Hạ Minh quay lại gật đầu với mọi người ở sau lưng trước, bảo họ đừng lo, rồi cầm điện thoại di động lên, làm theo chỉ dẫn của Lưu Tề, tìm thấy số điện thoại của một người tên là Kỳ Kỳ, đang định gọi, đột nhiên lại có tiếng động từ phía cầu thang vọng tới, ba cảnh sát xuất hiện ở cầu thang, Lưu Tề phản ứng rất nhanh, cầm phát khẩu súng lên, chĩa vào đầu Hạ Minh, nhìn thẳng vào cảnh sát.

Cảnh sát liền quát: “Bỏ súng xuống!”

Lưu Tề không hề có phản ứng, hắn nhìn về phía Hạ Minh, một tay xòe năm ngón tay ra, nói bằng khẩu hình miệng: “5 phút.”

“5 phút, bảo họ cho anh 5 phút đúng không?”

Lưu Tề gật đầu.

Hạ Minh lập tức hét về phía cảnh sát: “Cho anh ta 5 phút, các anh đừng xuống, 5 phút sau anh ta sẽ tự đi lên!”

Một lúc sau, cảnh sát ở cầu thang nhận được lệnh của cấp trên, lui ra, tìm thấy một chiếc máy tính xách tay, có thể quan sát rõ toàn cảnh tầng hầm qua camera giám sát bên trong, họ cũng chỉ có thể chờ đợi.

Lưu Tề cầm giấy bút, nhanh chóng viết một đoạn chữ, đưa cho Hạ Minh xem rồi ra hiệu cho anh gọi điện thoại.

Chuông điện thoại đổ rất lâu mới có người nghe máy giọng nói bực bội của một cô gái vọng ra: “Anh làm cái gì thế hả! Giờ này gọi điện thoại cho em, anh không biết là 2 giờ em mới hết giờ làm việc à, em vừa mới ngủ đã bị anh gọi dậy, anh định làm gì!”

“Bạn của chị đang ở cạnh tôi, anh ấy...” Hạ Minh La Lưu Tề lại viết tên mình ra giấy, liền sửa thành, “Lưu Tề đang ở cạnh tôi, anh ấy muốn tôi nói giúp với chị mấy câu.”

“Có gì mà nói chứ, tôi muốn ngủ, bực quá thể!” Kỳ Kỳ ngắt luôn điện thoại.

Hạ Minh ngớ ra, lúng túng nhìn Lưu Tề, mắt Lưu Tề ánh lên sự khẩn cầu, bảo anh gọi lần nữa.

Anh đành làm theo, sau khi bắt máy, giọng Kỳ Kỳ vọng ra, còn bực bội hơn: “Anh làm cái gì! Có gì thì nói mau đi, nói mau đi!”

Hạ Minh nhìn dòng chữ viết trên giấy, đọc: “Lưu Tề bảo tôi nói giúp anh ấy, anh phải đi công tác ở một nơi xa, tạm thời không đến thăm em được, mong em sống hạnh phúc, sớm mua nhà, từ bỏ công việc hiện tại.”

“Sớm mua nhà, tiền đâu? Không phải anh ta bảo sẽ cho tôi tiền mua nhà sao?”

Lưu Tề cau mày, vội viết ra giấy.

Hạ Minh lại đọc: “Sau này anh không thể cho em tiền được nữa, anh xin lỗi.”

“Tôi biết ngay mà, anh ta muốn tìm cớ không cho tôi tiền, ngại không dám nói, lại còn tìm người nói hộ, hừm, đàn ông đều cùng một giuộc như nhau, sau này đừng có lên lạc với tôi nữa, tôi khinh anh ta!”

Kỳ Kỳ ngắt luôn điện thoại.

Hạ Minh nhìn vẻ mặt thất vọng, buồn nản của Lưu Tề, lưỡng lự hỏi: “Có gọi nữa không?”

Lưu Tề ủ rũ lắc đầu, đứng dậy như kẻ mất hồn, cũng không buồn cầm súng, lùi lại mấy bước tiếp đó giơ một tay chỉ vào Hạ Minh, nuốt tay chỉ vào Giang Văn Linh, khép tay lại làm thành hình một trái tim, rồi đi về phía cầu thang.

Đây lần đầu tiên hắn làm đúng dấu hiệu bằng tay.

Thế là Hạ Minh nhìn hắn chậm rãi đi lên tầng, vừa đi đến giữa chừng thì bị một cảnh sát hình sự nhảy xuống khống chế, hắn không hề phản kháng, để cho họ dẫn đi.

Sau khi Lưu Tề bị dẫn đi, mọi người trong phòng giam ngậy ra

một lúc, cuối cùng không kìm được bật khóc vì mừng rỡ.

Thư Bối Quân và Giang Văn Linh đang quỳ dưới đất, xúc động ôm nhau khóc, lần này thực sự là trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật!

Hạ Chính nhìn con trai vừa giận vừa mừng, nghiêng răng, xông tới bạt mạnh mấy cái vào đầu con trai.

Nhâm Viễn ở trên giường thấy tình thế đã an toàn, không còn nguy hiểm nữa, không kìm được, hét lên: “Anh Minh, anh phải thanh toán tiền điều trị cho em đây, cả tiền bị lỡ giờ làm việc nữa, còn ai để ý đến tôi không đây!”

Hạ Minh đỡ đòn của Hạ Chính, nghiêm mặt nói với mọi người: “Bố mẹ, Văn Linh, cả Nhâm Viễn nữa, lát nữa cảnh sát xuống, mọi người nhất định phải nói là chúng ta chỉ đùa chơi thôi, không được bảo là con bắt cóc mọi người, nếu không, đây là trách nhiệm hình sự đấy!”

“Con... con không biết xấu hổ, còn nói chuyện này!” Hạ Chính lại đấm con trai một cái, đột ngột dừng lại, “Con không đùa đấy chứ?”

Tất nhiên không phải là đùa đâu, lát nữa bố đi lên nhìn xem hôm nay có bao nhiêu cảnh sát đến là biết con có đùa hay không, bố mẹ và mọi người, tất cả bị hại đều phải nhất nhất nói đây là chuyện đùa của gia đình ta, nếu không, con sẽ phải ngồi tù thật đấy.”

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn anh, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, giây lát sau, lực lượng cảnh sát xông xuống, thế trận khiến họ sửng sò. Ít nhất có đến hơn 20 cảnh sát chen chúc trong căn phòng tầng hầm, cảnh sát mở phòng giam, đưa mọi người lên trên, ra đến bên ngoài, Hạ Chính và mọi người nhìn thấy chỉ ít có đến mấy trăm

cảnh sát vây xung quanh, mới tin là Hạ Minh thật sự không nói đùa.

Lâm Kỳ từ trong đám đông đi ra, lần này bắt được tội phạm một cách thuận lợi, con tin an toàn vô sự, anh ta ghi công đầu cho mình cái đã. Nhưng vừa nhìn thấy Hạ Minh, cơn giận dữ lập tức bốc lên, anh ta túm ngay lấy cổ Hạ Minh, lôi ra một bên, chửi xa xả: “Cậu làm cái trò gì thế hả? Trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật cái chết tiệt gì, thấy chưa?”

“Ồ... thấy rồi.”

“Cậu có biết, cậu làm thế sẽ bị tạm giữ hình sự không hả, lần này thì tôi không đỡ được cho cậu đâu.”

Hạ Minh kinh ngạc hỏi: “Tại sao tôi phải tạm giữ hình sự?”

“Mẹ kiếp, cậu và Nhâm Viễn đồng mưu, bắt cóc bố mẹ và người yêu cậu, như vậy còn không tạm giữ hình sự hả?”

“Ai nói là tôi bắt cóc? Anh hỏi bố mẹ tôi xem, anh hỏi Giang Văn Linh xem, tôi có bắt cóc họ không?”

Lâm Kỳ ngớ ra tại chỗ: “Cậu....”

“Rõ ràng là hai tên đó bắt cóc chúng tôi, chúng tôi đều là bị hại đấy chứ? Bố mẹ tôi và Giang Văn Linh đều không thừa nhận là tôi bắt cóc họ, căn biệt thự này là của gia đình tôi, anh có thấy ai bắt cóc về nhà mình, cuối cùng gọi điện thoại cho chính mình để đòi tiền chuộc không? Cảnh sát các anh dựa vào đâu để vu oan cho người tốt?”

Lâm Kỳ bị Hạ Minh làm cho ghen hòng không nói được gì, con tin không thừa nhận là bị bắt cóc, địa điểm bắt cóc lại là nhà của chính họ, chuyện này về mặt pháp luật có được coi là bắt cóc hay

không, vấn đề này anh ta phải về mở sách ra xem thế nào.

Lúc này, Lý Chấn Uy chạy tới nói: “Đội trưởng Lâm, Thẩm Nghiêm đã khai ra rồi, khi chúng tôi nói cho hắn biết là hai tên tội phạm đã bị bắt, lúc đầu hắn còn không chịu nói, chúng tôi gửi luôn ảnh của Chu Bình cho hắn, hắn lập tức thừa nhận.”

“Rất tốt, cứ tiếp tục thẩm vấn.” Lâm Kỳ khoát tay để anh ta đi chỗ khác, quay đầu hỏi Hạ Minh luôn: “Cậu xóa dữ liệu của trung tâm thông tin, việc này thì nói thế nào đây?”

“Tại anh chứ còn sao nữa?” Mắt Lâm Kỳ suýt lòi ra: “Liên quan gì đến tôi?”

Tất cả những việc này tôi làm, trong hoạn nạn mới thấy tình cảm thật, chỉ là lý do bịa ra để làm rối trí người khác, mục đích thực sự của tôi là để giúp cảnh sát nhử Thẩm Nghiêm lộ diện. Tôi đã nghi ngờ anh ta là chủ mưu ở phía sau từ lâu, nhưng hận một nỗi không có chứng cứ, anh ta là anh rể tôi, chuyện này không thể nói bừa được, cho nên mới thiết kế một màn như vậy, lấy gậy ông đập lưng ông, để anh ta chủ động xuất đầu lộ diện.”

Lâm Kỳ nằm mơ cũng không thể nghĩ lại còn có người như vậy, há hốc mồm nói: “Lời khai của Chu Linh Chi khác với lời khai của cậu.”

“Sự việc này bí mật như vậy, tất nhiên tôi không thể cho những người khác biết, những người khác đều bị tôi lừa!”

Lâm Kỳ cười nhạt: “Những lời này cậu đi mà nói với đội thẩm vấn hình sự, cậu chưa từng thấy thủ đoạn của họ đâu, họ có cả nghìn cách để cậu phải nói ra.”

“Anh thực sự định giao tôi cho đội thẩm vấn hình sự?”

“Cậu thấy sao?”

Hạ Minh buông một tiếng thở dài, nói tỉnh bơ: “Tôi đã nghe danh đội thẩm vấn hình sự lâu rồi, tôi chắc chắn sẽ khai hết ra, chẳng may sơ sẩy, không chỉ nhận là đã xóa dữ liệu của trung tâm thông tin, mà còn nói ra chuyện có người muốn tôi theo dõi mười mấy cảnh sát, thậm chí có cả lãnh đạo, tôi cũng đành chịu.”

“Cậu...”

“Đúng rồi, tôi còn một vấn đề muốn thỉnh giáo anh. Thẩm Nghiệm làm thế nào mà biết được màn kịch này là do tôi tự biên tự diễn?”

“Anh ta có mặt ở chi đội mà, tất nhiên phải biết chứ.”

Hạ Minh lắc đầu: “Chuyện đó cũng không nên, anh ta là người nhà, làm sao lại biết được tình tiết cơ mật như vậy của vụ án, là anh nói với anh ta đúng không?”

“Tôi...” Lâm Kỳ lùi lại một bước, “Tôi làm sao mà biết được anh ta là chủ mưu!”

“Cho dù anh biết hay không biết, anh tiết lộ thông tin về vụ án cho người không thuộc cơ quan công an, hơn nữa còn là tội phạm chủ mưu ở phía sau, suýt nữa khiến 5 người bị giết, trách nhiệm này anh cũng không trốn được đâu. Anh đừng quên, Triệu Thiết Dân, chi đội trưởng trước đây của các anh, đã mất chức như thế nào, bài học sờ sờ trước mắt đấy.”

Vụ án Triệu Thiết Dân xảy ra mấy năm về trước, những người biết nội tình đều không khỏi thở dài cảm thán. Lâm Kỳ khinh khỉnh hứ một tiếng, im lặng không nói gì.

Hạ Minh ghé sát lại cười lấy lòng: “Thực ra, tôi cũng có làm việc

gì kinh thiên động địa đâu, việc bắt cóc, con tin tuyệt đối không thừa nhận, chẳng qua là xóa một tí dữ liệu của trung tâm thông tin, cũng không gây ra hậu quả nghiêm trọng, còn lại mỗi việc giải thích tại sao tôi lại xóa dữ liệu, chuyện này anh chỉ nói một câu là xong mà, Trương Cường cũng sẽ nói đỡ cho tôi mấy câu, đúng không?”

Lâm Kỳ nhìn anh hồi lâu, cuối cùng cũng vừa cười vừa giơ nắm đấm: “Đồ khốn kiếp!”

HẾT

MỤC LỤC

Lời Dẫn

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52